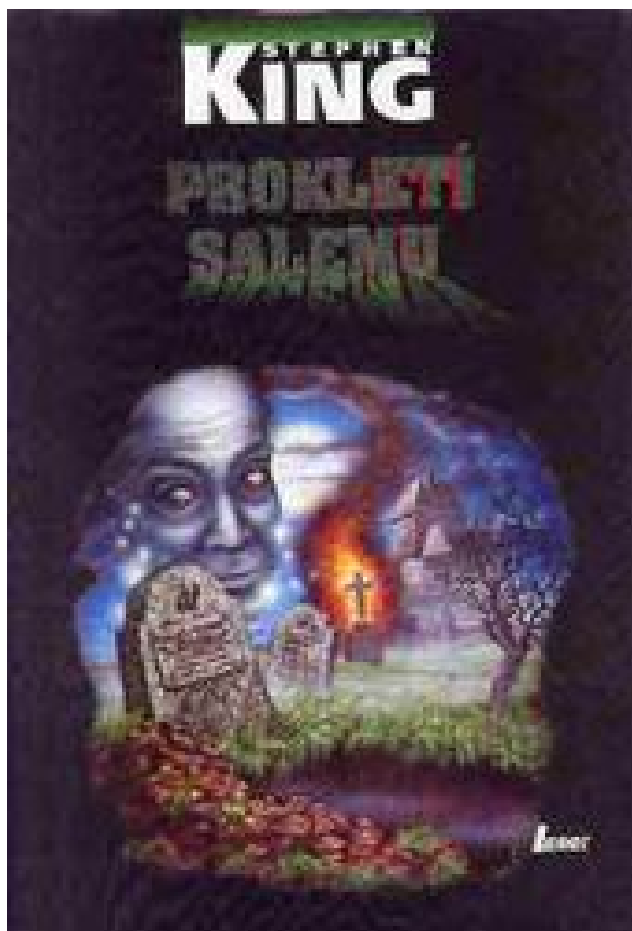

Stephen King

Prokletí Salemu

Obsah

AUTOROVA POZNÁMKA
PROLOG

PRVNÍ ČÁST

MARSTENŮV DŮM

Kapitola první
Ben (I)
Kapitola druhá
Susan (I)
Kapitola třetí
Lot (I)
Kapitola čtvrtá
Danny Glick a ostatní
Kapitola pátá
Ben (II)
Kapitola šestá
Lot (II)
Kapitola sedmá
Matt

DRUHÁ ČÁST

CÍSAŘ ZMRZLINY

Kapitola osmá
Ben (III)
Kapitola devátá
Susan (II)
Kapitola desátá
Lot (III)
Kapitola jedenáctá
Ben (IV)
Kapitola dvanáctá
Mark
Kapitola třináctá
Otec Callahan

TŘETÍ ČÁST

OPUŠTĚNÉ MĚSTEČKO

Kapitola čtrnáctá

Lot (IV)

Kapitola patnáctá

Ben a Mark

EPILOG

AUTOROVA POZNÁMKA

Nikdo nepíše rozsáhlý román sám, a já bych vám rád uzmul trochu času a poděkoval několika lidem, kteří mi s knihou pomohli: G. Everettu McCutcheonovi z Hampdenské Akademie za praktické návrhy a povzbuzování; dr. Johnu Pearsonovi z Old Town v Maine, ohledávajícímu lékaři okresu Penobscot a spolehlivému členu nejvýznačnějšího lékařského odvětví, všeobecné praktické medicíny; otci Renaldu Halleovi od svatého Jana v Bangoru v Maine. A samozřejmě manželce, jejíž kritika byla jako vždy neselhávající a tvrdá.

Přestože města v okolí 'salem's Lotu jsou skutečná, 'salem's Lot existuje pouze v autorově fantazii, a jakákoli podobnost mezi lidmi, kteří tam žijí, a lidmi, kteří žijí ve skutečném světě, je čistě náhodná a neúmyslná.

S. K.

PROLOG

Dávný příteli, co stále hledáš? Po tolika letech z ciziny přicházíš s představami, které sis maloval pod cizími nebesy daleko od své vlasti.

GEORGE SEFERIS

1.

Skoro všichni je považovali za otce a syna.

Projížděli krajem ve starém sedanu značky citroën, mířili zhruba jihozápadním směrem, drželi se většinou vedlejších silnic. Než dojeli ke konečnému cíli, zastavili na třech místech: první zastávka byla na Rhode Islandu, kde ten vysoký černovlasý muž pracoval v textilce; potom v Youngstownu v Ohiu, kde byl tři měsíce zaměstnaný u montážní linky na výrobu traktorů; a nakonec v malém kalifornském městečku blízko mexických hranic, kde dělal u benzinové pumpy a spravoval malé zahraniční vozy; šlo mu to tak dobře, až ho to samotného překvapilo a potěšilo.

Kdekoli se zastavili, kupoval si maineské noviny, portlandský PressHerald, a hledal v nich zprávy, týkající se malého městečka v jižním Maine, které se jmenovalo Jerusalem's Lot, a jeho okolí. Občas se objevily.

Než dorazili do Central Falls na Rhode Islandu, dokončil v různých motelech synopsi románu, kterou poslal svému agentovi. Býval středně úspěšným romanopiscem, ale to už bylo asi milion let, ještě v dobách, než mu do života vstoupila temnota. Agent odnesl synopsi jeho poslednímu vydavateli, který dal najevo zdvořilý zájem, ale nebyl nijak ochoten přispět konkrétní peněžní částkou. Samé „prosím“ a „děkuji vám“, řekl muž chlapci, když trhal agentův dopis na kusy, těch slůvek tam bylo bezpočet. Říkal to bez zvláštní hořkosti a stejně se do knihy pustil.

Chlapec moc nemluvil. Jeho obličej neopouštěl stísněný výraz a oči měl temné – jako by se neustále upíraly k nějakému ponurému, vnitřnímu horizontu. V bufetech a u benzinových stanic, kde se cestou zastavovali, se choval zdvořile a nic víc. Zdálo se, že nechce

vysokého muže spustit z očí, a znervózněl, i když muž odešel na toaletu. Odmítal hovořit o městě Jerusalem's Lot, i když se dlouhán snažil čas od času tohle téma nakousnout, a nepodíval se na portlandské noviny, které muž úmyslně nechal povalovat se na dosah.

Když byla kniha dopsána, usadili se v plážovém domku stranou dálnice, a užívali si koupání v Pacifiku. Byl teplejší a taky přátelštější než Atlantik. Nic nepřipomínal. Chlapec ponenáhlu pěkně zhnědl.

I když na tom byli tak dobře, že si mohli dávat tři pořádná jídla denně a mít důkladnou střechu nad hlavou, muž si začal dělat starosti a zapochyboval o životě, který vedou. Vyučoval chlapce; zdálo se, že při vzdělávání mu nic neunikne (chlapec byl bystrý a s knihami si stejně jako muž věděl rady), ale nemyslel, že by popírání existence 'salem's Lot bylo chlapci ku prospěchu. Někdy v noci ze spánku křičel a shazoval deky na podlahu.

Z New Yorku přišel dopis. Agent vysokému muži oznamoval, že Random House nabízí zálohu 12 000 dolarů a odbyt v klubu čtenářů je skoro jistý. Souhlasí?

Jasně.

Muž dal výpověď u benzinové pumpy a spolu s chlapcem přešli hranice.

2.

Los Zapatos, což znamená „boty“ (jméno, které toho muže tajně těšilo), byla vesnička nedaleko od oceánu. Žádní turisté. Dokonce žádná slušná silnice, žádný výhled na oceán (to byste museli zajet ještě pět mil na západ), a žádné zajímavé historické památky. Navíc místní kantýna byla zamořená šváby a jediná prostitutka byla padesátiletá bába.

Státy měli za zády a v jejich životech se rozhostil téměř nadzemský klid. Po nebi jen sem tam přeletěl aeroplán, nebyly tu žádné dálnice a v okolí stovky mil nikdo nevlastnil motorovou sekačku na trávu (ani po ní netoužil). Měli rádio, ale i to používali jen jako zvukovou kulisu; zprávy byly ve španělštině, kterou chlapec začal pochytávat, ale pro muže zůstala – a navždycky zůstane – hatmatilkou. Zdálo se, že v rádiu hrají jenom opery. V noci někdy

chytili stanici pop music z Monterey, prokládanou horečným žvaněním Wolfmána Jacka, ale stanice se chvílemi ztrácela. V doslechu byl jediný stroj opatřený motorem, prastaré čerpadlo značky Rototiller, které patřilo místnímu farmáři. Když váł správný vítr, dolehlo jim slabě k uším jeho nepravidelné vrčení, podobné hlasu ztracené duše. Oni sami si vodu nabírali ze studny.

Jednou nebo dvakrát do měsíce (a ne vždycky společně) navštívili mši v malém městském kostelíku. Ani jeden obřadu nerozuměl, ale chodili i tak. Muž občas klímal v dusném vedru a v klidných, známých rytmech a hlasech, které rytmům dávaly zvuk. Jednu neděli chlapec přišel na rozviklanou zadní verandu, kde muž zrovna začínal pracovat na novém románu, a váhavě mu sdělil, že mluvil s knězem o vstupu do církve. Muž přikývl a zeptal se ho, jestli umí španělsky tak dobře, aby rozuměl obřadům. Chlapec odpověděl, že podle svého názoru nebude mít problémy.

Muž si jednou za týden udělal čtyřicetímílový výlet, aby sehnal noviny z Portlandu v Maine, které byly vždycky aspoň týden staré a někdy zažloutlé psí močí. Dva týdny potom, co mu chlapec řekl o svých záměrech, našel velký článek o 'salem's Lotu a vermoritském městě zvaném Momson. V článku bylo zmíněno mužovo jméno.

Nechal noviny volně ležet, nijak zvlášť nedoufal, že si je chlapec prohlédne. Ten článek ho rozrušil z mnoha důvodů. Jak se zdálo, v 'salem's Lotu ještě nebylo po všem.

Následující den za ním přišel chlapec, noviny v ruce, přeložené tak, aby bylo vidět titulky: Město duchů v Maine?

„Bojím se,“ řekl.

„Já taky,“ odpověděl vysoký muž.

3.

MĚSTO DUCHŮ V MAINE?

Od Johna Lewise šéfredaktora Press-Heraldu

JERUSALEM'S LOT – Jerusalem's Lot je malé městečko východně od Cumberlandu a dvacet mil na sever od Portlandu. Není to první město v dějinách Ameriky, které náhle osiřelo a zpustlo, a pravděpodobně nebude ani poslední, ale tohle patří k nejpodivnějším. Města duchů jsou na americkém jihozápadě běžná, kolem zlatých a

stříbrných nalezišť' vyrůstaly osady téměř přes noc a mizely skoro stejně rychle, když se rudné žíly ztratily; zůstaly po nich jenom prázdné obchody, hotely a hospody, které pak v tichosti práchnivěly.

V Nové Anglii bylo za tajemných okolností opuštěno podobně jako Jerusalem's Lot nebo 'salem's Lot, jak mu říkají místní obyvatelé, jen jedno městečko ve Vermontu, Momson. Během léta 1923 Momson vyschl jako rybník a všech jeho 312 obyvatel zmizelo. Domy a několik malých podniků ve středu města pořád stojí, ale od onoho léta před dvaapadesáti lety jsou neobydlené. V některých případech zmizel i nábytek, ale většina domů je zařízená pořád stejně, jako by do všedního života vpadla vichřice a všechny obyvatele odnesla. V jednom domě bylo prostřeno k večeři, na stole je i váza s dávno uschlými květinami. V ložnici v patře jiného domu byly úhledně přehrnuty příkrývky, jako by se kdosi chystal ke spánku. V místním obchůdku se na pultu našel štůček plesnivě bavlněné látky, na pokladně bylo namarkováno 1,22 dolaru. Vyšetřovatelé našli v šuplíku kasy skoro 50 dolarů, nikdo se jich nedotkl.

Lidé v tamějším kraji rádi turistům o téhle události vyprávějí a naznačují, že ve městě straší – a proto, jak říkají, od té doby zůstalo opuštěné. Pravděpodobnějším důvodem bude, že se Momson nachází v zastrčeném koutě státu, daleko od všech hlavních silnic. Není tam nic, co by se nedalo najít ve stovkách jiných měst – rozdíl je pouze v záhadě, proč bylo město tak náhle opuštěno, stejně jako Mary Celesté.

Podobně by se dalo hovořit o Jerusalem's Lot.

Při sčítání lidu v roce 1970 měl 'salem's Lot 1 319 obyvatel – což znamenalo přesně o 67 lidí víc než při sčítání před deseti lety. Je to trochu roztahaný, pohodlný městys, kterému dřívější obyvatelé důvěrně říkali Lot. Málokdy se tam udalo něco pozoruhodného. Jediné, o čem diskutovali starci, pravidelné se scházející v parku a kolem kamen v Crossenově hokynářství, byl požár v jedenapadesátém, kdy neopatrně odhozená sirka způsobila jeden z největších lesních požárů v dějinách státu.

Pokud člověk chce strávit důchod v malém venkovském městě, kde se každý stará sám o sebe a největší událostí týdne je nejspíš

dámský dobročinný večírek, potom by byl Lot pro něj jako stvořený. Cenzus v roce 1970 ukázal demografické složení obyvatelstva, známé jak sociologům, zabývajícím se problematikou venkova, tak starousedlíkům z každého malého městečka v Maine: hodně starých lidí, nepatrný počet chudých, a hodně mladých lidí, kteří odcházejí z kraje s diplomem pod paží, aby se už nevrátili zpět.

Ale asi před rokem se v Jerusalem's Lotu začalo dít něco neobvyklého. Začali se ztrácet lidé. Velká část z nich přirozeně nezmezela doslova. Bývalý konstábl z Lotu, Parkins Gillespie, bydlí u sestry v Kittery. Charles James, majitel benzinové pumpy naproti koloniálu, má nyní opravářskou dílnu v sousedním Cumberlandu. Paulině Dickensová se přestěhovala do Los Angeles a Rhoda Curlesssová pracuje u misie St. Matthew v Portlandu. Seznam „znovuobjevených“ by mohl pokračovat dál a dál.

Na těchto nalezených lidech je tajemná jejich společná neochota – nebo neschopnost – hovořit o Jerusalem's Lotu a o tom, co se tam stalo, pokud se tam vůbec něco stalo. Parkins Gillespie se jen na reportéra podíval, zapálil si cigaretu a řekl: „Prostě jsem se rozhodl odejít.“ Charles James tvrdí, že musel odejít, protože v městečku mu vážily obchody. Pauline Dickensová, která léta pracovala jako servírka v Excellent Café, nikdy neodpověděla na dopis, kterým se jí reportér vyptával. A slečna Curlesssová odmítá mluvit o 'salem's Lotu úplně.

Důvody některých zmizení se po menším vyšetřování dají odhadnout. Lawrence Crockett, místní agent s nemovitostmi, který zmizel se ženou i dcerou, po sobě zanechal spoustu pochybných spekulací a pozemkových transakcí, včetně spekulace s kusem portlandského pozemku, kde se nyní staví Portlandské nákupní a obchodní středisko. Rodina Royce McDougalla, která také patří mezi pohřešované, přišla už dříve ve stejném roce o dítě a ve městě je skoro nic nedrželo. Mohou být kdekoliv. Ostatní patří do téže kategorie. Šéf státní policie Peter McFee říká: „Pátráme po spoustě lidí z Jerusalem's Lotu – to ale není jediné město v Maine, kde se lidé ztratili. Například Royce McDougall zmizel i s půjčkou od jedné banky a dvou finančních společností... podle mého soudu to byl takový věčný dlužník, který se rozhodl změnit terén, když tu pro

něho byla příliš horká půda. Jednoho dne, letos nebo příští rok, použije některou kreditní kartu, kterou má v peněžence, a v tu chvíli mu chlapi z exekučního šlápnou na krk. V Americe jsou pohřešované osoby stejně běžné jako třešňový koláč. Žijeme v automobilové společnosti. Lidi zvedají kotvy každé dva tři roky. Někdy zapomenou sdělit novou adresu. Zvláště příživníci.“

Přes veškerou suchou věcnost slov kapitána McFeea zůstávají v Jerusalem's Lotu nezodpovězené různé otázky. Henry Petrie s manželkou a synem také odešli, a o panu Petriem, čelním pracovníkovi Zaopatřovací pojišťovny, se dá stěžít říct, že byl příživník. Majitel místního pohřebního ústavu, knihovnice a kosmetička jsou také v přihrádce pro nedoručitelné dopisy. Seznam jim podobných je znepokojivě dlouhý.

V okolních městech už vznikla šeptanda, která je počátkem legendy. Povídá se, že v 'salem's Lotu straší. Občas někdo ohlásí, že nad elektrickým vedením Centrální elektrorozvodné společnosti v Maine, které protíná městys, se vznášejí barevná světla, a kdybyste nadhodili, že obyvatele Lotu odnesli ufoni, nikdo by se nesmál. Něco se říkalo o „sabat“ mladých lidí, kteří ve městě slavili černou mši a tím přivolali hněv boží na jmenovce nejsvětějšího města Svaté země. Jiní, s menšími sklony k nadpřirozenu, připomínají, že mladí lidé, kteří „zmizeli“ v texaském Houstonu, byli nalezeni před třemi lety v strašlivých masových hrobech.

Když 'salem's Lot navštívíte osobně, připadnou vám tyhle povídačky méně divoké. Nezůstal tady jediný otevřený obchod. Poslední se vzdalo Spencerovo lahůdkářství a lékárna, které zavíraly v lednu. Crossenovo hokynářství, železářství, obchod s nábytkem Barlowa a Strakera, Excellent Café, a dokonce radnice jsou všechny zabedněné. Nová základní škola je prázdná, stejně jako oblastní střední škola pro tři městečka, kterou v Lotu postavili v roce 1967. Školní nábytek a knihy byly odvezeny do provizorních zařízení v Cumberlandu. Referendum v ostatních městech školního obvodu bylo zatím odloženo, ale zdá se, že v novém školním roce nebudou do školy chodit žádné děti ze 'salem's Lotu. Žádné tam totiž nejsou; pouze opuštěné dílny a obchody, prázdné domy, zarostlé trávníky, pusté ulice i vedlejší silnice.

Mezi ostatními lidmi, které by státní policie ráda našla nebo se o nich aspoň něco dozvěděla, jsou John Groggins, pastor metodistické církve v Jerusalem's Lotu; otec Donald Callahan, farář od svatého Ondřeje; Mabel Wertsová, vdova, význačná funkcionářka v církvi i společnosti v 'salem's Lotu; Lester a Harriet Durhamovi, manželé, kteří pracovali v místní prádelně; Eva Millerová, která vlastnila místní penzion...

4.

Dva měsíce poté, co se v novinách objevil ten článek, chlapce přijali do církve. Šel ke své první zpovědi – a ze všeho se vyzpovídal.

5.

Vesnický kněz byl starý muž s bílými vlasy a obličejem protkaným sítí vrásek. Oči vyhlížely z jeho sluncem ožehlé tváře s překvapujícím elánem a živostí. Byly to modré, velmi irské oči. Když vysoký muž dorazil domů, seděl kněz na verandě a popíjel čaj. Vedle něj stál jakýsi člověk v městském obleku. Měl vlasy uprostřed rozčísnuté a napomádované způsobem, který vysokému muži připomněl fotografie z 90. let minulého století.

Muž řekl upjatě: „Jmenuji se Jesús de la rey Muñoz. Otec Gracon mě požádal, abych překládal, protože neumí anglicky. Otec Gracon prokázal mé rodině velkou službu, o které se nesmím zmínit. Mé rty jsou stejně tak zapečetěné v záležitosti, o které chce hovořit. Je to tak pro vás přijatelné?“

„Ano.“ Potřásl Muñozovi a potom Graconovi rukou. Gracon španělsky odpověděl a usmál se. V ústech mu zůstalo jenom pět zubů, ale úsměv byl milý a srdečný.

„Ptá se, jestli byste si dal šálek čaje? Je to zelený čaj. Velmi osvěžující.“

„To by bylo milé.“

Po úvodních zdvořilostech kněz řekl: „Ten chlapec není váš syn.“

„Ne.“

„Jeho zpověď byla zvláštní. Vlastně jsem za celou dobu, kdy působím jako kněz, neslyšel podivnější zpověď.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Plakal,“ pokračoval otec Gracon a usrkl čaje. „Byl to strašný, hluboký nářek. Vycházel až ze sklepa jeho duše. Musím klást otázky, které ta zpověď v mém srdci vyvolala?“

„Ne,“ řekl vysoký muž klidně. „Nemusíte. Říká pravdu.“

Gracon přikyvoval, ještě než Muñoz dopřekládal, a obličej mu zvážněl. Naklonil se vpřed s rukama sevřenýma mezi kolena a dlouho mluvil. Muñoz mu soustředěně naslouchal, pečlivě se vystříhal jakéhokoli výrazu. Když kněz skončil, Muñoz se chopil slova:

„Říká, že na světě jsou divné věci. Před čtyřiceti lety mu rolník z El Graniones přinesl ještěrku, která křičela jako žena. Viděl muže se stigmaty, známkami utrpení našeho Pána, a ten muž na Velký pátek krvácel na rukou a nohou. Říká, že tohle je něco hrozného, temného. Je to pro vás a chlapce vážné. Zvlášť pro chlapce. Požírám ho to. Říká...“

Gracon znovu krátce promluvil.

„Ptá se, jestli chápete, co jste provedli v tom Novém Jerusalemě.“

„Jerusalem's Lot,“ opravil ho vysoký muž. „Ano. Chápu to.“

Gracon znovu promluvil.

„Ptá se, co s tím zamýšlíte udělat.“

Vysoký muž velice pomalu zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Gracon znovu něco řekl.

„Říká, že se za vás bude modlit.“

6.

O týden později se zpocený probudil z noční můry a zavolal na chlapce.

„Vrátím se,“ řekl.

Chlapec pod opálením zbledl.

„Můžeš jet se mnou?“ zeptal se muž.

„Máš mě rád?“

„Ano. Pane Bože, ano.“

Chlapec se rozplakal, a vysoký muž ho konejšil v náručí.

7.

Přesto pořád nemohl usnout. Ve stínech číhaly tváře, obracely se k němu jako obličejové zastřené vánicí, a když ve větru o střechu zavadila převislá větev stromu, vyskočil.

Jerusalem's Lot.

Zavřel oči, přikryl si je předloktím a všechno se začalo vracet. Skoro viděl skleněné těžítka, takové, ve kterém se strhne maličká sněžná bouře, když jím potřesete.

'Salem's Lot...

PRVNÍ ČÁST

MARSTENŮV DŮM

Žádný živý organismus nemůže dlouho existovat jen v podmínkách naprosté reality, aniž by nezešílel; leckdo věří, že dokonce i skřivani a sarančata mají sny. Temný Hill House se tyčil osaměle na pozadí kopců a v útrokách skrýval šílenství; stál tam osmdesát let a možná tam bude stát ještě dalších osmdesát let. Stěny uvnitř stále směřovaly vzhůru, cihly úhledně zapadaly do sebe, podlahy byly pevné a dveře pečlivě zavřené; na trámech a kamenech Hill House nehybně leželo ticho, a kdokoli kráčel směrem k němu, kráčel osamělý.

SHIRLEY JACKSON Duch Hill House

Kapitola první

BEN (I)

I.

Ve chvíli, kdy projížděl Portlandem na sever, začal Ben Mears pociťovat kolem žaludku nikoli nepříjemné šimravé vzrušení. Bylo 5. září 1975, a léto se ještě naposledy radostně vzepjalo. Stromy překypovaly zelení, nebe bylo vysoké a něžně modré a těsně za hranicí Falmouthu zahlédl dva chlapce, jak jdou po cestě souběžné s dálnicí, rybářské pruty na ramenou jako karabiny.

Odbočil do pomalejšího pruhu, zpomalil na nejnižší povolenou rychlost a začal se rozhlížet po něčem, co by mu osvěžilo paměť. Nejdřív nic neviděl, takže se snažil obrnit se proti téměř jistému zklamání. Tehdy ti bylo sedm. Za těch pětadvacet let uteklo vody. Místa se mění. Jako lidé.

Čtyřproudová silnice číslo 295 tehdy neexistovala. Kdo chtěl jet z Lotu do Portlandu, vydal se po silnici číslo 12 do Falmouthu a potom najel na číslo 1. Časy od té doby pokročily.

Přestaň s téma blbostma.

Jenomže ono je těžké přestat. Je těžké přestat, když –

Najednou kolem něho vedlejším pruhem s burácením projela silná motorka s vysokými řídítky, na ní nějaký kluk v tričku, na sedadle za ním děvče v červeném plátěném saku a obrovskými zrcadlovkami na očích. Zabočili před něj trochu náhle, takže zareagoval prudce, šlápl na brzdu a oběma rukama se zavěsil na klakson. Motorka zrychlila, z výfuku vypustila mračno modrého kouře, a dívka po něm píchla vystrčeným prostředníkem.

Znovu zrychlil, zatoužil po cigaretě. Ruce se mu trochu třáslly. Motorka se mu už skoro ztratila z očí, jela rychle. Děcka. Zatracení parchanti.

Obklopily ho vzpomínky, vzpomínky trochu mladšího ročníku. Odehnal je. Neseděl na motorce už dva roky. Neměl v úmyslu na ní ještě někdy jezdit.

Nalevo zahlédl koutkem oka cosi červeného, a když se tím směrem podíval, zaplavila ho radost z poznání. Na kopci za svažitým polem s jetelem a bojínkem stála velká červená stodola s bíle natřenou bání – i z takové dálky postřehl, jak se slunce odráží od větrné korouhvičky na špičce. Byla tam i tehdy a je tam ještě teď. Vypadala úplně stejně. Možná bude všechno nakonec v pořádku. Pak ji zakryly stromy.

Když se dálnice vnořila do Cumberlandu, začalo mu být povědomých čím dál víc věcí. Přešel řeku Royal, kam jako kluci chodili na cejny a štiky. Za stromy se rozmazaně mihl Cumberland Village. V dálce cumberlandská vodárenská věž, na straně slogan namalovaný obrovskými písmeny: „Udržujte zeleň v Maine“. Teta Cindy vždycky říkala, že někdo by měl pod to napsat „Přineste peníze“.

Byl stále vzrušenější, znovu zrychlil a pátral po tom nápisu. O pět mil dál na něj zamžikal reflexní zelenou:

SILNICE 12
JERUSALEM'S LOT
CUMBERLAND
OKR. CUMBERLAND.

Najednou na něj padl černý stín a zadusil jeho dobrou náladu jako písek oheň. Podobné stíny ho pronásledovaly od těch zlých časů (v duchu se pokusit vyslovit Mirandino jméno, ale nedokázal to), byl zvyklý je odhánět, ale tenhle ho zavalil s divokou silou, která děsila.

Co to dělá, vrací se do města, kde prožil čtyři roky dětství, snaží se znovu zachytit něco, co je nenávratně ztraceno? Jakému kouzlu by mohl propadnout, kdyby se procházel po cestách, kterými chodil jako chlapec a které jsou dnes nejspíš vyasfaltované, přímé, s vykáceným stromořadím, zaneřádné plechovkami od piva po turistech? Kouzlo bylo pryč, černé i bílé. Odesla je voda, té noci, kdy se mu motorka vymkla z rukou a pak se objevil ten žlutý stěhovák, byl stále větší a větší, jeho žena Miranda vykřikla a vzápětí zmlkla, když...

Po pravé straně se objevila odbočka, chvíli uvažoval, že by ji minul a jel dál do Chamberlainu nebo Lewistonu, tam by se zastavil na oběd a pak to otočil a vrátil se. Ale kam? Domů? To bylo k

smíchu. Jestli měl vůbec nějaký domov, byl tady. I když jenom na čtyři roky, přesto byl jeho.

Zapnul směrovku, citoěn zpomalil a vyjel na nájezd. Když se blížil k vrcholu, kde se dálnice napojovala na silnici číslo 12 (která se těsně u města změnila v Jointner Avenue), zvedl na okamžik oči k obzoru. To, co uviděl, ho přinutilo dupnout oběma nohama na brzdu. Citoěn sebou smýkl stranou a zastavil se.

Malebné svahy směrem na východ zarůstaly stromy, většinou to byly borovice a Douglasovy jedle, zdálo se, že se na obzoru opírají o nebe. Město odtud nebylo vidět. Jenom stromy; a v dálce, kde se proti nebi rýsoval les, ještě špičatá sedlová střecha Marstenova domu.

Hleděl na ni jako očarovaný. Tváří mu vmžiku proběhly protichůdné pocity, jako když se přesypá kaleidoskop.

„Pořád tam je,“ zamumlal nahlas. „Pane Bože.“

Podíval se na ruce. Naskočila na nich husí kůže.

2.

Úmyslně se městu vyhnul, projel do Cumberlandu a potom se vracel do 'salem's Lotu od západu, po Burns Road. Užasl, jak málo věcí se tady změnilo. Přibýlo několik nových domů, na které se nepamatoval, potom hned za hranicí města byla hospoda U Della, pár nových kamenolomů. Spoustu listnáčů semleli na papírovinu. Ale ta stará plechová tabulka, která ukazovala cestu k městské skládce, byla stále na svém místě, a cesta pořád ještě nebyla vydlážděná, zůstala plná výmolů a hrbolů, a průsekem s řadou stožárů, mířících od severozápadu na jihovýchod, s vedením Centrální elektrorozvodné společnosti v Maine, viděl Schoolyard Hill. Griffenova farma tam pořád byla, i když stodolu rozšířili. Napadlo ho, jestli pořád ještě prodávají vlastní mléko. Jejich logo byla smějící se kráva pod obchodní značkou: „Mléko plné slunce z Griffenových farem!“ Usmál se. Kolik toho mléka porozléval na kukuřičné lupínky doma u tety Cindy.

Zabočil doleva na Brooks Road, minul tepanou bránu a nízkou zídku z kamenů, lemující hřbitov na Harmony Hill, a potom sjel

prudce dolů a znovu po úbočí nahoru – po úbočí kopce, známého jako Marstenův.

Nahoře se stromy po obou stranách silnice rozestoupily. Vpravo byl výhled přímo na město – tady je Ben viděl poprvé. Vlevo Marstenův dům. Zastavil a vystoupil z auta.

Byl úplně stejný. Nijak se nezměnil, vůbec ne. Jako by ho naposledy viděl včera.

Vpředu divoce rostl vysoký pýr a zakrýval staré, rozpukané dlaždice, které vedly k verandě. Vrzali tam cvrčci, a viděl, jak klikatými obloučky skáčou koníci.

Dům byl otočený průčelím k městu. Byl veliký, rozlehlý a zchátralý, zavřená okna jen nedbale zabeďněná, takže nabyl toho zlověstného vzhledu všech starých domů, které byly dlouho prázdné. Barvu smýval déšť tak vytrvale, až dům získal nenápadnou šedou barvu. Vichry strhly spoustu šindelů a těžký sníh provalil západní roh střechy, takže vypadala shrbeně, zhrouceně. Vpravo byla na sloupku přitlučená zrezavělá výstražná tabulka.

Pocítil silné nutkání přejít po zarostlé pěšině kolem cvrčků a koníků, kteří by mu skákali kolem bot, vystoupit na verandu a nakouknout mezi bedněním do chodby nebo předního pokoje. Třeba i zkusit dveře. A kdyby bylo odemčeno, vstoupit.

Polkl a podíval se nahoru na dům, byl téměř zhypnotizovaný. Dům mu vracel pohled s idiotskou netečností.

Prošel bys halou, cítil bys vlhkou omítku a tlející tapety, v ostění a ve zdech slyšel škrábat myši. Pořád by se tam povalovala spousta harampádí, možná bys něco zvedl, třeba těžítka, a dal si je do kapsy. Potom, na konci chodby, bys neprošel až do kuchyně, ale mohl bys zabočit vlevo a jít po schodech nahoru, boty by ti vrzaly ve vlhkém prachu, který léta opadáva ze stropu. Bylo tam čtrnáct schodů, přesně čtrnáct. Ale ten poslední byl menší, měl jiné rozměry, jako by ho tam někdo přidal, aby se vyhnul nešťastnému číslu. Nahoře by ses zastavil na odpočívadle, podíval by ses chodbou k zavřeným dveřím. A jestli projdeš chodbou až k nim a přitom budeš pozorovat jakoby zvnějšku sebe sama, jak se dveře blíží a zvětšují, pak můžeš vztáhnout ruku a položit ji na matnou stříbrnou kliku –

Odvrátil se od domu, mezi zuby mu tence zasykl vzduch. Ještě ne. Možná později, ale teď ještě ne. Prozatím stačilo vědět, že tu tohle všechno pořád je. Čekalo to na něho. Opřel se rukama o kapotu a podíval se dolů na město. Mohl by tam zjistit, kdo se o Marstenův dům stará, a třeba si ho najmout. V kuchyni by se dobře psalo a spát by mohl v salonku. Ale jít nahoru by se neodvážil.

Ne, dokud nebude všechno hotovo.

Nasedl do auta, nastartoval a sjížděl z kopce do Jerusalem's Lotu.

Kapitola druhá

Susan (I)

I.

Seděl na lavičce v parku a pozoroval dívku, která z něj nespouštěla oči. Byla moc hezká, světle plavé vlasy měla svázané hedvábným šátkem. V ruce držela rozevřenou knihu, ale na ní měla položený skicák a vedle sebe cosi, co vypadalo jako křída. Bylo úterý 16. září, první školní den, z parku jako zázrakem zmizeli všichni drzí výrostci. Zbylo tu jen pár matek s dětmi, několik starců, kteří posedávali u válečného pomníku, a tahle dívka, sedící ve skvrnitém stínu starého sukovitého jilmu.

Zvedla hlavu a uviděla ho. Tváří jí prolétl výraz překvapení. Sklopila oči ke knize; znovu se na něj podívala a pokusila se vstát; skoro se už rozhodla; vstala; a znovu se posadila.

Zvedl se a přešel k ní, v ruce knihu, šestákovou kovbojku. „Ahoj,“ pozdravil ji přátelsky. „My se známe?“

„Ne,“ odpověděla. „Tedy... vy jste Benjamin Mears, že?“

„Správně.“ Povytáhl obočí.

Nervózně se zasmála, do očí se mu nedívala, jenom do nich letmo pohlédla, aby se z nich pokusila vyčíst jeho záměry. Bylo vidět, že je to děvče, které není zvyklé bavit se v parku s cizími muži.

„Myslela jsem, že vidím ducha.“ Pozvedla knihu, kterou měla na klíně. Zahlédl na stránkách mezi deskami razítko „Veřejná knihovna Jerusalem's Lot“. Kniha se jmenovala Vzdušný tanec, jeho druhý román. Ukázala mu, že vzadu na přebalu je jeho fotografie, byla stará už čtyři roky. Obličej vypadal chlapecky a úděsně vážně – oči měl jako černé diamanty.

„Z takových bezvýznamných počátků povstávají dynastie,“ řekl, a i když tu poznámku mínil jako vtip, zůstala divně viset ve vzduchu, jako žertem pronesené proroctví. Za nimi se v brouzdališti šťastně máchala batolata a nějaká matka napomínala Roddyho, aby sestřičku nehoupal tak vysoko. Sestřička létala a nic nevnímala, šaty jí vlály a snažila se dosáhnout na nebe. Tuhle chvíli si potom pamatoval ještě

spoustu let, jako by z koláče času někdo tenhle kousek vykrojil. Pokud mezi dvěma lidmi nic nezajiskří, takový okamžik prostě zapadne do smetiště paměti.

Rozesmála se a knihu mu podala. „Podepsal byste mi ji?“

„Knihu z knihovny?“

„Koupím ji od nich. Nebo seženu jinou.“

V kapse svetru našel propisku, otevřel knihu tam, kde měla prázdný list, a zeptal se: „Jak se jmenujete?“

„Susan Nortonová.“

Rychle, bez přemýšlení napsal: Susan Nortonové, nejkrásnější dívce v parku. Srdečně věnuje Ben Mears. Pod věnování letmo připsal datum.

„Teď ji budete muset ukrást,“ řekl a knihu jí vrátil. „Vzdušný tanec je už bohužel vyprodán.“

„Seženu ho u některého antikváře v New Yorku.“ Zaváhala a tentokrát se mu zahleděla do očí o trošku déle. „Je to strašně dobrá kniha.“

„Díky. Když ji vezmu do ruky a podívám se na ni, divím se, jak mohla vůbec vyjít.“

„Berete ji do rukou často?“

„Jo, ale snažím se s tím přestat.“

Pohlédla na něj, oba se zasmáli a rázem bylo všechno přirozenější. Později měl možnost přemýšlet, jak snadno se tohle všechno stalo, jak lehko. To pomyšlení nebylo nikdy příjemné. Vyvolávalo představu osudu, nikoli slepého, ale vybaveného nejostřejším viděním a se záměrem semlít bezmocné smrtelníky mezi obřímí vesmírnými mlýnskými kameny, aby upekl chleba, o kterém nikdo neví, jaký bude.

„Četla jsem taky Conwayovu dceru. Moc se mi líbila. Tohle nejspíš slyšíte pořád.“

„Pozoruhodně zřídka,“ řekl upřímně. Mirandě se Conwayova dcera taky líbila, ale většina známých z kavárny zůstala chladná a většina kritiků knihu strhala. Zápletka žádná, jedna velká onanie.

„No, já to říkám.“

„Četla jste tu novou věc?“

„Billy řekl: Vydržte? Ještě ne. Slečna Cooganová z krámu tvrdí, že je to pořádně šťavnaté.“

„Sakra, vždyť je to skoro puritánské,“ řekl Ben. „Jazyk je drsný, ale když píšete o nevzdělaných venkovských balících, nemůžete... Podívejte se, můžu vám koupit třeba ovocný střík se zmrzlinou? Zrovna jsem na jeden dostal děsnou chuť.“

Potřetí mu zapátrala v očích. Pak se usmála, příjemně. „Jistě. Ráda. U Spencera mají moc dobrou zmrzlinu.“

Takhle to začalo.

2.

„Je to slečna Cooganová?“

Ben se vyptával potichu. Díval se na vysokou, hubenou ženu, která měla přes bílý pracovní oblek přehozený červený nylonový plášť. Vlasy s modrým přelivem měla učesané do umného stupňovitého vlnopádu.

„Je to ona. Má malý vozík a s ním každý čtvrtek večer jezdí do knihovny. Vyplňuje objednáací lístky po tunách a slečna Starcherová z ní šílí.“

Seděli na stoličkách potažených červenou kůží u nádoby se sodovkou. On pil čokoládový střík; ona jahodový. Cukrárna sloužila zároveň jako čekárna na autobus a z místa, kde seděli, mohli pod staromódně zakrouceným obloukem nahlížet do čekárny, kde osaměle seděl zachmuřený mladík v uniformě letectva. Nohama svíral kuffík.

„Nevypadá šťastně, že jede pryč, vidíte?“ řekla, protože si všimla jeho pohledu.

„Nejspíš má po opuštění,“ řekl Ben. Teď, pomyslel si, se mě zeptá, jestli jsem byl někdy na vojně.

Ale místo toho: „Za pár dní taky nasednu na tenhle autobus v půl jedenácté. Sbohem, 'salem's Lote. Pravděpodobně budu vypadat stejně ponuře jako ten kluk.“

„A kam pojedete?“

„Nejspíš do New Yorku. Zjistit, jestli dokážu být samostatná.“

„Copak se vám tady nelíbí?“

„Myslíte v Lotu? Zbožňuju to tady. Ale naši, znáte to. Pořád by mi nejradši koukali přes rameno. To je nanic. A Lot vlastně nemá moc co nabídnout mladé ctizádostivé holce.“ Pokrčila rameny a sklonila hlavu, aby si cucla z brčka. Krk měla opálený a krásně tvarovaný. Na sobě měla barevně potištěné úzké šaty, které zdůrazňovaly hezkou postavu.

„Jakou práci hledáte?“

Pokrčila rameny. „Mám titul bakaláře umění z bostonské univerzity... nemá cenu ani toho papíru, fakticky. Specializace umění, vedlejší obor angličtina. Originální kombinace. Vhodná zejména pro kategorii vzdělaných idiotů. Nenaučili jsme se ani vyzdobit kancelář. Některé holky, se kterými jsem chodila na střední školu, teď mají teplá sekretářská místečka. Já nejsem víc než osobní písárka.“

„Takže co máte na výběr?“

„Ach... možná nějaké vydavatelství,“ řekla neurčitě. „Nebo časopis... asi inzertní. Tam vždycky můžou potřebovat někoho, kdo umí kreslit na povel. Já to dovedu. Udělala jsem si portfolio.“

„Máte nějaké nabídky?“ zeptal se jemně.

„Ne... ne. Ale...“

„Do New Yorku bez nabídky nejezděte,“ řekl. „Věřte mi. Ušoupete si podpatky.“

Stísněně se usmála. „Vy byste to, myslím, měl vědět nejlíp.“

„Už jste tady něco prodala?“

„Ale ano.“ Náhle se rozesmála. „Svůj největší obchod k dnešnímu dni jsem udělala se společností Cinex. Otevírala v Portlandu tři kina a koupila dvanáct pláten jedním vrzem, pověsili je do vstupních hal. Dali mi sedm set dolarů. Zaplatila jsem z nich první splátku na svoje autíčko.“

„Měla byste si v New Yorku tak na týden najmout pokoj v hotelu,“ řekl, „a obejít s portfoliem všechny časopisy a vydavatelství, které najdete. Domluvit si schůzky šest měsíců předem, abyste měla jistotu, že vydavatelé a personální šéfové budou mít prázdné okýnko. Ale proboha, nesázejte všechno na velké město.“

„A co vy?“ zeptala se, nechala brčko a vyjídala lžičkou zmrzlinu. „Co vy děláte ve vzkvétajícím hnízdečku jménem

Jerusalem's Lot, stát Maine, s obyvatelstvem o počtu třinácti stovek?“

Pokrčil rameny. „Snažím se napsat román.“

V okamžiku se rozpálila vzrušením. „Tady v Lotu? O čem to je? Proč tady? Chcete –“

Vážně se na ni podíval. „Teče vám to.“

„Co –? Aha, ano. Promiňte.“ Utřela skleničku ubrouskem. „Nechtěla jsem vyzvídat. Obyčejně mě hned tak něco nevyvede z míry.“

„Nemusíte se omlouvat,“ řekl. „Všichni spisovatelé rádi mluví o svých knihách. Občas, když ležím v noci v posteli, v duchu píšu interview sám se sebou – pro Playboy. Ztráta času. Zajímají je jenom autoři, jejichž knihy jdou na dračku mezi studenty na kolejích.“

Mladík od letectva vstal. Greyhound zajížděl k okraji chodníku, vzduchové brzdy vzdychly.

„Prožil jsem v 'salem's Lotu čtyři roky dětství. Bydleli jsme na Burns Road.“

„Burns Road? Ted už tam nic není, jenom Mokřiny a malý hřbitov. Říká se mu Harmony Hill.“

„Bydlel jsem u tety Cindy. Cynthia Stowensové. Víte, umřel mi otec, a matka prodělala... no, nervově se zhroutila. Tak mě poslala do opatrování k tetě Cindy a zatím se dala dohromady. Teta Cindy mě posadila na autobus zpátky na Long Island za mámou asi měsíc po tom velkém požáru.“ Podíval se na svou tvář v zrcadle za barem. „Brečel jsem v autobuse, když jsem odjížděl od mámy, a brečel jsem v autobuse, když jsem odjížděl od tety Cindy z Jerusalem's Lotu.“

„Narodila jsem se v roce, kdy byl ten požár,“ řekla Susan. „Největší událost, která se tady kdy stala, a já jsem ji prospala.“

Ben se zasmál. „Takže jste o sedm let starší, než jsem si myslel v parku.“

„Opravdu?“ Vypadala potěšeně. „Díky... řekla bych. Dům vaší tety určitě shořel.“

„Ano,“ řekl. „Na tu noc si živě vzpomínám. Ve dveřích se objevili nějací muži s pumpami na zádech a říkali, že musíme pryč. Bylo to strašně vzrušující. Teta Cindy nervózně pobíhala, sháněla věci a nakládala je do auta. Kristepane, to byla noc.“

„Byla pojištěná?“

„Ne, ale dům měla pronajatý a do auta jsme dostali skoro všechny cenné věci, kromě televize. Snažili jsme se ji uzvednout, ale nemohli jsme ji ani strkat po podlaze. Byl to Video King, s úhlopříčkou sedm palců a zvětšovací sklem přes obrazovku. Mor na oči. Stejně jsme chytili jenom jeden kanál – spousta country muziky, zemědělské zprávy a klaun Kitty.“

„A tak jste se vrátil, abyste tu napsal knihu,“ žasla.

Ben hned neodpověděl. Slečna Cooganová otevírala kartony cigaret a kontrolní registr pokladny se zaplňoval čísly. Lékárník, pan Labree, se pohyboval za vysokým pultem jako bílý duch. Chlapec od letectva stál u dveří autobusu a čekal na řidiče, než se vrátí z toalety.

„Ano,“ řekl Ben. Otočil se a poprvé se na ni zpřímá podíval. Měla moc hezkou tvář, bezelstné modré oči a vysoké, čisté, opálené čelo. „Tady v tom městě jste prožila dětství?“ zeptal se.

„Ano.“

Přikývl. „Takže je vám to jasné. Já byl v 'salem's Lotu jako dítě a pořád mě to sem přitahuje. Když jsem se vracel, málem jsem projel kolem, protože jsem se bál, že to tu bude jiné.“

„Tady se nic nemění,“ řekla. „Jenom málo.“

„V Mokřinách jsme s Gardenerovými kluky sváděli bitvy. Na piráty jsme si hráli u Královského rybníka. V parku na schovávanou a na boj o vlajku. Když jsem od tety Cindy odjel, procestovali jsme s mámou nejpodivnější místa. Když mi bylo čtrnáct, zabila se, ale dávno předtím jsem většinu toho kouzelného prachu setřásl. Co z něho zbylo, patřilo sem. A je to tu pořád. Město se tak moc nezměnilo. Když se člověk dívá na Jointner Avenue, je to, jako by se díval přes tenký plátek ledu – takový, jaký si můžete sloupnout z městské cisterny v listopadu, ale nejdřív ho na okrajích musíte oklepat – a takhle pozoroval svoje dětství. Je trochu zvládnuté, zamlžené a někde se vytrácí do nicoty, ale většina ho tam pořád je.“

Zmateně zmlkl. Byl to proslov.

„Mluvíte přesně jako vaše knihy,“ řekla obdivně.

Zasmál se. „Ještě nikdy jsem nic takového neřekl. Aspoň ne nahlas.“

„Co jste dělal, když se vaše matka... když zemřela?“

„Různě jsem se potloukal,“ řekl krátce. „Sněžte si zmrzlinu.“
Poslechla.

„Něco se přece jen změnilo,“ řekla po chvíli. „Pan Spencer umřel. Pamatujete si ho?“

„Jistě. Každý čtvrtek večer teta Cindy chodila do města nakupovat ke Crossenovi a mě posílala sem na šumák. Tehdy se ještě čepoval, pravý rochesterický šumák. Dávala mi kapesník a v něm zabalený niklák.“

„Za mě už stál desetník. Pamatujete si, co vždycky říkával?“

Beri se nahrbil, zkrivil ruku do artritického pařátu, a jeden koutek úst stáhl křečovitě dolů. „Tvůj měchejř,“ zašeptal. „Tenhle šumák ti zničí měchejř, hošku.“

Její smích vytryskl vzhůru k pomalu se otáčejícímu větráku. Slečna Cooganová podezíravě vzhlédla. „To bylo přesné! Jenomže mně říkal děvenko.“

Blaženě se na sebe podívali.

„Povězte, nešla byste dnes večer do kina?“ zeptal se.

„Ráda.“

„Které je nejbližší?“

Zahihňala se. „Vlastně Cinex v Portlandu. Kde mají halu vyzdobenou nesmrtelnými plátny od Susan Nortonové.“

„A jinde? Jaké filmy se vám líbí?“

„Ty vzrušující, kde se honí auta.“

„Fajn. Pamatujete se na Nordiku? Byla přímo tady ve městě.“

„Jistě. Zavřeli ji v roce 1968. Na střední škole jsme tam chodívali na rande ve čtyřech. Házeli jsme na plátno krabice od popkornu, když byl film špatný.“ Zahihňala se. „Což obyčejně byl.“

„Dávali tam ty předpotopní seriály,“ řekl. „Raketový muž. Návrat Raketového muže. Drsník Callahan a Černý bůh voodoo.“

„To už za mě nebylo.“

„Co se s tím kinem stalo?“

„Teď je tam realitní kancelář Larryho Crocketta,“ řekla. „Myslím, že to kino zlikvidovala dálnice do Cumberlandu. A taky televize.“

Chvíli mlčeli, probírali se každý vlastními myšlenkami. Hodiny v čekárně ukazovaly 10.45.

Promluvili zároveň:

„Pamatujete se –“

Podívali se na sebe a před udivenými zraky slečny Cooganové vyprskli smíchy. Dokonce i pan Labree se otočil.

Povídali si ještě čtvrt hodiny až mu Susan neochotně řekla, že má ještě nějaké pochůzky, ale ano, v půl osmé bude čekat. Když se rozešli, každý jiným směrem, oba žasli nad tím prostým, přirozeným, náhodným zásahem do svých životů.

Ben se vracel pěšky po Jointner Avenue, zastavil se na rohu Brock Street a maně se podíval nahoru k Marstenovu domu. Vzpomněl si, že velký lesní požár v roce 1951 dosáhl skoro až tam, než se vítr otočil.

Pomyslel si: Snad měl ten dům shořet. Možná by to bylo lepší.

3.

Nolly Gardener vyšel z radnice a posadil se na schody vedle Parkinse Gillespieho právě včas, aby zahlédl Bena a Susan, jak společně vcházejí ke Spencerovi. Parkins kouřil pallmallku a čistil si zažloutlé nehty kapesním nožem.

„Není tamten chlápek ten spisovatel?“ zeptal se Nolly.

„Jo.“

„Nebyla s ním Susie Nortonová?“

„Jo.“

„Ale, to je zajímavý,“ protáhl Nolly a pošoupl si vojenský řemen. Na hrudi mu důležitě zářila hvězda zástupce šerifa. Napsal si do redakce policejního časopisu, aby mu ji poslali; město svým konstáblům odznaky neposkytovalo. Parkins jeden měl, ale nosil ho v peněžence, což Nolly nikdy nedokázal pochopit. Samozřejmě, že všichni v Lotu věděli, že je konstáblem, ale existovala přece určitá tradice. A určitá odpovědnost. Kdo byl ramenem zákona, musel myslet na obojí. Nolly na to myslel často, i když si mohl dovolit dělat zástupce šerifa jenom na částečný úvazek.

Parkinsovi sklouzl nůž a rozřízl mu kůžičku na palci. „Krucí,“ řekl mírně.

„Myslíš, že je opravdovej spisovatel, Parku?“

„Jasně. U nás v knihovně má tři knížky.“

„Pravdivý nebo vymyšlený?“

„Vymyšlený.“ Parkins odložil nůž a vzdychl.

„Floydovi Tibbitsovi se nebude líbit, že se jeho žena tahá s cizím chlapem.“

„Nejsou sezdaní,“ řekl Parkins. „A jí už bylo osmnáct.“

„Floydovi se to nebude líbit.“

„Pro mě za mě si Floyd může strčit nohu za krk,“ řekl Parkins. Típl cigaretu o schod, vytáhl z kapsy krabičku od doutníků, nedopalek strčil dovnitř a vrátil krabičku do kapsy.

„Kde ten spisovatel bydlí?“

„Dole u Evy,“ řekl Parkins. Pečlivě zkoumal naříznutou kůžičku. „Tuhle si obhlížel Marstenův dům. Tvářil se přitom nějak divně.“

„Divně? Jak to myslíš?“

„Prostě divně.“ Parkins vytáhl cigarety. Sluníčko mu teple a příjemně zalávalo obličej. „Potom zašel k Larrymu Crockettovi. Chtěl si ten barák pronajmout.“

„Marstenův barák?“

„Jo.“

„Nezbláznil se náhodou?“

„To je možný.“ Parkins smetl s kalhot na levém koleně mouchu a sledoval ji, dokud neodbzučela pryč do jasného rána. „Starej Larry Crockett má v poslední době kupu práce. Slyšel jsem, že prodal Venkovskou Pradlenku. Vlastně se jí zbavil.“

„Cože, té staré prádelny?“

„Jo.“

„Kdo by tam co chtěl zřizovat?“

„Nevím.“

„Nojo.“ Nolly vstal a znovu si pošoupl řemen. „Myslím, že se porozhlídnu po městě.“

„To udělej,“ řekl Parkins a zapálil si další cigaretu.

„Nepůjdeš se mnou?“

„Ne, nejspíš si tady ještě chvíli posedím.“

„Fajn. Ahoj.“

Nolly sešel ze schodů a zauvažoval (nikoli poprvé), kdy už se Parkins rozhodne odejít do důchodu, aby on, Nolly, mohl dělat tuhle

práci na plný úvazek. Pro pána Boha, jak se dá vystopovat zločin, když vyседáváte na schodech radnice?

Parkins ho s mírným pocitem úlevy pozoroval, jak odchází. Nolly byl správný kluk, jenomže odporně snaživý. Vytáhl kapesní nůž, otevřel ho a začal si znovu upravovat nehty.

4.

Jerusalem's Lot byl založen v roce 1765 (o dvě stě let později oslavil své dvousté výročí ohňostrojem a slavností v parku; kostým indiánské princezny malé Debbie Foresterové zapálila zatoulaná jiskra a Parkins Gillespie musel zavřít šest chlápků do chládku pro veřejné opilství), plných pětapadesát let předtím, než se Maine po missourské dohodě stalo státem.

Město získalo své zvláštní jméno díky zcela prozaické události. Jedním z prvních obyvatel kraje byl vytáhlý, tvrdohlavý farmář jménem Charles Belknap Tanner. Choval prasata a jednu z velkých prasnic pojmenoval Jerusalem. Jerusalem se jednoho dne v době krmení dostala z ohrady ven a utekla do blízkých lesů, kde zdivočela a stala se zlou. Tanner ještě roky potom odháněl děti ze svých pozemků, vždycky se naklonil přes vrátka a zlověstně, jako havran, zaskřehotal: „Nechod'te do lesa, to je loviště Jerusalem, rozpárá vám břicho, než řeknete švec!“

Varování účinkovalo a jméno se ujalo. Tohle dokazuje přinejmenším, že v Americe může na nesmrtelnost aspirovat i prase.

Hlavní ulice, které se původně říkalo Portland Post Road, byla v roce 1896 přejmenována po Eliášů Jointnerovi. Jointner, který byl šest let členem Sněmovny reprezentantů (až do smrti, kterou mu ve věku padesáti osmi let přivodila syfilis), se nejvíce přibližoval představě o osobnosti, kterou se Lot mohl chlubit – s výjimkou svině Jerusalem a Pearl Ann Buttsové, která v roce 1907 utekla do New Yorku, kde se stala tanečnicí u Ziegfelda.

Jointner Avenue přesně uprostřed a v pravém úhlu přetínala Brock Road, samotné městečko bylo skoro kruhové (až na výběžek na východě, kde hranici tvořil zákrut řeky Royal). Na mapě ty dvě hlavní ulice dodávaly městu vzhled, který se velmi podobal tomu, co vidí střelec v zaměřovači.

Severozápadní čtvrtinu tvořil severní Jerusalem, nejzelenější část města. Terén se zde vyvyšoval, i když za vrchovinu by ho mohl považovat nanejvýš tak středozápad'an. Staré unavené kopce, protkané sítí starých dřevorubeckých cest, se mírně svažovaly až k mostu, a Marstenův dům stál na posledním z nich.

Severovýchodní čtvrtina byla většinou rovina tráva; bojínek a vojtěška. Tekla tudy Royal River, stará řeka, která vymlela své břehy až skoro na podloží. Protékala pod dřevěným můstkem na Brock Street a vinula se na sever v poklidných, třpytivých obloucích až k pozemkům poblíž severních hranic města, kde mělce pod tenkou vrstvou půdy ležela žula. Za milion let se tu vytvořily padesát stop vysoké kamenné útesy. Děti jim říkaly Opilcův skok, protože ochlasta Tommy Rathbun, bratr Virge Rathbuna, se tu před několika lety převážil, když se nakláněl přes okraj a hledal místo, kam by si ulevil. Royal se vlévala do znečištěné Androscoggin, ale sama nikdy znečištěná nebyla; jediný průmysl, kterým se kdy Lot chlubil, byla pila, navíc dávno zavřená. V letních měsících byli všedním zjevem rybáři, házející udice z můstku na Brock Street. Den, kdy z řeky Royal nevytáhali svou obvyklou normu, byl velmi vzácný.

Jihovýchodní čtvrtina byla nejhezčí. Terén se tady zase zdvíhal, ale nebyl tak zohyzený požárem a ornice také nebyla poznamenaná ohněm. Půdu kolem Griffen Road vlastnil Charles Griffen, což byl největší mléčný farmář na jih od Mechanic Falls, a ze Schoolyard Hill jste mohli zahlédnout Griffenův obrovský chlév, jehož hliníková střecha zářila ve slunci jako obří heliograf. Ve zdejším kraji byly ještě další farmy a spousta domů, které zakoupily bílé límečky, které dojížděly buď do Portlandu nebo Lewistonu. Někdy, na podzim, jste mohli stát na vršku Schoolyard Hill a číchat voňavý kouř z ohňů na polích a dívat se na maličké autíčko dobrovolného hasičského sboru 'salem's Lotu, pohotově čekající, kdyby se nějaká jiskra vymkla kontrole. Lekci z roku 1951 si všichni moc dobře pamatovali.

Obytné přívěsy se začaly objevovat až v jihozápadní čtvrti, a s nimi všechno, co je provází a připomíná kolem města jakoby prstenec asteroidů: vraky aut, houpačky z pneumatik pověšených na odřeném provaze, lesklé plechovky od piva poházené kolem cest, potřhané prádlo na šňůrách mezi provizorními kůly, sytý odér

splašků z narychlo vykopaných septiků. Byty na Okraji byly vzdálenými bratrancei chatrčí, ale skoro z každého trčela svítivá televizní anténa a většina televizorů uvnitř měla barevnou obrazovku a byla koupená na úvěr u Granta nebo Searse. Pozemky kolem chatrčí a přívěsů byly obvykle plné dětí, hraček, malých dodávek, motorových saní a motocyklů. Některé přívěsy byly dobře udržované, ale většinou se zdálo, že pořádek je tady zbytečný přepych. Pampelišky a pýr jen bujely. O kus dál, u hranic města, kde se Brock Street měnila v Brock Road, byl podnik U Della, kde o pátcích hrávala rokenrolová a o sobotách country skupina. V roce 1971 dům vyhořel a byl znovu postaven. Pro většinu místních kovbojů a jejich děvčat to bylo místo dostaveníček, kde si mohli dát pivo nebo se poprat.

Většina telefonních linek byla pro dva, čtyři nebo šest účastníků, a tak si lidé vždycky měli s kým popovídat. Ve všech malých městech pořád pobublává nějaký skandál na zadní plotýnce, jako dušené fazole u tety Cindy. Většinu skandálů měl na svědomí Okraj, ale občas se našel někdo z lepších vrstev, kdo přispěl do společného rendlíku.

Město bylo řízeno městským shromážděním, a i když se od roku 1965 mluvilo o tom, že by se řízení měla ujmout městská rada, která by vždycky ob rok projednávala rozpočet, tato myšlenka se neprosadila. Město nerostlo tak rychle, aby byl starý způsob řízení vyloženě na obtíž, i když z té těžkopádné všelidové demokracie přistěhovalci obraceli oči v sloup. Volili se tři radní, městský konstábl, dozorce nad chudinou, městský úředník (kdo si chtěl zaregistrovat auto, musel urazit hodný kus resty po Taggart Stream Road a přelstít dva zlé psy, kteří volně pobíhali po dvorku), a školní inspektor. Dobrovolný hasičský sbor dostal každý rok z rozpočtu tři sta dolarů, ale fungoval spíš jako společenský klub pro důchodce. Prožili si pořádnou dávku vzrušení během sezóny, kdy se vypaluje tráva, a zbytek roku se na společných dýcháncích předháněli ve vyprávění fantastických příhod. Nebylo tu žádné oddělení pro veřejné práce, protože zde neexistoval veřejný vodovod, plynovod, kanalizace nebo elektrická síť. Od severozápadu na jihovýchod město šikmo protínaly stožáry elektrorozvodné společnosti, které si v

lese prořízly sto padesát stop široký průsek. Jeden z nich stál u Marstenova domu, tyčil se nad ním jako cizorodá strážní věž.

Všechno, co 'salem's Lot věděl o válkách, požárech a vládních krizích, většinou pocházelo od Waltera Cronkita z televize. Ach, Potterova chlapce zabili ve Vietnamu a syn Clauda Bowieho se vrátil s umělou nohou – šlápl na minu –, ale dostal práci na poště, kde pomáhal Kennymu Danlesovi, a tak tohle bylo v pořádku. Mládež nosila delší vlasy a nečesala se tak úhledně jako jejich otcové, ale nikdo si ničeho jiného vlastně nevšiml. Když na střední škole zrušili předpis o oblékání, Aggie Corlissová napsala dopis do cumberlandského Ledgeru, ale Aggie psala do Ledgeru už roky každý týden, většinou o zlu páchaném kořalkou a o zázraku, který nastane, když otevřete Ježíši Kristu své srdce a přijmete ho jako osobního spasitele.

Někteří mladí fetovali. Kluk Horace Kilbyho, Frank, šel v srpnu před soudce Hookera a dostal pokutu padesát dolarů (soudce souhlasil, aby pokutu splácel ze zisku z cenných papírů), ale větším problémem byl alkohol. Od doby, kdy se věková hranice pro podávání alkoholu snížila na osmnáct let, se u Della poflakovala spousta mladých. Domů jezdili jako šílenci, jako by chtěli silnici vydlážit gumou, a občas se někdo zabil. Jako třeba Billy Smith, který při devadesátce najel do stromu na Deep Cut Road a zabil sebe i svou dívku, LaVernu Dubeovou.

Až na takovéhle věci byly vědomosti obyvatel Lotu o útrapách země jen akademické. Čas zde plynul jinak. V takovém pěkném městečku se nemohlo přihodit nic ošklivého. Tam ne.

5.

Ann Nortonová žehlila, když do dveří vtrhla její dcera s nákupem, strčila jí před oči jakousi knihu s obrázkem nekalého mladíka s poněkud hubeným obličejem na přebalu, a překotně jí cosi vysvětlovala. „Tak pomalu,“ zarazila ji. „Ztlum televizi a všechno mi pověz.“ Susan přidusila Petera Marshalla, který právě utrácel tisíce dolarů v dalším dílu „Hollywood Squares“, a vyprávěla matce o setkání s Benem Mearsem. Jak se vyprávění odvíjelo, paní Nortonová pokyvovala hlavou s klidným porozuměním, i když

varovná žlutá světélka se rozblíkala pokaždé, když se Susan zmínila o novém chlapci – teď už muži, jak předpokládala, i když bylo těžké myslet si, že Susan už je pro muže dost stará. Ale dneska světýlka zazářila jasněji.

„To zní zajímavě,“ řekla a rozprostřela si po žehlicím prkně další manželovu košili.

„Byl moc milý,“ pokračovala Susan. „Velmi přirozený.“

„Ach, moje nohy,“ řekla paní Nortonová. Odstavila žehličku, nechala ji zlověstně syčet a usadila se do houpacího křesla u velkého okna. Vytáhla si z balíčku na kávovém stolku cigaretu a zapálila si. „Víš určitě, že je s ním všechno v pořádku, Susie?“

Susan se usmála, jako by se bránila. „Jistě, to vím určitě. Vypadá jako... no, já nevím – jako asistent na univerzitě, třeba.“

„Říká se, že Šílený Výbuchář vypadal jako zahradník,“ řekla paní Nortonová uvážlivě.

„Ale, losí sračky,“ řekla Susan radostně. Tahle kletba matku vždycky spolehlivě vytočila.

„Půjč mi tu knihu.“

Natáhla po ní ruku.

Susan jí knihu podala a najednou si vzpomněla na homosexuální znásilňovací scénu, která se odehraje ve vězení.

„Vzdušný tanec,“ četla Ann Nortonová zamyšleně a začala namátkově listovat. Susan rezignovaně čekala. Matka to vyslídí. Vždycky všechno vyslídí.

Okna byla otevřená a líný polední větřík čechral žluté záclony v kuchyni – matka trvala na tom, aby se jí říkalo přípravná, jako by byli nějaká smetánka. Byl to pěkný dům ze solidních cihel, v zimě se dal poněkud obtížně vytopit, ale v létě byl chladný jako jeskyně. Dům stál na mírném návrší na vzdálenějším konci Brock Street a z velkého okna, u kterého paní Nortonová seděla, byl výhled na celou ulici do města. Ten pohled byl příjemný, a v zimě uměl být podivuhodný, s dalekými, jiskřivými vyhlídkami na neporušený sníh a perspektivou zmenšené domy, vrhající žluté obdélníky světla na sněžná pole.

„Mám dojem, že jsem na to četla kritiku v portlandských novinách. Nebyla moc dobrá.“

„Mně se líbí,“ řekla Susan pevně. „A on se mi líbí taky.“

„Floydovi se snad bude taky líbit,“ pronesla paní Nortonová pomalu. „Měla bys je seznámit.“

Susan pocítila záchvat nefalšovaného vzteku a to ji zmátlo. Myslela si, že už s matkou překonaly bouře dospívání i jejich dozvuky, ale najednou se všechno vrátilo. Pustily se do starých hádek o jejím poznání, které bylo v přímém protikladu s matčinými zkušenostmi a názory, jako do odloženého pletení.

„O Floydovi jsme už mluvily, mami. Víš přece, že to není nic trvalého.“

„Noviny psaly, že tam byly taky nějaké odpudivé scény z vězení. Jak to chlapi dělají zase s chlapi.“

„Ale mami, kristepane.“ Vzala si jednu matčinu cigaretu.

„Nadávat není potřeba,“ řekla paní Nortonová nevzrušeně. Vrátila Susan knihu a odklepala dlouhý popel z cigarety do keramického popelníku ve tvaru ryby. Darovala jí ho přítelkyně z jejího Dámského dobročinného spolku, a Susan vždycky jaksi neurčitě rozčiloval. Bylo na tom něco obscénního, klepat popel do tlamičky okouna.

„Uklidím nákup,“ řekl Susan a vstala.

Paní Nortonová tiše seděla. „Chtěla jsem jenom říct, že jestli se s Floydem Tibbitsem chcete vzít –“

Podrážděnost propukla v záchvat starého vzteku. „Pro Boha živého, jak jsi na tohle přišla? Řekla jsem snad někdy něco takového?“

„Domyslela jsem si –“

„Tak ses domyslela špatně,“ řekla rozčileně a ne tak docela po pravdě. Ale týden od týdne byla k Floydovi chladnější.

„Domyslela jsem si, že když se rok a půl scházíš s jedním chlapcem,“ pokračovala matka tiše a neúprosně, „tak to musí znamenat, že jste se dostali dál než k držení za ruku.“

„Floyd a já jsme víc než přátelé,“ souhlasila Susan klidně. Jen ať si z tohohle něco vytěží.

Mezi nimi visel ve vzduchu nevyřčený rozhovor.

Spiš s Floydem?

Do toho ti nic není.

Co pro tebe ten Ben Mears znamená?

Do toho ti nic není.

Chceš se do něho zamilovat a provést nějakou hloupost?

Do toho ti nic není.

Já tě mám ráda, Susie. Oba s tatínkem tě máme rádi. Na tohle žádná odpověď. A pak zase žádná odpověď. A znovu žádná odpověď. Proto byl New York – nebo cokoliv – tak nutný. Nakonec vždycky narazíte na nevyřčenou barikádu jejich lásky jako na stěny vypolštářované cely. Jejich láska způsobila, že další smysluplný rozhovor byl nemožný a to, co bylo řečeno předtím, ztratilo smysl taky.

„Tak,“ řekla paní Nortonová měkce. Zamáčkla cigaretu o okounovu tlamičku a hodila mu špačka do břicha.

„Jdu nahoru,“ řekla Susan.

„Jen běž. Můžu si tu knihu přečíst, až si ji dočteš ty?“

„Jestli chceš.“

„Ráda bych se s ním setkala,“ řekla.

Susan rozhodila ruce a pokrčila rameny.

„Přijdeš večer pozdě?“

„Nevím.“

„Co mám říct Floydovi Tibbitsovi, jestli zavolá?“

Znovu ji zachvátil vztek. „Řekni mu, co chceš.“ Odmlčela se. „Stejně to uděláš.“

„Susan!“

Odešla nahoru, ani se neohlédla.

Paní Nortonová zůstala sedět, zahleděla se z okna na město, aniž co viděla. Nad hlavou slyšela Susaniny kroky a potom klapání rozkládaného stojanu.

Vstala a znovu se pustila do žehlení. Když si myslela, že Susan už je asi plně zabraná do práce (i když o tom uvažovala pouze koutkem vědomí), odešla k telefonu v přípravně a zavolala Mabel Wertsové. Během rozhovoru se náhodou zmínila, že Susie povídala, že je tu mezi nimi slavný autor, a Mabel zavěťřila a řekla nojo, to myslíš toho chlápka, co napsal Conwayovu dceru, a paní Nortonová řekla ano, a Mabel řekla to nebyla kniha, to bylo prostě a jednoduše porno. Paní Nortonová se zeptala, jestli bydlí v motelu nebo –

Vlastně bydlel v centru u Evy, v jediném penzionu ve městě. Paní Nortonovou zalila vlna úlevy. Eva Millerová byla slušná vdova, která by nějaké techtle mechtle netrpěla. Její směrnice, týkající se přítomnosti žen na pokoji, byly stručné a jasné. Jestli je to tvoje matka nebo sestra, v pořádku. Jestli ne, můžete posedět v kuchyni. Někaké dohadování o tomto nařízení nepřipadalo v úvahu.

Paní Nortonová zavěsila o čtvrt hodiny později, až umně zamaskovala hlavní předmět svého zájmu dalším povídáním.

Susan, pomyslela si, když se vracela k žehlicímu prknu. Ach, Susan, chci pro tebe jenom to nejlepší. Copak to nevidíš?

6.

Vraceli se z Portlandu po silnici číslo 295, a vůbec nebylo pozdě – chvilku po jedenácté. Rychlost na dálnici za portlandským předměstím byla omezená na padesát pět, a on řídil dobře. Světlomety citroěnu měkce pronikaly tmou.

Oběma se film líbil, ale byli opatrní, jako lidé, kteří ohledávají vzájemné hranice. Teď si vzpomněla na matčinu otázku a zeptala se: „Kde bydlíš? Chceš si něco najmout?“

„Mám kumbálek v druhém patře u Evy, na Railroad Street.“

„Ale to je hrozné! Tam musí být aspoň čtyřicet stupňů!“

„Mám horko rád,“ řekl. „Dobře se mi v něm pracuje. Svléknu se do pasu, zapnu rádio a vypiju galon piva. Takhle napíšu deset stránek denně, čistopisu. Bydlí tam taky pár zajímavých strejců. A když nakonec vyjdeš na verandu a větrík tě ofoukne... ráj.“

„Ale i tak,“ řekla pochybovačně.

„Přemýšlel jsem o tom, že si najmu Marstenův dům,“ pokračoval nenuceně. „Dokonce jsem se už na něj informoval. Ale už je prodaný.“

„Marstenův dům?“ Usmála se. „To ses asi spletl.“

„Ne. Stojí na tom prvním kopci severozápadně od města. Brooks Road.“

„Prodaný? Kdo by prokristapána –?“

„To mě taky zajímalo. Čas od času jsem obviňován, že to nemám v hlavě v pořádku, ale najmout si ten dům nenapadlo jenom

mě. Úředník v realitní kanceláři mi nic neřekl. Zdá se, že je to hluboké a temné tajemství.“

„Možná, že někdo z jiného státu si z toho chce udělat letní byt,“ řekla. „Stejně jsou to blázni. Opravit nějaký dům je jedna věc o to bych se s radostí pokusila – ale tenhle dům se opravit nedá. Byla to barabizna, už když jsem byla malá. Bene, proč jsi tam vlastně chtěl bydlet?“

„Bylas někdy uvnitř?“

„Ne, troufla jsem si jenom nakouknout oknem. Tys tam byl?“

„Ano. Jednou.“

„Nahání to tam husí kůži, že?“

Zmlkli, oba mysleli na Marstenův dům. Tato vzpomínka neměla v sobě pastelový nádech ostatních vzpomínek. Ještě než se narodili, došlo v tom domě ke skandálu a násilnému činu, ale malá města mají dobrou paměť a své hrůzné historky si předávají obřadně z generace na generaci.

Příběh Huberta Marstena a jeho ženy Birdie se nejvíce podobal případu kostlivce ve skříní. Hubie byl ve dvacátých letech prezidentem velké dopravní společnosti Nové Anglie – dopravní společnosti, která, jak se říkalo, prováděla své nejvýnosnější podniky po půlnoci, kdy převážela kanadskou whisky do Massachusetts.

Společně se ženou se v roce 1928 odebrali jako boháči na penzi do 'salem's Lotu, a při krachu burzy v roce 1929 přišli o značnou část majetku (nikdo, dokonce ani Mabel Wertsová, nevěděl přesně, kolik to vlastně činilo).

Deset let mezi krachem burzy a vzestupem Hitlera žili Marsten a jeho žena v domě jako poustevníci. Lidé je vídali jenom ve středu odpoledne, kdy chodili do města nakupovat. Larry McLeod, který dělal v té době pošťáka, hlásil, že Marstenovi odebírají čtyři deníky, a dál The Saturday Evening Post, The New Yorker, a plátek, který se jmenoval Amazing Stories. Marsten také jednou měsíčně dostával šek z dopravní společnosti, která sídlila ve Fall River v Massachusetts. Larry říkal, že poznal, že je to šek, protože když ohnul obálku, mohl nahlédnout do okénka pro adresu.

Larry byl ten, kdo je v létě 1939 našel. Ve schránce se nashromáždily noviny a časopisy – dávka za pět dní – takže už

nemohl dovnitř vmáchnout další. Larry vzal celou hromadu a chtěl ji položit do domu, mezi vnější a vnitřní dveře.

Byl srpen, léto vrcholilo, začínala úmorná vedra a tráva před Marstenovým domem byla vysoká do půli lýtek, zelená a bujná. Zimolez divoce přerůstal opěrnou mřížku na západní straně domu a tlusté včely líně bzučely kolem voskově bílých, sladkých květů. Tehdy dům ještě vypadal pěkně, až na tu vysokou travu, a všeobecně se mělo za to, že Hubie postavil nejhezčí dům v 'salem's Lotu, než pozvolna zcvokl v jeho podkroví.

V půli cestičky, aspoň podle pověsti, která je nakonec s bezmeznou hrůzou odvyprávěna každé nové člence dámského spolku, Larry ucítil něco divného, jako zkažené maso. Zaklepal na přední dveře, ale v hustém šeru nic neviděl. Místo aby vešel dovnitř, obešel dům dozadu, což bylo jeho štěstí. Vzadu byl ovšem zápach horší. Lany zkusil zadní vchod, zjistil, že je odemčeno, a vstoupil do kuchyně. V rohu ležela Birdie Marstenová, nohy roztažené, chodidla bosá. Půlku hlavy jí utrhl výstřel ráže třicet nula šest z bezprostřední blízkosti.

(„Mouchy,“ říkávala v téhle chvíli Audrey Herseyová chladnokrevně. „Larry říkal, že kuchyň byla plná much. Všude bzučely, dosedaly na... však víte, a znovu odlétaly. Mouchy.“)

Larry McLeod se otočil a odešel rovnou do města. Sebral Norrise Varneye, který byl v té době městským konstáblem, a tři čtyři povaleče od Crossena – tehdy krámek ještě provozoval Miltův otec. Mezi nimi byl Audreyin starší bratr Jackson. Odjeli zpátky v Norrisově chevroletu a Larryho poštovní dodávce.

Nikdo z města v domě ještě nikdy nebyl, byla to senzace. Když vzrušení opadlo, přinesl o tom portlandský Telegram velký článek. Dům Huberta Marstena byla jedna velká, nepřehledná skládka různých sesbíraných zbytečností, protkaná úzkými, všelijak se krouticími chodbičkami, které vedly mezi zažloutlými hromadami novin a časopisů a hromadami plesnivějících nepotřebných knih. Podobalo se to krysímu hnízdu. Předchůdce Loretty Starcherové tam sesbíral pro veřejnou knihovnu 'salem's Lotu celého Dickense, Scotta a Mariatta, kteří jsou v regálech dodneška.

Jackson Hersey sebral jeden Saturday Evening Post, začal jím listovat, a chvíli mu nic nedocházelo. Ale všude mezi stránkami byly úhledně vložené dolarové bankovky.

Norris Varney objevil, jaké štěstí Larry měl, když dům obešel odzadu. Vražedná zbraň byla přivázaná k židli tak, že hlavní mířila přímo k předním dveřím zhruba do výšky prsou. Puška měla natažený kohoutek, od spouště vedl provázek přes celou chodbu ke klíče dveří.

(„Byla i nabitá,“ říkávala v téhle chvíli Audrey. „Jediné trhnutí a Larry McLeod by se odebral rovnou na věčnost.“)

Byly tam ještě další, méně nebezpečné chytačky. Čtyřicetilibrový balík novin byl nastražený nad pootevřenými dveřmi jídelny. Jedna podstupnice na schodech byla vyviklaná a někdo si na ní mohl zlomit kotník. Rychle vyšlo najevo, že Hubie Marsten byl něco jiného než cvok; byl to naprosto regulérní blázen.

Našli ho v ložnici na konci chodby v patře, jak se houpe na trámu.

(Susan a její přítelkyně se nádherně mučily povídačkami, které zaslechly od starších; Amy Rawcliffová měla na zadním dvorku malou dřevěnou besídku, tam se zamykaly, sedaly ve tmě a strašily se Marstenovým domem, který si navzdýcky získal prvořadé postavení dávno předtím, než Hitler vtrhl do Polska, a vyprávění starších dál šperkovaly mnohými hrůznými podrobnostmi, jaké si jen jejich představivost dokázala vymyslet. I teď, po osmnácti letech, Susan zjistila, že pouhé pomyšlení na Marstenův dům na ni působí jako čarodějné zaklínadlo, které vyvolává bolestně živý obraz malých děvčátek, choulících se v domečku u Amy, držících se za ruce, a Amy, jak působivě a děsivě povídá: „Obličej měl oteklý, jazyk mu zčernal a visel z pusy ven a lezly mu po něm mouchy. Máma to říkala paní Wertsově.“)

„...dům.“

„Prosím? Promiň.“

Vrátila se do přítomnosti téměř fyzickým úsilím. Ben vyjížděl z dálnice na nájezd do 'salem's Lotu.

„Říkal jsem, že to byl strašidelný dům.“

„Vyprávěj mi, jaké to bylo, když jsi šel dovnitř.“

Neradostně se zasmál a zapnul světlomety. Před nimi se táhla pustá, rovná, dvouproudová asfaltka, lemovaná alejí borovic a jedlí. „Začalo to jako dětská hra. Možná to nikdy nic jiného nebylo. Nezapomeň, že to bylo v roce 1951, a malé děti si musely vymyslet něco místo čichání leteckého lepidla z papírových pytlíků, protože to ještě nebylo vynalezeno. Hodně jsem si hrával s dětmi z Okraje, dnes už jsou většinou odstěhované... říká se ještě jižnímu 'salem's Lotu 'Okraj'?"

„Ano.“

„Chodil jsem ven s Daviem Barclayem, Charlesem Jamesem – jenomže všechny děti mu říkaly Sonny –, s Haroldem Raubersonem, Floydem Tibbitsem –“

„Floydem?“ zeptala se překvapeně.

„Ano, znáš ho?“

„Chodila jsem s ním,“ řekla a v obavě, že to zní divně, rychle pokračovala: „Sonny James tu taky pořád ještě je. Má benzinovou pumpu na Jointner Avenue. Harold Rauberson je po smrti. Leukémie.“

„Všichni byli starší než já, o rok nebo o dva. Měli takový klub. Exkluzivní, chápeš. Požádat o členství mohli jenom Krvaví piráti s nejméně třemi doporučeními.“ Chtěl, aby to znělo lehce, ale v těch slovech zazněl náznak staré hořkosti. „Ale já jsem byl neodbytný. Jediným mým přáním bylo stát se Krvavým pirátem... aspoň tehdy v létě.“

Nakonec povolili a řekli mi, že můžu za nimi chodit, jestli projdu zkouškou, kterou Davie na místě vymyslel. Všichni půjdeme k Marstenovu domu, a já jsem měl vlézt dovnitř a něco odtamtud přinést. Jako válečnou kořist.“ Odkášlal si, ale v ústech mu vyschlo.

„Co se stalo?“

„Dovnitř jsem se dostal oknem. Dům byl pořád plný harampádí, i po dvanácti letech. Noviny za války někdo odnosil, ale zbytek tam zůstal. V přední hale byl stůl a na něm sněhová koule – těžítka – víš, co myslím? Uvnitř je malý domeček a když koulí zatřepeš, začne v ní sněžit. Strčil jsem si ji do kapsy, ale neodešel jsem. Chtěl jsem si dokázat odvahu pořádně. Tak jsem šel nahoru, tam, kde se oběsil.“

„Ach, pane Bože,“ řekla.

„Sáhni do přihrádky na rukavice a podej mi cigaretu, prosím tě. Snažím se s tím přestat, ale teď si potřebuju zapálit.“

Jednu mu podala, zmáčkl palubní zapalovač.

„V domě to páchlo. Nevěřila bys, jak to tam páchlo. Plíseň, shnilé čalounění a jakýsi žluklý zápach, jako když se zkazí máslo. A bylo tam živo – krysy, svišti nebo co ještě hnízdilo ve stěnách nebo přespávalo ve sklepech. Byl to zatuchlý, vlhký smrad.“

Vylezl jsem po schodech, bylo mi devět let, byl jsem podělaný strachy. Dům vrzal a sesedal se kolem mě a já jsem slyšel, jak za omítkou cosi přede mnou cupitá. Pořád jsem měl dojem, že za sebou slyším kroky. Báł jsem se otočit, protože bych třeba uviděl Hubieho Marstena, jak po mně šátrá, v jedné ruce oprátku a s obličejem zčernalým.“

Křečovitě svíral volant. Lehkomyslnost se mu z hlasu vytratila. Intenzita té vzpomínky ho trochu vyděsila. Jeho obličej, osvětlený září z přístrojové desky, se zbrázdil vráskami muže, který putuje po nenáviděném kraji, jež nedokáže docela opustit.

„Nahoře na schodech jsem sebral všechnu odvalu a rozběhl se chodbou k pokoji. Představoval jsem si, že vběhnu dovnitř, něco tam seberu a pak bleskurychle uteču. Dveře na konci chodby byly zavřené. Viděl jsem, jak se ke mně přibližují a přibližují a už jsem videi, že závěsy dveří se sesedly a spodní hrana se opírá o práh. Videi jsem kliku, stříbrnou a trochu matnou tam, kde se jí kdysi dotýkaly dlaně. Když jsem ji zmáčkl, spodní hrana dveří zaskřípala o dřevo, znělo to, jako když žena zaječí bolestí. Kdybych byl při smyslech, myslím, že bych se v té chvíli otočil a zdrhl. Jenomže jsem byl napumpovaný adrenalinem, takže jsem kliku popadl oběma rukama a vši silou zatáhl. Dveře se rozletěly. A uvnitř byl Hubie, visel z trámu, tělo se mu rýsovalo proti světlu, které tam padalo oknem.“

„Ach, Bene, ne –“ řekla znepokojeně.

„Ne, říkám ti pravdu,“ nedal se. „Pravdu o tom, co viděl devítiletý kluk a co si pamatuje muž o čtyřiaadvacet let později. Hubie tam visel, ale obličej neměl vůbec černý. Byl zelený. Oči měl zalité otokem. Ruce měl promodralé... příšerně. A pak otevřel oči.“

Ben si zhluboka potáhl z cigarety a pak nedopalek vyhodil z okna do tmy.

„Vyrrazil jsem skřek, který musel být slyšet na dvě míle kolem. A pak jsem utíkal. V polovině schodů jsem sletěl, zvedl jsem se a vyběhl z předních dveří a po cestě rovnou pryč. Kluci na mě čekali asi o půl míle dál. Tehdy jsem si všiml, že mám v ruce pořád tu skleněnou kouli. A mám ji dodnes.“

„Přece si opravdu nemyslíš, že jsi viděl Huberta Marstena, že ne, Bene?“ Daleko vpředu zahlédla žluté blikavé světélko, které znamenalo střed města, a byla tomu ráda.

Po dlouhé odmlce řekl: „Nevím.“ Řekl to ztěžka a neochotně, jako by byl radši řekl ne a tím případ uzavřel. „Nejspíš jsem byl tak vyjukaný, že jsem měl halucinaci. Na druhé straně může být něco pravdy na tom, že takové domy do sebe nasávají události, ke kterým v nich došlo, a uchovávají je jako... baterie. A když přijde ta pravá osoba, například citlivý kluk, může fungovat jako určitý katalyzátor a způsobit, že ta baterie předvede to... co v ní bylo. V žádném případě nemluvím o strašidlech. Mluvím o nějakém druhu psychické třírozměrné televize. Možná je to dokonce něco živého. Netvor, jestli chceš.“

Vzala si jednu jeho cigaretu a zapálila si.

„Ať je to jak chce, ještě týdny potom jsem spal s rozsvícenou lampičkou, a zdálo se mi, jak otevírám ty dveře, zas a znova, celý život. Kdykoli jsem ve stresu, ten sen se vrátí.“

„To je strašné.“

„Ne, není,“ řekl. „Aspoň ne nijak zvlášť. Všichni máme nějaký zlý sen.“ Ukázal palcem na tiché, spící domy, které míjeli na Jointner Avenue. „Někdy se divím, že právě tyhle domy nekřičí do světa o strašných věcech, které se odehrávají ve snech.“ Odmlčel se. „Pojeď se mnou k Evě, chvíli posedíme na verandě, jestli chceš. Nemůžu tě pozvat k sobě – tam se to nesmí – ale mám v lednici nějakou kolu a v pokoji trochu bacardi, pokud si dáš skleničku před spaním,“

„To bych strašně ráda.“

Zabočil na Railroad Street, zhasl světlomety a zajel na malé nedlážděné parkoviště, které sloužilo penzionu. Zadní veranda byla natřená bíle, červeně lemovaná, a tři proutěné židle, vyrovnané vedle

sebe, byly otočené k řece Royal. Ve stromech na vzdáleném břehu se třpytil měsíc pozdního léta, dorůstal do tří čtvrtin a maloval přes řeku stříbrnou cestičku. Město bylo tiché, takže slyšela slabé šumění vody, protékající výpustěmi přehrady.

„Posaď se. Hned jsem zpátky.“

Odešel dovnitř, potichu za sebou zavřel vnější dveře, a Susan se usadila na jednu houpací židli.

Líbil se jí, i když byl zvláštní. Nevěřila v lásku na první pohled, ale věřila, že u lidí může náhle propuknout chtíč (známý pod nevinnějším jménem poblouznění). A nebyl ani mužem, který by ihned podněcoval k půlnočním zápisům do tajného deníku; byl příliš štíhlý na svou výšku, trochu bledý. Obličej měl zahlubaný do sebe, intelektuálský, a oči málokdy prozrazovaly směr myšlenek. To vše završeno hustou čupřinou černých vlasů, které vypadaly, že jsou spíš prohrabovány prsty než hřebenem.

A ten příběh –

V Conwayově dceři ani Vzdušném tanci takové morbidní hnutí mysli nic nenaznačovalo. První kniha pojednávala o ministrově dceři, která utekla od rodiny, dala se k undergroundu a podnikla stopem dlouhou cestu křížem krázem po Státech. Druhá kniha vyprávěla o Frankovi Buzzeyovi, uprchlém trestanci, který začíná v jiném státě nový život jako automechanik, a o tom, jak ho nakonec chytí. Obě knihy byly svěží a silné, a nezdálo se, že na některé z nich leží stín houpajícího se Hubieho Marstena, zrcadlící se v očích devítiletého chlapce.

A jako by čekaly právě na tuto narážku, její oči se stočily z řeky nalevo od verandy, kde se proti hvězdám rýsoval nejbližší kopec.

„Tak,“ řekl. „Doufám, že to bude dobré.“

„Podívej se na Marstenův dům,“ řekla.

Poslechl. Svítilo se v něm.

7.

Všechno už vypili a půlnoc minula; měsíc už skoro nebylo vidět. Trochu si nezávazně popovídali, až do jedné odmlky řekla: „Líbíš se mi, Bene. Moc.“

„Ty se mi taky líbíš. A překvapuje mě... ne, tak to nemyslím. Pamatuješ se, co jsem tak hloupě plácl v parku? Všechno to vypadá jako příliš šťastná náhoda.“

„Chci se s tebou zase vidět, jestli chceš i ty –“

„Chci.“

„Jenom nespěchej. Pamatuj, jsem holka z malého města.“

Usmál se. „Připadám si jako v hollywoodském filmu. Ale dobrém filmu. Očekává se, že tě teď políbím?“

„Ano,“ řekla vážně. „Myslím, že tohle je teď na řadě.“

Seděl v houpacím křesle vedle ní, a aniž se přestal pomalu houpat, naklonil se a přitiskl svá ústa k jejím, nepokusil se vsunout jí do úst jazyk nebo se jí dotknout. Rty měl pevné pod tlakem rovných zubů, slabě chutnaly po rumu a tabáku.

Také se začala houpat, a ten pohyb polibek jaksi ozvláštnil. Sítil a slábl, chvíli lehký a pak pevný Pomyslela si: Ochutnává mě. To pomyšlení v ní probudilo utajené, čisté vzrušení, a odtrhla se dřív, než by ji zavedlo příliš daleko.

„Páni,“ řekl.

„Nechtěl bys k nám zítra přijít na večeři?“ zeptala se. „Naši by tě určitě rádi poznali.“ Ta průzračná chvílka ji tak potěšila, že dokázala matce předhodit sousto.

„Domácí kuchyně?“

„Ta nejdomečtější.“

„Rád. Od chvíle, kdy jsem se sem nastěhoval, žiju z polotovarů.“

„Tak v šest? My v Zapadákově večeříme brzo.“

„Jasně. Dobře. A když mluvíme o domově, radši tě tam odvezu. Pojd’.“

Na zpáteční cestě nemluvili, dokud nezahlédla na kopci svítit noční lucernu, tu, kterou matka nechává vždycky rozsvícenou, když je dcera venku.

„Přemýšlím, kdo tam nahoře dneska v noci je?“ zeptala se a podívala se na Marstenův dům.

„Nejspíš nový majitel,“ řekl bezvýrazně.

„To světlo nevypadá jako elektrické,“ uvažovala. „Je moc žluté, moc slabé. Možná petrolejka.“

„Asi ještě neměli možnost zapojit elektriku.“

„Možná. Ale skoro každý, kdo má jenom trochu předvídavosti, by před nastěhováním zavolal elektrárně.“

Neodpověděl. Dojeli na cestu k jejímu domu.

„Bene,“ řekla najednou, „je ta tvoje nová knížka o Marstenově domě?“

Zasmál se a políbil ji na špičku nosu. „Už je pozdě.“

Usmála se na něj. „Nechtěla jsem vyzvídat.“

„To je v pořádku. Možná jindy... za bílého dne.“

„Dobře.“

„Už bys měla jít, holčičko. Zítra v šest?“

Podívala se na hodinky. „Dneska v šest.“

„Dobrou noc, Susan.“

„Dobrou.“

Vystoupila a lehce vyběhla po cestičce k bočním dveřím, pak se otočila a zamávala, když odjížděl. Než vešla dovnitř, připsala na lístek pro mlékaře kyselou smetanu. S pečenými brambory dodá večeri trochu lesku.

Ještě než vešla, chvíli postála a dívala se k Marstenovu domu.

8.

V malém, miniaturním pokojíku se při zhasnutém světle svlékl a vlezl nahý do postele. Bylo to prima děvče, první opravdu prima děvče od chvíle, kdy Miranda zemřela. Doufal, že se ji nepokouší proměnit v novou Mirandu; bylo by to pro něho bolestné a vůči ní hrozně nečestné.

Uvolnil se a podvolil se spánku. Těsně než usnul, zvedl se na loket a podíval se přes hranatý stín psacího stroje a tenkou hromádku rukopisu z okna. Požádal Evu Millerovou právě o tenhle pokoj, když se do několika dalších podíval, protože okno mířilo přímo na Marstenův dům.

Světla tam nahoře pořád svítila.

Tu noc se mu poprvé od chvíle, kdy se vrátil do Jerusalem's Lotu, zdál ten starý sen, ale nebyl tak živý jako v těch strašných prázdných dnech, které následovaly po nehodě na motorce, při níž zahynula Miranda. Běh nahoru po schodech, strašlivý skřek otvíraných dveří, pohupující se postava, která náhle otevírá zateklé

oči, on se v panice obrací ke dveřím, ale pohybuje se snově pomalu, jako v bahně.

A zjistí, že dveře jsou zamčené.

Kapitola třetí

Lot (I)

1.

Město se neprobouzí pozdě – denní práce nečeká. I když okraj slunce se ještě schovává za obzorem a kraj je zahalený tmou, život už začal.

2.

4.00.

Griffenovi chlapci – Hal, osmnáctiletý, a Jack, čtrnáctiletý – a dva najatí pomocníci začali dojit. Chlív byl zářivě čistý, vybělený, jen svítil. Středem, mezi neposkvrněnými chodníky před stáními po obou stranách, se táhlo cementové napajedlo. Hal na vzdáleném konci pustil vodu zmáčknutím vypínače a otevřením ventilu. Elektrická pumpa, která čerpala vodu z jedné ze dvou artézských studní, které farmě sloužily, se hladce s hučením rozběhla. Byl to mrzutý chlapec, nijak bystrý, toho dne zvláště podrážděný. Minulý večer se do sebe s otcem pustili. Hal chtěl nechat školy. Nesnášel učení. Nesnášel tu nudu, kdy musíte sedět klidně celých těch předlouhých padesát minut, a nesnášel všechny předměty kromě ručních prací a kreslení. Angličtina byla k zbláznění, dějepis hloupost, obchodní výpočty nepochopitelné. A nic z toho k ničemu nebylo, to bylo nejhorší. Krávy nezajímá, jestli říkáte „já bysem“ nebo když se vám pletou časy, nezajímá je, kdo byl hlavním velitelem té zatracené armády u Potomacu v té zatracené Občanské válce, a co se týče matematiky, prokristapána, jeho vlastní otec by nedokázal sečíst dvě pětiny a jednu polovinu, i kdyby mu hrozili popravčí četou. Proto měl účetního. A koukněte se na něho! Vysokoškolák, a pořád dělá pro takovou nulu, jako je starý pán. Otec synovi často říkal, že z knížek se nevykouká tajemství úspěšného podnikání (a mlékařská farma byla podnik jako každý jiný); tajemství spočívalo ve znalosti lidí. Zrovna jeho otec byl ten pravý, kdo by se měl ohánět zázrakem vzdělání, on s těmi jeho šesti třídami.

Nečetl nikdy nic kromě Reader's Digest a farma vydělávala 16 000 dolarů ročně. Znáť lidi. Umět jim potrást rukama a poptat se zvlášť na jejich manželky. Nuže, Hal lidi znal. Existovaly dva druhy; ti, se kterými jste mohli orat, a pak ti, s kterými to nešlo. Prvně jmenovaní počtem převyšovali ty druhé v poměru deset ku jedné.

Jeho otec byl nanešťestí tím jedním.

Ohlédl se na Jacka, který pomalu a zasněně házel vidlemi seno z načatého žoku do prvních čtyř stání. On byl knihomol, tatíčkův mazánek. Ubožáčky červ.

„Tak dělej,“ zařval. „Házej to seno!“

Otevřel zámky skladiště a vytáhl první ze čtyř dojaček. Odtlačil ji uličkou, zarputile se mračil nad třpytivým nerezocelovým krytem.

Škola. Ať jdou do prdele s tou zatracenou školou.

Příštích devět měsíců se před ním prostíralo jako nekonečná hrobka.

3.

4.30.

Výsledky včerejšího pozdního dojení už byly zpracovány a teď se vracely zpátky do Lotu, tentokrát nikoli v mlékárenských konvích z galvanizované oceli, ale v kartonech s barevnou nálepkou Mlékárna Slowfoot Hill. Otec Charlese Griifena mléko kdysi i sám prodával, ale dnes už to nebylo praktické. Velké firmy pozřely poslední nezávislé soukromníky.

Mlékař od Slewfoot Hill v západním Salemu, Irwin Purinton, začal svou objížděku po Brock Street (které se v kraji říkalo Brock Road nebo Ta Zatracená Roleta). Později objede střed města a pak zamíří ven 7 města po Brooks Road.

Win v srpnu oslavil šedesát jedna let a poprvé se do nadcházejícího důchodu začal těšit. Jeho manželka, nenávistná stará potvora Elsie, zemřela na podzim v roce 1973 (tím, že umřela dřív než on, udělala za sedmadvacet let manželství jedinou záslužnou věc), a když se konečně přiblížil důchod, chystal se sbalit psa, polovičního křížence kokra, kterému říkal Doc, a odstěhovat se do Pemaquid Point. Plánoval si, že každý den bude spát do devíti a v životě se už nepodívá na východ slunce.

Zastavil před Nortonovými a naskládal si do přepravky jejich objednávku: pomerančová šťáva, litr mléka, tucet vajec. Když lezl zpátky do kabiny, píchlo ho v koleně, ale jenom maličko. Chystal se hezký den.

Na obvyklé objednávce paní Nortonové byl dodatek Susaniným oblým, ozdobným rukopisem: „Prosím vás, Wine, nechte nám tu jednu malou kyselou smetanu. Díky.“

Purinton se pro ni vrátil a cestou přemýšlel, že ho čeká den, kdy každý chce něco zvláštního. Kyselou smetanu! Jednou ji ochutnal a málem se pozvracel.

Nebe na východě se začalo jasnit a na polích mezi domem a městem se třpytila bohatá rosa jako diamantový poklad.

4.

5.15.

Eva Millerová už byla dvacet minut vzhůru, oblečená do ošuntělých domácích šatů, na nohou měkké růžové pantofle. Vařila si snídani – čtyři míchaná vejčička, osm plátků slaniny, pánvičku domácích brambůrků. Toto skromné jídlo doplní dvěma krajíčky chleba s marmeládou, důkladnou sklenicí pomerančové šťávy a nakonec dvěma šálky kávy se smetanou. Byla to mohutná žena, ale nebyla přímo tlustá; pracovala na svém příliš tvrdě, než aby kdy ztloustla. Křivky jejího těla byly heroické, rabelaisovské. Pozorovat ji v pohybu u osmiplotýnkového elektrického sporáku bylo jako pozorovat neustálé pohyby příboje nebo pohyby pískových dun.

Ráda pojídala snídani v naprosté samotě, plánovala si přitom práci pro celý den. Byla jí spousta: ve středu měnila povlečení. Zrovna teď měla devět nájemníků, včetně toho nového, pana Mearse. Dům měl tři podlaží a sedmnáct pokojů a také tu byly podlahy, které se měly umýt, schody, které se měly vydrhnout, zábradlí, které se mělo navoskovat, a koberec ve společenské místnosti, který se měl vyklepat. Řekne Lišákovi Craigovi, aby jí s něčím pomohl, pokud nevyspává opici.

Zadní dveře se otevřely zrovna ve chvíli, kdy si sedala ke stolu.

„Ahoj, Wine. Jak se máš?“

„Jde to. Bere mě trochu koleno.“

„To je mi líto. Nechceš mi tu nechat navíc jednu láhev mlíka a půl litru limonády?“

„Ale jo,“ řekl rezignovaně. „Věděl jsem, že dneska bude takovej den.“

Pustila se do vajec, komentář si odpustila. Win Purinton si vždycky našel něco, nač si mohl stěžovat, i když Pán Bůh byl svědkem, že by měl být nejšťastnějším mužem od té doby, co ta semetrika, se kterou se spřáhl, spadla ze schodů do sklepa a zlámala si krk.

Ve třičtvrtě na šest, zrovna když dopíjela druhý šálek kávy a kouřila chesterfieldku, se od stěny domu odrazil Press-Herald a spadl do růží. Tento týden už potřetí; ten Kilbyův kluk si roznášku plete s baseballem. Nejspíš mu doručování novin leze na nervy. No, ještě chvíli si posedí. Světlo slunce, jemné a vzácně zlaté, pronikalo dovnitř východními okny. Byla to nejhezčí část jejího dne, a ona neporuší ten nehybný mír kvůli maličkosti.

Nájemníci mohli používat sporák a lednici – což měli započtené v nájemném, stejně jako týdenní výměnu prádla a zakrátko bude mír porušen, až Grover Verrill a Mickey Sylvester sejdou dolů, aby zhltili svou dávku vloček, než odejdou do textilky v Gates Falls, kde oba pracovali.

Jako by ta myšlenka přivolala posla, zvěstujícího jejich příchod, ozvalo se z prvního patra spláchnutí a pak na schodech zaslechla těžké Sylvesterovy pracovní boty.

Pomalu se zvedla a šla zachránit noviny.

5.

6.05.

Do lehkého ranního spánku Sandy McDougallové pronikl tenký nářek dítěte, a tak vstala, aby dítě zkontrolovala, oči stále zakalené spánkem. Odřela si holeň o noční stolek a sykla: „Kurva!“

Děcko, když ji zaslechlo, zabřečelo hlasitěji.

„Buď zticha!“ zaječela. „Už jdu!“

Prošla úzkou chodbičkou v přívěsu do kuchyně, hubená dívka, která ztrácela poslední zbytky krásy, kterou snad kdysi měla. Vytáhla z lednice láhev s dudlíkem, pomyslela si, že by ji měla ohřát, ale pak

se na to vykašlala. Když si to tak vynucuješ, řvoune, můžeš si to vypít studené.

Prošla do jeho ložnice a chladně se na nohu podívala. Byl deset měsíců starý, ale na svůj věk neduživý a ufnukaný. Teprve minulý měsíc začal lézt. Třeba měl obrnu. Teď měl od něčeho zamazané ruce, a na stěně to bylo taky. Naklonila se dopředu, zvědavá, v čem se to pro Kristovy rány zase válí.

Bylo jí sedmnáct, v červenci s manželem oslavili první výročí svatby. V době, kdy si brala Royce McDougalla, to už byla šest měsíců těhotná a vypadala jako pneumatika Goodyear, jí manželství připadalo beze zbytku jako požehnání, přesně jak to říkal otec Callahan – požehnaná úniková vrátka. Teď vypadalo jako hromada hoven.

Což bylo, jak s úděsem zpozorovala, přesně to, co si Randy rozpatlal po ruce, po stěně a po vlasech.

Tupě na něj zírала, studenou láhev v ruce.

Tak pro tohle odešla ze střední školy, vzdala se přátel, nadějí, že se stane modelkou. Kvůli tomuhle hnusnému přívěsu, zastrčenému na Okraji, umakart se už loupe ze skříněk, kvůli manželovi, který dělá celý den v továrně a po nocích chodí pít nebo hrát poker s flákači od pumpy. Kvůli děcku, které vypadalo přesně jako jeho flákačský otec a po všem matlalo hovna.

Křičelo z plných plic.

„Drž hubu!“ zaječela na ně najednou a mrskla po něm plastovou láhev. Udeřila je do čela, takže se v kolébce překotilo na záda, rozječelo se a třepalo ručkama. Těsně pod okrajem vlasů se mu objevilo červené kolečko, a dívka pocítila v krku hrozný nával uspokojení, lítosti a nenávisti. Vytáhla ho z kolébky jako hadr.

„Drž hubu! Drž hubu! Drž hubu!“ Dvakrát ho uhodila, než se zarazila; Randy začal bolestí naříkat tak, že už ani nemohl vydávat zvuky. Ležel v kolébce, lapal po dechu, obličej fialový.

„Promiň,“ zamumlala. „Ježíšmarjájosef. Promiň. Jsi v pořádku, Randy? Chvilíčku počkej, maminka tě umyje.“

Když se vrátila s mokrou utěrkou, Randy už měl obě oči zateklé a měnily barvu. Avšak láhev přijal, a když mu začala mokrou žínkou utírat obličej, bezzubě se na ni usmál.

Royovi řeknu, že mi při přebalování vypadl, pomyslela si. Uvěří tomu. Ach, Bože, ať tomu uvěří.

6.

6.45.

Většina modrých límečků ze 'saleim's Lotu byla na cestě do práce. Mike Ryerson byl jedním z mála, kdo pracoval ve městě. Ve výroční městské zprávě byl uveden jako hlídač, ale ve skutečnosti byl pověřený údržbou tří městských hřbitovů. V létě to byla práce na téměř plný úvazek, ale ani v zimě to nebyla žádná procházka, jak si někteří lidé, jako ten nafoukanec George Middler ze železářství, nejspíš mysleli. Na částečný úvazek pracoval pro Carla Foremana, místního hrobníka, a jak to vypadalo, většina starých lidí zaklepala bačkorama vždycky v zimě.

Ted' zrovna jel ve své dodávce na Burns Road, naložený nůžkami, bateriovým strojkem na živý plot, krabicí tyček na praporky, sochořem na zvedání náhrobních kamenů, které se mohly skácet, desetigalonovým kanystrem benzínu a dvěma motorovými sekačkami na trávu.

Dnes dopoledne bude stříhat trávník na Harmony Hill, provede nutnou údržbu náhrobků a kamenné zdi, a odpoledne odjede na druhou stranu města na hřbitov na Schoolyard Hill, kam si občas učitelé chodili obkreslovat obrázky, jelikož tady kdysi pohřbívala své mrtvé zaniklá kolonie Shakerů. Ale ze všech tří se mu nejvíc líbil Harmony Hill. Nebyl tak starý jako krchov na Schoolyard Hill, ale byl příjemný a stinný. Doufal, že jednoho dne tam bude pohřben i on — až se dožije tak stovky.

Bylo mu dvacet sedm, a během své pestré životní dráhy prodělal tři roky vysoké školy. Doufal, že se někdy vrátí a školu dokončí. Vypadal upraveně, prostě a příjemně, a neměl žádné potíže s navazováním známostí s nezadanými ženami o sobotních večerech u Della nebo v Portlandu. Některé odrazovala jeho práce a Mike to upřímně nemohl pochopit. Byla to příjemná práce, žádný šéf mu nenakukoval přes rameno, pracoval na čerstvém vzduchu, pod božím nebem; a že vykopal pár hrobů nebo příležitostně řídil pohřební káru

Carla Foremana? Někdo to musel udělat. Jeho způsobu myšlení připadal přirozenější než smrt jenom sex.

S pobrukováním jel po Burns Road a pak se pustil nahoru do druhého kopečka. Suchý prach za ním vířil. Přes překypující letní zeleň po stranách silnice zahlédl holé, kostrám podobné kmeny stromů, které shořely při velkém požáru v jedenapadesátém; připadaly mu jako staré práchnivějící kosti. Tam vzadu byly polomy, to věděl, kde si člověk mohl zlomit nohu, když nedával pozor. I po pětadvaceti letech jizva velkého spáleniště zůstávala. Nu, tak to bývá. Uprostřed života, a přitom v blízkosti smrti.

Hřbitov se nacházel na hřebenu, Mike zabočil na příjezdovou cestu, chystal se vystoupit a odemknout bránu... a šlápl na brzdy, až dodávka zakvílela.

Na tepané bráně viselo hlavou dolů tělo psa, zem pod ním byla rozmoklá krví.

Mike vystoupil z auta a přispěchal k němu. Ze zadních kapes vytáhl pracovní rukavice a jednou rukou zvedl psovi hlavu. Šlo to strašlivě snadno, jako by neměl kosti, a zahleděl se do prázdných, skelných očí Doca, kříženého kokršpaněla, který patřil Winu Purintonovi. Pes visel na jedné špici brány jako kus hovězího na řeznickém háku. Po těle se už pomalu ploužily mouchy, ztuhlé ranním chladem.

Mike zabral a škulbl a nakonec psa sundal, dělalo se mu špatně při těch čvachtavých zvucích, které se přitom ozývaly. Vandalství na hřbitovech bylo pro něj stará vesta, zvláště kolem Všech svatých, ale do těch scházel ještě měsíc a půl a tohle ještě nikdy neviděl. Obvykle se spokojili s tím, že porazili několik náhrobků, naškrábali pár sprostěren nebo na bránu pověsili papírovou kostru. Ale jestli tahle jatka má na svědomí mládež, pak jsou to pěkní parchanti. Winovi to zlomí srdce.

Premýšlel, že psa odveze přímo do města a ukáže to Parkinsovi Gillespieovi, ale došel k závěru, že by tím nic nezískal. Mohl vzít chudáka starého Doca do města, až se tam bude vracet na oběd – ne že by měl dneska obzvláštní chuť.

Odemkl bránu a podíval se na rukavice, které měl umazané od krve. Železné mříže brány bude muset pořádně vydrhnout, zdálo se,

že dnes odpoledne se na Schoolyard Hill vůbec nedostane. Zajel dovnitř a zaparkoval, už si nepobrukoval. Den ztratil všechn šmrnc.

7.

8.00.

Žluté školní autobusy se plahočily po určených okruzích, sbíraly děti, které postávaly u poštovních schránek, v rukou krabice s obědem, a škádlily se. Jeden autobus řídil Charlie Rhodes, a jeho sběrná trasa zahrnovala Taggart Stream Road ve východním Salemu a horní půlku Jointner Avenue.

Děti, které jezdily v Charlieho autobusu, byly ty nejvychovanější ve městě – vlastně v celém školním obvodu. V autobusu číslo 6 nebyl žádný řev, rvačky a tahání za copy. Seděli hezky v poklidu a chovali se způsobně, jinak mohli šlapat dvě míle do základní školy na Stanley Street pěšky a řediteli vysvětlovat proč.

Věděl, co si o něm myslí, a dovedl si představit, jak mu za zády říkají. Ale to bylo v pořádku. Ve svém autobusu nebude trpět žádné vylomeniny a skotáctví. Ať si to šetří pro ty své bezpáteřné učitele.

Ředitel ze Stanley Street měl odvahu se ho zeptat, jestli nejednal „impulzivně“, když tři dny po sobě poslal malého Durhama pěšky jenom proto, že mluvil trochu hlasitě. Charlie se na ředitele jenom zahleděl, a nakonec ředitel, sotva ochmýřený zelenáč, který prožil jenom čtyři roky na vysoké, odvrátil pohled. Muž, který velel jedenadvacáté záložní automobilové divizi, Dave Felsen, to byl starý kamarád, společně prošli Koreou. Rozuměli si. Věděli, že děcko, které ve školním autobuse v roce 1958 „jenom trochu nahlas mluvilo“, v roce 1968 chcalo na vlajku.

Mrkl do zpětného zrcátka a uviděl Mary Kate Griegsonovou, jak podává psaníčko svému malému kamarádovi Brentovi Tenneyovi. Kamarádovi, jo? Všechny jsou to malé kurvy. Kurví se už od šesté třídy.

Zajel ke kraji, rozsvítil znamení Stop. Mary Kate a Brent zvedli polekaně hlavu.

„Chcete si povídat?“ zeptal se do zrcátka. „Dobře. Můžete začít hned.“

Otevřel dveře a počkal, až ksakru vypadnou z autobusu.

8.

9.00.

Lišák Craig se vykulil z postele – doslova. Slunce, které mu svítilo do okna v prvním patře, bylo oslepující. V hlavě mu dunělo, až se mu dělalo zle. Ten pisálek nahoře už bušil do stroje. Kristepane, člověk by musel být pitomější než veverka, aby mohl takhle ťukat pořád dokola, den za dnem.

Vstal a přešel ke kalendáři, který měl schovaný v prádle, aby se podíval, jestli je den, kdy si chodil pro podporu. Ne. Byla středa.

Kocovina nebyla tak hrozná jako jindy. Zůstal u Della, dokud v jednu nezavírali, ale on měl jenom dva dolary a když peníze utratil, moc piv si vyžebrot nedokázal. Už neumím jednat s lidma, pomyslel si, a škrábal se na obličej.

Natáhl si teplé tílko, které nosil v zimě v létě, vzal si zelené pracovní kalhoty a potom otevřel skříňku a vyndal snídani – láhev teplého piva hned tady a do kuchyně krabici, vládní dar – ovesnou kaši. Nenáviděl ovesnou kaši, ale slíbil vdově, že jí pomůže s tím kobercem, a nejspíš bude mít nachystané další drobné práce.

Nevadilo mu to – nijak zvlášť – ale byl to úpadek oproti dnům, kdy se s ním Eva Millerová dělila o postel. Manžel jí zemřel při nehodě na pile v roce 1959, a bylo to trochu legrační, pokud se ovšem dá říct o tak hroznou nehodě, že byla legrační. Pila tehdy zaměstnávala šedesát nebo sedmdesát lidí, a Ralph Miller měl nastoupit do vedení pily.

To, co se mu stalo, bylo svým způsobem legrační, protože Ralph Miller se strojů od roku 1952 ani nedotkl – sedm let od chvíle, kdy povýšil od předáka do kanceláře. Bylo to za odměnu, a Lišák předpokládal, že si ji Ralph zasloužil. Když se velký požár rozšířil od bažin a za vydatné podpory východního větru o rychlosti pětadvaceti mil za hodinu přskočil Jointner Avenue, zdálo se, že pile není pomoci. Hasiči ze šesti sousedních městysů měli plné ruce práce, aby zachránili město, a nemohli postrádat muže pro takovou prkotinu, jakou byla pila. Ralph Miller zorganizoval celou druhou směnu do hasičského sboru, a pod jeho vedením máčeli střechu a dělali všechno, co nedokázaly celé spojené hasičské sbory západně od

Jointner Avenue – postavil protipožární stěnu, která oheň zastavila a obrátila k jihu, kde byl nakonec zkrocen.

O sedm let později spadl do cupovačky, když hovořil s nějakým hlavounem, který sem přišel na návštěvu z massachusettské společnosti. Prováděl je po závodě, doufal, že je přesvědčí, aby se tu zakoupili. V kaluži mu uklouzla noha, a co čert nechtěl, přímo před očima návštěvy sletěl do cupovačky. Není nutné dodávat, že jakákoli možnost uzavření smlouvy zmizela ve skluzném žlabu zároveň s Ralphem Millerem. Pila, kterou zachránil v roce 1951, byla navždycky uzavřena v únoru 1960.

Lišák se díval do zacákaného zrcátka a česal si bílé vlasy, husté, krásné, v sedmašedesáti pořád ještě sexy. Byla to jeho jediná součást, která, jak se zdálo, po alkoholu prospívala. Pak si oblékl pracovní khaki košili, vzal si krabici vloček a šel dolů.

A tak skoro šestnáct let poté, co se to všechno stalo, se nechá najímat jako nějaký posraný domácí poskok ženy, se kterou kdysi spával – a kterou dosud považoval za zatraceně přitažlivou.

Vdova se na něj vrhla jako sup, jakmile vkročil do prosluněné kuchyně.

„Pověz, Lišáku, nechtělo by se ti po snídani navoskovat to zábradlí vpředu? Máš čas?“ Oba zachovávali milosrdné zdání, že dělá tyhle věci z laskavosti a ne oplátkou za pokoj v patře, který stál čtrnáct dolarů týdně.

„Jasně, Evo.“

„A ten koberec v předním pokoji –“

„– se musí vyklepat. Jo, pamatuju se.“

„Co dělá po ránu tvoje hlava?“ zeptala se profesionálním tónem, nedovolila, aby se jí do hlasu vloudila lítost... ale pod povrchem cítil její přítomnost.

„Hlava je v pořádku,“ řekl uraženě.

„Vrátil ses pozdě, proto se ptám.“

„Ty snad po mně jedeš, co?“ Škádlivě se na ni podíval a potěšilo ho, když viděl, že se pořád umí červenat jako školačka, i když všech legráček nechali už před devíti lety.

„No tak, Ede –“

Ona jediná mu pořád takhle říkala. Pro všechny ostatní v Lotu byl prostě Lišák. No, tak to bylo v pořádku. Ať mu říkají, jak chtějí. Ta opice mu dala zabrat, to je jisté.

„To nic,“ zachraptěl. „Vstával jsem špatnou nohou.“

„Podle zvuku jsi s postele sletěl.“ Mluvila rychleji, než chtěla, ale Lišák jenom zamručel. Uvařil si a snědl svoje nenáviděné vločky, pak bez ohlížení vzal plechovku vosku na nábytek a hadry.

Shora se dál ozývalo ťukání stroje. Vinnie Upshaw, který měl pokoj nahoře naproti němu, říkal, že s tím začíná každé ráno v devět, pokračuje do poledne, znovu začne ve tři, pokračuje do šesti, začne znovu v devět a pokračuje až do půlnoci. Lišák si nedokázal představit, jak může někdo mít v hlavě tolik slov.

Ale i tak se zdálo, že je to dobrý chlap, a nebylo by špatné dát si s ním někdy večer u Della pár piv. Slýchal, že většina těchhle spisovatelů pije jako duha.

Začal metodicky leštit zábradlí a upadl znovu do rozjímání o vdově. Proměnila tenhle dům v penzion za peníze z manželovy pojistky, a povedlo se jí to. Proč by ne? Nadřela se jako pivovarská kobyla. Ale určitě byla zvyklá, že to s manželem měla pravidelně, a když odložila smutek, potřeba zůstala. Bože, jak ráda to dělala!

Tehdy, v jedenašedesátém a dvašedesátém, mu lidi pořád ještě říkali Ede a ne Lišáku, flašku měl ještě pod kontrolou a ne naopak. Měl dobrou práci u B&M, a jedné noci v lednu 1962 se to stalo.

Přestal voskovat a zamyšleně se podíval ven špěhýrkou na odpočívadle v patře. Byla zaplavená posledním jasným, bláznivě zlatým letním světlem, světlem, které se vysmívalo chladnému, rozjektanému podzimu a ještě studenější zimě, která bude následovat.

Tu noc za to mohla částečně ona a částečně on, a když se to stalo a zůstali ležet spolu ve tmě její ložnice, začala plakat a povídala mu, že to, co udělali, bylo špatné. Řekl jí, že to bylo správné, aniž věděl, jestli to správné bylo nebo ne a nezajímalo ho to, a kolem okapů hučel, kvílel a fičel severák a u ní v pokoji bylo teplo a bezpečno a nakonec spolu usnuli jako stříbrné lžičky v šuplíku.

Ach Bože, Ježíši synu, čas se podobal řece, zajímalo by ho, jestli ten pisálek někdy něco takového poznal.

Znovu začal leštit zábradlí dlouhými, táhlými pohyby.

9.

10.00.

V základní škole na Stanley Street, nejnovější a nejpyšnější školní budově v Lotu, začala přestávka. Byl to nízký, prosklený dům se čtyřmi třídami, který školní obvod neměl ještě zaplacený, a byl stejně nový, světlý a moderní, jako byla základní škola na Brock Street stará a tmavá.

Richie Boddin, který byl postrachem školy a byl na to hrdý, majestátně vyšel na hřiště a očima pátral po tom novém chytrákovi, který v matice všechno uměl. Do jeho školy nepřišel žádný nový žák, aniž by nepoznal, kdo je tady šéf. Zvláště ne nějaký brejlatej pošuk, navíc učitelův mazánek, jako byl tenhle.

Richimu bylo jedenáct let a vážil sedmdesát kilo. Celý jeho život matka svolávala lidi, aby se šli podívat, jaký velikánský mladý muž z jejího syna vyrostl. A tak věděl, že je velký. Někdy si představoval, že cítí, jak se mu zem třese pod nohama, když jde. A až vyroste, bude kouřit camelky, jako jeho táta.

Čtvrťáci a pátáci se ho báli, a menší děti ho považovaly za poloboha. Až postoupí do sedmé třídy na Brock Street, zdejší pantheon přijde o svého ďábla. To všechno ho nesmírně těšilo.

A tam stál ten malý Petrie, čekal, až ho vyberou do družstva, chtěli si o přestávce zakopat.

„Hej ty!“ zaječel Richie.

Každý se ohlédl, jenom Petrie ne. Každé oko zeskelnatělo a každému se v očích objevila úleva, když viděl, že Richie se dívá jinak.

„Hej ty! Brejlovče!“

Mark Petrie se otočil a podíval se na Richieho. Jeho brýle s ocelovými obroučkami zablyskly v ranním slunci. Byl stejně vysoký jako Richie, což znamenalo, že převyšoval většinu spolužáků, ale byl štíhlejší a jeho tvář vypadala bezbranně a knihomolsky.

„Mluvíš se mnou?“

„Mluvíš se mnou?“ opičil se Richie tenkou fistulkou. „Máš hlas jako teplouš, brejloune. Víš to?“

„Ne, nevěděl jsem to,“ odpověděl Mark Petrie.

Richie postoupil o krok vpřed. „Vsadím se, že hulíš, co, brejloune? Vsadím se, hulíš vocasy.“

„Opravdu?“ Jeho zdvořilý tón ho dráždil.

„Jo, slyšel jsem, že je fakticky kouříš. A nejenom ve čtvrtek. Ty se nemůžeš dočkat. Ty to děláš každý den.“

Děti se začaly stahovat kolem, aby viděly, jak Richie toho nového kluka zvalčuje. Slečna Holcombová, která měla na hřišti dozor, byla kdesi vpředu, aby dohlížela na malé děti na houpačkách a prolézačkách.

„O co ti jde?“ zeptal se Mark Petrie. Díval se na Richieho, jako by objevil zajímavého nového brouka.

„O co ti jde?“ opičil se Richie falzetem. „O nic mi nejde. Jenom jsem slyšel, že jsi velkéj tlustej teplouš, to je všechno.“

„Opravdu?“ zeptal se Mark stále zdvořile. „Já jsem zase slyšel, že ty jsi jedno velké, roztřesené, hloupé hovno, to jsem slyšel já.“

Ticho jako v hrobě. Ostatní chlapci užasle civěli (ale přitom zaujato; žádný z nich ještě neviděl nikoho, kdo si podepsal vlastní rozsudek smrti). Richie byl naprosto ohromený a zíral stejně jako ostatní.

Mark si sundal brýle a podal je chlapci, který stál vedle něj. „Podrž mi to, prosím tě.“ Chlapec brýle vzal a mlčky na Marka kulil oči.

Richie vyrazil. Byl to pomalý, neohrabaný výpad, beze špetky půvabu či vybroušenosti. Zem se mu zachvěla pod nohama. Překypoval sebedůvěrou a čirým, radostným nutkáním mlátit a drtit. Mohutně se rozmáchl pravačkou, která dopadne přímo na hubu toho brejlatýho hovňouse a vyrazí mu zuby jako klapky od piána. Chystej se k zubaři, buzíku. Už jsem tady.

Mark Petrie se ve stejném okamžiku příkrčil a ukročil. Rána mu prosvištěla nad hlavou. Richieho vlastní rozmach napůl strhl a Markovi stačilo jenom nastavit nohu. Richie Boddin žuchl na zem. Zamručel. Zástup přihlížejících dětí vzdychl: „Áááách.“

Mark věděl naprosto přesně, že jestli ten velký, nemotorný kluk na zemi znovu získá výhodu, dostane strašnou nakládačku. Mark byl svižný, ale svižnost při školní rvačce dlouho nevystačí. Na ulici by

byl čas utéct, předběhnout pomalejšího pronásledovatele, potom se otočit a udělat na něj dlouhý nos. Ale tohle nebyla ulice nebo město, a věděl přesně, že jestli nespráská to velké hnusné hovno hned teď, nikdy mu nedá pokoj.

Tyhle myšlenky mu proběhly hlavou v pětině sekundy.

Skočil Richiemu Boddinovi na záda.

Richie zamručel. Zástup udělal znovu: „Áááách.“ Mark popadl Richieho za paži, dal si záležet, aby ji chytil nad manžetou košile, takže se mu nemohl vysmeknout, a zkroutil ruku Richiemu za zády. Richie zaječel bolestí.

„Pros o milost,“ řekl mu Mark.

Richieho odpověď by potěšila námořníka po dvacetileté službě.

Mark mu trhl rukou až k lopatkám a Richie znovu zaječel. Zaplavilo ho rozhořčení, zděšení a úžas. To se mu ještě nikdy nestalo. Teď se to taky nemůže stát. Určitě mu nesmí žádný obrejený buzík sedět na zádech a kroutit mu ruku a nutit ho křičet před zraky poddaných.

„Pros o milost,“ opakoval Mark.

Richie se těžce zvedl na kolena; Mark přimáčkl svoje kolena Richiemu k bokům, jako když se jezdí na koni bez sedla, a nepustil se. Oba byli zaprášení, ale Richieho šaty na tom byly hůř. Obličej měl rudý a stažený, oči vypoulené, na tváři škrábanec.

Pokusil se Marka přehodit přes rameno, a Mark mu znovu trhl rukou vzhůru. Tentokrát Richie nezaječel. Zanaříkal.

„Pros o milost, nebo ti ji s pomocí Boží zlomím.“

Richiemu vylezla košile z kalhot. Cítil, že má břicho odřené, páliho ho. Začal vzlykat a házet rameny ze strany na stranu. Předloktí mu tuhlo, rameno jen hořelo.

„Slez, ty hajzle! To není čestné!“

Další nával bolesti.

„Pros o milost.“

„Ne!“

Přepadl na kolena a padl tváří do prachu. Bolest v paži ho ochromila. Ústa měl plná hlíny. Měl ji i v očích. Bezmocně kopal nohama. Zapomněl, že je veliký. Zapomněl, jak se mu zem třese pod

nohama, když jde. Zapomněl, že bude kouřit camelky jako jeho táta, až vyroste.

„Milost! Milost! Milost!“ ječel Richie. Cítil, že by mohl křičet o milost celé hodiny, dny, kdyby si tím zachránil ruku.

„Řekni: 'Jsem velké hnusné hovno.'“

„Jsem velký hnusný hovno!“ řval Richie do země.

„Správně.“

Mark Petrie vstal a obezřetně ustoupil z dosahu, zatímco se Richie hrabal na nohy. Stehna ho bolela, jak je tiskl k sobě. Doufal, že bojovná nálada z Richieho vyprchala. Jestli ne, bude z Marka kaše.

Richie vstal. Rozhlédl se. Nikdo se mu nepodíval do očí. Všichni se obraceli a vraceli se k tomu, co dělali před chvílí. Ten malý smradlavý Glick stál vedle toho buzíka a díval se na něho, jako by byl nějaké božstvo.

Richie zůstal stát sám, nemohl uvěřit, že k jeho pádu došlo tak rychle. Obličej měl uprášený, kromě cestiček, které si prorazily slzy vzteku a hanby. Uvažoval, jestli se má na Marka Petrieho vrhnout. Ale stud a strach, nový, pronikavý a velký, mu to nedovolil. Ještě ne. Ruka ho bolela jako zkažený zub. Hajzlovský podrazák. Jestli se ti někdy dostanu na kobytku –

Ale dnes ne. Otočil se, odcházel pryč a zem se ani trošičku nezachvěla. Díval se do země, aby nemusel nikomu pohlédnout do tváře.

Některá z holek se zasmála – vysokým, škodolibým smíchem, který se krutě zřetelně vznesl do ranního vzduchu.

Nepodíval se, kdo se mu to směje.

10.

11.15.

Městská skládka Jerusalem's Lotu byl prostě starý šterkový důl, který v roce 1945 narazil na jíl. Nacházela se na konci výběžku, který se táhl od Burns Road dvě míle za hřbitovem na Harmony Hill.

Dud Rogers slyšel na silnici slabé frkání a kašlání sekačky na trávu Mika Ryersona. Ale ten zvuk brzy přehluší praskání ohně.

Dud byl správcem skládky od roku 1956, a jeho každoroční ustavení do funkce na městském shromáždění bylo jednomyslné a rutinní. Bydlel u skládky v úhledné kůlně z lepenky, s nápisem „Správce skládky“ na vyviklaných dveřích. Před třemi lety vymámil z těch lakomců v městském výboru kamínka a navždy se vzdal bydlení ve městě.

Byl to hrbáč s podivně nachýlenou hlavou, takže vypadal, jako by mu Bůh uštědřil netrpělivý štulec, než ho poslal na svět. Paže, které mu visely skoro ke kolenům jako opici, byly úžasně silné. Čtyři muži měli co dělat, aby naložili starý sejf ze železářství na dodávku a odvezli ho sem. Pneumatiky nákladáku se zřetelně zmáčkly, když sejf naložili. Ale Dud Rogers ho vyložil sám, na krku mu vystoupily šlachy a žíly na čele, předloktích a bicepsech se mu vyboulily jako modré kabely. Dostrkal ho na východní okraj skládky sám.

Dud měl skládku rád. Rád odháněl děti, které sem chodily rozbíjet láhve, a rád směřoval nákladáky tam, kde se ten den mělo skládat. Rád skládku přehraboval, to bylo jeho privilegium správce. Měl podezření, že se mu pošklebují, jak tak chodil po horách odpadků v brodicích holinách a s koženými rukavicemi, s pistolí v pouzdře a pytlém přes rameno, v ruce kapesní nůž. Ať se pošklebují. Byly tam měděné dráty a někdy celé motory s nedotčeným měděným krytem, a v Portlandu se za měď platilo dobře. Byly tu rozbité prádelníky, židle a pohovky, věci, které se daly opravit a prodat starožitníkům. Dud obíral obchodníky a obchodníci obratem obírali letní hosty, a tak se svět příjemně točil dál po své dráze. Předě dvěma roky tady našel našitpnutou starou postel s prasklým rámem, kterou prodal jednomu buzíkovi z Wellsu za dvě stě babek. Buzík upadl do extáze nad pravou postelí z Nové Anglie, a nikdy se nedozvěděl, jak pečlivě Dud ošmirgloval nápis Made in Grand Rapids, který se skvěl zezadu na čele postele.

Na vzdáleném konci skládky byly vraky aut, buicky, fordy, chevioty a jaké chcete, a pro pána krále, jaké součástky tam lidi nechávali, když auta vyhazovali. Nejlepší byly chladiče, ale dobrý karburátor ze čtyřválců vydal za sedm dolarů, když se vymáchal v benzínu. Nehledě na řemeny větráku, koncová světla, víka rozdělovače, přední skla, volanty a koberečky.

Ano, skládka byla prima.

Skládka byla Disneyland a Šangri-la v jednom. Ale ani peníze, zastrčené do černé krabičky a zakopané do země pod křeslem, nebyly na tom to nejlepší.

Nejlepší ze všeho byl oheň – a krysy.

Dud vždycky v neděli a ve středu ráno a pak v pondělí a v pátek večer zapaloval různé části skládky. Večerní ohně byly nejhezčí. Miloval pochmurnou, narůžovělou zář, která vycházela ze zelených plastových pytlů s odpadky a ze všech těch novin a krabic. Ale ranní ohně byly zase lepší na krysy.

Ted Dud seděl ve svém křesle a díval se, jak oheň chytá a začíná z něho stoupat mastný černý kouř, který nutí racky letět vysoko, v ruce volně držel svou terčovou dvaadvacítku a čekal, až krysy vylezou.

Když se objevily, byly jich celé pluky. Byly veliké, špinavě šedé, s růžovými očima. V kožichu jim skákaly malé blechy a klišťata. Růžové ocasy se za nimi táhly jako tlusté růžové dráty. Dud hrozně rád střílel krysy.

„Kupuješ hrozně moc nábojů, Dude,“ říkával George Middler v železářství tím svým sladkým hlasem a šoupl před něho krabici remingtonek. „Zaplatí je město?“ To byl starý vtip. Před několika lety Dud předložil požadavek na dva tisíce krabiček diablek, a Bill Norton mu zachmuřeně poslal jedno balení.

„No tak,“ říkal Dud, „přece víš, že je to čistě veřejně prospěšná služba, George.“

Támhle. Ta velká tlustá s chromou zadní nohou byla George Middler. Měla v hubě cosi, co vypadalo jako kus kuřecích jater.

„Tak pojď, Georgi. Tu máš,“ řekl Dud a zmáčkl. Dvaadvacítko reagovala tiše a bez efektů, ale krysa se dvakrát překotila a zůstala ležet, jen sebou škubala. Diabolky, to bylo ono. Jednoho dne si sežene dalekonosnou pětačtyřicítku nebo třístapěťasedmdesátku magnum a pak uvidí, co to s těma hajzlíkama udělá.

Ta další, to byla ta coura Ruthie Crockettová, co nenosila do školy podprsenku a vždycky do kamarádů dloubala loktem a hihňala se, když šel Dud po ulici. Prásk. Sbohem, Ruthie.

Krasy jako šílené uháněly do ukrytu na druhou stranu skládky, ale než zmizely, Dud jich šest dostal – dobrý ranní úlovek. Kdyby se na ně šel podívat, klíšťata by utíkala z chladnoucích těl jako... jako... no, jako krasy z potápějící se lodi.

To mu připadalo tak vybraně zábavné, že zvrátil svou podivně nachýlenou hlavu, zhoupl ji na hrbu a chechtal se v dlouhých, mohutných záchvatech, zatímco oheň prolézal odpadky a šátral v nich svými oranžovými prsty.

Život byl opravdu skvělý.

11.

12.00, poledne.

Městská siréna naplno hvízdala dvanáct vteřin, a tím ve všech třech školách zahájila polední přestávku a přivítala odpoledne. Lawrence Crockett, druhý člen rady v Lotu a majitel Crockettovy realitní a pojišťovací kanceláře jižního Maine, odložil knihu, kterou četl (Satanovi sexuální otroci) a seřídil si podle sirény hodinky. Odešel ke dveřím a pověsil zevnitř ceduli „Vrátím se v jednu hodinu“. Jeho zvyky se neměnily. Půjde do Excellent Café, dá si dva sýrové chlebičky s oblohou a kávu, a než vykouří cigaretu, bude pozorovat Paulininy nohy.

Ještě jednou vzal za kliku, aby se ujistil, že dobře zamkl, a odcházel po Jointner Avenue. Zastavil se na rohu a podíval se nahoru na Marstenův dům. Na příjezdové cestě stálo auto. Sotva je rozeznal, třpytilo se a lesklo. Kdesi v hloubi duše pocítil neklid. Asi před rokem prodal společně Marstenův dům a dávno opuštěnou Venkovskou Pradlenku. Byl to nejdivnější obchod v jeho životě – a že těch divných uzavřel už pěknou řádku. Majitelem auta, které tam nahoře parkovalo, byl se vši pravděpodobností muž jménem Straker. R. T. Straker. A zrovna dnes ráno mu poštou něco od Strakera přišlo.

Ten chlapík přijel ke Crockettově kanceláři před rokem, jednoho tetelivého červencového odpoledne. Vystoupil z auta a chvíli postál na chodníku, než vešel dovnitř; vysoký muž oblečený do střízlivého obleku s vestou, přestože bylo horko. Jeho hlava byla holá jako kulečnicková koule, a stejně tak suchá. Obočí měl jako rovné černé čáry a pod nimi zely oční jamky jako černé díry, které jako by byly

do hranatého obličejce vyřezány ostrým vrtákem. V jedné ruce držel malý černý kufík. Larry byl v kanceláři sám, když Straker vstoupil; jeho sekretářka, děvče z Falmouthu s těmi nejkrásnějšími kozičkami, na kterých kdy člověku oko spočinulo, pracovala jen na částečný úvazek a odpoledne chodila k právníkovi do Gates Falls.

Holohlavý muž se posadil do křesla pro klienty, kufík si položil na kolena, a zahleděl se na Larryho Crocketta. Z jeho očí nebylo možné nic vyčíst, a to dělalo Larrymu starosti. Měl rád, když dokázal vyčíst člověku přání ze zelenomodrých nebo hnědých očí, ještě než dotyčný stačil otevřít ústa. Tenhle muž se nezastavil, aby se podíval na fotografie místních nemovitostí, které byly připíchnuté na vývěsce, nenabídl mu ruku, aby se představili; dokonce ani nepozdravil.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Larry.

„Poslali mě, abych ve vašem překrásném městě koupil obytný dům a obchodní prostory,“ řekl plešatý muž. Mluvil jednotvárným, nezúčastněným a hluchým tónem, který Larrymu připomněl automatická hlášení – jako když si zavoláte na informace o počasí.

„No, to je skvělé,“ řekl Larry. „Máme tady několik velmi pěkných domů, které by mohly –“

„To není nutné,“ řekl plešatý muž a zvedl dlaň, aby Larryho zarazil. Larry si fascinovaně povšiml, že jeho prsty jsou úžasně dlouhé – zdálo se, že prostředník měří deset dvanáct centimetrů. „Obchodní prostory jsou v bloku za městskou radnicí. Štít míří do parku.“

„Jo, na tom se můžeme domluvit. Bývala to prádelna. Před rokem zkrachovala. To by bylo opravdu dobré místo, jestli –“

„Obytný dům,“ přerušil ho holohlavec, „mám na mysli ten, kterému se ve městě říká Marstenův dům.“

Larry obchodoval už dost dlouho, než aby dával na sobě znát ohromení. „Skutečně?“

„Ano. Jmenuji se Straker. Richard Throckett Straker. Všechny dokumenty budou na mé jméno.“

„Dobrá,“ řekl Larry. Ten člověk znamenal obchod, aspoň tohle bylo jasné. „Za Marstenův dům se požaduje čtrnáct tisíc, i když si

myslím, že moji klienti by se dali přesvědčit, aby slevili. A ta stará prádelna –“

„Naprosto nesouhlasím. Byl jsem zplnomocněn, abych zaplatil jeden dolar.“

„Jeden –?“

Larry nachýlil hlavu dopředu, jako to udělá člověk, který se domnívá, že se přeslechl.

„Ano. Věnujte mi laskavě pozornost.“

Strakerovy dlouhé prsty stiskly zámky na kufříku, otevřely ho a vyňaly z jeho útroby štos papírů zastrčených v modré průhledné složce.

Larry Crockett se na něj díval a mračil se.

„Čtěte, prosím. To nám ušetří čas.“

Larry palcem odchlípl plastový obal a pohlédl na první list s výrazem člověka, který bláznovi raději neodporuje. Očima chvíli nazdařbůh přelétal řádky zleva doprava, pak ho cosi upoutalo.

Straker se nepatrně usmíval. Sáhł do kapsy saka, vytáhl ploché pouzdro na cigarety a jednu cigaretu si vzal. Prsty ji lehce promnul a pak zapálil dřevěnou zápalkou. Kancelář zaplnilo čpavé aroma tureckého tabáku, větrák u stropu je vířil.

Následujících deset minut bylo v kanceláři ticho, rušené pouze bzučením větráku a tlumeným zvukem aut, projíždějících po ulici. Straker dokouřil cigaretu až do posledního kousku, žhavý popel rozmáčkl mezi prsty a zapálil si další.

Larry vzhlédl, obličej bledý a vylekaný. „To je vtip? Pro koho to vyřizujete? Pro Johna Kellyho?“

„Neznám žádného Johna Kellyho. Nežertuji.“

„Tyhle papíry... podepsat vzdání se práva... zjištění pozemkového nároku... pane Bože, človče, copak nevíte, že ten kus země má cenu půl druhého milionu dolarů?“

„Troškaři,“ řekl Straker chladně. „Stojí za čtyři miliony. A brzy bude stát za víc, až se postaví nákupní středisko.“

„Co chcete?“ zeptal se Larry. Chráptěl.

„Už jsem řekl, co chci. Můj partner a já máme v plánu v tomhle městě založit obchod. Máme v plánu bydlet v Marstenově domě.“

„Jaký obchod? Společnost 'Vražda rychle a spolehlivě'?“

Straker se studeně usmál. „Obávám se, že to bude naprosto obyčejný obchod s nábytkem. Se zaměřením na vybrané starožitnosti pro sběratele. Můj partner je v tomto oboru cosi jako odborník.“

„Do prdele,“ ulevil si Larry. „Marstenův dům můžete mít za osm a půl tácu, krám za šestnáct. Váš partner to určitě ví. A vy oba určitě víte, že tohle město nemůže podporovat nějaké nadšence s nábytkem a starožitnostmi.“

„Můj partner je dokonale informovaný o všem, co ho zaujme,“ řekl Straker. „Víte, že vaše město je u dálnice, která slouží turistům a letním hostům. Právě s těmito lidmi, jak očekáváme, uzavřeme nejvíc obchodů. To vás ale nemusí zajímat. Dokumenty jsou v pořádku?“

Larry poklepal o stůl modrou složkou. „Zdá se. Ale nenechám se přehytračit, ať si říkáte, co chcete.“

„Ne, jistěže ne.“ Strakerův hlas se zašpičatěl uhlazeným opovržením. „Myslím, že máte v Bostonu právníka. Nějakého Francise Walshe.“

„Jak to víte?“ vyštěkl Larry.

„Na tom nesejde. Vezměte ty papíry k němu. Potvrdí, že jsou platné. Půda, na které bude postaveno nákupní středisko, bude vaše, pokud splníte tři podmínky.“

„Ach,“ řekl Larry a vypadal, že se mu ulevilo. „Podmínky.“ Pohodlně se v křesle opřel a vzal si cigaretu z keramického zásobníku na stole. Škrtl sirkou o kožený střevíc a vtáhl kouř. „Takže se dostáváme k věci. Spusťte.“

„Za prvé. Prodáte mi Marstenův dům a obchodní prostory za jeden dolar. Co se týče domu, je vaším klientem pozemková společnost z Bangoru. Obchodní prostory teď patří jedné portlandské bance. Jsem si jist, že obě strany budou souhlasit, jestliže provedete změnu a půjdete na nejnižší přijatelné ceny. Odečtete si samozřejmě provizi.“

„Kde získáváte informace?“

„To není vaše starost, pane Crockette. Druhá podmínka. O naší dnešní transakci nikomu nic neřeknete. Ani slovo. Jestli ta otázka někdy vyvstane, pak všechno, co budete vědět, bude to, co jsem vám

už řekl – jsme dva partneři, kteří otvírají podnik zaměřený na turisty a letní hosty. To je velmi důležité.“

„Nežvaním.“

„Přesto vám chci zdůraznit, jak je tato podmínka závažná. Může přijít doba, pane Croquette, kdy budete chtít někomu povědět, jak skvělý obchod jste dnes udělal. Jestli se to stane, najdu vás. Zničím vás. Rozumíte?“

„Mluvíte jako v laciném špionážním filmu,“ řekl Larry. Říkal to nevzrušeně, ale v nitru pocítil ošklivý záchvěv strachu. Slova Zničím vás zazněla stejně lhostejně jako Jak se máte. Prohlášení to dodávalo nepříjemné pravdivosti. A jak se krucinál tenhle vtipálek dozvěděl o Frankovi Walshovi? O Frankovi Walshovi nevěděla ani jeho manželka.

„Rozumíte mi, pane Croquette?“

„Ano,“ řekl Larry. „Jsem zvyklý nechávat si všechno pro sebe.“

Straker znovu nabídl ten svůj nepatrný úsměv. „Jistě. Proto uzavírám obchod s vámi.“

„A třetí podmínka?“

„Dům bude potřebovat určité opravy.“

„Tak by se to taky dalo říct,“ řekl Larry suše.

„Můj partner chce tento úkol provést sám. Ale vy budete jeho agent. Čas od času se objeví požadavky. Čas od času budu požadovat služby různých pracovníků, které najmete, aby dopravili určité věci buď do domu nebo do obchodu. O těchto službách nebudete mluvit. Rozumíte?“

„Jo, rozumím. Vy ale nepocházíte ze zdejších končin, že?“

„Má to nějaký význam?“ Straker pozvedl obočí.

„Jistě. Tohle není Boston nebo New York. Bude úplně jedno, jestli já budu zticha. Lidi začnou mít řeči. Na Railroad Street bydlí jedna babka, jmenuje se Mabel Wertsová, a ta tráví celé dny s dalekohledem –“

„Obyvatelé města mě nezajímají. Ani mého partnera ne. Místní lidé mluví vždycky. Jsou stejní jako straky hřadující na telefonních drátech. Brzy nás přijmou.“

Larry pokrčil rameny. „To je vaše věc.“

„Přesně tak,“ souhlasil Straker. „Zaplatíte veškeré služby a postaráte se o faktury a účty. Všechno vám bude uhrazeno. Souhlasíte?“

Larry, jak Strakera upozornil, byl zvyklý nechávat si všechno pro sebe, a měl pověst jednoho z nejlepších hráčů pokeru v okrese Cumberland. Ale i když navenek zachovával klid, uvnitř jenom hořel. Obchod, který mu tenhle blázen nabízel, se naskytne jednou za život, pokud vůbec někdy. Třeba byl jeho šéfem některý z těch praštěných osamělých miliardářů, kteří –

„Pane Croquette? Čekám.“

„Já mám taky dvě podmínky,“ řekl Larry.

„Ano?“ Straker dal najevo zdvořilý zájem.

Potrásl modrou složkou.

„Za prvé, tyhle papíry se musí prověřit.“

„Jistě.“

„Za druhé, jestli tam budete provádět něco nezákonného, nechci o tom vědět. Tím myslím –“

Jenže byl přerušen. Straker zvrátil hlavu a z hrdla mu vyrazilo neobyčejně studené a bezcitné uchechtnutí.

„Řekl jsem něco směšného?“ zeptal se Larry beze stopy úsměvu.

„Och... ach... samozřejmě že ne, pane Croquette. Musíte mi prominout ten záchvat. Vaše poznámka mi připadala zábavná z mých vlastních důvodů. Co jste chtěl ještě dodat?“

„Ty opravy. Neposkytnu vám nic, co by mi odkrylo záda. Jestli se chcete zařídit na černou výrobu pálenky nebo LSD nebo výbušnin pro nějaké radikální hipíky, pak je to jenom vaše věc.“

„Souhlasím,“ řekl Straker. Úsměv mu z obličeje zmizel.
„Dohodnuto?“

A Larry s podivnou nechutí řekl: „Až se tyhle papíry prověří, myslím, že si plácne. I když to vypadá, že vy si diktujete a já mám na starosti peníze.“

„Dnes je pondělí,“ řekl Straker. „Mám se zastavit ve čtvrtek odpoledne?“

„Lepší bude v pátek.“

„Dobrá.“ Vstal. „Přeji vám dobrý den, pane Croquette.“

Dokumenty byly prověřeny. Larryho bostonský právník řekl, že pozemek, kde se má stavět portlandské nákupní středisko, zakoupil podnik, který si říká Kontinentální společnost pro pozemky a reality, což byla nastrčená společnost s kanceláří v budově Chemické banky v New Yorku. V kancelářích Kontinentální nebylo nic, jenom pár prázdných kartoték a spousta prachu.

Straker se vrátil v pátek a Larry podepsal nezbytné dokumenty. Učinil tak se silnými pochybnostmi. Poprvé porušil svou osobní zásadu: Nebudeš srát tam, kde jíš. A i když odměna byla vysoká, uvědomil si, když Straker vzal dokumenty o vlastnictví Marstenova domu a někdejší Venkovské Pradlenky a vložil je do kufríku, že se sám nabídl tomu muži jako poskok. Stejně tak i jeho partnerovi, nepřítomnému panu Barlowovi.

Když minul loňský srpen a léto přešlo v podzim a ten zase v zimu, začal pociťovat neurčitou úlevu. Do jara se mu skoro podařilo zapomenout na úmluvu, na kterou přistoupil, aby získal dokumenty, které nyní odpočívaly v jeho bezpečnostní schránce v Portlandu.

Pak se začaly dít věci.

Před deseti dny přišel ten spisovatel, Mears, a ptal se, jestli se dá Marstenův dům najmout, a zvláště se na Larryho podíval, když mu bylo řečeno, že dům je prodán.

Včera se v jeho poštovní schránce objevilo válcovité pouzdro a dopis od Strakera. Vlastně jenom lístek. Byl krátký: „Plakát, který obdržíte, laskavě vyvěste do výkladu obchodu – R. T. Straker.“ Plakát sám o sobě byl docela obyčejný, umírněnější než jiné. Stálo na něm pouze: „Za týden otevíráme. Barlow a Straker. Vzácny nábytek. Vybrané starožitnosti. Přijďte se podívat.“ Lepidlo bylo přiloženo.

A teď se u Marstenova domu objevilo auto. Pořád ještě si je prohlížel, když mu kdosi u lokte řekl: „Neusnuls, Larry?“

Poskočil, rozhlédl se a uviděl Parkinso Gillespieho, který stál na rohu vedle něj a zapaloval si pallmallku.

„Ne,“ řekl a nervózně se zasmál. „Jenom přemýšlím.“

Parkins mrkl nahoru k Marstenovu domu, u kterého se na slunci blýskal chróm a kov, potom se podíval na starou prádelnu, které se v okně skvěl nový nápis. „A řekl bych, že nejseš jedinej. Vždycky je dobrý, když do města přibude někdo novej. Tys s nima mluvil, ne?“

„S jedním. Loni.“

„S panem Barlowem nebo Strakerem?“

„Se Strakerem.“

„Vypadal na lepšího člověka, co?“

„Těžko říct,“ řekl Larry a zjistil, že se mu chce olíznout si rty. Neudělal to. „Mluvili jsme jenom obchodně. Vypadal slušně.“

„Dobře. To je dobře. Tak pojď. Projdu se do kavárny s tebou.“

Když přecházeli ulici, Lawrence Crockett přemýšlel o úmluvách s ďáblem.

12.

13.00.

Susan Nortonová vešla do Babsina kadeřnictví, usmála se na Babs Griffenovou (byla to Halová a Jackova starší sestra) a řekla: „Díky Bohu, žes mě mohla vzít tak brzo.“

„Přes týden to není problém,“ řekla Babs a zapnula větrák. „Není něco ve vzduchu? Dnes odpoledne bude bouřka.“

Susan pohlédla na nebe, které bylo modré a bez poskvrnky. „Myslíš?“

„Jo. Tak jak to chceš, holka?“

„Přirozeně,“ řekla Susan a myslela na Bena Mearse. „Jak jsem ještě nikdy nevypadala.“

„Holka,“ řekla Babs a s povzdechem se přiblížila, „to říkají všechny.“

Zároveň se vzdechem zavanula vůně ovocné žvýkačky, a Babs se zeptala Susan, jestli viděla ty nové lidi, kteří otvírají obchod s nábytkem v bývalé Venkovské Pradence. Na pohled je to drahé zboží, ale bylo by pěkné, kdyby tam měli malou lampičku s cylindrem, aby se hodila k té, kterou už má doma, a dostat se z domu a bydlet ve městě, to byl ten nejchytřejší tah, jaký kdy udělala, a že bylo hezké léto? Je to úplná hanba, že musí jednou skončit.

13

15.00.

Bonnie Sawyerová ležela na velké manželské posteli ve svém domě na Deep Cut Road. Byl to pořádný dům, žádný ubohý přívěs,

měl základy i sklep. Její manžel, Reg, vydělával pěkné peníze jako automechanik v Pontiaqu u Jima Smitha v Buxtonu.

Byla nahá, měla na sobě jen tenounké modré punčocháče, a netrpělivě pokukovala na budík na nočním stolku: 15.02 – kde vězí?

Skoro jako by ho tou myšlenkou přivolala, dveře ložnice se malounko pootevřely a dovnitř nakoukl Corey Bryant.

„Čistý vzduch?“ zašeptal. Coreyovi bylo teprve dvaadvacet, pracoval dva roky u telefonní společnosti, a z téhle známosti s vdanou ženskou – zvláště s takovou kočkou, jako byla Bonnie Sawyerová, která byla v roce 1973 Miss okresu Cumberland – slábl v kolenou, byl nervózní a celý říjný.

Bonnie se na něj usmála svými krásnými oblými zoubky. „Kdyby nebyl, miláčku,“ řekla, „už bys měl v sobě díru, že by se jí dalo koukat na televizi.“

Po špičkách vešel, u pasu se mu směšně houpala pracovní brašna.

Bonnie se zahihňala a rozevřela náruč. „Ty se mi fakt líbíš, Corey. Jseš roztomilej.“

Coreyovy oči zabloudily k temnému stínu pod napjatým modrým nylonem a nervozitu přebila touha. Přestal našlapovat na špičky, došel k ní, a když se na sebe vrhli, kdesi v lese začala vrzat cikáda.

14.

16.00.

Ben Mears se odstrčil od stolu, odpolední dávku už měl napsanou. Nešel na procházku do parku, aby mohl jít k Nortonům na večeři s čistým svědomím, a psal skoro celý den bez přestávky.

Vstal a protáhl se, poslouchal, jak mu v zádech praskají kosti. Tělo měl mokré potem. Přešel ke stolku u hlavy postele, vytáhl čistý ručník a odešel do koupelny, aby se vysprchoval, než někdo přijde domů z práce a zabere mu místo.

Přehodil si ručník přes rameno, otočil se zády ke dveřím a přešel k oknu, protože ho venku cosi zaujalo. Nebylo to nic ve městě; to dřímalo v pozdním odpoledni pod nebem, které mělo zvláštní odstín

hluboké modři, jež zdobí Novou Anglii v krásných dnech pozdního léta.

Díval se přes dvoupodlažní domy na Jointner Avenue, viděl jejich ploché, asfaltové střechy, a dál přes park, kde děti, které už přišly ze školy, lenošily, jezdily na kole nebo se hašteřily, a dál k severozápadní části města, kde Brock Street mizela za hřebenem prvního zalesněného kopce. Jeho oči přirozeně putovaly nahoru k průseku v lese, kde se Burns Road a Brooks Road stýkaly na křižovatce ve tvaru T – a pak nahoru, odkud na město shlížel Marstenův dům.

Odtud to byla dokonalá miniatura, zmenšená do velikosti domku pro panenky. A tak se mu líbil. Odtud měl Marstenův dům takovou velikost, se kterou si člověk poradí. Mohli byste natáhnout ruku a dlaní ho rozmáčkнуть.

Na příjezdové cestě parkoval vůz.

Stál s ručníkem přes rameno, díval se na něho, nehýbal se, cítil, jak se mu v žaludku převaluje hrůza, kterou se nepokoušel zkoumat. Také byly opraveny dvě upadlé okenice, což dodávalo domu tajnůstkářský, nevypočitatelný vzhled, který dřív neměl.

Rty se mu neslyšně pohybovaly, jako by vyslovovaly slova, kterým nikdo – ani on sám – nerozuměl.

15.

17.00.

Matthew Burke vyšel z budovy střední školy, v levé ruce si nesl kufřík, a zamířil přes prázdné parkoviště tam, kde nechal svůj starý cheviot, pořád ještě s loňskými zimními pneumatikami.

Bylo mu šedesát tři let, dva roky mu chyběly do důchodu, a pořád se ještě naplno věnoval hodinám angličtiny a mimoškolní činnosti. Na podzim škola vždycky hrála divadelní představení, zrovna dokončil čtenou zkoušku tříaktové frašky Charleyův problém. K dispozici dostal obvyklou přehršel nejhorších nemotorů, k tomu snad tucet použitelných dušiček, které se svoje repliky aspoň naučí z paměti (a pak je oddrmolí mrtvolným, rozechvělým a jednotvárným tónem), a tri děti, které měly jiskru. V pátek je obsadí do rolí a zkoušky začnou příští týden. Do 30. října se stmelí dohromady, ten

den měla mít hra premiéru. Matt měl teorii, že středoškolské představení by mělo být jako miska Campbellovy polévky se zavářkou: bez chuti, ale neuráží. Přijdou příbuzní a hra se jim bude líbit. Přijde divadelní kritik z cumberlandského Ledgeru a ten upadne do mnohomluvné extáze, což bylo jeho úkolem nad každým lokálním divadelním představením a za což byl placen. Hlavní hrdinka (tento rok pravděpodobně Ruthie Crockettová) se zamiluje do některého člena souboru a celkem pravděpodobně ztratí panenství na večírku po zkoušce. A na něm pak bude, aby zvládl Debatní klub.

I když bylo Mattu Burkovi třiašedesát, pořád se mu učení líbilo. Byl ohavný pedant a tím se připravil o všechny možnosti, které snad kdysi měl, aby povýšil na ředitele (byl trochu moc velký snílek, než aby kdy mohl řádně sloužit jako zástupce), ale neschopnost udržet si disciplínu ho nikdy v ničem nebrzdila. Předčítal Shakespearovy sonety v drzých třídách plných řevu a poletujících papírových vlašťovek a kuliček, dosedal na připínáčky a nepřítomně je smetal, zatímco třídě říkal, aby si nalistovali v mluvnici stránku 467, otevíral šuplíky, kde měl schované kompozice, jen aby tam objevil cvrčky, žáby a jednou dokonce sedm stop dlouhého černého hada.

Brázdil dálavy a širavy anglického jazyka jako osamělý a spokojený starověký námořník: jednu hodinu Steinbeck, druhou hodinu Chaucer, třetí hodinu věta předmětná a před obědem funkce gerundia. Prsty měl věčně zažloutlé, spíš od křídly než od nikotinu, i když částečně šlo i o památku na zlozvyk.

Děti ho neměly v úctě, ani ho nemilovaly; nebyl žádný pan Chips, který se trápí v zapadlém koutě Ameriky a čeká, až ho objeví Ross Hunter, ale hodně jeho studentů si ho nakonec začalo vážit a několik se jich od něj naučilo, že obětavé nadšení, jakkoli výstřední a ponižující, může být čímsi cenné. Měl svou práci rád.

Teď nasedl do auta, příliš přišlápl plyn a zahltil karburátor, počkal a znovu nastartoval. V rádiu naladil portlandskou rock'n'rollovou stanicí a vytočil hlasitost, co jen reproduktor snesl. Rock'n'roll považoval za fajn hudbu.

Vycouval, otočil se a vyjel.

Měl malý domek na Taggart Stream Road, a bylo velmi málo těch, kdo k němu zašli na návštěvu. Nikdy nebyl ženatý, neměl

žádnou rodinu, jenom bratra v Texasu, který pracoval pro naftovou společnost a nikdy nenapsal. Styky s lidmi vlastně ani nepostrádal. Byl samotář, ale samota ho nijak nepoznamenala,

Zastavil u blikajícího světla na křižovatce Jointner Avenue a Brock Street, potom zamířil k domovu. Stíny už byly dlouhé a denní světlo nabylo podivuhodně krásného teplého odstínu – bylo mírné a zlaté, jako z obrazu francouzského impresionisty. Letmo se podíval vlevo, uviděl Marstenův dům, a podíval se tam znovu.

„Ty okenice,“ řekl nahlas do strhujícího rytmu z rádia. „Ty okenice jsou zase na svém místě.“

Podíval se do zpětného zrcátka a všiml si, že na příjezdové cestě parkuje auto. Učil v 'salem's Lotu od roku 1952 a nikdy na té příjezdové cestě auto parkovat neviděl.

„Copak tam někdo bydlí?“ položil si řečnickou otázku, a odjel.

16.

18.00.

Susanin otec, Bill Norton, první radní Lotu, byl celý překvapený, protože zjistil, že se mu Ben Mears líbí – a to hodně. Bill byl mohutný, sporý muž s černými vlasy, postavou jako nákladák, a neztloustl ani po padesátce. V jedenáctém ročníku odešel s otcovým svolením ze střední školy k námořnictvu, sám se odtamtud vydrápal zpátky a ve čtyřadvaceti získal diplom při vyrovnávací středoškolské zkoušce, na kterou šel skoro na zapřenou. Nebyl to zaslepený, umíněný antiintelektuál, jakými se občas stanou obyčejní pracující lidé, pokud je osud nebo jejich vlastní přičinění připraví o úroveň vzdělání, kterou by mohli zvládnout, ale neměl žádnou trpělivost s „uměleckejma srágorama“, jak označoval chlapce s dlouhými vlasy a laním pohledem, které Susan vodívala domů ze školy. Neměl na mysli jejich vlasy nebo oblečení. Vadilo mu, že nikdo z nich nebyl seriózní. Nesdílel manželčinu radost z Floyda Tibbitse, hochu, se kterým Susie po absolvování školy chodila nejvíc, ale ani proti němu nic výrazného neměl. Floyd měl velmi dobrou práci na ředitelství u Granta ve Falmouthu, a Bill Norton měl dojem, že trochu seriózní je. A byl to místní hoch. Ale to byl Mears taky, když se to tak vezme.

„Prosím tě, jenom mu dej pokoj s těma uměleckýma srágorama,“ řekla Susan, když se po zazvonění u dveří zvedala. Měla na sobě světle zelené letní šaty, nový ležérní účes, vlasy shrnuté dozadu a volně stažené silnou zelenou šňůrou.

Bill se zasmál. „Říkal jsem jim tak, protože jsem je tak viděl, Susie. Nebudu tě shazovat... to nedělám nikdy, ne?“

Věnovala mu neveselý, nervózní úsměv a šla otevřít.

Muž, který s ní vešel dovnitř, měl vytáhlou, a jak se zdálo, pružnou postavu, s jemně načrtnutými rysy a hustou kšticí černých vlasů, které vypadaly jako čerstvě umyté, přestože se leskly přirozeným tukem. Oblečený byl způsobem, který na Billa zapůsobil příznivě: obyčejné modré džíny, zánovní, a bílá košile, rukávy po lokty vyhrnuté.

„Bene, to jsou mí rodiče – Bill a Ann Nortonovi. Mami, tati, Ben Mears.“

„Jsem rád, že vás poznávám.“

Poněkud rezervovaně se usmál na paní Nortonovou a ta řekla: „Buďte zdrav, pane Mearsi. Poprvé zblízka vidíme opravdového živého spisovatele. Susan byla strašně vzrušená.“

„Nemějte obavy; necituji své knihy.“ Znovu se usmál.

„Ahoj,“ řekl Bill a ztěžka se zvedl z křesla. Vypracoval se a získal postavení v odborech v portlandských docích, a jeho stisk byl tvrdý a silný. Ale Mearsova ruka se nesvraštila a nezrněla jako u nějakého toho obyčejného tuctového uměleckého srágora, a Bill měl radost. Vyslal druhý zkušební balónek.

„Dáte si pivo? Někde u ledu by se nějaké našlo.“ Máchl rukou k patiu, které za domem sám postavil. Umělečtí srágorové do jednoho odmítali; většinou to byli kuřáci marihuany a nemohli nasáváním marnit chvíle, kdy byli pořádně při vědomí.

„Páni, hrozně rád,“ řekl Ben a úsměv se mu rozšířil. „Třeba i dvě nebo tři.“

Bill se burácivě rozchechtal.

„Fajn, jste můj člověk. Jdem.“

Zdálo se, že když ten smích zazněl, mezi dvěma ženami, které si byly velmi podobné, proběhla jakási zvláštní komunikace. Obočí

Ann Nortonové se stáhlo, zatímco obočí Susan se vyhladilo – zdálo se, že břímě starostí se telepaticky přeneslo jinam.

Ben šel za Billem ven na verandu. Na lavici v rohu stála krabice s ledem, nacpaná plechovkami piva. Bill jednu z chladničky vytáhl a hodil ji Benovi, který ji chytil jednou rukou, ale přitom lehce, aby při otevření nevyšuměla.

„Máte to tu pěkné,“ řekl Ben a díval se na rožniště na dvorku. Byla to nízká, účelná stavbička z cihel, nad ní se tetelilo vedro.

„To jsem postavil já,“ řekl Bill. „Mohlo to být hezčí.“

Ben se zhluboka napil a říhl, další bod v jeho prospěch.

„Susie vás považuje za správného chlapa,“ řekl Norton.

„Je to milé děvče.“

„A praktické,“ dodal Norton a zahloubaně říhl. „Tvrdí, že jste napsal tři knížky. A taky vám vyšly.“

„Ano, je to tak.“

„Chytily se dobře?“

„Ta první ano,“ řekl Ben a dál se nešířil. Bill Norton lehce pokývl, oceňoval muže, který měl dost rozumu na to, aby si nechával svoje soukromé účetnictví pro sebe.

„Pomůžete mi s těma karbanátkama a párkama?“

„Jistě.“

„Musíte ty párky propíchat, aby vytekla šťáva. Znáte to, ne?“

„Jo.“ Naznačil ukazovákem ve vzduchu šikmé řezy a mírně se přitom usmál. Malé řezy do střívka bránily popraskání.

„Pocházíte z téhle zalesněné končiny,“ řekl Bill Norton.

„Zatraceně dobře řečeno. Vezměte tamten pytel briket a já vezmu maso. Nezapomeňte na pivo.“

„To nepustím z ruky.“

Bill zaváhal, když už mířil dovnitř, a významně se na Bena Mearse zadíval. „Jste seriózní chlápek?“ zeptal se.

Ben se usmál, trochu nevesele. „To teda jsem,“ odpověděl.

Bill přikývl. „Dobře,“ řekl a odešel dovnitř.

Deštivá předpověď Babs Griffenové byla na hony vzdálená pravdě a večere na dvorku probíhala příjemně. Zvedl se mírný větřík, spojil se s chuchvalci kouře z hikorového dřeva z rožniště a zaháněl tak nejdotěrnější komáry pozdního léta. Ženy odklidily papírové

tácky a koření, pak se vrátily, každá si vzala pivo a smály se, protože Bill, který si uměl dobře poradit se zrádnými vzdušnými víry, porazil Bena v badmintonu 21:6. Ben s opravdovou lítostí odmítl odvetu a ukázal na hodinky.

„Mám rozdělanou knihu,“ řekl. „Musím ještě napsat šest stránek. Jestli se opiju, zítra ráno nedokážu ani přečíst, co jsem napsal.“

Susan ho vyprovodila k vrátkům – přišel z města pěšky. Bill si pro sebe pokyvoval, když hasil oheň. Říkal, že je seriózní, a Bill se chystal vzít ho za slovo. Nepřišel sem nikoho oslňovat, ale člověk, který pracoval i po večeri, se chystal dát světu o sobě vědět, a nejspíš nijak polovičatě. Ann Nortonovou přesto nijak neobměkčil.

17.

19.00.

Floyd Tibbits zastavil na šterkovém parkovišti u Della asi deset minut poté, co Delbert Markey, majitel a barman, zapnul na štítu nový růžový neon. Nápis U DELLA byl vyvedený písmeny tři stopy vysokými, doplněnými obrázkem koktejlové sklenice.

Houstnoucí purpurový soumrak vyháněl sluneční světlo z nebe a brzy se v mělkých dolících vytvoří mlha. V následující hodině se začnou trousit stálí hosté.

„Ahoj, Floyde,“ řekl Dell a vytáhl z chladicího boxu jednoho micheloba. „Měls dobrý den?“

„Ušlo to,“ řekl Floyd. „To pivo vypadá dobře.“

Byl to vysoký muž s dobře zastříženým nazrzlým vousem, oblečený do sportovních kalhot a saka – pracovní uniforma u Granta. Měl tam druhořadé postavení a práce se mu líbila tím neurčitým způsobem, který může přes noc překročit jisté hranice a proměnit se v nudu. On sám cítil, že upadá, ale ten pocit nebyl vyloženě nepříjemný. A pak tu byla Suze – fajn holka. Za chvíli se tu objeví a on se potom nejspíš bude muset trochu vzhopit.

Hodil na pult dolarovou bankovku, nalil pivo po stěně skla do sklenice, žíznivě je vypil a znovu dolil. V téhle chvíli byl jediným dalším návštěvníkem mladý kluk v kombinéze telefonní společnosti – mladý Bryant, pomyslel si Floyd. Pil u stolu pivo a poslouchal smutnou milostnou píseň z hrací skříně.

„Tak co je ve městě nového?“ zeptal se Floyd a odpověď znal předem. Nového vlastně není nic. Možná se někdo objevil ve střední škole opilý, ale nic jiného si neuměl představit.

„No, někdo zabil psa tvýho strejčka. To je novinka.“

Floyd strnul se sklenicí napůl cesty k ústům. „Co? Doca strýčka Wina?“

„Přesně tak.“

„Přešel ho někdo autem?“

„To bys nečekal. Našel ho Mike Ryerson. Jel na Harmony Hill, aby tam posekal trávu, a Doc byl napíchnutej na špici hřbitovní brány. Celej rozpáranej.“

„Kterej hajzl!“

Floyd byl ohromený.

Dell pochmurně přikývl, potěšený dojmem, který vyvolal. Věděl ještě něco, co byla toho večera ve městě horká novinka – viděli Floydovo děvče s tím spisovatelem, který bydlel u Evy. Ale to ať si Floyd zjistí sám.

„Ryerson odnesl mrtvolu k Parkinsovi Gillespieovi,“ řekl Floydovi. „On si myslel, že pes byl třeba už mrtvý, a teprve potom ho tam nějaký děcka z legrace pověsily.“

„Gillespie nerozezná svou prdel od díry v zemi.“

„Možná ne. Povím ti, co si myslím já.“ Dell se naklonil dopředu a opřel se o tlustá předloktí. „Já si taky myslím, že to byly děcka... sakra, vím to. Ale mohlo by to být kapánek vážnější než nějaký vtípky. Podívej se na tohle.“ Sáhl pod pult a pleskl o něj novinami, ve kterých byla nalistována vnitřní stránka.

Floyd noviny zvedl. Titulek hlásal SATANOVI UCTÍVAČI ZNESVĚTILI KOSTEL. Přelétl řádky. Skupina mladých lidí se chvíli po půlnoci vloupala do katolického kostela v Clewistonu na Floridě a vykonala nějaký nekřesťanský obřad. Znesvětili oltář, lavice, zpovědnice a křtitelnici počmárali sprostými slovy, na stupních vedoucích do hlavní lodi se našly krvavé skvrny. Laboratorní rozbor potvrdil, že i když část krve patřila zvířeti (nejspíš koze), většina byla lidská. Šéf policie v Clewistonu přiznal, že nemají žádné vodítko.

Floyd noviny odložil. „Uctívači d'ábla v Lotu? Ale no tak, Delle. Ty máš v hlavě řezanku.“

„Děcka se zbláznily,“ nedal se Dell. „Jen počkej, uvidíš. Příště se dozvíš, že na Griffenově pastvě přinášej lidský oběti. Chceš dolejt?“

„Ne, díky,“ řekl Floyd a sklouzl ze stoličky. „Myslím, že půjdu ven a podívám se, jak se vede strýčkovi Winovi. Do toho psa byl blázen.“

„Že ho pozdravuju,“ řekl Dell a strkal noviny zpátky pod bar – překvápko, čekající na dalšího hosta. „Je mi to hrozně líto.“

Floyd se zarazil na půl cesty ke dveřím a řekl jen tak do neurčitá:

„Pověsili ho na špici, co? Kriste pane, rád bych chytil ty spratky, co to provedli.“

„Uctívači d'ábla,“ řekl Dell. „To by mě vůbec nepřekvapilo. Já nevím, co se to dnes s lidma děje.“ Floyd odešel. Mladý Bryant vhodil do automatu další desetník a Dick Curless začal zpívat „Pohřbete tu flašku se mnou“.

18.

19.30.

„Vrátíte se brzo,“ řekla Marjorie Glicková svému nejstaršímu synovi Dannymu. „Zítra je škola. Chci, aby tvůj bratr byl v posteli ve čtvrt na deset.“

Danny šoupl nohama. „Nechápu, proč ho vůbec musím brát s sebou.“

„Nemusíš,“ řekla Marjorie nebezpečně vlídně. „Pořád ještě můžeš zůstat doma.“

Otočila se zpátky ke stolu, kde upravovala rybu, a Ralphie vyplázl jazyk. Danny mu pohrozil pěstí, ale jeho prohnaný bratříček se jenom usmál.

„Budeme brzo zpátky,“ zamumlal a zamířil z kuchyně ven, Ralphieho v patách.

„Do devíti.“

„Dobře, dobře.“

Tony Glick seděl v obýváku, nohy pohodlně opřené, a díval se na televizi. „Kam jdete, kluci?“

„K tomu novému klukovi,“ řekl Danny. „K Marku Petrieovi.“

„Jo,“ řekl Ralphie. „Podíváme se na jeho... elektrické vláčky.“

Danny se na bratra výhružně podíval, ale otec si nevšiml ani odmlky, ani toho důrazu. Doug Griffen zrovna vyrážel do útoku. „Vraťte se brzo,“ řekl nepřítomně.

Nebe venku stále zůstávalo světlé, i když slunce už zapadlo. Když přecházeli zadní dvorek, Danny řekl: „Měl bych z tebe vymlátit duši, pitomečku.“

„Já to řeknu,“ řekl Ralphie potměšile. „Řeknu, proč jsi doopravdy chtěl jít.“

„Ty čmuchale,“ řekl Danny beznadějně.

Od pokoseného dvorku vedla udusaná cestička ze svahu do lesů. Dům Glickových stál na Brock Street, dům Marka Petrieho na South Jointner Avenue. Cestička byla zkratkou, která uspořila dost času, pokud vám bylo dvanáct nebo devět a chtělo se vám zkrátit si cestu přes potok. Borové jehličí a větvičky jim praskaly pod chodidly. Kdesi v lese zpíval lelek a všude kolem vrzali cvrčci.

Danny udělal chybu, když bratrovi řekl, že ten Mark Petrie má celou sbírku příšer z umělé hmoty – vlkodlaka, mumii, Draculu, Frankeristeina, šíleného doktora, a dokonce Komnatu hrůzy. Jejich matka tohle všechno považovala za hlouposti, ze kterých člověku měkne mozek, a z Dannyho bratra se okamžitě stal vyděrač. No jo, byl úplně prohnílý.

„Seš prohnilej, víš to?“ zavrčel Danny.

„Vím,“ řekl Ralphie hrdě. „Co je to prohnilej?“

„To je když zezelenáš a změkneš jako chcíplotina.“

„Kecáš,“ řekl Ralphie. Slézali po břehu potoka Crockett, který si líně bublal ve šterkovém korytu a na hladině se slabě perleťově třpytil. Dvě míle východně se vléval do Taggart Stream, který zase vtékal do řeky Royal.

Danny se vydal po kamenech na druhou stranu, v houstnoucím šeru přivíral oči, aby viděl, kam šlape.

„Strčím do tebe!“ vykřikl mu Ralphie za zády rozjařeně. „Hele, Danny, strčím do tebe!“

„Ty strčíš do mě a já strčím tebe do tekoucího písku, hošánku,“ řekl Danny.

Už byli u druhého břehu. „Tady nikde tekoucí písek není,“ posmíval se Ralpie, ale radši se držel blízko bratra.

„Jo,“ odsekl Danny zlověstně. „Před pár lety se zabil v tekoucím písku nějaký kluk. Slyšel jsem, jak se o tom baví ti frajeři v konzumu.“

„Fakt?“ zeptal se Ralpie. Kulil oči.

„Jo,“ odpověděl Danny. „Sletěl tam a řval a ječel a do pusy se mu dostal písek a bylo po všem. Ššššššššup.“

„Pojď už,“ řekl Ralpie stíněně. Už byla skoro tma a les byl plný pohyblivých stínů. „Ať už jsme venku.“

Začali se škrábat na druhý břeh, trochu jim to v jehličí klouzalo. Chlapec, o kterém Danny slyšel mluvit v konzumu, byl desetiletý Jerry Kingfield. Možná zapadl do tekoucího písku s řevem a jekotem, ale pokud to tak bylo, nikdo ho neslyšel. Prostě zmizel v Mokřinách, kam se před šesti lety vydal rybařit. Někteří si mysleli, že to byl tekoucí písek, jiní zase, že ho zabil sexuální úchyl. Úchylové tu byli všude.

„Říká se, že jeho duch tady v lese pořád straší,“ řekl Danny vážně, opomněl bratříčkovi říct, že Mokřiny jsou tři míle na jih.

„Nech toho, Danny,“ řekl Ralpie ustrašeně. „Tady ne... ne v té tmě.“

Les kolem nich tajemně praskal Lelek přestal křičet. Kdesi za nimi, skoro pokradmu, lupla větev. Nebe potemnělo.

„Občas,“ pokračoval Danny strašidelně, „když po setmění vyjde ven nějaký malej podrazáckej kluk, vyletí duch ze stromů, obličej celej prohnilej a olepenej pískem –“

„Danny, pojď.“

V bratrově hlasu zazněla opravdová prosba a Danny zmlkl. Sám se skoro vyděsil. Stromy byly temné, mohutné, tyčily se všude kolem nich, pomalu se pohupovaly v nočním vánku, jejich větve se vzájemně odíraly, povrzávaly v kloubech.

Nalevo od nich praskla větev.

Danny najednou zalitoval, že nešli po silnici.

Další větev praskla.

„Danny, já se bojím,“ zašeptal Ralpie.

„Neblázni,“ řekl Danny. „pojď.“

Znovu vyrazili. Chodidla jim šustila v borovém jehličí. Danny si říkal, že neslyší praskat žádné větve. Neslyšel nic kromě jejich vlastních kroků. Ve spáncích mu šuměla krev. Ještě dvě stě kroků a budeme na Jointner Avenue. A zpátky půjdeme po silnici, takže se ten podrazák nebude bát. Ještě minutu a uvidíme pouliční světla a budeme si připadat jako hlupáci, ale bude to prima připadat si jako hlupáci, tak začneme počítat kroky. Jeden., dva... tři..

Ralphie vykřikl.

„Vidím to! Vidím ducha! VIDÍM TO!“

Dannym projela hrůza jako rozžhavený drát. Zdálo se, že mu pod nohama probleskla elektřina. Byl by se otočil a utekl, ale Ralphie se k němu tiskl.

„Kde?“ zašeptal a úplně zapomněl, že sám ducha vymyslel. „Kde?“ Napínal zrak a hleděl do lesa, napůl se bál toho, co by mohl vidět, a viděl jenom tmou.

„Teď už je pryč – ale viděl jsem ho... to. Oči. Viděl jsem oči. Ach, Daníku –“ Začal natahovat.

„Duchové nejsou, blázne. Jdeme.“

Danny chytil bratra za ruku a znovu se vydali k cestě. V nohou měl pocit, jako by byly vyrobeny z deseti tisíců gum na tužky. Kolena se mu třásla. Ralphie se na něho mačkal, skoro ho vytlačoval ze stezky.

„Pozoruje nás to,“ zašeptal Ralphie.

„Poslechni, já nebudu –“

„Ne, Danny, opravdu. Copak to necítíš?“

Danny se zastavil. A jak už se to dětem stává, skutečně něco cítil a věděl, že už nejsou sami. Na les padlo hluboké ticho; bylo to zlovolné ticho. Stíny, poháněné větrem, se kolem nich malátně vlnily.

A Danny ucítil cosi divošského, ale ne nosem.

Duchové nebyli, ale byli úchylové. Zastavovali v černých autech a nabízeli vám bonbóny nebo čekali na rohu nebo... nebo vás sledovali do lesa...

A pak...

Ach, a pak...

„Utíkej,“ zašeptal chraptivě.

Ale Ralphie se vedle něho třásl, ochromený hrůzou. Svíral Dannymu ruku stejně pevně, jako se zavazují drátem žoky. Oči třeštil do lesa, po chvíli se mu začaly rozšiřovat.

„Danny?“

Praskla nějaká větev.

Danny se otočil, aby zjistil, kam se to bratr dívá.

Pohltila je tma.

19.

21.00.

Mabel Wertsová byla mohutná tlustá žena, bylo jí už sedmdesát čtyři, a nohy jí sloužily stále méně. Byla studnicí městských dějin a drbů a její paměť pojala více než pět desítek nekrologů, příběhů dospívání, zlodějin a šílenství. Byla drbna, ale nebyla úmyslně krutá (i když ti, kdo se stali hrdiny jejích šťavnatých příběhů, by nemuseli souhlasit); jednoduše žila ve městě a pro město. Svým způsobem byla městem, tlustá vdova, která nyní vycházela ven jen málo a trávila většinu času u okna oblečená do hedvábného županu velikosti stanu, s nažloutle bílými vlasy učesanými do věnce silných copů, utažených kolem hlavy, s telefonem po pravé ruce a silným japonským dalekohledem po levé. Kombinace těchto dvou přístrojů – plus čas, po který je plně využívala – z ní činily shovívavého pavouka, vysedávajícího uprostřed komunikační sítě, která se táhla od Okraje na východ 'salem.

Sledovala Marstenův dům, protože chtěla vidět něco zajímavého; okenice nalevo od verandy byly otevřené a nechávaly ven proudit zlatou zář, která určitě nebyla normálním elektrickým světlem. Proti světlu zahlédla pouze na trýznivě kratičký okamžik něco, co snad byla mužská hlava a ramena. Podivně ji to rozrušilo.

V domě se jinak nic nepohnulo.

Přemýšlela: Co je to za lidi, když otevírají až v době, kdy si je člověk nemůže slušně prohlédnout?

Odložila dalekohled a opatrně zvedla telefon. Dva hlasy – okamžitě poznala, že patří Harriet Durhamové a Glynis Mayberryové – mluvily o tom, že mladý Ryerson našel psa, který patřil Irwinu Purintonovi.

Tiše seděla a dýchala ústy, aby neprozradila, že je na lince.

20.

23.59.

Den se chvěl na pokraji zániku. Domy v temnotě spaly. Noční osvětlení v železářství, pohřebním ústavu a Excellent Café vrhalo mírné elektrické světlo na chodník. Jen někteří leželi a nespali George Boyer, který se právě vrátil z odpolední směny v Gates Mill; Win Purinton, který hrál pasións a nemohl usnout, protože myslel na Doca, jehož smrt ho zasáhla víc než smrt ženy – ale většina spala spánkem spravedlivých a tvrdě pracujících lidí.

V bráně hřbitova na Harmony Hill zamyšleně stála temná postava – kdosi čekal, až se zlomí čas. Pak promluvil jemným a kultivovaným hlasem. „O můj otče, smiluj se nade mnou. Pane much, smiluj se nade mnou. Přináším ti zkažené maso a zapáchající tělo. Obětoval jsem ti. Přináším oběť v levé ruce. Dej mi znamení na této půdě, zasvěcené tvému jménu. Cekám na znamení, že tvá práce začíná.“

Hlas odumřel. Zvedl se jemný vánek, přinášel s sebou od smetiště nahoře vzdechy a šepot listnatých větví a trávy a opar zdechlíny.

Ve větru se už neozvalo nic. Neznámý chvíli zamyšleně a mlčky postál. Potom se shýbl a vztyčil se, v náručí dítě.

„Přináším ti tohle.“

Co přišlo pak, byl už jenom hnus.

Kapitola čtvrtá

Danny Glick a ostatní

1.

Danny a Ralphie Glickovi odešli na návštěvu k Marku Petriemu s příkazem, že do devíti mají být doma, a když se nevrátili ani po desáté, zavolala Marjorie Glicková k Petrieům. Ne, řekla paní Petrieová, chlapani tu nejsou. Ani nebyli. Váš manžel by si asi měl promluvit s Henrym. Paní Glicková podala telefon manželovi a cítila, jak se jí žaludek stáhl strachem.

Muži to probrali. Ano, chlapani šli po lesní pěšině. Ne, potůček je v této roční době mělký, zvlášť když bylo tak hezké počasí. Vody má nejvýš po kotníky. Henry navrhl, že vyrazí na pěšinu se silnou baterkou od svého domu a pan Glick zase od svého. Chlapani třeba našli nějaký vykotlaný strom nebo někde kouří cigarety. Tony souhlasil a poděkoval panu Petriemu, že se obtěžuje. Pan Petrie řekl, že to není vůbec žádné obtěžování. Tony zavěsil a trochu manželku uklidnil; byla vyděšená. V duchu se rozhodl, že až kluky najde, ani jeden si nebude moci aspoň týden sednout.

Ale než stačil ze zahrady vyjít, z lesa se vypotácel Danny a zhroutil se vedle zahradního krbu. Byl jako omámený, mluvil pomalu, na otázky odpovídal ztěžka a ne vždy smysluplně. V rukávech měl trávu a ve vlasech několik suchých listů.

Otcí řekl, že on a Ralphie odešli po pěšině do lesa, po kamenech přešli Crockett Brook a na druhý břeh se dostali bez potíží. Potom Ralphie začal mluvit o nějakém duchovi, který číhá v lese (Danny se zapomněl zmínit, že ten nápad vsadil bratrovi do hlavy on). Ralphie říkal, že vidí obličej. Danny se začal bát. Nevěřil v duchy ani v bubáky, nebyl malé dítě, ale měl pocit, že skutečně cosi ve tmě zaslechl.

Co potom udělali?

Danny měl za to, že se chytili za ruce a pokračovali v cestě. Nebyl si jist. Ralphie pořád fňukal kvůli duchovi. Danny mu řekl, aby nebrečel, protože brzy uvidí pouliční světla Jointner Avenue.

Zbývalo už jenom dvě stě kroků, možná míň. Potom se stalo něco zlého.

Co? Co zlého?

Danny nevěděl.

Dohadovali se s ním, zvyšovali hlas, domlouvali mu. Danny jenom pomalu a nechápavě vrtěl hlavou. Ano, ví, že by si měl vzpomenout, ale nejde to. Čestné slovo, nejde to. Ne, nevzpomíná si, že by přes něco upadl. Jenom... všechno potemnělo. Skoro zčernalo. A pak už si pamatuje jenom na to, jak leží sám na pěšině. Ralphie zmizel.

Parkins Gillespie řekl, že není důvod, aby chlapi vyrazili ještě v noci do lesa. Je tam příliš mnoho nebezpečných polomů. Nejspíš jenom sešel z cesty. On, Nolly Gardener, Tony Glick a Henry Petrie projdou celou stezku a okolí South Jointner a Brock Street a budou dávat znamení bateriovou houkačkou.

Brzo ráno následujícího dne začala les systematicky prohledávat cumberlandská a státní policie. Když nic nenašla, rozšířila okruh pátrání. Čtyři dny všichni prošťourávali kdejaký keř, pan a paní Glickovi bloumali lesem a po polích, opatrně se vyhýbali padlým kmenům, které tu zůstaly po dávném požáru, a volali syna jménem s nekonečnou a bolestnou nadějí.

Když nic nenašli, prohledali potok Taggart a řeku Royal. Nic.

Pátého dne ve čtyři hodiny ráno Marjorie Glicková probudila manžela. Byla vyděšená a hysterická. Danny se zhroutil v chodbě nahore v patře, nejspíš cestou do koupelny. Sanitka ho odvezla do Všeobecné maineské nemocnice. Předběžná diagnóza zněla na těžký a opožděný citový šok.

Lékař, který měl chlapce na starosti, muž jménem Gorby, si vzal pana Glicka stranou.

„Měl vás chlapec někdy astmatické záchvaty?“

Pan Glick rychle mrkal, zavrtěl hlavou. Za necelý týden zestárl o deset let.

„Prodělal revmatickou horečku?“

„Danny? Ne... Danny ne.“

„Absolvoval v posledním roce test na TBC?“

„TBC? Můj syn má TBC?“

„Pane Glicku, jenom se snažíme zjistit –“

„Marge! Margie, pojd' sem!“

Marjorie Glicková vstala a pomalu procházela chodbou. Obličej bledý, vlasy nedbale učesané. Vypadala jako žena, která má silný záchvat migrény.

„Dělali Dannymu letos ve škole test na TBC?“

„Ano,“ řekla hluše. „Hned na začátku školního roku. Bez nálezu.“

Gorby se zeptal: „Kašle v noci?“

„Ne.“

„Stěžuje si na bolest v hrudi nebo v kloubech?“

„Ne.“

„Močí bolestivě?“

„Ne.“

„Nějaké nezvyklé krvácení? Z nosu, nebo měl krvavou stolicí nebo třeba nenormální množství oděrek a modřin?“

„Ne.“

Gorby se usmál a přikývl. „Rádi bychom si ho tu nechali na testy, jestli smíme.“

„Jistě,“ řekl Tony. „Jistě. Jsme pojištěni.“

„Má velmi pomalé reakce,“ pokračoval doktor. „Provedeme nějaké snímkování, test kostní dřeně, spočítáme bílé krvinky –“

Oči Marjorie Glickové se pomalu rozšiřovaly. „Danny má leukemii?“ zašeptala.

„Paní Glicková, to se dá těžko –“

Ale paní Glicková už omdlela.

2.

Ben Mears byl jedním z místních dobrovolníků, kteří hledali po okolí Ralphieho Glicka, a výsledkem jeho úsilí byly jen plné manžety svízele a zhoršený záchvat senné rýmy, kterou mu přivodil celík zlatobýl.

Třetího dne hledání sešel k Evě do kuchyně, připravený sníst plechovku ravioli a potom padnout do postele a zdřímnout si, než začne psát. V kuchyni našel Susan, jak kmitá kolem sporáku a připravuje guláš. Muži, kteří se zrovna vrátili z práce, seděli u stolu,

předstírali, že spolu hovoří, a hladově se po ní dívali – měla na sobě vybledlou kostkovanou košili, staženou nad pasem, a otřepané manšestrové kraťasy. Eva Millerová žehlila ve své soukromé komůrce vedle kuchyně.

„Ahoj, co tu děláš?“ zeptal se.

„Vařím ti něco slušného, než z tebe bude úplný stín,“ řekla a zpoza rohu se ozvalo Evino zachechtání. Ben cítil, jak mu hoří uši.

„Vaří fakticky dobře, to jo,“ řekl Lišák. „To můžu potvrdit. Sleduju ji.“

„Kdybys ji sledoval ještě chvíli, oči by ti vypadly z důlků,“ řekl Grover Verrill a uchichtl se.

Susan přikryla hrnec poklicí, strčila ho do trouby a pak vyšli na zadní verandu, aby počkali, než se jídlo uvaří. Zapadající slunce bylo rudé a hrozivé.

„Našli jste něco?“

„Ne. Nic.“ Vytáhl z náprsní kapsičky pomačkaný balíček cigaret a jednu si zapálil.

„Zdá se, jako by ses vykoupal v kolínské,“ řekla.

„Však mi posloužila moc dobře.“ Natáhl ruku a ukázal spoustu otekých kousanců od různého hmyzu a napůl zahojené škrábance. „To jsou ti zatracení komáři a trnité keře.“

„Co myslíš, že se mu stalo, Bene?“

„Bůh ví.“ Vydechl kouř. „Možná se někdo plížil za starším bratrem, praštil ho pytlek písku nebo čím, a malého unesl.“

„Myslíš, že je mrtvý?“

Ben se na ni podíval, aby zjistil, jestli chce slyšet upřímnou nebo jenom konejšivou odpověď. Vzal ji za ruku a propletl prsty s jejími.

„Ano,“ řekl krátce. „Myslím, že je mrtvý. Není tu žádný konečný důkaz, ale myslím si to.“

Pomalou zavržela hlavou. „Doufám, že se pleteš. Marna a ještě pár ženských byly u paní Glickové. Je úplně bez sebe, její manžel taky. A ten druhý chlapec se tam potácí jako duch.“

„Hm,“ řekl Ben. Díval se k Marstenovu domu, vlastně neposlouchal. Okenice byly zavřené; otevřou se později. Po setmění. Okenice se otevřou po setmění. Při tom pomýšlení jím projel morbidní chlad, znělo to skoro jako zaklínadlo.

„...večer?“

„Hmrrn? Promiň.“ Podíval se na ni.

„Říkala jsem, že táta by byl rád, kdybys zítra večer přišel. Hodí se ti to?“

„Budeš tam?“

„Jistě,“ řekla a zahleděla se na něj.

„Dobře. Fajn.“ Chtěl se na ni dívat – byla tak hezká při západu slunce – ale oči mu přitahoval Marstenův dům jako magnet.

„Přitahuje tě, že?“ řekla, a to, že doslova přečetla jeho myšlenky, bylo skoro zlověstné.

„Ano. Přitahuje.“

„Bene, o čem je tvá nová kniha?“

„Ještě ne,“ řekl. „Dopřej mi čas. Řeknu ti to, jakmile budu moct. Musí se to... samo vyvrbit.“

Chtěla mu právě v této chvíli říct Miluju tě, říct to tak lehce a bez sebevědomí, jak jí ta myšlenka vytanula na mysl, ale skousla si rty a slova polkla. Nechtěla mu to říct, když se přitom dívá... tam nahoru.

Vstala. „Podívám se do kuchyně.“

Když odešla, kouřil a dál se díval na Marstenův dům.

3.

Dvaadvacátého ráno seděl Lawrence Crockett ve své kanceláři, předstíral, že čte pondělní poštu, a nespouštěl oči z koziček své sekretářky, když tu zazvonil telefon. Dosud hloubal o své kariéře v 'salem's Lotu, o malém, blýskavém autě na příjezdové cestě k Marstenovu domu a o úmluvách s ďáblem.

Ještě než byla dohoda se Strakerem konzumována (to je přece slovo, pomyslel si a očima hltal sekretářčinu blůzu), byl Lawrence Crockett nepochybně nejbohatším mužem v 'salem's Lotu a jedním z nejbohatších v cumberlandském okrese, i když jeho kancelář ani on sám tomu nenasvědčovali. Kancelář byla stará, zaprášená a osvětlená dvěma žlutými kulatými svítidly posetými mušinci. Stůl byl starodávný, s roletou, zavalený papíry, pery a dopisy. Na jedné straně stála nádobka s lepidlem a na druhé hranaté skleněné těžítko, které z různých stran ukazovalo fotografie členů jeho rodiny. Na stohu

účetních knih bylo nebezpečně umístěné skleněné akvárium, plné sirek, a nápis vpředu hlásal: „Pro naše jedinečné přátele“. Kromě tří ohnivzdorných ocelových skříní a sekretářčina stolu, schovaného v malém výklenku, byla kancelář prázdná.

Vlastně tam byly ještě fotografie.

Všude byly momentky a fotografie – přišpendlené, přibité nebo přilepené, kde se dalo. Některé byly nové, pořízené polaroidem, jiné z kodaku, kolorované před několika lety, nejvíc tu ale bylo černobílých, pokroucených a žloutnoucích fotek, některé byly staré patnáct let. Pod každou se skvěl titulek: Příjemný venkovský život! Šest pokojů, nebo Na kopci! Taggart Stream Road, 32 000 dolarů – levně!, nebo Vhodné pro lepší lidi! Deset pokojů. Venkovský dům, Burns Road. Vypadalo to jako pokoutní, podezřelá kancelářička, a tak to bylo do roku 1957, kdy se Larry Crockett, kterého lepší část Jerusalem's Lotu považovala za téměř neschopného, rozhodl, že budoucnost patří obytným přívěsům. V těch kalných mrtvých dnech většina lidí považovala přívěsy za roztomilé stříbřité věcičky, které si zavěsíte za auto, když chcete jet do Yellowstonekého parku a vyfotit si ženu a děti před známým gejírem. V těch kalných mrtvých dnech sotva někdo – dokonce i samotní výrobci přívěsů – předvídal den, kdy ty roztomilé stříbřité věcičky budou nahrazeny kempinkovými vozy, upravenými dodávkami nebo takovými přívěsy, které se dají zkompletovat a mohou jezdit samy

Larry přesto nepotřebovat tyhle věci vědět. Byl nanejvýš průměrným reklamním vizionářem, a tak prostě šel do městského úřadu (tehdy ještě nebyl radním; tehdy by ho nezvolili ani obecním rasem) a podíval se na zákony o členění města Jerusalem's Lot. Byly ohromně zajímavé. Mezi řádky zahlédl tisíce dolarů. Zákon říkal, že nemůžete vlastnit veřejnou skládku nebo mít víc než tři vraky aut na svém pozemku, pokud nemáte povolení ke skládce, nebo že nemůžete mít chemickou toaletu přehnaný a ne zrovna přesný název pro venkovní záchod – pokud to nepovolí městský hygienik. A o to šlo.

Larry se zadlužil hypotékami skrz naskrz, ještě víc si půjčil, a koupil si tři přívěsy. Ne ty roztomilé stříbřité věcičky, ale dlouhá, přepychová monstra s obložením z umělého dřeva a s umakartovou

koupelnou. Pro každý koupil jednoakrový pozemek na Okraji, kde byla levná půda, postavil je na levné základy a ohlásil, že jsou na prodej. Podařilo se mu je prodat za tři měsíce a překonal tím počáteční nechuť lidí, kteří se na bydlení v domově připomínajícím spací vagón dívali s nedůvěrou. Jeho zisk činil téměř deset tisíc dolarů. Do 'salem's Lotu vtrhla budoucnost, a Larry Crockett se nesl na čele módní vlny.

Ten den, kdy k němu do kanceláře vešel R. T. Straker, vlastnil Crockett skoro dva miliony dolarů. Získal je pozemkovými spekulacemi v okolních městech (nikoli v Lotu; mottem Larryho Crocketta bylo – nesrat tam, kde jíte), založenými na víře, že průmysl vyrábějící mobilní domy poroste jako šílený. Skutečně to tak bylo, a jak se, panečku, peníze kutálely.

V roce 1965 se Larry Crockett stal tichým společníkem Romea Poulina, který v Auburnu stavěl supermarket. Poulin byl ostřílený v obcházení předpisů a s tímto know-how a Larryho počítařským uměním vydělal každý 750 000 dolarů a Strýčkovi Samovi přiznali jenom třetinu. To všechno bylo velmi příjemné, a pokud střechou supermarketu zatékalo – nu, takový je život.

V letech 1966 až 1968 Larry koupil kontrolní balík tří maineských podniků vyrábějících pojízdné domovy a vyzkoušel si různé triky s vlastnickými právy, aby se zbavil daňových úředníků. Romeovi Poulinovi tento proces vysvětlil na příkladu: vjedeš do tunelu lásky s dívkou A, opajcuješ dívku B v autě za sebou, a na druhé straně vyjedeš a držíš se za ruce s dívkou A. Skončil tím, že kupoval pojízdné domovy sám od sebe. Tohle krvesmilstvo bylo tak úspěšné, až ho to děsilo.

Pakty s ďáblem, no dobře, pomyslel si Larry a prohraboval se papíry. Když s ním uzavřete smlouvu, úpis bude splatný ohněm pekelným.

Lidé, kteří kupovali přívěsy, patřili do nižší střední třídy modrých nebo bílých límečků, lidé, kteří nemohli sehnat základní splátku na lepší dům, nebo staří lidé, kteří hledali špetku jistoty. Takoví se lehce nechali okouzlit zbrusu novým šestipokojovým příbytkem. Pro starší tu byla další výhoda – něco, co ostatní

opomíjeli, ale vždy všímavému Larrymu to neuniklo: přívěsy měly jenom jedno podlaží a nebyly v nich žádné schody.

I placení bylo snadné. Základní splátka 500 dolarů obvykle stačila k uzavření smlouvy. A skutečnost, že ostatních 9 500 bylo na čtyřadvacetiprocentní úrok, těm lidem lačným po bydlení ve zlých a dravých šedesátých letech jen zřídka připadala jako léčka.

A panečku! Jak se peníze kutálely.

Crockett sám se změnil jen málo, dokonce i poté, co se hráli hru „Pojďme uzavřít smlouvu“ s tím znepokojivým panem Strakerem. Žádný dekoratér mu nepřišel vyzdobit kancelář. Pořád vystačil s levným elektrickým větrákem místo klimatizace. Stále nosil stejné obléskané obleky nebo křiklavé kombinace se sakem. Kouřil stejné levné cigarety a pořád chodil v sobotu večer k Dellovi na pár piv a zahrát si s chlapy partičku. Nepustil z ruky obchod s místními nemovitostmi, což přineslo dvojí plody: za prvé ho zvolili radním, a za druhé se mu tím hezky odepisovaly daně, protože každoroční výsledky viditelných obchodů byly o jednu příčku pod vyrovnanou bilancí. Kromě Marstenova domu měl jako agent na starosti skoro tři tucty vetších far ve zdejší kraji. Samozřejmě zde byly i jiné, výhodné obchody. Ale Larry na ně nespěchal. Peníze se k němu koneckonců kutálely samy.

Možná až příliš mnoho peněz. Věděl, že je možné, aby přechytračil sám sebe. Jít do tunelu lásky s dívkou A, opajcovat dívku B, na konci tunelu se držet za ruce s dívkou A, až na to, že obě z vás dostaly šťávu. Straker říkal, že s ním bude ve styku, ale od té doby uplynulo čtrnáct měsíců. Co když –

A v té chvíli zazvonil telefon.

4.

„Pan Crockett?“ ozval se známý, nepřívětivý hlas.

„To je pan Straker, že?“

„Vskutku.“

„Zrovna jsem na vás myslel. Možná jsem telepat.“

„To je velmi zajímavé, pane Crockette. Potřebuji vaše laskavé služby.“

„To se dalo čekat.“

„Bud'te tak laskav a obstarajte nákladní auto. Velké. Třeba je najměte. Zařid'te, aby bylo v portlandském přístavu dnes večer přesně v sedm. U celnice. Myslím, že dva nosiči budou stačit.“

„Dobře.“ Larry si pravou rukou přitáhl blok a naškrábal do něho: H. Peters, R. Snow. Henryho náklad'ák. Nejpozději v šest. Nezarazil se, aby zauvažoval, jak nezbytné se mu zdá uposlechnout Strakerových příkazů do posledního písmene.

„Je potřeba tam vyzvednout tucet beden. Všechny kromě jedné přijdou do obchodu. V jedné je neobyčejně cenný přiborník značka Hepplewhite. Vaši stěhováci ji poznají podle velikosti. Tu vezmou do domu. Rozumíte?“

„Jo.“

„Ať ji složí do sklepa. Dostanou se tam vchodem pod kuchyňskými okny. Rozumíte?“

„Jo. A ten přiborník –“

„Ještě jednu službu, prosím. Obstaráte pět důkladných visacích zámků. Víte, jaké myslím?“

„To přece ví každý. Co –“

„Vaši nosiči při odchodu z krámu zamknou zadní vchod. Klíče ke všem pěti zámkům nechají ve sklepe na stole. Až budou odcházet, opatří visacím zámkem i poklop od sklepa, přední a zadní vchod a garáž. Rozumíte?“

„Jo.“

„Děkuji vám, pane Crockette. Splňte všechny příkazy přesně. Na shledanou.“

„Počkejte moment –“

Oznamovací tón.

5.

Byly dvě minuty po sedmé, když velký oranžovobílý náklad'ák s nápisem „Henryho stěhování“ namalovaným na bocích a vzadu zajížděl k přístřešku z vlnitého plechu, který stál na konci celnice v portlandském přístavu. Byl příliv a vzduchem neklidně poletovali raci, křičeli a kroužili ve výšce, rýsovali se proti karmínově zbarvenému nebi.

„Kristepane, nikdo tu není,“ řekl Royal Snow, vyzunkl poslední pepsikolu a prázdnou plechovku odhodil na podlahu kabiny. „Zavřou nás jako pašeráky.“

„Tam někdo stojí,“ řekl Hank Peters. „Polda.“

Nebyl to vlastně policista; byl to noční hlídač. Posvítil si na ně baterkou. „Je některý z vás Lawrence Crewcut?“

„Crockett,“ opravil ho Royal. „Posílá nás. Máme vyzvednout nějaký bedny.“

„Fajn,“ řekl noční hlídač. „Pojďte do kanceláře. Podepíšete mi papíry.“ Ukázal na Peterse, který seděl za volantem. „Zacouvejte támhle. Ty dvojité vrata, kde se svítí. Vidíte?“

„Jo.“ Zařadil zpátečku.

Royal Snow následoval nočního hlídače do kanceláře, kde bublal kávovar. Hodiny nad nástěnným kalendářem ukazovaly 19.04. Hlídač prohrabal lejstra na stole a našel desky, které hledal. „Podepište to tady.“

Royal napsal své jméno.

„Dávejte bacha, až půjdete dovnitř. Rozsviňte si. Jsou tam krysy.“

„Ještě jsem neviděl krysu, která by před tímhle neutekla,“ řekl Royal a vši silou dupl nohou obutou do pracovních bagančat.

„Tohle jsou přístavní krysy, synu,“ řekl hlídač suše. „Už si poradily s většími siláky, než seš ty.“

Royal vyšel ven a přistoupil ke dveřím skladiště. Noční hlídač stál ve dveřích kůlny a díval se za ním. „Dávej bacha,“ řekl Royal Petersovi. „Ten dědek říká, že tu jsou krysy.“

„Fajn.“ Uchechtl se. „Starej brach Larry Crewcut.“

Royal našel za dveřmi vypínač a otočil jím. V ovzduší uvnitř cosi bylo, cosi těžkého ve smíšeném pachu soli, plesnivého dřeva a vlhkosti, co zchladilo jejich veselí. A k tomu pomyšlení na krysy.

Bedny byly narovnané uprostřed prostorného skladiště. Jinak tam bylo prázdno a bedny díky tomu vypadaly poněkud zlověstně. Příborník byl uprostřed, vyšší než ostatní, a jediný nebyl opatřen razítkem „Barlow a Straker, 27 Jointner Avenue, Jer. Lot, Maine“.

„Nevypadá to tak zle,“ řekl Royal. Prohlédl si průvodku a potom bedny spočítal. „Jo, žádná nechybí.“

„Jsou tam krysy,“ řekl Hank. „Slyšíš je?“

„Jo, mrchy. Nesnáším je.“

Na chvíli zmlkli a poslouchali pištění a cupitání, které se ozývalo ze stínu.

„Tak jdem na to,“ řekl Royal. „Nejdřív naložíme toho macka, aby nám nepřekážel, až budem v tom obchodě.“

„O.K.“

Přešli k bedně a Royal vytáhl kapesní nůž. Jedním rychlým pohybem rozřízl hnědou obálku s průvodkou, přilepenou na boku.

„Hele,“ řekl Hank. „Myslíš, že bysme měli –“

„Musíme mít jistotu, že je to vono, ne? Jestli to poděláme, Larry nám to nedaruje.“ Vytáhl lístek a prohlédl si ho.

„Co píšou?“ zeptal se Hank.

„Heroin,“ řekl Royal uvážlivě. „Dvě stě liber toho sajrajtu. A ještě dva tisíce lechtivejch knížek ze Švédska, tri stovky tuctu francouzskejch vibrátorů.“

„Dej to sem.“ Hank mu papír vyškubl. „Příborník,“ řekl. „Přesně, jak říkal Larry. Z Londýna, Anglie. Portland, Maine, P.O.E. Francouzský vibrátory, mě snad vomejou. Vrať to tam.“

Royal poslechl.

„Něco se mně na tom nelíbí,“ řekl.

„Jo, leda ty sám. Ses praštěnej jako italská armáda.“

„Hovno. Není na tom žádný razítko celnice. Ani na bedně, ani na obálce s průvodkou, ani na průvodce. Žádný razítko.“

„Nejspíš se teď používá inkoust, kterej jde přechíst akorát pod speciálním černým světlem.“

„Je to divný. Pane Bože, když jsem dělal v docích, každou zásilku stokrát orazítkovali. Kdo vzal bednu do ruky, byl za chvíli od modrýho inkoustu až po lokty.“

„Bezva. To mě těší. Ale moje žena chodí náhodou do postele dost brzo a já si dělal chutě, že si dneska trochu zašpásuju.“

„Možná, kdybysme se podívali dovnitř –“

„V žádným případě. Jdem. Popadni to.“

Royal pokrčil rameny. Naklonili bednu, uvnitř se cosi těžce posunulo. Zvednout ji dalo pořádně zabrat. No dobrá, mohl to být nějaký ten přepychový kredenc. Těžký je na to dost.

S mručením se dopotáčeli k nákladáku a ztěžka bednu postavili na hydraulický zvedák, oba zároveň vyjekli úlevou. Royal ustoupil, zatímco Hank obsluhoval výtah. Když se dostal na úroveň podlahy korby, vydrápali se nahoru a vlezli dovnitř.

Ta bedna se Royalovi nelíbila. Nejenomže chyběla celní razítka. Bylo to cosi neurčitého. Prohlížel si bednu, dokud Hank neodběhl k zadním dveřím.

„Dělej,“ řekl. „Pojďme pro ten zbytek.“

Ostatní bedny měly obvyklá celní razítka, kromě tří, které pocházely ze Spojených států. Každou bednu, kterou naložili na nákladák, Royal zkontroloval na průvodce a odškrtnl ji. K zadním dveřím nákladáku, dál od příborníku, naskládali všechny bedny, které měly přijít do nového obchodu.

„Pane Bože, kdo tohle všechno koupí?“ zeptal se Royal, když skončili. „Polské houpací křeslo, německé hodiny, kolovrátek z Irsku... všemohoucí Bože, vsadím se, že si budou účtovat majlant.“

„Turisti,“ řekl Hank moudře. „Turisti koupí všechno. Takoví ti lidi z Bostonu a New Yorku... koupili by pytel kravinců, kdyby to byl starej pytel.“

„Stejně se mi ta velká bedna nelíbí,“ řekl Royal. „Žádný razítka celnice, to je zatraceně divná věc.“

„No, odvezem ji tam, kam patří.“

Mlčky jeli zpátky do 'salem's Lotu. Hank šlápl na plyn. Tohle byl kšeft, který si už přál mít z krku. Nelíbil se mu. Royal měl pravdu. Bylo to zatraceně divné.

Objel nový obchod dozadu, zadní vchod byl odemčený, jak Larry říkal. Royal uvnitř zkusil otočit vypínačem, ale bez výsledku.

„To je pěkný,“ zamručel. „Musíme to vyložit v tyhle hnusný tmě... řekni, nepřipadá ti, že je to tady nějak divně cítit?“

Hank začíchal. Ano, vznášel se tu jakýsi odér, nepříjemný, ale nedokázal by přesně říct, co mu připomíná. Byl suchý a štípal v nose, jako závan starého rozkladu.

„Bylo to tu prostě moc dlouho zavřený,“ usoudil a posvítíl si baterkou po dlouhé, prázdné místnosti. „Potřebuje to pořádně vyvětrat.“

„Nebo spálit,“ řekl Royal. Nelíbilo se inu to. Cosi ho tady rozčilovalo. „Tak jdem. Snad si nezlámem nohy.“

Vyložili bedny, jak nejrychleji mohli, každou opatrně postavili na zem. O půl hodiny později Royal s úlevným povzdechem zavřel zadní vchod a zajistil ho novým visacím zámkem.

„Půlku máme,“ řekl.

„Tu lehčí,“ odpověděl Hank. Podíval se nahoru k Marstenovu domu, který byl dnes večer temný a zabeďněný. „Nechce se mi tam jet, a nebojím se to říct. Jestli tu někdy stál strašidelnej dům, je to tenhle. Ti chlapi musej bejt blázni, když se tam chtěj zabydlet. Stejně budou teplí.“

„Třeba jsou to návrháři interiérů,“ souhlasil Royal. „A pokoušej se to proměnit ve výstavní síň. Dobrý pro podnik.“

„Když už jsme tady, pustíme se do toho.“

Vrhli poslední pohled na laťovou bednu, opírající se o postranici nákladáku, a potom Hank zabouchl zadní dveře. Vsedl za volant a vyjeli po Jointner Avenue na Brooks Road. O chvíli později se před nimi rýsoval Marstenův dům, temný a rozvrzaný, a Royal ucítil, jak se mu do útroh vplížil první záchvěv opravdového strachu.

„Páni, to je ale nepřijemný místo,“ zamumlal Hank. „Kdo by tu chtěl bydlet?“

„Nevím. Vidíš za okenicema nějaký světlo?“

„Ne.“

Zdálo se, že se k nim dům naklání, jako by na jejich příjezd čekal. Hank zajel s nákladákem na příjezdovou cestu a pak za dům. Nijak zvlášť se nezajímali o to, co by tančící světla mohla odhalit v bujně trávě za domem. Hank cítil, jak se mu do srdce vkrádá strach, jaký nepocítil ani ve Vietnamu, i když tam se bál skoro pořád. Ale to byl racionální strach. Strach, že může šlápnout na jedovatý klacek a vidět, jak mu noha otéká jako hnusný zelený balon, strach, že nějaký kluk v černém pyžamu, jehož jméno nedokáže ani vyslovit, mu může ustřelit hlavu ruskou kulovnicí, strach, že si může na hlídku vytáhnout nějakého bláznivého křupana, který po něm třeba bude chtít, aby odpráskl všechny ve vesnici, kde se před týdnem ukrýval Vietcong. Ale dnešní strach byl jaksí dětinský, snový. Nebyl k němu žádný důvod. Dům byl dům – prkna, veřeje, hřebíky a parapety.

Nebyl žádný důvod, skutečně žádný důvod k pocitu, že každá prasklina vydechuje pach zla. To bylo prostě hloupé pomyšlení. Duchové? Nevěřil na duchy.

Po Vietnamu ne.

Dvakrát musel popojet, než se mu podařilo otočit, a pak kodrcavě couval s nákladákem k poklopu, který zakrýval vchod do sklepa. Rezavé dveře byly otevřené a v červeném světle zadních světel auta se zdálo, že nízké kamenné schody vedou rovnou do pekla.

„Člověče, tak tohle vůbec nežeru,“ řekl Hank. Pokusil se usmát, ale vyšel mu z toho škleb.

„Já taky ne.“

Podívali se po sobě v sinalém světle palubní desky a oba zachvátil strach. Už nebyli malé děti, a tak se nemohli vrátit do města. Nešlo přerušit práci kvůli iracionálnímu strachu – vždyť jak by to vysvětlili za bílého dne? Musí se to dodělat.

Hank vypnul motor, vystoupili a obešli nákladák. Royal vylezl nahoru, uvolnil západku dveří a vytáhl je nahoru.

Bedna tam stála, ještě olepená pilinami, nehybná a němá.

„Bože, já s tím tam dolů nechci!“ vypravil ze sebe Hank Peter, a znělo to skoro jako vzlyk.

„Polez,“ řekl Royal. „Ať se toho zbavíme.“

Přitáhli bednu na zvedák a spustili ji dolů, unikající vzduch syčel. Když se ocitla v úrovni pasu, Hank pustil páku a oba bednu popadli.

„Pomalů,“ mručel Royal a couval po schodech dolů. „Jenom pomalů... pomalů...“ V červené záři zadních světel vypadal jeho obličej stažený a napjatý, jako u člověka stíženého infarktem.

Sestupoval po jednom schodu za druhým, a když se mu bedna opřela o hrud, ucítil, jak se na něm ta děsivá váha usazuje jako kamenný kvádr. Byla těžká, pomyslí si později, ale ne zase tak těžká. On a Hank už pro Lawrence Crocketta zvládli horší náklady, do schodů i ze schodů, ale tohle místo mělo v ovzduší cosi, co jim bralo odvahu a dělalo z nich hadr.

Schody byly kluzké, dvakrát už už ztrácel rovnováhu a přitom zoufale křičel: „Hej! Kristepane! Dávej bacha!“

A pak se ocitli dole. Strop měli nízko nad hlavou, nesli příborník schýlení jako čarodějnice.

„Postavíme to sem!“ zalupal Hank po dechu. „Už to dál neunesu!“

Se zaduněním bednu postavili a ustoupili. Podívali se jeden druhému do očí a uviděli, že strach se nějakou tajemnou alchymí proměnil téměř v hrůzu. Zdálo se, že sklep je náhle plný tajemného harašení. Snad to byly krysy, nebo třeba něco, na co nebylo možné ani pomyslet.

Vyrazili, Hank první a Royal Snow hned za ním. Hank vyběhl po schodech a Royal zabouchl padací dveře, aniž se ohlédl.

Vylezli do kabiny nákladáku, Hank nastartoval a zařadil rychlost. Royal ho popadl za paži a ve tmě se zdálo, že oči mu zabírají celý obličej, byly veliké a vytřeštěné.

„Hanku, my jsme tam nedali ty zámky.“

Oba se zahleděli na hromádku nových visacích zámků, ležících na palubní desce, svázaných dohromady kusem drátu. Hank sáhl do kapsy saka a vytáhl kroužek s pěti novými klíči, z nichž jeden se bude hodit k zámku na zadním vchodu obchodu ve městě a čtyři sem. Každý byl úhledně označen.

„Kristepane,“ řekl. „Poslyš, jestli se sem zítra brzo ráno vrátíme –“

Royal vytáhl zpod palubní desky baterku. „To by nešlo,“ řekl, „a ty to víš.“

Vystoupili z kabiny, cítili, jak jim studený večerní větřík chladí zpocená čela. „Postarej se o zadní vchod,“ řekl Royal. „Já si vezmu přední vchod a kůlnu.“

Rozdělili se. Hank šel k zadnímu vchodu, srdce mu v hrudi prudce bouchalo. Teprve na druhý pokus se mu podařilo prostrčit západku očkem. Takhle blízko u domu byl zápach stáří a hniječích dřeva přímo hmatatelný. Začaly se mu vybavovat všechny povídačky o Hubiem Marsteriovi, kterým se jako kluci smávali, a pokřik, kterým pronásledovali děvčata: Dávej bacha! Dávej bacha! Dávej bacha! Hubie tě chytí, jestli si... nedáš... BACHA –

„Hanku?“

Prudce se nadechl a druhý zámek mu vypadl z rukou. Zdvihl ho.

„Neumíš nic lepšího než takhle na člověka vybafnout? Už jsi...?“

„Jo. Hanku, kdo půjde znova do sklepa a položí klíče na stůl?“

„Nevím,“ řekl Hank Peters. „Nevím.“

„Myslíš, že bysme si o to měli hodit?“

„Jo, to bude asi nejlepší.“

Royal vytáhl čtvrták. „Než dopadne, tak si řekneš.“ Vyhodil minci do vzduchu.

„Hlava.“

Royal ji chytil, připlácí na předloktí a ukázal. Matně zazářil orel.

„Ježíši,“ řekl Hank sklíčeně. Ale vzal kroužek s klíči a baterku a znovu otevřel padací dveře.

Přinutil nohy, aby ho snesly po schodech dolů, a když prošel pod převislou stříškou, posvítíl si po celém sklepe, který se asi po třiceti stopách stáčel do L a pokračoval bůhvíkam. Světlo baterky našlo stůl, pokrytý zaprášeným kostkovaným ubrusem. Na stole dřepěla velká krysa a nepohnula se, ani když na ni dopadlo světlo. Seděla na tlustém zadku a skoro se zdálo, že se směje.

Prošel kolem bedny ke stolu. „Huš! Mrcho jedna!“

Krysa seskočila a zamířila pomalu za roh. Hankovi se teď třásla ruka a světlo baterky trhaně klouzalo sem a tam, zachytilo zaprášený sud, potom desítky let starou komodu, která tu byla uložená, pak hromadu starých novin, a teď –

Trhl světlem znovu k novinám a zasykl, když světlo dopadlo na cosi, co leželo vlevo od nich.

Košile... byla to košile? Zmuchlaná jako starý hadr. To za ní by mohly být džíny. A tohle vypadalo jako...

Cosi za ním cvaklo.

Zpanikařil, divoce hodil klíče na stůl, otočil se a klopýtavě se rozběhl. Když míjel bednu, uviděl, co způsobilo ten zvuk. Jeden hliníkový pásek povolil, a teď výhruzně, jako prst, trčel k nízkému stropu.

Vypotácel se po schodech nahoru, zabouchl za sebou dveře (po celém těle měl husí kůži; uvědomí si to až později), zacvakl zámek a utíkal ke kabině nákladáku. Dýchal drobnými, sykavými hlty jako poraněný pes. Stěží slyšel Royala, jak se ho ptá, co se stalo, co se

dole dělo, a potom prudce nastartoval a vyrazil, prohučel kolem domu na dvou kolech, bořil se do měkké půdy. Nezpomalil, dokud se auto neocitlo znovu na Brooks Hoad, a uháněl ke kanceláři Lawrence Crocketta ve městě. A pak se začal tak hrozně třást, až se bál, že bude muset zastavit.

„Co tam dole bylo?“ zeptal se Royal. „Cos viděl?“

„Nic,“ odpověděl Hank Peters, zaznělo to roztřeseně přes jektající zuby. „Nic jsem neviděl a nikdy to znova vidět nechci.“

6.

Larry Crockett se chystal zavřít krám a jít domů, když se ozvalo letmé zaklepaní na dveře a dovnitř vstoupil Hank Peters. Pořád vypadal vyděšeně.

„Něco jsi zapomněl, Hanku?“ zeptal se Larry. Když se vrátili z Marstenova domu, oba vypadali, jako by je někdo praštil palicí přes hlavu. Dal každému navíc deset dolarů a dva kartony Black Label a naznačil, že by bylo možná nejlepší, kdyby žádný z nich o večerním výletu moc nepovídal.

„Musím ti to říct,“ řekl teď Hank. „Nemůžu si pomoci, Larry. Musím.“

„Jasně,“ řekl Larry. Otevřel spodní šuplík u stolu, vytáhl láhev Johnnie Walkera a oběma nalil panáka. „Co tě trápí?“

Hank do sebe hodil sklenku, zašklebil se a polkl.

„Když jsem nesl ty klíče dolů, kde jsem je měl položit na stůl, něco jsem zahlédl. Vypadalo to jako šaty. Košile a možná nějaký džíny. A tenisku. Myslím, že to byla teniska, Larry.“

Larry pokrčil rameny a usmál se. „No a?“ Zdálo se mu, že se mu v hrudi vytvořil kus ledu.

„Ten malý Glick nosil džíny. Tak to psali v Ledgeru. Džíny a červenou košili a tenisky. Larry, co když –“

Larry se nepřestával usmívat. Připadalo mu, že mu úsměv na tváři přimrzl.

Hank křečovitě polkl. „Co když ti chlapi, co koupili Marstenův dům a ten obchod, malýho Glicka zabili?“ Tak. A bylo to venku. Spolkl zbytek tekutého ohně ve sklence.

Larry s úsměvem řekl: „Možná jsi viděl taky tělo.“

„Ne-ne. Ale –“

„To by bylo něco pro policii,“ řekl Larry Crockett. Dolil Hankovi skleničku a ruka se mu vůbec nechvěla, Byla chladná a klidná jako kámen v zamrzlém potoce. „A já bych tě okamžitě odvezl k Parkinsovi. Ale něco takovýho...“ Zavrtěl hlavou. „Může se zvednout spousta bahna. Třeba, že ty a ta servírka od Della... jmenuje se Jackie, že?“

„O čem to sakra mluvíš?“ Obličej mu smrtelně zbledl.

„A to si piš, že si zjistí ty tvoje špinavý kšeftíky. Ale konej svou povinnost, Hanku. Dělej, jak myslíš.“

„Žádný tělo jsem neviděl,“ zašeptal Hank.

„Tak je to správně,“ řekl Larry s úsměvem. „A možná jsi neviděl ani šaty. Možná to byly prostě... hadry.“

„Hadry,“ opakoval Hank Peters dutě.

„Jistě, znáš přece ty starý baráky. Najde se v nich všelijaká veteš. Možná jsi viděl nějakou starou košili nebo něco, co bylo roztrhaný a sloužilo to jako hadr na mytí.“

„Jasně,“ řekl Hank. Podruhé vyprázdnil sklenku. „Umíš se na věci dívat tím správným způsobem, Larry.“

Crockett vytáhl ze zadní kapsy peněženku, otevřel ji a odpočítal na stůl pět desetidolarových bankovek.

„Na co to je?“

„Úplně jsem ti zapomněl zaplatit za ten kšeft pro Brennana, cos dělal minulej měsíc. Takový věci mi musíš připomínat, Hanku. Víš přece, jak zapomínám.“

„Ale tys mi přece –“

„No jo,“ přerušil ho Larry s úsměvem, „klidně můžeš sedět přímo přede mnou a něco mi vyprávět, a já si zítra ráno nevzpomenu vůbec na nic. Není to smůla?“

„Jo,“ zašeptal Hank. Vztáhl roztřesenou ruku a vzal bankovky; nacpal si je do náprsní kapsy denimového saka, jako by se chtěl co nejdřív zbavit jejich doteku. Vstal s takovým trhaným spěchem, až skoro překotil židli. „Poslouchej, už musím jít, Larry. Já... nic jsem... Musím jít.“

„Vezmi si tu láhev,“ vyzval ho Larry, ale Hank už vycházel ze dveří. Nezastavil se.

Larry si znovu sedl. Nalil si další drink. Stále měl klidnou ruku. Zůstal sedět. Dal si další sklenku, a pak další. Myslel na úmluvy s ďáblem. A konečně zazvonil telefon. Zvedl sluchátko. Poslouchal.

„Už jsem se o to postaral,“ řekl Larry Crockett.
Poslouchal. Zavěsil. Nalil si další skleničku.

7.

Hank Peters se probudil druhý den brzy ráno ze sna o velkých krycích, které vylézaly z otevřeného hrobu, hrobu, ve kterém spočívalo zelené a hniající tělo Hubieho Marstena, s kusem manilského konopí zařiznutého do krku. Peters ležel, opíral se o lokty, ztěžka dýchal, nahé tělo zalité potem, a když se jeho paže dotkla manželka, hlasitě vykřikl.

8.

Hokynářství Milta Crossena se nacházelo v rohu tvořeném křižovatkou Jointner Avenue a Railroad Street, a většina městských strejců tam chodila, když přšelo a nedalo se pobývat v parku. Za dlouhých zim tam byli každodenními návštěvníky.

Když Straker přijel v tom packardu ročník třicet devět – nebo snad čtyřicet? – jen tak jemně mžilo, a Milt a Pat Middlerovi klábosili o tom, jestli Judy, dívka Freddyho Overlocka, utekla v sedmapadesátém nebo osmapadesátém. Oba se shodli, že utekla s tím cest'ákem z Yarmouthu, a oba se shodli, že nestál za zlámanou grešli, stejně jako ona, ale dál už se nedostali.

Když Straker vešel, veškerý hovor utichl.

Rozhlédl se po nich – Miltu a Patovi Middlerových, Joeovi Craneovi, Vinniem Upshawovi a Clyde Corlissovi – a studeně se usmál. „Dobré odpoledne, pánové,“ řekl.

Milt Crossen vstal a upjatě si přihladil zástěru. „Přejete si?“

„Správně,“ řekl Straker. „Řeknete mi laskavě, jaké máte maso?“

Koupil si roštěnou, tucet kvalitních žebírek, nějaké karbanátky a libru telecích jater. K tomu přidal trochu trvanlivého zboží – mouku, cukr, fazole – a několik bochníků obyčejného chleba.

Nákup se odbyval v naprostém tichu. Osazenstvo krámu sedělo kolem velkých kamen, které Miltův otec přestavěl na naftu, kouřili, moudře hleděli ven na nebe a koutkem oka pozorovali cizince.

Když Milt dobalil zboží a naskládal je do velké kartónové krabice, Straker zaplatil hotově – dvaceti a desetidolarovou bankovkou. Zvedl krabici, strčil ji pod paži a znovu je obdařil tím tvrdým, neradostným úsměvem.

„Přeji vám dobrý den, pánové,“ pozdravil a odešel.

Joe Crane si nacpal dýmku z kukuřičného klasu dávkou Planteru. Clyde Corliss si odchrchlal a vyplivl směs hleny a žvýkacího tabáku do otlučeného kýblu vedle sporáku. Vinnie Upshaw vytáhl z vesty strojek na cigarety, nadrobil do něj trochu tabáku a svými artrózou opuchlými prsty vložil cigaretový papírek.

Dívali se, jak cizinec zvedá krabici a ukládají do kufru. Všichni věděli, že krabice musí vážit se vším všudy třicet liber, a všichni ho viděli, jak si ji při odchodu zastrčil pod paži jako péřový polštář. Obešel auto k místu řidiče, nasedl a odjel po Jointner Avenue. Auto jelo do kopce, zabočilo vlevo na Brooks Road, zmizelo a o několik okamžiků později se zpoza, opony stromů znovu vynořilo, v té dálce vypadalo jako autíčko na hraní. Zatočilo na Marstenovu příjezdovou cestu a zmizelo z dohledu.

„Divnej chlápek,“ řekl Vinnie. Strčil si cigaretu do úst, obral z druhého konce pár drobtů tabáku a vytáhl z kapsy vesty kuchyňskou zápalku.

„To je určitě jeden z těch, co koupili ten obchod,“ řekl Joe Crane.

„Taky Marstenův dům,“ souhlasil Vinnie.

Clyde Corliss se uprdl.

Pat Middler se s velkým zájmem rýpal v mozolu na levé dlani.

Uplynulo pět minut.

„Myslíte, že se jim povede?“ zeptal se Clyde jen tak do neurčita.

„Možná,“ řekl Vinnie. „Mohlo by, pokud by otevřeli v létě. Těžko říct, jak jim to půjde teď.“

Všeobecné souhlasné mumlání, skoro povzdech.

„Ten chlápek má ale sílu,“ řekl Joe.

„Jo,“ souhlasil Vinnie. „Byl to packard z devětatřicátýho a nebyl na něm jedinej rezatej flíček.“

„Ze čtyřicátýho,“ řekl Clyde.

„Ty ze čtyřicátýho neměly stupačky,“ řekl Vinnie. „Tenhle byl z devětatřicátýho.“

„Blbost,“ řekl Clyde.

Uplynulo pět minut. Viděli, jak Milt zkoumá dvacku, kterou Straker zaplatil.

„Co na ní vidíš, Milte?“ zeptal se Pat. „Dal ti ten chlápek podezřelý peníze?“

„Ne; ale koukněte.“ Milt bankovku podal přes pult a všichni se na ni zadívali. Byla mnohem větší než obyčejná bankovka.

Pat ji podržel proti světlu, prozkoumal ji, pak ji otočil. „To je dvacka série E, že, Milte?“

„Jo,“ řekl Milt. „Přestaly se tisknout před nějakými pětáčtyřiceti nebo padesáti lety. Řekl bych, že v Portlandu v muzeu by se na ní dalo vydělat.“

Pat nechal bankovku kolovat a každý ji zkoumal, držel ji blízko nebo daleko podle toho, jakou měl oční vadu. Joe Crane ji vrátil a Milt ji zastrčil pod šuplík kasy s osobními šeky a kupony.

„To je fakt divnej chlápek,“ hloubal Clyde.

„Jo,“ řekl Vinnie a odmlčel se. „Stejně to byl devětatřicátej ročník. Můj nevlastní bratr Vic jednoho měl. Bylo to první auto, který vůbec měl. Koupil ho ojetý v roce 1944. Jednou ráno mu vytekl olej a spálil ty zatracený píсты.“

„Podle mě to byl čtyřicátej ročník,“ řekl Clyde, „protože si pamatuju chlápka, ktorej vedle Alfréda pletl rákosový židle, přijel až před dům, a –“

A tak začala hádka, která pokračovala spíš zámlkami než řečmi, jako korespondenční šachová partie. Zdálo se jim, že den se zastavil a táhne se donekonečna, a Vinnie Upshaw si začal vyrábět další cigaretu s línou, artritickou důkladností.

9.

Ben psal, když se ozvalo zaklepání na dveře, a než vstal, aby otevřel, dokončil větu. Byla středa, 24. září, těsně po třetí hodině

odpoledne. Déšť skoncoval se všemi plány na další pátrání po Ralphiem Glickovi, a všeobecně zavládlo mínění, že hledání skončilo. Malý Glick zmizel... dokonale zmizel.

Otevřel dveře a za nimi stál Parkins Gillespie, pokuřující cigaretu. V jedné ruce držel knížku, a Ben s určitým údivem viděl, že je to brožované vydání Conwayovy dcery.

„Pojďte dál, konstáble,“ řekl. „Venku je mokro.“

„To je, trochu,“ řekl Parkins a vstoupil dovnitř. „Záříjový chřipkový počasí. Galoše vůbec nesundám. Někdo se mi směje, ale od čtyřiačtyřicátého jsem chřipku neměl.“

„Hod'te si kabát na postel. Škoda, nemůžu vám nabídnout ani kávu.“

„Nechci vám to tu zamokřit,“ řekl Parkins a odklepl popel do Beriova odpadkového koše. „A zrovna jsem si dal kafe u Pauliny v Excellentu.“

„Můžu pro vás něco udělat?“

„No, moje žena četla tohle...“ Zdvihl knihu. „Dozvěděla se, že jste ve městě, ale stydí se. Napadlo ji, že byste jí do knížky třeba napsal svůj jméno nebo tak něco.“

Ben si knihu vzal. „Podle toho, co říká Lišák Craig, je vaše žena čtrnáct nebo patnáct let po smrti.“

„Jo,“ Parkins vypadal naprosto nevzrušeně. „Ten Lišák! Strašně rád mluví. Jednoho dne otevře tu svou hubu moc a spadne do ní.“

Ben nic neřekl.

„Tak myslíte, že byste mi ji mohl podepsat?“

„S radostí.“ Vzal ze stolu pero, otevřel knížku na prázdné stránce („Pořádný kus syrového života!“ – clevelandský Plain Dealer), a napsal: Konstáblovi Gillespieovi, s přáním všeho nejlepšího Ben Mears, 24. 9. 75. Vrátil mu knihu.

„Cením si toho,“ řekl Parkins, aniž se podíval, co Ben napsal. Shýbl se a rozmáčkl špačka o stranu koše. „To je jediná podepsaná knížka, kterou mám.“

„Přišel jste si mě proklepnout?“ zeptal se Ben s úsměvem.

„Přesně jste to uhádl,“ řekl Parkins. „Napadlo mě, že bych k vám měl zaskočit a položit vám pár otázek, když už jste se o tom zmínil.“

Čekal jsem, dokud Nolly neodešel. Je to fajn kluk, ale taky rád mluví. Páni, tady se nadělá drbů.“

„Co byste rád věděl?“

„Hlavně to, kde jste byl minulou středu večer.“

„Tu noc, kdy zmizel Ralphie Glick?“

„Jo.“

„Jsem podezřelý, konstáble?“

„Ne, pane. Nepodezírám nikoho. Mohl byste říct, že na tohle nestačím. Chytat piráty silnic u Della nebo vyhánět děcka z parku, než jsou moc rozjívěný, to je spíš můj obor. Prostě trochu čenichám kolem.“

„Dejme tomu, že vám to nechci říct.“

Parkins pokrčil rameny a vytáhl cigarety. „To je vaše věc, synu.“

„Byl jsem na večeri u Susan Nortonové a jejích rodičů. S jejím otcem jsme si zahráli badminton.“

„Vsadím se, že vás taky porazil. Nollyho vždycky porazí. Nolly věčně blouzní o tom, jak strašně rád by aspoň jednou Billa Nortona porazil. V kolik jste odešel?“

Ben se zasmál, ale v tom smíchu nebylo mnoho radosti. „Vy jdete přímo k věci, co?“

„Víte,“ řekl Parkins, „kdybych byl nějaký takový newyorský detektiv jako v televizi, mohl bych si myslet, že něco tajíte, když kolem těch otázek naděláte takovejch řečí.“

„Nemám co tajit,“ řekl Ben. „Jenom mě unavuje být ve městě věčným cizincem, na kterého se po ulicích ukazuje a v knihovně do něho všichni strkají. A teď přijdete vy jako yankejský obchodník a snažíte se zjistit, jestli nemám ve skříni skalp Ralphieho Glicka.“

„No, já si to nemyslím, vůbec ne.“ Hleděl na Bena přes cigaretu a oči mu ztvrdly. „Jenom se vás snažím vyloučit. Kdybych si myslel, že s tím máte něco společného, už byste byl v lochu.“

„Dobře,“ řekl Ben. „Odešel jsem od Nortonů asi ve čtvrt na osm. Prošel jsem se ke Schoolyard Hill. Když se setmělo, že už nebylo vidět, vrátil jsem se sem, dvě hodiny jsem psal a pak jsem šel spát.“

„V kolik jste byl doma?“

„Myslím, že ve čtvrt na devět. Tak nějak.“

„No, tohle není alibi, jaký mám rád. Potkal jste někoho?“

„Ne,“ řekl Ben. „Nikoho.“

Parkins neutrálně zamručel a přešel k psacímu stroji. „O čem píšete?“

„Do toho vám sakra nic není,“ řekl Ben a hlas se mu zostřil. „Budu vám vděčný, když na to nebudete sahat ani se na to dívat. Samozřejmě pokud nemáte povolení k prohlídce.“

„Trochu netýkavej, co? Na člověka, kterej chce, aby se jeho knížky četly?“

„Až projde třemi lekturami, ediční korekturou, sloupcovými korekturami, konečnou sazbou a tiskem, osobně dohlédnu, abyste dostal čtyři výtisky. Podepsané. V téhle chvíli jsou to soukromé papíry.“

Parkins se usmál a odtáhl se. „Dobře. Stejně zatraceně pochybuju, že by to byla písemná zpověď.“

Ben mu úsměv oplatil. „Mark Twain řekl, že román je přiznání člověka, který nikdy nic neudělal.“

Parkins vyfoukl kouř a šel ke dveřím. „Už vám nebudu špinit rohožku, pane Mearsi. Chci vám poděkovat, že jste mi věnoval čas, a čistě kvůli protokolu, nemyslím si, že jste někdy malýho Glicka viděl. Ale je to prostě moje práce, vypyávat se na takové věci.“

Ben přikývl. „Rozumím.“

„A měl byste vědět, jak to chodí v takovejch hnízdech, jako je 'salem's Lot, Milbridge, Guilford nebo jinej zapadákov. Ve městě jste cizinec, dokud tu nebudete dvacet let.“

„Já vím. Promiňte, jestli jsem na vás vyjel. Ale po týdnu hledání, a když se naprosto nic nenašlo...“ Ben zavrtěl hlavou.

„Jo,“ řekl Parkins. „Pro jeho matku je to zlý. Strašně zlý. Bud'te opatrněj.“

„Jistě,“ řekl Ben.

„Všechno dobrý?“

„Jo.“ Odmlčel se. „Prozradíte mi jednu věc?“

„Jestli to bude v mých silách.“

„Kde jste vzal tu knihu? Doopravdy.“

Parkins Gillespie se usmál. „V Cumberlandu je jeden chlápek, co má sklad s použitým nábytkem. Je trochu přihřátej, to teda jo.

Jmenuje se Gendron. Prodává tyhle knížky po krejcaru. Měl jich pět.“

Ben zvrátil hlavu a rozchechtal se, a Parkins Gillespie vyšel, usmíval se a kouřil. Ben přešel k oknu a díval se ven, dokud neviděl konstábla, jak vychází a míří přes ulici, a přitom ve svých černých galoších opatrně obchází kaluže.

10.

Parkins se na chvíli zastavil a zahleděl se do výlohy nového obchodu, než zaklepal na dveře. Když tu byla ještě Vesnická Pradlenka, člověk mohl nakukovat dovnitř a nic neviděl, jenom spoustu tlustých ženských v natáčkách, jak nalévají bělidlo nebo vybírají drobné z automatu na zdi, a většinou žvýkaly žvýkačky jako krávy seno. Ale včera odpoledne a větší část dneška tu stála dodávka dekorátéra interiérů z Portlandu a vypadalo to tu úplně jinak.

Za výklad byla přistrčená podložka, pokrytá vzorkem tlustého vázaného koberce světle zelené barvy. Byly tam skrytě instalované dva reflektorky, které vrhaly měkké, jasné světlo na tři vystavené předměty: hodiny, kolovrátek a starobylý skleník z třešňového dřeva. Před každým kouskem byl maličký stojánek, a na stojánku diskrétně připíchnutá cenovka. Pane Bože, copak by někdo při zdravém rozumu doopravdy zaplatil šest set dolarů za kolovrátek, když si může zajít do obchodního domu a koupit si singrovku za 48,95 dolaru?

Parkins se vzdycháním přešel ke dveřím a zaklepal.

O vteřinu později se dveře otevřely, skoro jako by se za nimi ten nový chlápek schovával a na Parkinse čekal.

„Inspektore!“ řekl Straker s úzkým úsměvem. „Jak milé, že jste se zde zastavil!“

„Myslím, že jsem obyčejný konstábl,“ řekl Parkins. Zapálil si pallmallku a vstoupil dovnitř. „Parkins Gillespie. Jsem rád, že vás poznávám.“ Napřáhl ruku. Chytila ji a jemně stiskla ruka, která byla na omak neobyčejně silná a velmi suchá, a pak poklesla k boku.

„Richard Throckett Straker,“ řekl holohlavý muž.

„Napadlo mě, že jste to vy,“ řekl Parkins a rozhlédl se. Celý obchod byl vyložený koberci, bylo vymalováno. Vůně čerstvé malby

byla příjemná, ale zdálo se, že se pod ní skrývá ještě jiný, nepříjemný pach. Parkins ho nemohl zařadit; upřel svou pozornost zpět na Strakera.

„Co pro vás mohu udělat v tomto příjemném dni?“ zeptal se Straker.

Parkins stočil svůj mírný pohled ven, kde nepřestávalo lít.

„Ach, vlastně nic. Prostě jsem zaskočil, abych se poptal, jak se vede. Více méně vás přivítat ve městě a popřát vám hodně štěstí.“

„Jak pozorné. Měl byste chuť na kávu? Trochu sherry? Obojí mám vzadu.“

„Ne, díky, nemůžu se zdržovat. Je tu někde pan Barlow?“

„Pan Barlow je v New Yorku, na nákupu. Očekávám, že se vrátí nejdřív desátého října.“

„Takže budete otvírat bez něho,“ řekl Parkins a napadlo ho, že pokud ceny, které viděl ve výkladu, jsou směrodatné, nebude Straker příliš zaplavený zákazníky. „Mimochodem, jaké je křestní jméno pana Barlowa?“

Znovu se objevil Strakerův úsměv, úzký jako žiletka. „Ptáte se z moci úřední, ehm... konstáble?“

„Ne. Jsem jenom zvědavý.“

„Celým jménem se můj partner jmenuje Kurt Barlow,“ řekl Straker. „Pracovali jsme spolu v Londýně i Hamburku. Tohle,“ máchl rukou kolem sebe, „tohle je naše penze. Skromná. Přitom vkusná. Očekáváme, že si vyděláme tak na živobytí. Jenže oba milujeme staré věci, hezké věci, a doufáme, že v kraji si získáme dobrou pověst... možná po celém vašem nádherném kraji Nové Anglie. Myslíte, že by to bylo možné, konstáble Gillespie?“

„Myslím, že možný je všechno,“ řekl Parkins a rozhlížel se po popelníku. Žádný neviděl, tak odklepl cigaretový popel do kapsy kabátu. „V každém případě doufám, že budete mít štěstí, a povězte panu Barlowovi, až ho uvidíte, že se ho pokusím někdy navštívit.“

„Učiním to,“ řekl Straker. „Má rád společnost.“

„To je dobře,“ řekl Gillespie. Odešel ke dveřím, zastavil se a ohlédl. Straker se na něj upřeně díval. „Mimochodem, jak se vám líbí ten starej dům?“

„Potřebuje spoustu oprav,“ řekl Straker. „Ale my máme čas.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Parkins. „Myslím, že okolo domu jste žádný rozjívence neviděl.“

Strakerovo obočí se svažilo. „Rozjívence?“

„Děcka,“ vysvětloval Parkins trpělivě. „Znáte to, někdy hrozně rádi rozčilujou nový přistěhovalce. Házejí kameny nebo zazvoní a utečou... takovýchle věci.“

„Ne,“ řekl Straker. „Žádné děti.“

„Jak to vypadá, jedno nám chybí.“

„Skutečně?“

„Ano,“ řekl Parkins přemýšlivě, „ano, je to tak. Možná už je ani nenajdeme. Živý ne.“

„To je hanba,“ řekl Straker zdrženlivě.

„Jistě. Kdybyste snad něco viděl...“

„Samozřejmě bych to urychleně hlásil vaší kanceláři.“ Znovu se usmál tím mrazivým úsměvem.

„Dobrá,“ řekl Parkins. Otevřel dveře a rezignovaně se zahleděl do hustého deště. „Povězte panu Barlowovi, že se těším.“

„Určitě to udělám, konstáble Gillespie. Ciao.“

Parkins se překvapeně ohlédl. „Čou?“

Strakerův úsměv se rozšířil. „Na shledanou, konstáble Gillespie. Tohle je známý italský výraz pro tento pozdrav.“

„Tak? Vidíte, člověk se každé den něco přiučí, že? Nashle.“ Vyšel do deště a zavřel za sebou. „Pro mě je teda neznámej.“ Cigareta mu provlhla. Odhodil ji.

Straker ho výkladem pozoroval, jak jde ulicí. Už se neusmíval.

11.

Když se Parkins vrátil do své kanceláře na radnici, zavolal: „Nolly? Jsi tu, Nolly?“

Žádná odpověď. Parkins přikývl. Nolly byl hodný kluk, ale trochu nedovtipa. Sundal si kabát, rozeplnul galoše, posadil se za stůl, podíval se na nějaké číslo v portlandském seznamu a vytočil je. Na druhém konci to kdosi při prvním zazvonění zvedl.

„FBI, Portland. Agent Hanrahan.“

„Tady Parkins Gillespie, konstábl v městysu Jerusalem's Lot. Máme tady jednoho nezvěstného kluka.“

„To už vím,“ řekl Hanrahan břitce. „Ralph Glick. Devět let, čtyři stopy tři palce, černé vlasy, modré oči. Co máte, napsali vám únosci?“

„Nic takového. Můžete mi prověřit pár chlapíků?“

Hanrahanova odpověď vyzněla kladně.

„První je Benjamin Mears. M-E-A-R-S. Spisovatel. Napsal knížku, která se jmenuje Conwayova dcera. Ti druzí dva patří trochu k sobě. Kurt Barlow. B-A-R-L-O-W. Ten druhý –“

„Ten Kurt se píše s 'c' nebo 'k'?“ zeptal se Hanrahan.

„To nevím.“

„O.K. Pokračujte.“

Parkins uposlechl, celý zpocený. Vždycky, když mluvil s opravdovým mužem zákona, připadal si jako poslední veš. „Ten druhý je Richard Throckett Straker. Na konci Throcketta jsou dvě t, a Straker se píše, jak zní. Tenhle chlápek a ten Barlow se zabývají obchodem s nábytkem a starožitnostma. Zrovna si u nás ve městě otevřeli krám. Straker tvrdí, že Barlow je v New Yorku na nákupu. Straker tvrdí, že oba spolu pracovali v Londýně a Hamburku. Myslím, že to do sebe pěkně zapadá.“

„Podezíráte ty lidi v souvislosti s Glickovým případem?“

„Zatím nevím, jestli tu vůbec nějaký případ je. Ale ukázali se ve městě všichni zároveň.“

„Myslíte, že existuje nějaké spojení mezi Mearsem a těmi dvěma?“

Parkins se zaklonil a vyhlédl z okna. „To je jedna věc,“ řekl, „kterou bych chtěl zjistit.“

12.

Za jasných a chladných dnů telefonní dráty zvláště bzučely, skoro jako by vibrovaly těmi klepy, které přenášely, a jejich zvuk se nepodobá ničemu jinému – osamělý zvuk hlasů letících prostorem. Telefonní tyče jsou šedivé a špičaté a zimní mrazy a oblevy je naklonily do vratkých pozic. Nevypadají tak úřednický a vojensky jako telefonní stožáry, zapuštěné do betonu. Jejich paty jsou černé dehtem, pokud stojí u dlážděných cest, a zaprášené prachem, pokud stojí u polních cest. Na místech, kde se o ně opřela stoupací železa,

když mechanici něco opravovali v roce 1946, 1952 nebo 1969, jsou vidět staré, deštěm skoro smyté stopy. Ptáci – vrány, vrabci, červeny, špačci – hřadují na bzučících drátech, tiše se na nich choulí a možná svými drápkami slyší cizí lidskou řeč. Jestli je to tak, jejich očka jako korálky nedávají nic znát. Město má smysl nikoli pro historii, ale pro čas, a zdá se, že telefonní tyče to vědí. Jestli položíte ruku na jednu z nich, ucítíte hluboko ve dřevě chvění drátů, jako by tam byly uvězněny duše, pokoušející se dostat ven.

„... a zaplatil starou dvackou, Mabel, takovou tou velkou. Clyde říkal, že takovou neviděl od třicátého roku. Byl...“

„... ano, je to divný člověk, Ewie. Viděla jsem ho dalekohledem, jak jezdí kolem domu s trakařem. Jestlipak je tam nahoře sám, nebo...“

„...Crockett by možná věděl, ale nic neřekne. Mlčí jako hrob. Vždycky byl...“

„... spisovatel u Evy. Zajímalo by mě, jestli Floyd Tibbits ví, že byl...“

„... tráví strašnou spoustu času v knihovně. Loretta Starcherová říká, že v životě neviděla chlápka, který toho tolik ví...“

„... říkala, že se jmenuje...“

„... ano, je to Straker. Pan R. T. Straker. Máma Kennyho Danlese říkala, že se zastavila ve městě v tom novém krámkě a ve výkladu měli pravého DeBierse, za kterého chtěli osm set dolarů. Umíš si to představit? Tak jsem řekla...“

„... divné, on přijde a ten malý Glick...“

„... přece si nemyslíš...“

„... ne, ale je to divné. Mimochodem, máš ještě ten recept na...“
Dráty bzučí. A bzučí. A bzučí.

13.

9/23/75

JMÉNO. Glick, Daniel Francis

ADRESA: RFD č. 1, Brock Road, Jerusalem's Lot, Maine 04270

VĚK. 12 POHLAVÍ, mužské RASA: běloch

PŘÍJEM: 9/22/75

KDO UMISŤUJE: Anthony H. Glick (otec)

SYMPTOMY: šok, ztráta paměti (částečná), nevolnost, nezájem o jídlo, zácpa, celková omámenost

TESTY (viz připojený list):

1. Tuberkulózní test: neg.
2. Tuberkulóza – sputum a moč: neg.
3. Diabetes: neg.
4. Bílé krvinky: neg.
5. Červené krvinky: 45% hemo.
6. Vzorek kostní dřeně: neg.
7. Rentgen hrudníku: neg.

MOŽNÁ DIAGNÓZA, zhoubná anémie, primární nebo sekundární; předchozí vyšetření ukázalo 86% hemoglobinu. Sekundární anémie je nepravděpodobná; neprodělal žádné vředy, hemeroidy, masivní krvácení apod. Diferenciální počet krvinek neg. Pravděpodobně primární anémie kombinovaná s mentálním šokem. Doporučeno baryové klyzma a rentgen pro případ vnitřního krvácení, i když otec tvrdí, že v poslední době k žádné nehodě nedošlo. Rovněž doporučeno denní dávkování vitamínu B12 (viz připojený list).

Další testy ponecháváme otevřené, propustíme ho.

G. M. Gorby ošetřující lékař

14.

Dvacátého čtvrtého září v jednu hodinu ráno sestra vstoupila do nemocničního pokoje Dannyho Glicka, aby mu podala léky. Zastavila se ve dveřích a zamračila se. Postel byla prázdná.

Oči jí sklouzly z postele na podivnou bílou hromádku, která ležela zhroucená u nohou postele. „Danny?“ řekla.

Přistoupila k němu a pomyslela si: musel si odskočit na záchod a prostě to nezvládl, to je všechno.

Jemně ho obrátila a než si uvědomila, že je mrtvý, její první myšlenka byla, že B12 pomáhají; vypadal líp, než když ho přijímali.

A pak pod prsty ucítila jeho studené zápěstí a nehybnost světle modrého žilkování. Rozběhla se do kanceláře, aby ohlásila, že na oddělení došlo k úmrtí.

Kapitola pátá

Ben (II)

I.

Pěťadvacátého září Ben znovu povečeřel s Nortonovými. Byl čtvrteční večer a jídlo bylo tradiční – fazole s párkem. Bill Norton griloval párky na zahradním grilu a Ann dusila fazole ve speciální melasové omáčce skoro od devíti ráno. Jedli u piknikového stolku a potom seděli, pokuřovali, všichni čtyři, a klábosili o chabých šancích bostonského klubu.

Vzduch se maličko změnil; byl stále poměrně příjemný, dokonce i v krátkých rukávech, ale už v něm byl znát mrazivý nádech. Podzim už čekal za dveřmi, skoro na dohled. Velký a starý javor před penzionem Evy Millerové už začal červnat.

V Benově vztahu k Nortonům se nic nezměnilo. Susanina náklonnost k němu byla upřímná, čistá a přirozená. A on ji měl moc rád. Vycítil také, že Bill ho má také stále radši, že však podvědomě tabu ho nutí, aby vyčkával, což se stává všem otcům v přítomnosti muže, který přišel spíš za vaší dcerou než za vámi. Když se vám líbí nějaký člověk a jste čestní, mluvíte volně, debatujete nad pivem o ženách, propíráte politiku. Ale bez ohledu na to, jak hluboké by vzájemné sympatie mohly být, není možné se úplně otevřít muži, kterému mezi nohama visí potenciální deflorátor vaší dcery. Ben uvažoval, že po svatbě se možné stane skutečností, a mohli byste se stát dobrým přítelem muže, který každou noc klátí vaši dceru? Možná v tom bylo nějaké pouučení, ale Ben o tom pochyboval.

Ann Nortonová neroztála. Susan mu předchozí večer naznačila, jak se to má s Floydem Tibbitsem – jak matka došla k závěru, že problémy jejího zete byly v tomto směru elegantně a uspokojivě vyřešeny. Floyd byl pro ni známá veličina; byl Stálý. Ben Mears se naproti tomu vynořil odnikud a mohl stejně rychle zmizet, možná se srdcem její dcery v kapse. Nevěřila kreativním mužům s instinktivní maloměstskou nechutí (takovou, kterou by Edward Arlington Robinson nebo Sherwood Anderson okamžitě rozeznali), a Ben měl

podezření, že kdesi v hloubi duše vzala za svou zásadu: umělečtí srágorové i ostří bejci, kteří občas trpí vražednými, sebevražednými nebo maniakálními sklony, mají tendenci posílat mladým dívkám balíčky se svým levým uchem. Zdálo se, že Benova účast v pátrání po Ralphiem Glickovi jenom zvýšila její podezření, než aby je rozptýlila, a Ben začínal mít dojem, že získat ji je holá nemožnost. Napadlo ho, jestli třeba neví o tom, že ho navštívil Parkins Gillespie.

Líně tyhle myšlenky přežvykoval, když Ann řekla: „To je hrozné, co se stalo malému Glickovi.“

„Ralphiemu? To ano,“ řekl Bill.

„Ne, tomu staršímu. Je mrtvý.“

Ben se lekl. „Kdo? Danny?“

„Umřel včera brzo ráno.“ Vypadala překvapeně, že to neví. Mluvili o tom všichni.

„Slyšela jsem, jak se o tom baví u Milta,“ řekla Susan. Její ruka našla pod stolem Benovu ruku a on ji vděčně přijal. „Jak to Glickovi snášejí?“

„Stejně jako bych to snášela já,“ řekla Ann prostě. „Jsou bez sebe.“

Není divu, pomyslel si Ben. Před deseti dny se jejich život vychýlil z vyjetých kolejí; teď byla jejich malá rodina zničena a v troskách. Morbidně ho z toho zamrazilo.

„Myslíš, že ten druhý Glickův kluk se ještě někdy objeví živý?“ zeptal se Bill Bena.

„Ne,“ odpověděl Ben. „Myslím, že je taky mrtvý.“

„Něco podobného se stalo v Houstonu před dvěma lety,“ řekla Susan. „Jestli je mrtvý, tak skoro doufám, že ho nenajdou. Kdo dokázal něco takového provést malému, bezbrannému klukovi –“

„Myslím, že policie ještě pátrá,“ řekl Ben. „Objíždí známé sexuální devianty a vyslýchá je.“

„Až toho chlapa najdou, měli by ho bez cavyků pověsit,“ řekl Bill Norton. „Dáš si badminton, Bene?“

Ben vstal. „Ne, díky. Stejně hrajete spíš sám a já do toho jenom tak plácám. Děkuju za dobrou večeři. Ještě musím dnes večer něco udělat.“

Ann Nortonová zvedla obočí a nic neřekla.

Bill vstal také. „Jak jde ta nová kniha?“

„Dobře,“ řekl Ben krátce. „Nechtělo by se ti jít se mnou a dát si u Spencera zmrzlinu, Susan?“

„Ach, já nevím,“ zasáhla Ann rychle. „Po tom případu s Ralphiem a vůbec, neviděla bych ráda, aby –“

„Mami, jsem už velká,“ přerušila ji Susan. „A po celém Brock Hill svítí světla.“

„Samozřejmě tě pak doprovodím zpátky,“ řekl Ben skoro formálně. Auto si nechal u Evy. Časný večer byl příliš příjemný, než aby jel autem.

„To bude fajn,“ řekl Bill. „Příliš se strachuješ, matko.“

„Ach, to máš pravdu. Mladí vždycky všechno vědí nejlíp, že?“
Nepatrně se usmála.

„Jenom si vezmu sako,“ zamumlala Susan k Benovi a zamířila k domu. Měla na sobě červenou plandavou sukni, sahala jí do půli stehů, a když šla po schodech ke dveřím, měla odhalené celé nohy. Ben se za ní díval a věděl, že Ann se dívá na něj, jak se dívá. Její manžel hasil ohniček.

„Jak dlouho chcete zůstat v Lotu, Bene?“ zeptala se Ann, dávajíc najevo zdvořilý zájem.

„Dokud kniha nebude napsaná,“ řekl. „Potom těžko říct. Rána jsou tu moc hezká a vzduch je skvělý, když se ho nadechnete.“
Usmál se jí do očí. „Možná zůstanu déle.“

Oplatila mu úsměv. „V zimě se ochladí, Bene. Strašně ochladí.“

Potom se Susan vracela po schodech dolů s lehkým sakem přehozeným přes ramena. „Hotovo? Já si dám čokoládovou. Ale opatrně, kvůli pleti.“

„Tvoje pleť to přežije,“ řekl a otočil se znovu k panu a paní Nortonovým. „Ještě jednou vám děkuji.“

„Není zač,“ řekl Bill. „Jestli chceš, zastav se zase zítra večer s kartonem piva. Bude sranda, podíváme se na toho zatraceného Yastrzemského.“

„To by bylo fajn,“ souhlasil Ben, „ale co budeme dělat po druhém přeběhu?“

Billův smích, srdečný a burácivý, je provázel až za roh.

2.

„Já vlastně ke Spencerovi jít nechci,“ řekla, když scházeli z kopce. „Pojďme místo toho do parku.“

„A co lupiči, dámo?“ zeptal se a tvářil se, že je to tam úplný Bronx.

„V Lotu musejí být všichni lupiči do sedmi doma. Tak to tady vždycky bylo a bude. A teď jsou tři minuty po osmé.“ Padala na ně tma, když šlapali dolů, a jejich stíny se prodlužovaly a krátily ve světle pouličních lamp.

„Máte docela slušné lupiče,“ řekl. „Žádný nechodí do parku po setmění?“

„Občas si tam chodí zařadit městská mládež, když nemá auto,“ řekla a mrkla na něj. „Takže jestli uvidíš, jak se někdo schovává v křoví, podívej se jinam.“

Vešli do parku západní stranou, od radnice. Park byl stinný a trochu přízračný, betonové chodníky se stáčely pod větvemi, brouzdaliště se tiše třpytilo odraženým světlem od pouličních lamp. Pokud tu někdo byl, Ben ho neviděl.

Prošli kolem válečného pomníku s dlouhými seznamy jmen, nejstarší patřila do revoluce a nejnovější byla z Vietnamu, vyrytá pod válkou roku 1812. Z posledního konfliktu tu bylo šest jmen, nové řezy do mosazi zářily jako čerstvá poranění. Pomyslel si: tohle město má nesprávné jméno. Mělo by se jmenovat Čas. A jako by to přirozené vyplývalo z této myšlenky, ohlédl se po Marstenově domě, ale stínila ho radnice.

Zachytila ten pohled a zamračila se. Když rozprostřeli saka na trávě a posadili se (parkové lavičky bez diskuze zavrhli), řekla: „Máma říkala, že tě prověřoval Parkins Gillespie. Peníze na mlíko vždycky ukradne nový kluk ve třídě.“

„Je to docela charakter,“ řekl Ben.

„Máma tě už prakticky odsoudila a shledala vinným.“ Řekla to lehce, ale ta lehkost ji zradila a nechala proniknout na povrch cosi vážného.

„Tvojí matce na mně moc nezáleží, že?“

„Ne,“ řekl Susan a držela ho za ruku. „Byl to případ nechuti na první pohled. Je mi to moc líto.“

„To nevadí,“ řekl. „Stejně vyhrávám o pět set bodů.“

„U táty?“ Usmála se. „Prostě pozná třídu, když ji vidí.“ Úsměv vyprchal. „Bene, o čem je ta nová kniha?“

„Těžko říct.“ Vyzul si mokašiny a zabořil prsty nohou do mokré trávy.

„Uhýbáš.“

„Ne, nevadí mi, když ti o tom povídám.“ A překvapeně zjistil, že je to pravda. Nedokončenou práci vždycky považoval za dítě, slabé dítě, které se musí chránit a hýčkat. Příliš mnoho rozruchu je zabije. Odmítl říct Mirandě jediné slovo o Conwayově dceři nebo Vzdušném tanci, i když jen hořela zvědavostí. Ale Susan byla jiná. S Mirandou to bylo vždycky cílené vyzvídání, a její otázky se podobaly spíš výslechu.

„Jenom mě nechej chvíli přemýšlet, jak to shrnout,“ řekl.

„Můžeš mě líbat, zatímco přemýšlíš?“ zeptala se a lehla si do trávy. Palčivě si uvědomoval, jak krátkou má sukni; hodně se jí vykasala.

„To by asi mé myšlenkové procesy rušilo,“ řekl tiše. „Uvidíme.“

Sklonil se a políbil ji, jednu ruku jí lehce položil kolem pasu. Pevně mu polibek vrátila a dlaněmi přikryla jeho ruce. O chvílku později poprvé ucítil její jazyk, vlastní jazyk jí vyslal vstříc. Posunula se, aby ho mohla líbat plněji, a jemné zašustění bavlněné sukně mu připadalo hlasité, skoro ohlušující.

Rukou vyklouzl nahoru, ocitlo se mu v ní její ňadro, hebké a plné. Podruhé od chvíle, kdy ji poznal, si připadal jako šestnáctiletý, potřeštěný kluk, který má všechno před sebou jako na šestiproudé dálnici a žádné potíže na dohled.

„Bene?“

„Ano.“

„Chceš se se mnou milovat? Chceš?“

„Ano,“ řekl. „Chci to.“

„Tady na trávě,“ řekla.

„Ano.“

Dívala se vzhůru na něj, oči ve tmě veliké. Řekla: „Ať je to pěkné.“

„Budu se snažit.“

„Pomalů,“ řekla. „Jenom pomalu. Pomalu. Tak...“

Ve tmě se proměnili ve stíny.

„Tak,“ řekl. „Ach, Susan.“

3.

Nejdřív se bezcílně procházeli parkem, potom zaměřili k Brock Street.

„Lituješ toho?“ zeptal se.

Podívala se na něj a bezelstně se usmála. „Ne. Jsem ráda.“

„Dobře.“

Šli mlčky ruku v ruce.

„Ta kniha?“ zeptala se. „Chtěl jsi mi o ní říct, než jsme byli tak roztomile přerušeni.“

„Ta kniha je o Marstenově domě,“ řekl pomalu. „Možná to tak nezačalo, ne tak docela. Myslel jsem, že bude o tomhle městě. Ale možná si to jenom namlouvám. Víš, pátral jsem po Hubiem Marstenovi. Byl to gangster. Ta dopravní společnost byla jenom fasáda.“

Zvědavě se na něj dívala. „Jak jsi to zjistil?“

„Něco od bostonské policie a něco víc od ženy jménem Minella Coreyová, to byla sestra Birdie Marstenově. Teď jí je devěťasedmdesát a nevzpomene si, co měla k snídani, ale nikdy nezapomene na žádnou maličkost, která se udála před rokem 1940.“

„A ona ti pověděla –“

„Tolik, kolik věděla. Je v domově důchodců v New Hampshire a myslím, že už celé roky si nikdo neudělal doopravdy čas, aby si ji poslechl. Zeptal jsem se jí, jestli byl Hubert Marsten doopravdy nájemný zabiják v Bostonu a okolí – policie je o tom přesvědčená – a ona přikývla. 'Kolik?' zeptal jsem se jí. Podržela si roztažené prsty před očima a čtyřikrát s nimi kmitla dopředu a dozadu a řekla: 'Kolik jste napočítal?'“

„Pane Bože.“

„V roce 1927 začala být bostonská organizace z Huberta Marstena nervózní,“ pokračoval Ben. „Dvakrát ho sebrali na výslech, jednou městská policie a jednou policie v Maldenu. V Bostonu ho sebrali kvůli zabití, kterým se vyřizovaly účty v gangu, ale on byl do

dvou hodin zpátky na ulici. Ta věc v Maldenu vůbec nebyla obchodní. Byla to vražda jedenáctiletého chlapce. Někdo to děcko vykuchal.“

„Bene,“ řekla a podle hlasu jí bylo špatně.

„Marstenovi zaměstnavatelé dali Hubiemu padáka – nejspíš věděl, kde je pochováno hezkých pár těl –, ale to byl jeho konec v Bostonu.

V tichosti se odstěhoval do 'salem's Lotu jako penzionovaný úředník dopravní společnosti, kterému jednou za měsíc přijde šek. Ven moc nevycházel. Aspoň ne tolik, abychom o tom věděli.“

„Co tím myslíš?“

„Strávil jsem spoustu času v knihovně a hledal ve starých Ledgerech od roku 1928 do roku 1939. Za tu dobu se ztratily čtyři děti. Není to tak neobvyklé, zvláště na venkově. Děti se ztrácejí a občas se najdou mrtvé a pohozené. Někdy se děti pohřbívají do jámy ve šterkovém lomu. Není to nic pěkného, jenže se to stává.“

„Ale ty si nemyslíš, že se stalo tohle?“

„Já nevím. Vím jenom, že žádné z těch čtyř dětí se nikdy nenašlo. Kostru nenašel třeba v pětačtyřicátém žádný hajný ani podnikatel, který si kopal šterk na cement. Hubert a Birdie bydleli v tom domě jedenáct let a ty děti jsou pryč, víc nikdo neví. Ale já pořád myslím na to děcko v Maldenu. Myslím na ně neustále. Znáš Ducha Hill House od Shirley Jacksonové?“

„Ano.“

Tiše citoval: „'A kdokoli kráčel směrem k němu, kráčel osamělý.' Ptala ses, o čem je ta moje kniha. V podstatě je o navracejících se silách zla.“

Vzala ho za paži. „Přece si nemyslíš, že Ralphiho Glicka...“

„Sežral pomstychtivý duch Huberta Marstena, který ožívá každý třetí rok za úplňku?“

„Něco takového.“

„Neptáš se toho pravého, jestli chceš mít jistotu. Nezapomeň, já jsem ten kluk, který otevřel dveře do jeho ložnice a uviděl ho, jak visí na provaze.“

„To není odpověď.“

„Ne, není. Ještě jedno ti povím, než řeknu přesně, co si myslím. Mám to od Minelly Coreyové. Na světě jsou prý zlí lidé, opravdu zlí lidé. Občas o nich slýcháme, ale častěji pracují v dokonalé temnotě. Říkala, že ji potkalo prokletí, že během života poznala dva takové muže. Jeden byl Adolf Hitler. Ten druhý byl její švagr, Hubert Marsten.“ Odmlčel se. „Řekla, že toho dne, kdy Hubie zastřelil její sestru, byla tři sta mil daleko na Cape Cod. To léto přijala práci jako hospodyně v bohaté rodině. Dělala míchaný salát ve velké dřevěné míse. Bylo čtvrt na tři odpoledne. Hlavou jí projela bolest 'jako blesk', jak říkala, a zaslechla zahřmění výstřelu. Tvrdí, že padla na zem. Než se sebrala – byla v domě sama – uplynulo dvacet minut. Podívala se do dřevěné mísy a vykřikla. Zdálo se jí, že je plná krve.“

„Bože,“ zamumlala Susan.

„O chvilku později už bylo všechno zase normální. Žádná bolest hlavy, v míse už byl jenom salát. Ale říkala, že věděla – věděla – že její sestra je mrtvá, že ji zabil výstřel z pušky.“

„To je její nepodložená povídkáčka.“

„Ano, nepodložená. Ale není to žádná mazaná podvodnice; je to stará ženská, které už nezbylo dost rozumu na to, aby lhala. Tohle mě stejně netrápí. Aspoň ne příliš. Teď existuje tolik hlášení o mimosmyslovém vnímání, že se rozumný člověk může smát na vlastní účet. Těžko si umím představit, že Birdie odvysílala skutečnost, že je mrtvá, tři sta mil daleko nějakým duševním telegrafem, stejně těžko si umím představit tvář zla – opravdu monstrózní tvář – kterou, jak se mi občas zdá, vidím zakletou do rysů toho domu.“

Ptala ses mě, co si myslím. Povím ti to. Myslím, že pro lidi je poměrně snadné přijmout něco jako je telepatie, věšteství nebo teleplazma, protože jejich ochota věřit je tím nic nestojí. Nebudí se kvůli tomu po nocích. Ale pomyšlení, že zlo, které spáchali, přežívá své nositele, je zneklidňující.“

Podíval se k Marstenovu domu a pomalu promluvil.

„Myslím, že ten dům by mohl být Hubertův pomník zla, jakýsi psychický rezonátor. Nadsmyslový maják, jestli chceš. Stojí tam celé ty roky a možná udržuje esenci Hubieho zla ve svých starých, práchnivějících kostech.“

A teď je znovu obydlen.

Máme tu další případ zmizení.“ Otočil se k ní a vzal její vzhůru obrácenou tvář do dlaní. „Víš, s tím jsem naprosto nepočítal, když jsem se sem vracel. Myslel jsem, že dům už je třeba zbořený, ale ani v nejdivočejších snech by mě nenapadlo, že by ho někdo koupil. Sám jsem si ho chtěl najmout a... ach, nevím. Možná jsem se chtěl utkat s vlastními strachy a zlem. Možná si zahrát na vymítače duchů – odejdi ve jménu všech svatých, Hubie. Nebo snad jenom nasát atmosféru místa, abych napsal dost strašidelnou knihu, která by mi vydělala milion dolarů. Ale na tom nesejde, cítil jsem, že jsem pánem situace a že by všechno bylo jiné. Už nejsem devítileté děcko, připravené s jekotem utéct z představení laterny magiky, které se možná odehrávalo jenom v mé mysli a nikde jinde. Ale teď...“

„Co teď, Bene?“

„Teď je obydlený!“ vybuchl a udeřil se pěstí do dlaně. „Už nejsem pánem situace. Zmizel jeden malý kluk a já nevím, co to má znamenat. Možná to s tím domem nemá co dělat, ale... Nevěřím tomu.“ Poslední slova důrazně zazněla.

„Duchové? Strašidla?“

„Proč? Možná nějaký neškodný chlapík, který dům obdivoval, když byl malý, koupil ho a stal se... posedlým.“

„Víš něco o těch –“ začala vyplašeně.

„Nových nájemníků? Ne. Jenom hádám. Ale jestli je v tom zapletený ten dům, byl bych skoro radši, kdyby to byla posedlost než něco jiného.“

„Co?“

Rekl prostě: „Možná by se to dalo nazvat další zlý muž.“

4.

Ann Nortonová je sledovala oknem. Před chvílí volala do cukrárny. Ne, řekla slečna Cooganová, jakoby trochu radostně. Tady nebyli. Kde jsi byla, Susan? Ach, kde jsi byla? Koutky úst jí zamířily dolů v bezmocné, ošklivé grimase. Jdi pryč, Bene Mearsi. Odejdi a nech ji na pokoji.

5.

Když mu vyklouzla z náruče, řekla: „Udělej pro mě něco důležitého, Bene.“

„Cokoli budu moct.“

„O těchhle věcech se nikomu ve městě nezmiňuj. Nikomu.“

Neradostně se usmál. „Bez obav. Nijak netoužím po tom, aby si lidé mysleli, že jsem v mládí spadl na hlavu.“

„Zamykáš se v pokoji u Evy?“

„Ne.“

„Já bych se začala zamykat.“ Vážně se na něj podívala. „Musíš mít na paměti, že tě považují za podezřelého.“

„Ty taky?“

„Taky bych tě podezírala, kdybych tě nemilovala.“

A pak už byla pryč, spěchala po příjezdové cestě, opustila ho, jen se za ní díval, ohromený vším, co řekl, a ještě víc ohromený těmi třemi slovy, která řekla nakonec.

6.

Když se vrátil k Evě, zjistil, že nemůže ani psát, ani spát. Na obojí byl příliš rozrušený. Tak zahřál svého citroěna a po chvíli nerozhodnosti zamířil k Dellovi.

Bylo tam narváno, všude kouř a randál. Kapela, country skupina, která tu hrála na zkoušku a říkala si Rangers, hrála svou verzi písně „Tak vzdálená jsi nikdy nebyla“, a co se nedostávalo na kvalitě, přidali na hlasitosti. Po parketu kroužilo asi čtyřicet párů, většinou v džínách.

Stoličky u baru okupovali stavební a tovární dělníci, všichni pili ze stejných sklenic pivo a všichni měli obuté skoro stejné pracovní boty s podešví ze surové gumy, lemované surovou kůží.

Dvě nebo tři barmanky s natupírovanými účesy a jmény vyšitými zlatou nitkou na bílých halenkách (Jackie, Toni, Shirley) odbíhaly ke stolům a boxům. Za barem Dell tahal piva a na vzdáleném konci nějaký muž orlího vzhledu s vlasy ulízanými dozadu míchal drinky. Jeho obličej zůstával naprosto nehybný, když odměřoval kořalku do štamprlat, vléval ji do stříbrného šejkru a přidával náležité přísady.

Ben se vydal k baru po okraji tanečního parketu a kdosi zavolal:

„Bene! Hej, jak se máš, kamaráde?“

Ben se rozhlédl a uviděl Lišáka Craiga, který seděl u stolku blízko baru, před sebou napůl vypité pivo.

„Ahoj, Lišáku,“ řekl Ben a sedal si. Potěšilo ho, že vidí známou tvář, Lišáka měl rád.

„Rozhodl ses, že si užiješ nočního života, co, kamaráde?“ Lišák se usmál a poplácal ho po rameni. Ben si pomyslel, že Lišákovi určitě přišel šek; samotný jeho dech by proslavil Milwaukee.

„Jo,“ řekl Ben. Vytáhl dolar a položil ho na stůl, který byl pokrytý kulatými otisky mnoha pivních sklenic, které tam stály. „Jak se vede?“

„Ale jde to. Co si myslíš o té nové skupině? Skvělá, co?“

„Jsou prima,“ řekl Ben. „Doraz to, než ti spadne pěna. Dnes platím.“

„Celej večer čekám, kdo tohle konečně řekne. Jackie!“ zařval. „Přines tady mému kamarádovi džbáněk! Budweiser!“

Jackie přivezla džbáněk na stolku posetém drobnými zmáčenými pivem, zvedla tác na stůl, pravá ruka se jí vyboulila jako u zápasníka. Podívala se na dolar, jako by to byl nový druh švába. „Tohle stojí voko čtyřcet,“ řekla.

Ben přidal ještě jednu bankovku. Obě zvedla, z roztříděných loužiček na tácu vylovila šedesát centů, hodila je na stůl a řekla: „Lišáku Craigu, když takhle ječíš, zní to, jako když podřezáváš kohouta.“

„Jsi nádherná, miláčku,“ řekl Lišák. „Tohle je Ben Mears. Píše knížky.“

„-mětější,“ řekla Jackie a zmizela v šeru.

Ben si nalil sklenici piva a Lišák dodržel tempo, naplnil si sklenici profesionálně až po okraj. Pěna hrozila, že přeteče, ale pak se stáhla.

„Tak na tebe, kamaráde.“

Ben zvedl svou sklenici a napil se.

„Jak ti jde psaní?“

„Docela dobře, Lišáku.“

„Viděl jsem tě, že chodíš s tou malou Nortonovou. Je to ale pusinka, co. Tady sis nemohl vybrat líp.“

„Ano, je –“

„Matte!“ zařval Lišák, až Ben úlekem skoro upustil sklenici. Pro Boha, pomyslel si, opravdu to zní, jako když se kohout loučí se světem.

„Matte Burke!“ Lišák divoce mával a nějaký muž s bílými vlasy zvedl na pozdrav ruku a pak se začal prodírat davem. „To je chlápek, se kterým se musíš seznámit,“ oznámil Lišák Benovi. „Matt Burke je pěkně vykutálenej parchant.“

Muž, který se k nim blížil, vypadal na šedesát. Byl vysoký, na sobě měl čistou flanelovou košili s rozhalenkou a vlasy, které byly stejně bílé jako Lišákovy, byly přistřižené na ježka.

„Ahoj, Lišáku,“ řekl.

„Jak se máš, kamaráde?“ řekl Lišák. „Chci, aby ses seznámil s jedním chlápkiem, kterej bydlí u Evy. Ben Mears. Píše knížky, fakt že jo. Je to milej kluk.“ Podíval se na Bena. „My jsme s Mattem spolu vyrůstali, jenomže on dostal vzdělání a já šel na šachtu.“ Lišák se zahihňal.

Ben vstal a opatrně potřásl mohutnou rukou Matta Burkea. „Jak se máte?“

„Fajn, díky. Četl jsem jednu vaši knihu, pane Mearsi. Vzdušný tanec.“

„Jenom Ben, prosím vás. Doufám, že se vám líbila.“

„Určitě se mi líbila víc než kritikům,“ řekl Matt a sedal si. „Myslím, že časem dojde ocenění. Jak se máš, Lišáku?“

„Skvěle,“ řekl Lišák. „Skvěle, jak se jenom můžu mít. Jackie!“ zařval. „Přines Mattovi sklenici!“

„Chvilí počkej, ty starej prďolo!“ zaječela na něj Jackie, až se od blížkých stolků ozval smích.

„Je to milá holka,“ řekl Lišák. „Dcera Maureen Talbotový.“

„Ano,“ řekl Matt. „Měl jsem Jackie ve škole. Vycházela v jedenasedmdesátém. Její matka v jedenapadesátém.“

„Matt učí na střední škole angličtinu,“ řekl Lišák Benovi. „Určitě si máte o čem povídat.“

„Vzpomínám si na jedno děvče, které se jmenovalo Maureen Talbotová,“ řekl Ben. „Chodila k nám pro prádlo a nosila ho tetě naskládané v proutěném koši. Ten koš měl jenom jedno ucho.“

„Ty jsi odtud, Bene?“ zeptal se Matt.

„Jako malý kluk jsem tu nějakou dobu bydlel. S tetou Cynthiaí.“

„Cindy Stowensovou?“

„Ano.“

Přišla Jackie s čistou sklenicí a Matt si nalil pivo. „Svět je opravdu malý. Tvoje teta byla na vyšším stupni, když jsem v 'salem's Lotu učil první rok. Má se dobře?“

„Umřela v roce 1972.“

„To je mi líto.“

„Odešla velmi klidně,“ řekl Ben a dolil si. Skupina dohrála sérii a členové se propracovávali k baru. Hlasitost hovoru o stupeň klesla.

„Vrátil ses do Jerusalem's Lotu, abys o nás napsal knihu?“ zeptal se Matt.

V Benově mozku zazvonil poplašný zvonek.

„Asi ano, svým způsobem,“ řekl.

„Tohle město by mohlo dát nějakému životopisci zabrat. Vzdušný tanec byla dobrá kniha. Myslím, že by v tomhle městě mohla ještě být nějaká dobrá kniha. Kdysi jsem si myslel, že bych ji mohl napsat já.“

„Proč jste to neudělal?“

Matt se usmál veselým úsměvem beze stopy hořkosti, cynismu nebo zloby. „Postrádal jsem něco životně důležitého. Talent.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Lišák a dolil si do sklenice zbytek ze džbánu. „Starej Matt má talentu na rozdávání. Učení je nádherná práce. Nikdo učitele nedocení, ale oni jsou...“ Trochu se zhoupl na židli, jak hledal dokončení věty. Začínal být velmi opilý. „Solí země,“ dopověděl, zhluboka se napil piva, zašklebil se a vstal. „Omluvte mě, jdu si ulevit.“

Odpotácel se, vrážel do lidí, halekal na ně jménem. Míjeli ho netrpělivě nebo rozjásaně, a sledovat jeho postup na pánský záchod bylo jako sledovat míček v automatu, jak se odráží a padá zpátky k tlačítku „start“.

„Tam kráčí troska dobrého chlapa,“ řekl Matt a zvedl ukazovák. Skoro okamžitě se objevila servírka a oslovovala ho jako pana Burkea. Zdálo se, že je trochu pobouřená, když vidí svého starého učitele anglických klasiků na takovém místě, jak chlastá s typy jako je Lišák Craig. Když se otočila, aby jim přinesla další džbán, Ben si pomyslel, že Matt vypadá trochu zmateně.

„Mám Lišáka rád,“ řekl Ben. „Mám pocit, že v něm kdysi něco bylo. Co se mu stalo?“

„Ach, žádná zvláštní historie to není,“ řekl Matt. „Dostala ho flaška. Každým rokem ho dostala o kousek víc a teď už ho má celého. V druhé světové válce získal u Anzia Stříbrnou hvězdu. Cynik by věřil, že jeho život by měl větší smysl, kdyby tam zahynul.“

„Nejsem cynik,“ řekl Ben. „Pořád ho mám rád. Ale myslím, že dnes večer ho radši svezu domů.“

„To by bylo od tebe pěkné. Tu a tam si sem vyjdu poslechnout si muziku. Mám rád hlasitou muziku. Víc než dřív, od té doby, co jsem začal hůř slyšet. Slyšel jsem, že se zajímáš o Marstenův dům. O něm je tvoje kniha?“

Ben vyskočil. „Kdo vám to řekl?“

Matt se usmál. „Jak se to zpívá v té staré písničce od Marvinu Gaye? Tichou poštou je mi známo. Výstižný, živý idiom, i když ta představa je trochu zavádějící, když se nad ní zamyslíš. Člověk by si představoval člověka, jak tiskne ucho ke schránce... fantazíruju. Fantazíruju často, ale zřídka se snažím držet se na uzdě. Dozvěděl jsem se to od toho, koho by tisk nazval informačním zdrojem – tedy od Loretty Starcherové. Je knihovnicí v naší místní svatyni literatury. Několikrát jsi tam zašel, aby ses podíval do cumberlandského Ledgeru po článcích, které se týkaly toho starého skandálu, a taky ti dala dvě faktografické knížky, ve kterých jsou o tom články. Mimochodem, ten Lubert je dobrý – v roce 1946 osobně přišel do Lotu a pátral – ale kapitola od Snowa je spekulativní smetí.“

„Já vím,“ řekl Ben automaticky.

Servírka postavila na stůl nový džbán piva a Ben měl najednou zneklidňující vidinu: rybka si plave klidně a (jak si myslí) nenápadně

kolem dokola, klouže si sem a tam mezi chaluhami a planktonem. Podívejte se na to z dálky a už to máte: je v akváriu.

Matt servírce zaplatil a řekl: „Tam nahoře se stala odporná věc. Zůstala v povědomí města. Samozřejmě, povídačky o odporných činech a vraždách se vždycky předávají s uslintanou blažeností z generace na generaci, zatímco studenti bručí a stěžují si, když se mají učit o George Washingtonovi, státotvůrci nebo nějakém Jonášu Salkovi. Ale myslím, že je v tom něco víc. Snad za to může nějaká geografická zvláštnost.“

„Ano,“ řekl Ben, kterého to proti vlastní vůli strhlo. Učitel dal průchod myšlence, která se mu vynořovala ve vědomí ode dne, kdy se vrátil do města, možná ještě dřív. „Stojí na kopci a shlíží na vesnici – ach, jako nějaká temná modla.“ Uchechl se, aby tu poznámku trochu zlehčil – zdálo se mu, že nestřeženě řekl cosi tak hluboce pocítovaného, že tím musel před tímto cizincem otevřít okno do duše. Mattovo náhlé vyzvídání ho nijak neuklidnilo.

„To je talent,“ řekl Matt.

„Prosím?“

„Přesně jsi to vystihl. Marstenův dům na nás shlížel skoro padesát let, na všechny naše poklesky, hříchy a lži. Jako modla.“

„Možná viděl taky dobro,“ řekl Ben.

„V usedlých malých městech je málo dobra. Většinou jde o průměrnost okořeněnou příležitostným prostoduchým zlem – nebo hůř, vědomým zlem. Myslím, že Thomas Wolfe o tom napsal nejmíň sedm liber literatury.“

„Myslel jsem, že nejste cynik.“

„To jsi řekl ty, ne já.“

Matt se usmál a usrkl piva. Kapela se přesunovala od baru na pódium, jen svítila v červených košilích, blýskavých vestách a šátcích kolem krku. Hlavní zpěvák vzal kytaru a začal ji ladit.

„V každém případě jsi mi neodpověděl na otázku. Je tvoje nová knížka o Marstenově domě?“

„Myslím, že svým způsobem je.“

„Vyzvídám. Promiň.“

„To je v pořádku,“ řekl Ben, pomyslel na Susan a měl nepříjemný pocit. „Co toho Lišáka zdrželo? Je pryč nějak dlouho.“

„Mohl bych se odvážit využít naší krátké známosti a požádat o dost velkou laskavost? Jestli odmítneš, pochopím to.“

„Jistě, o co jde?“ řekl Ben.

„Dávám hodiny tvůrčího psaní,“ řekl Matt. „Mám ve třídě inteligentní děti, většinou z jedenácté, dvanácté třídy, a rád bych jim představil někoho, kdo si vydělává psaním. Někoho – jak to mám říct? – kdo vzal slovo a učinil je tělem.“

„Ale hrozně rád,“ řekl Ben a cítil se absurdně polichocen. „Jak dlouhé máte hodiny?“

„Padesát minut.“

„No, myslím, že za takovou dobu je nestačím výrazně znudit.“

„Ano? Mně se to myslím daří velmi dobře,“ řekl Matt. „I když jsem si jist, že ty je vůbec nudit nebudeš. Tak příští týden?“

„Jistě. Určete den a čas.“

„Úterý? Čtvrtou hodinu? Ta je od jedenácti do jedenácti padesáti. Nikdo nebude pískat, ale mám podezření, že uslyšíš spoustu kručení v břiše.“

„Vezmu si vatu do uší.“

Matt se zasmál. „Jsem moc rád. Počkám na tebe v kabinetu, jestli se ti to hodí.“

„Fajn. Co takhle –“

„Pane Burke?“ To byla Jackie, ta s těmi mohutnými svaly. „Lišák zmizel na záchodě. Myslíte –“

„Ano? Ach, Bože, jistě. Bene, zašel bys –“

„Jasně.“

Vstali a přešli místnost. Kapela začala znovu hrát cosi o tom, jak si kluci v Muskogee stále váží svého děkana.

Na záchodě to čpělo kyselou močí a chlórem. Lišák se zhrouceně opíral o zeď mezi dvěma pisoáry a nějaký chlapík ve vojenské uniformě mu močil přibližně dva palce od pravého ucha.

Lišák měl otevřená ústa a Ben si pomyslel, jak strašně staře vypadá, staře a poničeně vlivem chladných, neosobních sil, které postrádají něžnosti. Skutečnost, že i on sám se postupně, den za dnem rozpadá, si uvědomil nikoli poprvé, ale s otřesnou neočekávaností. Lítost, která se mu vzedmula v hrdle jako čiré, černé vody, patřila stejně jemu samotnému jako Liškákovi.

„Tak,“ řekl Matt, „můžeš ho sebrat, až si tenhle džentlmen uleví?“

„Ano,“ řekl Ben. Podíval se na muže ve vojenské uniformě, který se nespěchavě oklepal. „Pospěš si, kamaráde, jo?“

„Proč? Žádnej spěch.“

Přesto se zapnul a ustoupil od mušle, aby se k Lišákovi dostali.

Ben vsunul paži Lišákovi pod záda, u podpažní jamky ruku ohnul, a zabral. Na chvíli se zadkem opřel o vykachlíkovanou stěnu a ucítil vibrace kapely. Lišák se nechal zvednout jako splasklý poštovní pytel, byl dokonale v bezvědomí. Matt vklouzl hlavou pod druhou Lišákovu paži, chytil Lišáka kolem pasu, a tak ho nesli ze dveří.

„Tamhle jde Lišák,“ řekl kdosi a ozval se chechtot.

„Dell by mu neměl nalévat,“ řekl Matt skoro bez dechu. „Víš dobře, jak to vždycky dopadne.“

Prošli dveřmi do chodby a potom ven na dřevěné schody, které vedly na parkoviště.

„Pomalů,“ zamručel Ben. „Nepusťte ho.“

Sešli ze schodů, Lišákovy bezvládné nohy klapaly o stupně jako kusy dřeva.

„Ten citroěn... támhle v poslední řadě.“

Přenesli ho. Chlad ve vzduchu už byl pořádně cítit, a zítra bude listí krvavé. Lišák začal kdesi v hloubi chrčel a slabě trhl hlavou na stéble krku.

„Můžeš ho uložit do postele, až se vrátíte k Evě?“ zeptal se Matt.

„Ano, myslím, že ano.“

„Dobrá. Podívej, nad stromy je zrovna vidět vršek střechy Marstenova domu.“

Ben se podíval. Matt měl pravdu; špička vykukovala nad temným obzorem borovic, vymazala hvězdy z viditelného světa pravidelným obrysem lidské stavby.

Ben otevřel zadní dveře a řekl: „Tady. Já ho vezmu.“

Nechal na sebe Lišáka svalit, úhledně ho uložil na sedadlo a zavřel dveře. Lišákova hlava se opřela o okénko, takže získala rozplácly, divný vzhled.

„V úterý v jedenáct?“

„Budu tam.“

„Díky. A děkuju ti taky, že pomáháš Lišákovi.“ Natáhl ruku a Ben jí potřásl.

Nasedl, nastartoval citroën a zamířil zpátky do města. Jakmile neon motorestu zmizel za stromy, silnice zůstala opuštěná a černá a Ben si pomyslel: teď tady na těch cestách straší.

Lišák vedle něj zachrápal a zasténal, až Ben poskočil. Citroën sebou na silnici trochu trhl.

Jak mě to napadlo?

Žádná odpověď.

7.

Otevřel boční okénko tak, aby studený vzduch cestou proudil přímo na Lišáka, a ve chvíli, kdy zajížděli k Evě na dvorek, nabyl Lišák mlžného polovědomí.

Ben ho klopýtavě vedl nahoru po schodech k zadní verandě a do kuchyně, kterou kalně osvětlovala lampa nad sporákem. Lišák zaúpěl, potom hluboko v krku zaklokoval: „Je to milá holka, Jacku, a vdaná ženská, ta ví... ví...“

Z chodby se vyloupl stín, byla to Eva, mohutná ve starém prošívaném županu, vlasy na natáčkách a zahalené jemnou sítkou. V obličeji byla bledá a díky nočnímu krému vypadala přízračně.

„Ede,“ řekla. „Ach, Ede... ty si nedáš pokoj, co?“

Při zvuku jejího hlasu pootevřel oči a rysy se mu lehce projasnily úsměvem. „Nedám a nedám,“ zaskřehotal. „Copak neumíš něco jinýho?“

„Můžete ho vzít nahoru do jeho pokoje?“ požádala Bena.

„Jistě, to je hračka.“

Sevřel Lišáka pevněji a nějak ho dostal po schodech nahoru a do pokoje. Dveře měl odemčené, vnesl ho dovnitř. Ve chvíli, kdy ho položil na postel, známky vědomí zmizely a Lišák upadl do hlubokého spánku.

Ben se chvilku zdržel, aby se rozhlédl. Pokoj byl čistý, skoro sterilní, všechno uloženo s kasárenskou úhledností. Sotva začal zouvat Lišákovi boty, ozvala se mu za zády Eva Millerová. „Nechte to, pane Mearsi. Jděte nahoru, jestli chcete.“

„Ale on by se měl –“

„Já ho svleču.“ Obličej měla vážný a plný důstojného, odměřeného smutku. „Svleču ho a dám mu ráno lihovou masáž, abych mu pomohla z kocoviny. Už jsem to dělala. Mokrát.“

„Dobře,“ řekl Ben a bez ohlížení odešel nahoru. Pomalu se svlékl, uvažoval, jestli si má dát sprchu, a pak se rozhodl, že si ji nedá. Vlezl si do postele, ležel, civěl do stropu a dlouho neusínal.

Kapitola šestá

Lot (II)

I.

Podzim a jaro přicházely do Jerusalema's Lotu se stejnou náhlostí jako úsvit a západ slunce v tropech. Demarkační čáru tvořil pouhý jeden drn. Ale jaro není nejpříjemnějším ročním obdobím v Nové Anglii – je příliš krátké, příliš nejisté, příliš náchylné měnit nálady jako na obrtlíku. Ale přesto některé dubnové dny zůstávají uchovány v paměti i poté, co člověk zapomněl, jaké to je když se ho dotýká žena nebo když dítě bere do bezzubých úst mateřskou bradavku. Ale v polovině května už slunce vycházelo z ranního oparu důstojně a mocně, a když jste stáli v sedm ráno na schodech s košíkem na oběd v ruce, věděli jste, že do osmi se rosa z trávy ztratí a když polní cestou projede auto, prach se bude vznášet ve vzduchu a usadí se až za pět minut; a že do jedné odpoledne bude ve třetím podlaží továrny pětatřicet stupňů a čůrky potu vám potečou po pažích jako olej a košile se vám bude lepit na záda ve stále širší a širší skvrně a že by docela dobře mohl být červenec.

Ale podzim, který přichází jako vždy jednoho dne, kdy se láme září, nakopne léto do pomyslného zadku a zdrží se chvíli jako starý přítel, po kterém se vám stýskalo. Usadí se, jako se starý přítel usadí do vašeho oblíbeného křesla, vytáhne dýmku, zapálí si a pak zaplní odpoledne vyprávěním o místech, která navštívil, a o věcech, které vykonal od doby, kdy jste se viděli naposled.

Zdrží se přes říjen a vzácně až do listopadu. Den za dnem je nebe čisté, tvrdě modré, a mraky, které je křížují vždy od západu na východ, jsou jako mírumilovné bílé lodě s šedým kýlem. Za dne se zvedá vítr, který nikdy neodpočívá. Pohání vás, když jdete ulicí, bláznivě zametá opadané listí na pestré návěje. Ten vítr vám působí bolest, která je skrytá kdesi hlouběji než v kostech. Možná se dotýká čehosi starobylého v lidské duši, struny rodové vzpomínky, která naléhá: Putuj dál, nebo zemři – putuj dál, nebo zemři. Dokonce i u vás doma, za pevnými stěnami, slyšíte, jak vítr doráží na dřevo a sklo

a cloumá nehmotnými pažemi za okapy a dřív nebo později musíte odložit to, co právě děláte, vyjít ven a dívat se. A můžete uprostřed odpoledne stát na zápraží nebo na verandě a pozorovat, jak stíny mraků uhánějí po Griffenově louce a dál přes Schoolyard Hill, světlo a stín, světlo a stín, jako když se stahují a vytahují boží rolety. Můžete vidět celík zlatobýl, nejhouževnatější, neškodlivější a nejspanilejší ze všech rostlin Nové Anglie, jak se uklání jako při veliké a mlčenlivé bohoslužbě. A pokud venku nejsou žádná auta ani letadla a jestli žádný strejda nepráská v lese na západě od města po křepelkách nebo bažantech – pokud je jediným zvukem pomalý tlukot vašeho srdce, uslyšíte ještě jiný zvuk, a tím je zvuk života, který se odvíjí a směřuje k uzavření svého cyklu, čeká na první zimní sních, aby mohl slavit poslední obřady.

2.

Toho roku byl první podzimní den (skutečně podzimní, na rozdíl od kalendáře) 28. září, den, kdy byl Danny Glick pohřben na hřbitově na Harmony Hill.

Bohoslužba v kostele byla soukromá, ale rozloučení na hřbitově bylo přístupné veřejnosti a ukázala se tu velká část města – spolužáci, zvědavci a starší lidé, pro které jsou návštěvy pohřbů nutkáním, rostoucím zároveň s tím, jak vysoký věk splétá jejich vlastní rubáš.

Šli vzhůru po Burns Road v dlouhém procesí, které se vinulo až přes další kopec. Všechna auta měla rozsvícená světla, přestože byl zářivý den. První jel furgon Carla Foremana, zadní okna zaplněná květinami, potom mercury Tonyho Glicka ročník 1965, jehož zchátralý výfuk řval a střílel. Za ním v dalších čtyřech autech jeli příbuzní z obou stran, jedna skupinka přijela až z Tulsy v Oklahomě. Další v tom dlouhém, rozsvíceném průvodu byli: Mark Petrie (chlapec, kterého Ralphie a Danny šli navštívit ten večer, kdy Ralphie zmizel) se svou matkou a otcem; Richie Boddin s rodinou; Mabel Wertsová v autě s panem a paní Nortonovými (seděla na zadním sedadle s hůlkou zastrčenou mezi oteklé nohy a neustále mluvila o všech pohřbech, které navštívila od roku 1930); Lester Durham s manželkou Harriet; Paul Mayberry s manželkou Glynis;

Pat Middler, Joe Crane, Winnie Upshaw a Clyde Corliss, všichni v jednom autě, které řídil Milt Crossen (než odjeli, Milt otevřel lednici a u kamen důstojně spořádali karton piv); Eva Millerová v autě, ve kterém se vezly také její blízké přítelkyně Loretta Starcherová a Rhoda Curlessová, obě neprovdané dámy; Parkins Gillespie a jeho zástupce, Nolly Gardener, jeli v policejním autě Jerusalemě Lotu (Parkinsova fordka s rozsvíceným majáčkem na střeše); Lawrence Crockett a jeho bledá manželka; Charles Rhodes, ten zatrpklý řidič autobusu, který chodil na všechny pohřby ze zásady; rodina Charlese Griffena, včetně manželky a dvou synů, Hala a Jacka, jediných potomků, kteří ještě bydleli doma.

Mike Ryerson a Royal Snow vykopali hrob brzo dopoledne, přes syrovou hlínu, kterou navršili vedle jámy, rozložili pruhy umělého trávníku. Mike zapálil věčné světlo, jak si Glickovi přáli. Vzpomněl si, že ho ráno napadlo, že Royal nevypadá ve své kůži. Obvykle byl samý vtip a průpovídka o práci, kterou zrovna dělali (nakrápěl, falešný tenor: „Zabalej tě do velkého bílého prostěradla, uložej tě nejmíň šest stop pod zem a padla...“), ale tohle ráno byl výjimečně tichý, skoro zachmuřený. Možná je po opici, pomyslel si Mike. Nejspíš s tím svým svalnatým kamarádem, Petersem, minulou noc pěkně u Della nasávali.

Před pěti minutami, když zahlédl asi míli odtud přijíždět Carlův furgon, Mike otevřel železnou bránu a mrkl nahoru na dlouhé železné špice, jak to dělal pokaždé od té doby, co na nich našel Doca. Nechal bránu dokořán a vracel se k čerstvě vykopanému hrobu, u kterého čekal otec Donald Callahan, pastor farnosti Jerusalem's Lot. Kolem ramen měl přehozenou štolu a kniha, kterou držel v ruce, byla otevřená u kapitoly bohoslužeb při pohřbu dítěte. Tohle bylo třetí zastavení, Mike to věděl. První bylo v márnici, druhé u katolické církve, v kostelíku svatého Ondřeje. Poslední na Harmony Hill. Musíme tam všichni.

Trochu ho zamrazilo, podíval se na řvavě zelenou umělou trávu a uvažoval, proč se používá při každém pohřbu. Vypadala přesně jako to, čím byla: levnou napodobeninou života, diskrétně maskující těžké hnědé hroudy země, které čekají až na konec.

„Už jsou na cestě, otče,“ řekl.

Callahan byl vysoký muž s pronikavýma modrýma očima a brunátnou pletí. Vlasy měly ocelově našedlou barvu. Ryerson, který nebyl v kostele od šestnácti let, ho měl z místních šamanů nejradši. John Groggins, metodistický duchovní, byl starý pokrytecký hlupák, a Patterson z církve Svatých posledních dní a následovníků kříže byl bláznivý jako medvěd zapasovaný do vykotlaného stromu s medem. Při pohřbu jednoho jáhna přede dvěma nebo třemi lety se Patterson zhroutil a válel se po zemi. Ale Callahan nebyl žádný pánbíčkář; jeho pohřby byly klidné, útěšné a vždycky krátké. Ryerson pochyboval, že Callahan tu červenou barvu a popraskané žilky na lících a kolem nosu dostal z modlení, ale pokud Callahan trochu pil, kdo mu to mohl vyčítat? Jak to na tomhle světě vypadá, je div, že všichni knězi neskončili v blázinci.

„Díky, Miku,“ řekl a podíval se na jasné nebe. „Tohle bude těžké.“

„To bych řekl. Jak dlouho?“

„Deset minut, víc ne. Nebudu bolest rodičů prodlužovat. Ještě je čeká spousta trápení.“

„Fajn,“ řekl Mike a šel přes hřbitov dozadu. Přeskočí kamennou zeď, zajde do lesa a sní si opožděný oběd. Ze zkušenosti věděl, že to poslední, co truchlící rodina a přátelé touží spatřit při třetím zastavení, je hrobník v zablácených montérkách; jaksi to kazí zářné vize o nesmrtelnosti a perlových branách, které před nimi predestirá duchovní.

U zadní zdi se zastavil a sklonil se, aby prozkoumal břidlicový náhrobek, který přepadl dopředu. Postavil ho a znovu pocítil, jak jím projelo nepatrné zamrazení, když otíral hlínu z nápisu:

HUBERT BARCLAY MARSTEN

6. října 1889

12. srpna. 1939

Anděl smrti, jenž pozvedl

lampu bronzovou za zlatou bránou

tě do věčné tmy odvedl

A pod tím, téměř vymazáno šedesáti třemi lety mrazů a tání, stálo: Bože, dopřej mu pokoje

Mike Ryerson, pořád neurčitě stísňený, aniž věděl proč, zašel do lesa, kde si u potoka sedl a pustil se do jídla.

3.

V nezralých dobách semináře dal jeden přítel otci Callahanovi ubrousek s rouhačskou výšivkou, nad kterou tehdy Callahan vybuchl v poděšený chechtot, ale jak roky mýjely, připadal mu text stále pravdivější a méně rouhavý: Bože, dopřej mi VYROVNANOST, abych přijal to, co nemohu změnit, HOUŽEVNATOST, abych změnil to, co změnit mohu, a HODNĚ ŠTĚSTÍ, abych to moc často nekurvil. To vše vyvedeno staroanglickým písmem s vycházejícím sluncem v pozadí.

Když teď stál před pozůstalými Dannyho Glicka, staré krédo se mu vybavilo.

Nosiči, dva strýci a dva bratřenci mrtvého chlapce, položili rakev na zem. Marjorie Glicková, oblečená do černého kabátu a na hlavě s černým kloboučkem se závojem, jejíž obličej probleskoval sítkou s oky velkými jako díry v ementálu, se potácela v ochranné náruči svého otce a svírala černou kabelku, jako by na tom závisel její život. Tony Glick stál kousek opodál, obličej strhaný a nepřítomný. Několikrát se během bohoslužby rozhlédl, jako by se divil, že je stále mezi těmito lidmi. Jeho obličej patřil muži, který věří, že se mu to zdá.

Církev ten sen nepřeruší, pomyslel si Callahan. Ani všechna vyrovnanost, houževnatost a štěstí celého světa. Ke zkurvení už došlo.

Pokropil rakev a hrob svčnou vodou, na věky obojí vysvětil.

„Modleme se,“ řekl. Slova mu melodicky zurčela v hrdle jako vždy, ať ve slunci či stínu, v opilosti či střízlivosti. Truchlíci sklonili hlavy.

„Pane Bože, díky tvému milosrdenství ti, jež žili ve víře, najdou věčný mír. Požehnej tomuto hrobu a sešli anděla, aby zde držel stráž. Až pochováme Daniela Glicka, přivítej ho na nebesích a dovol mu spolu se všemi svatými, aby k tobě vstoupil navěky. Kriste Pane, oroduj za nás. Amen.“

„Amen,“ zamumlalo shromáždění a cáry toho vzdechu vítr odvál pryč. Tony Glick se rozhlížel rozšířenýma, uštvanýma očima. Jeho žena si tiskla k ústům papírový kapesník.

„S vírou v Ježíše Krista přinášíme uctivě tělo tohoto dítěte, aby bylo pohřbeno ve své lidské nedokonalosti. Modleme se s důvěrou v Boha, dárce života, že pozvedne toto smrtelné tělo k dokonalosti a povolá je mezi svaté.“

Otočil stránku misálu. Nějaká žena v třetí řadě nepravidelné podkovy, do které se truchlící kolem hrobu rozestoupili, začala úpěnlivě vzlykat. Kdesi vzadu v lese začířikal ptáček.

„Modleme se za našeho bratra Daniela Glicka k našemu Pánu Ježíši Kristu,“ řekl otec Callahan, „jenž pravil: 'Já jsem vzkříšení a život. A člověk, který ve mě věří, bude žít, i když zemře, a ten, kdo ve mě uvěří, nepozná věčnou smrt.' Pane, plakal jsi nad smrtí Lazarovou, jenž byl tvým přítelem: utěš nás v našem žalu. S vírou tě o to žádáme.“

„Pane, vyslyš nás,“ odpověděli katolíci.

„Pozvedáš mrtvé k životu; dej našemu bratru Danielovi život věčný. S vírou tě o to žádáme.“

„Pane, vyslyš nás,“ odpověděli. Zdálo se, že v očích Tonyho Glicka cosi svítá; snad poznání.

„Náš bratr Daniel byl rádně pokřtěn; přijmi ho ty i všichni svatí. S vírou tě o to žádáme.“

„Pane, vyslyš nás.“

„Byl živen tvým tělem a krví; poskytni mu místo u stolu ve svém nebeském království. S vírou tě o to žádáme.“

„Pane, vyslyš nás.“

Marjorie Glicková se začala s nářkem kývat dopředu a dozadu.

„Utěš nás v žalu nad smrtí našeho bratra; nechť je nám víra útěchou a věčný život nadějí. S vírou tě o to žádáme.“

„Pane, vyslyš nás.“

Zavřel misál. „Modleme se, jak nás to Pán učí,“ řekl tiše. „Otče náš, jenž jsi na nebesích –“

„Ne!“ vykřikl Tony Glick a vrhl se dopředu. „Nebudete na mého synáčka házet žádnou hlínu!“

Natáhly se ruce, aby ho zadržely, ale opozdily se. Chvilku se potácel na okraji hrobu a potom se umělá tráva svezla a povolila. Padl do jámy a přistál na rakvi se strašným, těžkým zaduněním.

„Danny, vylez!“ zařval.

„Ach, Bože,“ řekla Mabel Wertsová a přitiskla si černý hedvábný pohřební kapesníček ke rtům. Oči se jí zjasnily a ožily, ukládajíce si obraz stejně, jako si veverka ukládá ořechy na zimu.

„Danny, krucinál, přestaň si z nás dělat blázny!“

Otec Callahan kývl na dva nosiče, ti vystoupili dopředu, ale museli se přidat ještě další tři muži, včetně Parkinse Gillespieho a Nollyho Gardenera, než dostali Glicka z hrobu, kopajícího, ječícího a nařikajícího.

„Danny, okamžitě toho nech! Vystrašils mámu! Nasekám ti na zadek! Pusťte mě! Pusťte mě... chci svého synka... pusťte mě... vy hajzlové... áááá, Bože –“

„Otče nás, jenž jsi na nebesích –“ začal otec Callahan znovu, a ostatní hlasy se k němu přidaly, slova se vznášela ke lhostejnému nebi.

„– posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé, buď vůle tvá jako na nebi –“

„Danny, okamžitě pojď ke mně, slyšíš? Slyšíš?“

„– tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes a odpusť nám –“

„Dannnyyyyyy-“

„– naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům –“

„On není mrtvý, není mrtvý, pusťte mě, vy vylízaný palice –“

„– a neuved nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Skrze Krista, našeho Pána, ámen.“

„On není mrtvý,“ naříkal Tony Glick. „Nemůže být. Je mu krucinál teprv dvanáct.“ Začal ztěžka vzlykat a dral se dopředu, přestože ho drželi, obličej zpustošený a zalitý slzami. Padl na kolena, Callahanovi k nohám, a zablácenýma rukama ho chytil za kalhoty. „Prosím vás, vraťte mi synka. Prosím vás, přestaňte ze mě dělat blázna.“

Callahan mu vzal hlavu jemně do dlaní. „Modleme se,“ řekl. Cítil až ve stehnech, jak se Glick křečovitě otrásá divokými vzlyky.

„Pane, utěš tohoto muže a jeho ženu v jejich žalu. Očistil jsi toto dítě při křtu a dal mu nový život. Nechť se s ním jednoho dne sejde a pak budeme sdílet věčné radosti na nebesích. O to tě žádáme ve jménu Ježíše Krista, amen.“

Zvedl hlavu a uviděl, že Marjorie Glicková omdlela.

4.

Když všichni odešli, Mike Ryerson se vrátil a sedl si na okraj otevřeného hrobu, aby dojedl poslední půlku sendviče a počkal na Royala Snowa, až se vrátí.

Pohřeb byl ve čtyři, teď bylo skoro pět hodin. Stíny se prodloužily a Slunce už prosvítalo vysokými duby na západě. Ten zatracený Royal slíbil, že se vrátí nejpozději ve čtvrt na pět; kde vězí?

Sendvič byl sýrový s kečupem, takové měl rád. Všechny sendviče, které dělal, měl rád; to byla jedna z výhod, když zůstal člověk svobodný. Dojedl a oprášil si ruce, shodil několik chlebových drobečků na rakev.

Někdo ho sledoval.

Pocítil to náhle a s jistotou. Rozhlédl se po hřbitově vytřeštěnýma, ulekanýma očima.

„Royale? To seš ty, Royale?“

Žádná odpověď. Vítr zavzdychal mezi stromy, takže tajemně zašuměly, V pohupujících se stínech jilmů za kamennou zídkou spatřil náhrobek Huberta Marstena a najednou si vzpomněl na Winova psa, jak visel nabodnutý na železnou přední bránu.

Oči. Nevýrazné a bezcitné. Pozorné.

Nesmí mě tu chytit tma.

Vyskočil, jako by to někdo pronesl nahlas.

„Krucinál, Royale.“ Pronesl ta slova hlasitě, ale jen pro sebe. Už si nemyslel, že Royal je někde poblíž, nebo že se dokonce vrátí. Bude to muset udělat sám, a samotnému mu to bude trvat dlouho.

Možná až do tmy.

Pustil se do práce, nesnažil se porozumět strachu, který na něj padl, nedivil se, proč tahle práce, která mu nikdy dřív nevadila, mu teď najednou vadí hrozně moc.

Dělal rychlé, úsporné pohyby, stáhl pruhy umělé trávy z vykopané hlíny a úhledně je složil. Přehodil si je přes ruku a odnesl je do auta, zaparkovaného před bránou, a jakmile hřbitov opustil, ten ošklivý pocit, že ho někdo sleduje, zmizel.

Položil trávu dozadu do dodávky a vzal si lopatu, Vyrázil zpátky, pak zaváhal. Hleděl k otevřenému hrobu, zdálo se, že se mu hrob vysmívá.

Připadalo mu, že pocit, jako by ho někdo pozoroval, zmizel, jakmile neviděl na rakev, uloženou na dně jámy. Najednou mu před očima vyvstala představa Dannyho Glicka, jak leží na saténovém polštářku s otevřenýma očima. Ne – to bylo hloupé. Oči se zatlačují. Mockrát se díval, jak to Carl Foreman dělá. Jasně, že je slepujem, řekl Carl kdysi. Přece nechcem, aby mrtvola na pozůstalý zamrkala, co?

Nabral hlínu na lopatu a hodil ji dolů. Na leštěné mahagonové bedně to těžce zadunělo a Mike sebou trhl. Z toho zvuku se mu dělalo nanic. Narovnal se a roztržitě se ohlédl po květinové výzdobě. Hrozná plýtvání. Zítra budou okvětní lístky všude rozfoukané jako červené a žluté flíčky. Nechápal, proč si někdo dělá takovou škodu. Jestli chtěli utratit peníze, proč je neposlali Lize proti rakovině, Armádě spásy nebo třeba dámskému dobročinnému spolku? Pak by to šlo aspoň na něco užitečného.

Hodil další lopatu a znovu odpočíval.

Ta rakev je další plýtvání. Hezká mahagonová rakev, stála nejmíň tisíc vočí, a on tady na ni hází hlínu. Glickovi neměli o nic víc peněz než každý druhý, a kdo pojišťuje děti kvůli pohřebnému? Nejspíš se zadlužili až po uši, a to kvůli bedně, která se zahrabe do země.

Shýbl se, nabral další lopatu a neochotně ji hodil dolů. Zase to hrozná, neodvolatelná zadunění. Víko rakve teď bylo potřísněné hlínou, ale leštěný mahagon stále skoro vyčítavě prosvítal.

Přestaň se na mě dívat.

Nabral další lopatu, ne plnou, a hodil ji dolů.

Buch.

Stíny se už velmi prodloužily. Zastavil se, vzhlédl, a uviděl Marstenův dům, okenice nepřístupně zavřené. Jeho východní strana,

kteřá je za hezkých dnů vystavena světlu jako první, shlížela dolů rovnou na železnou bránu hřbitova, kde Doc –

Přinutil se nabrat další lopatu a hodit ji do jámy.

Buch.

Trocha hlíny spadla po stranách dolů a nahrnula se na mosazná držadla. Teď kdyby rakev někdo otvíral, ozvalo by se skřípání a vrzání, jako když se otevírají dveře hrobky.

Přestaň se na mě koukat, do prdele.

Začal nabírat další lopatu, ale už jenom to pomyšlení mu připadalo příliš těžké, a tak si chvílku odpočinul. Jednou četl v National Enquirer nebo kde – o masňáckém petrolejáři z Texasu, který si v poslední vůli vymínil, že bude pohřbený ve zbrusu novém cadillacu Coupe de Ville. Stalo se. Vyhloubili bagrem jámu a jeřábem zvedli auto. Lidi po celé zemi jezdili ve starých křápech, slátaných drátem, a to bohaté prase se nechalo pochovat za volantem káry za deset tisíc dolarů s veškerým vybavením –

Najednou sebou trhl a ustoupil, unaveně potřásl hlavou. Skoro – nu skoro se ocitl v tranzu, vypadalo to tak. Pocit, že ho někdo sleduje, teď byl mnohem silnější. Podíval se na nebe a polekalo ho, když uviděl, kolik světla z něj vyprchalo. Jasně osvětlené už bylo jenom horní patro Marstenova domu. Na hodinkách měl deset minut po šesté. Kriste pane, uplynula hodina a on do jámy ještě neodházal ani půl tuctu lopat!

Mike se pustil zase do práce, snažil se nepopouštět myšlenkám uzdu Buch a buch a buch, teď už se zvuk hlíny dopadající na dřevo ztlumil; víko rakve zmizelo a hlína stékala po stranách v hnědých potůčcích, až skoro k zámku a zástrčce.

Hodil další dvě lopaty a zastavil se.

Zámek? Zástrčka?

Pro pána Boha, proč lidi dávají na rakev zámek? Copak si myslí, že někdo bude zkoušet dostat se dovnitř? Nejspíš to tak bude. Určitě by si nemohli myslet, že by se naopak někdo chtěl dostat ven –

„Přestaň na mě zírat,“ řekl Mike Ryerson hlasitě, a pak mu srdce vyskočilo do krku. Pocítil naléhavé nutkání utéct, běžet po silnici rovnou do města. S největším úsilím se ovládl. To jsou jenom nervy, jen klid. Komu by se to jednou za čas nestalo, když pracuje na

hřbitově? Bylo to jako v nějakém blbém hororu, muset zasypat děcko, teprve dvanáct mu bylo a oči má dokořán.

„Kriste pane, nech toho!“ vykřikl a divoce vzhlédl k Marstenovu domu. Slunce osvětlovalo už jenom střechu.

Bylo čtvrt na sedm.

Znovu se pustil do práce, rychleji, shýbal se, nabíral hlínu a snažil se na nic nemyslet. Ale pocit, že ho někdo pozoruje, jako by spíš narůstal než mizel, a každá lopata mu připadala těžší než ta předchozí. Víko rakve už nebylo vidět, ale tvar se ještě dal pod hlínou rozeznat.

Hlavou mu začala bzučet katolická modlitba za mrtvé, ani nevěděl proč. Slyšel Callahana, jak ji odříkává, zatímco sám pojídal oběd u potoka. Slyšel tu modlitbu a otcovo bezmocné naříkání.

Pomodleme se za našeho bratra k našemu Pánu Ježíši Kristu, jenž pravil...

(Otče můj, buď mi nyní milostiv.)

Zastavil se a nepřítomně se zahleděl do hrobu. Byl hluboký, velmi hluboký. Zalily ho už stíny blížící se noci, podobné čemusi mazlavému a živému. Pořád to bylo hluboko. Do tmy ho nedokáže zasypat. Určitě ne.

Já jsem vzkříšení a život. Ten, kdo ve mě uvěří, bude žít, i když zemře...

(Pane much, buď mi nyní milostiv.)

Ano, ty oči byly otevřené. Proto měl pocit, že ho někdo pozoruje. Carl je pořádně nezalepil a ony se rozevřely jako okenice, a ten Glickův kluk na něj zírá. Něco se s tím musí udělat.

...a ten, kdo ve mě uvěří, nepozná věčnou smrt...

(Nyní ti přináším zkažené maso a hnijící tělo.)

Odhrnout lopatou hlínu. To bylo ono. Odhrnout ji, lopatou urazit zámek, otevřít rakev a zatlačit ty hrozné zírající oči. Neměl u sebe speciální lepidlo, ale v kapse našel dva čtvrtáky. Ty postačí. Stříbro. Ano, stříbro bylo to, co ten chlapec potřeboval.

Slunce teď viselo nad střechou Marstenova domu a zlehka zlatilo nejvyšší a nejstarší jedle na západ od města. I když měl dům zavřené okenice, zdálo se, že se na něj dívá.

Pozvedls mrtvé k životu; dej našemu bratru Danielovi život věčný.

(Jako dar jsem ti učinil oběi. Přináším ji v levé ruce.)

Mike Ryerson skočil do hrobu a začal jako šílený odhazovat hlínu, vyhazoval ji v hnědém gejzíru nahoru a ven. Nakonec ostří lopaty škráblo o dřevo, takže začal shrnovat zbytky hlíny přes boky rakve a potom si na víko klekl a začal třískat do mosazné západky zámku. Nepřestával a nepřestával.

Žáby u potoka začaly kvákat, ve stínu zpíval kozodoj a kdesi blízko pozvedlo pronikavý hlas hejno lelků.

Za deset sedm.

Co to dělám? ptal se sám sebe. Co to pro Boha dělám?

Klečel na víku rakve a snažil se o tom přemýšlet... ale cosi pod hladinou jeho mysli naléhalo, aby spěchal, spěchal, slunce se schyluje –

Tmo, prosím, počkej ještě chvíli.

Rozmáchl se lopatou nad hlavu, udeřil do zámku ještě jednou, a ozvalo se cvaknutí. Zámek se ulomil.

Na chvílku zvedl hlavu, v posledním záchvěvu přítčnosti, obličej zamazaný špinou a potom, vyhlížely z něho jenom vypouklé bílé bulvy očí.

Nad obzorem zářila Večernice.

Lapaje po dechu, vysoukal se z hrobu, lehl si na zem a šmátral po držadlech víka. Našel je a zatáhl. Víko se odklopilo, zaskřípalo v závěsech, přesně jak si představoval, nejdřív se ukázal jenom růžový satén, potom jedna paže v černém rukávu (Danny Glick byl pohřbený v obleku z biřmování), a potom... potom obličej.

Mikovi nadobro uvízl dech v hrdle.

Oči byly otevřené. Přesně jak věděl, že budou. Dokořán otevřené a vůbec ne skelné. Zdálo se, že jiskří strašidelným životem v posledním zmirajícím světle toho dne. Obličej vůbec nebyl smrtelně bledý; tváře vypadaly růžové, skoro jako jablíčka.

Pokusil se odtrhnout oči od toho trpytivého, strnulého pohledu, ale nedokázal to.

Zamumlal: „Ježíši –“

Slunce dokončilo oblouk dne a zmizelo za obzorem.

5.

Mark Petrie ve svém pokoji pracoval na modelu Frankensteinovy příšery a poslouchal, jak se rodiče baví dole v obývacím pokoji. Jeho pokoj byl v prvním patře statku, který koupili na South Jointner Avenue, a i když byl dům nyní vytápěný moderními naftovými kamny, staré rošty v patře zůstaly. Původně, když byl dům vytápěn hlavními kamny v kuchyni, teplovzdušné rošty zajišťovaly, že patro příliš nevychladne – i když ta žena, která zde původně v letech 1873 až 1896 se svým tvrdohlavým baptistickým manželem bydlela, si i přesto brala do postele horkou cihlu zabalenou do flanelu – ale nyní rošty sloužily jinému účelu. Skvěle vedly zvuk.

Rodiče byli dole v obývacím pokoji, ale stejně dobře si mohli povídat rovnou za jeho dveřmi.

Jednou, když ho otec chytil, jak v jejich bývalém domě poslouchá u dveří – Markovi bylo tehdy teprve šest – mu řekl staré anglické přísloví: Neposlouchej u klíčové dírky, abys mohl klidně spát. To znamená, řekl otec, že můžeš slyšet o sobě něco, co by se ti nelíbilo.

Nu, bylo ještě jedno přísloví. Předem varován, předem ozbrojen.

Když mu bylo dvanáct, byl Mark Petrie o něco menší, než byl průměr, a vypadal dost křehce. Ale pohyboval se s půvabem a lehkostí, která není v jeho věku, kdy jsou chlapci samá ruka samá noha, běžná. Měl hezkou, skoro mléčnou pleť, a jeho rysy, které s přibývajícím věkem budou považovány za orlí, teď vypadaly trochu žensky. Působilo mu to potíže, ještě než se do něho na školním dvoře pustil Richie Boddin, a on se rozhodl, že to zvládne sám. Celý problém si rozebral. Většina drsňáků, došel k závěru, byli velcí, oškliví a neohrabaní kluci. Děsili ostatní tím, že mohli ubližovat. Bojovali nečestně. Takže – pokud jste se nebáli trochu bolesti a pokud jste byli ochotni bojovat nečestně, dal se drsňák přemoct. Richie Boddin jako první tuto teorii beze zbytku potvrdil. S drsňákem na základní škole v Kittery to bylo půl napůl (což bylo svého druhu vítězství; drsňák v Kittery, už celý od krve, ale nepokořený, před shromážděnými dětmi na školním dvoře prohlásil, že jsou s Markem Petriem kamarádi. Mark, který považoval drsňáka

z Kittery za hlupáka, mu neodporoval. Pochopil, co je to diskrétnost). Mluvit s drsnáky nemělo smysl. Bolest byla jediným jazykem, kterému, jak se zdálo, Richie Boddin a jemu podobní celého světa rozumějí, a Mark měl zato, že právě proto svět stále prožívá zlé časy. Ten den ho poslali ze školy domů a otec se velice zlobil, dokud Mark, smířený s obřadným výpraskem srolovaným časopisem, otci neřekl, že Hitler byl v jádru takový Richie Boddin. To otce strašně rozesmálo, dokonce i matka se zahihňala. Výprask byl odvrácen.

Ted' June Petrieová říkala: „Myslíš, že to na něj zapůsobilo, Henry?“

„Těžko... říct.“ A Mark podle té zámlky věděl, že si otec zapálil dýmku. „Má obličej hazardního hráče.“

„Jenže tichá voda břehy mele.“ Odmlčela se. Matka pořád říkala věci jako že 'tichá voda břehy mele' nebo 'dlouhá cesta, marné volání'. Oba je velmi miloval, ale občas mu připadali nudní jako staré folianty v knihovně... a stejně tak zaprášení.

„Zrovna šli navštívit Marka,“ pokračovala. „Aby si hráli s jeho vláčkem... Ted' je jeden po smrti a druhý nezvěstný! Nebud' blázen, Henry. Přece něco cítí.“

„Ten stojí oběma nohama pevně na zemi,“ řekl pan Petrie. „Ať má pocity jaké chce, určitě mu nepřerostou přes hlavu.“

Mark přilepil levou paži Frankensteinovy příšery do příslušné jamky. Byl to speciální model který ve tmě zeleně světélkoval, stejně jako plastový Ježíš, kterého dostal v nedělní škole v Kittery za to, že se naučil z paměti stodevatenáctý žalm.

„Někdy jsem si říkal, že jsme měli mít ještě jednoho,“ říkal otec. „Mimo jiné by to bylo dobré i pro Marka.“

A matka, koketním tónem: „Ne, že bychom se nesnažili, miláčku.“

Otec cosi zabručel.

V rozhovoru nastala dlouhá odmlka. Mark věděl, že otec listuje v The Wall Street Journal. Matka má určitě na klíně rozložený román od Jane Austenové nebo možná od Henryho Jamese. Čte je pořád dokola, a ať se Mark propadne, jestli někdy pochopí, proč někdo čte knihy víc než jednou. Přece už ví, jak to skončí.

„Myslíš, že je bezpečné pouštět ho do lesa za domem?“ ptala se teď matka. „Říká se, že někde tady je tekoucí písek –“

„Ten je míle odtud.“

Mark se trochu uvolnil a přilepil příšeře druhou paži. Měl celý stůl plný modelů příšer, naaranžovaných do určité scény, která se měnila pokaždé, když přibyl nový člen. Byla to pěkná sbírka. Danny a Ralpie se na ni opravdu šli podívat ten večer, kdy... bůhvíco.

„Myslím, že se nemusíme bát,“ řekl otec. „Samozřejmě se musí vrátit do setmění.“

„Já jenom doufám, že z toho hrozného pohřbu nebude mít noční můry.“

Mark jako by viděl, jak otec pokrčil rameny. „Tony Glick... Je to neštěstí. Ale smrt a žal patří k životu. Časem si na tu myšlenku zvykne.“

„Možná.“ Další dlouhá pauza. Co přijde teď? uvažoval. Možná 'jablko nepadne daleko od stromu'. Nebo 'ohýbej stromek, dokud je mladý'. Mark přilepil příšeru na podstavec, což byl hrobeček s nakloněným náhrobním kamenem v pozadí. „Nevíme dne ani hodiny! Ale já mám noční můry.“

„Ano?“

„Pan Foreman je přímo umělec, i když to zní příšerně. Danny opravdu vypadal, jako by jenom spal. Každou chvíli mohl otevřít oči, zívnout a... Já opravdu nevím, proč lidi trvají na tom, aby se rakev otvírala, vždyť je to mučení. Je to... barbarské.“

„Už je po všem.“

„To doufám. Máme hodného chlapce, vid, Henry?“

„Marka? Je skvělý.“

Mark se usmál.

„Je něco v televizi?“

„Podívám se.“

Mark už zbytku nevěnoval pozornost; důležitý hovor byl u konce. Postavil model na parapet, aby uschl a ztvrdl. Za patnáct minut na něj matka zavolá, aby se chystal do postele. Z horního šuplíku si vzal pyžamo a začal se svlékat.

Matka se ve skutečnosti strachovala zbytečně o jeho duši, která vůbec nebyla citlivá. Nebyl žádný zvláštní důvod, proč by měla být;

ve většině ohledů byl typickým chlapcem, přes veškerou křehkost a půvab. Jeho rodina patřila do vyšší střední třídy, stále stoupala, a manželství jeho rodičů bylo zdravé. Milovali se neochvějně, možná trochu staromódně. V Markově životě nebylo žádné velké trauma. Šarvátky v nové škole ho nepoznamenaly. Se sobě rovnými vycházel a v podstatě chtěl stejné věci jako oni.

Pokud ho něco vydělovalo, byla to schopnost sebeovládání, odtažitosti. Nikdo mu ji nevštěpoval; vypadalo to, že se s ní narodil. Když jeho psa Choppera přejelo auto, nedal jinak, než že půjde s matkou k veterináři. A když veterinář řekl, Toho psa musím uspat, chlapče. Chápeš proč? Mark řekl, Vy ho neuspíte. Vy mu dáte injekci, aby umřel, že? Veterinář řekl Ano. Mark mu řekl, aby to udělal, ale nejdřív dal Chopperovi pusy. Bylo mu to líto, ale neplakal a neměl slzy na krajíčku. Matka plakala, ale za tři dny už pro ni Chopper zapadl do mlhy zapomnění, kdežto Mark na něj nezapomene nikdy. Takovou hodnotu mělo to, když jste neplakali. Brečet, to je jako vyčůrat všechno na zem.

Zmizení Ralphieho Glicka jím otrásl stejně jako Dannyho smrt, ale vyděšený nebyl. Slyšel jednoho pána v obchodě tvrdit, že Ralphieho nejspíš dostal nějaký sexuální maniak. Mark věděl, kdo je to sexuální maniak. Dělal s lidmi věci, ze kterých mu přeskočilo, a pokaždé, když byl s někým hotov, uškrtl ho (v komiksech ten skrčený vždycky udělal Arrrgggh) a zahrabal ho v lomu nebo pod podlahu opuštěné chatrče. Kdyby Markovi nějaký úchyl nabídl bonbon, nakopl by ho do koulí a uháněl by pryč jako namydlený blesk.

„Marku?“ Po schodech nahoru dolehl matčin hlas.

„Slyším,“ řekl a znovu se usmál.

„Nezapomeň na uši, až se budeš mýt.“

„Nezapomenu.“

Sešel dolů, aby je políbil na dobrou noc, pohyboval se pružně a půvabně, vrhl ještě jeden pohled za sebe na stůl, kde byly rozloženy jeho příšerky: Dracula s otevřenými ústy, až mu byly vidět špičáky, ohrožoval dívku, která ležela na zemi, zatímco Šílený doktor mučil dámu na skřipci a pan Hyde se plížil za starcem, který šel domů.

Věděl, co je to smrt? Jistě. Ta chvíle, kdy člověka dostanou příšery.

6.

Roy McDougall v půl deváté zastavil na příjezdové cestě ke svému přívěsu, dvakrát vytočil motor své staré fordky a vypnul startér. Karburátor byl těsně před zhroucením, blinkry nefungovaly, řadicí páka každou chvíli povolila. To je kára. To je život. Děcko doma řve a Sandy na něj prdí. Skvělé manželství.

Vystoupil z auta a zakopl o jednu z dlaždic, kterými od loňského léta chtěl vydláždít chodník od cesty ke schůdkům.

„Do prdele,“ zamumlal, zaškaredil se na ten kus cementu a třel si holeň.

Byl dost opilý. Z práce odešel ve tři a od té doby pil u Della s Kankem Petersem a Buddym Mayberrym. Hank už ji měl taky jako z praku a zdálo se, že je odhodlaný propít všechny peníze, ať jich je, kolik chce. Věděl, co si Sandy myslí o jeho kamarádech. Ať se z toho třeba posere. Zazlívát chlapovi pár piv v sobotu a neděli, když si celý týden láme hřbet na té zatracené česačce – navrch přesčasy o víkend. Co si o sobě myslí, že se tak povyšuje? Celý den sedí doma a nic nedělá, jenom se stará o domácnost, pokecá si s pošťákem a dohlédne, aby děcko nevlezlo do trouby Stejně na ně v poslední době nedává pozor. Tuhle jí to zatracené mrně dokonce spadlo při přebalování ze stolu.

Kdes přitom byla?

U něj. Držela jsem ho, Royi. Strašně se vrtí.

Vrtí. To určitě.

Došel ke dveřím, pořád ještě v ráži. V místě, kde se uhodil, noha stále bolela. Ale od ní se soucitu nedočká. Co pořád dělá, když on potí krev kvůli tomu blbci mistrovi? Čte si časopisy s „pravdivými životními příběhy“ a pojídá višně v čokoládě nebo zírání na limonády v televizi a pojídá višně v čokoládě nebo žvaní s kamarádkami po telefonu a pojídá višně v čokoládě. Začínají se jí dělat na zadku pupínky, stejně jako na obličej. Brzo člověk nerozezná jedno od druhého.

Strčil do dveří a vešel dovnitř.

To, co uviděl, ho zasáhlo okamžitě a pronikavě, trefilo ho to přes pivní opar jako mlasknutí mokrého ručníku: děcko, nahé a řvoucí, krev mu teče z nosu; Sandy je drží, blůzu bez rukávů umazanou od krve, ohlíží se po něm přes rameno, tvář staženou překvapením a strachem; na podlaze plena.

Randy, kterému ještě nevybledly monokly kolem očí, pozvedl ručky jako v úpěnlivé prosbě.

„Co se to tady děje?“ zeptal se Roy pomalu.

„Nic, Royi. Jenom –“

„Tys ho praštila,“ řekl bezbarvě. „Nedržel při přebalování, tak jsi mu jednu vrazila.“

„Ne,“ vyhrkla. „Překulil se a bouchl se do nosu, to je všechno. To je všechno.“

„Měl bych tě přerazit,“ řekl.

„Royi, jenom se bouchl do nosu –“

Svěsil ramena. „Co je k večeři?“

„Karbanátky. Ale připálily se,“ řekla uraženě a vytáhla si z džínů cíp blůzy, aby utřela Randymu nos. Roy zahlédl tukovou vybouleninu, která se jí dělala na břicho. Po porodu neshodila. Bylo jí to jedno.

„Ať je zticha.“

„Už přece ne–“

„Ať je zticha!“ zaječel Roy a Randy, který už vlastně zmlkl a jenom poňukával, se znovu rozeřval.

„Dám mu napít,“ řekla Sandy a vstávala.

„Chci večeři.“ Začal si svlékat denimové sako. „Kristepane, tady je bordel. Co děláš celý den, mlátíš ho?“

„Royi!“ řekla a zatvářila se pohoršeně. Potom se zahihňala. Nepříčetný výbuch vzteku kvůli dítěti, které nevydrží chvíli v klidu, když mu vyměňuje pleny, se začínal vzdalovat a rozplývat se. Jako by se to stalo jenom ve vyprávění nějaké kamarádky nebo v televizním seriálu.

„Dej mi večeři a potom tady ten svinčík dej do kupy.“

„Dobře. Dobře, to víš, že jo.“ Vytáhla z ledničky láhev a dala ji Randymu do ohrádky. Začal apaticky cucat, jeho oči těkaly z matky na otce v malých, uzavřených kruzích.

„Roi?“

„Hmmm? Co?“

„Už je to pryč.“

„Co?“

„Přece víš. Chceš to? Dnes večer?“

„Jasně,“ řekl. „Jasně.“ A znovu si pomyslel: „To je přece život. To je přece život.“

7.

Nolly Gardener poslouchal rock'n'roll v rádiu a luskal si prsty, když zazvonil telefon. Parkins odložil křížovkářský časopis a řekl: „Ztlum to trochu, jo?“

„Jasně, Parku.“ Nolly ztlumil rádio a dál luskal prsty.

„Haló?“ řekl Parkins.

„Konstábl Gillespie?“

„Jo.“

„Tady agent Tom Hanrahan, pane. Mám ty informace, které jste žádal.“

„To je skvělý, že jste se ozvali tak rychle.“

„Moc toho totiž není.“

„Nevadí,“ řekl Parkins. „Tak co máte?“

„Ben Mears vyšetřován v souvislosti s dopravní nehodou v květnu 1973 v severní části New Yorku. Žádné řízení nebylo zavedeno. Motocyklová bouračka. Jeho manželka Miranda zahynula. Svědkové řekli, že jel pomalu, a test byl negativní. Nejspíš najel na mokrou vozovku. Politické názory levicového zaměření. V roce 1966 se účastnil mírového pochodu v Princetonu. V roce 1967 mluvil na protiválečném shromáždění v Brooklynu. V osmašedesátém a sedmdesátém pochod na Washington. V listopadu 1971 zatčen při mírovém pochodu v San Franciscu. To je všechno, co tu na něho je.“

„Co ještě?“

„Kurt Barlow, tedy Kurt s 'k'. Je to Brit, i když naturalizovaný a ne rodem. Narodil se v Německu, v roce 1938 uprchl do Anglie, nejspíš gestapu před nose. Dřívější záznamy nejsou k mání, ale pravděpodobně je mu přes sedmdesát. Rodné jméno bylo Breichen. Od roku 1945 se v Londýně zabývá dovozem a vývozem, ale dá se

těžko zastihnout. Straker je jeho partnerem už od té doby a podle všeho má na starosti styk s veřejností.“

„Jo?“

„Straker je rodem Brit. Padesát osm let. Otec byl výrobce nábytku v Manchesteru. Nejspíš zanechal synovi slušné peníze, a tenhle Straker si taky nevedl špatně. Před osmnácti měsíci oba požádali o víza pro delší pobyt ve Spojených státech. Víc tu nemáme, Až na to, že jsou možná teplí.“

„Jo,“ řekl Parkins a vzdychl. „To jsem si myslel.“

„Kdybyste si přál další pomoc, můžeme se na ty vaše dva nové obchodníky zeptat CID a Scotland Yardu.“

„Ne, to stačí.“

„Mimochodem, žádné spojení mezi Mearsem a těmi dvěma. Pokud není důkladně kryté.“

„O.K. Díky.“

„Od toho tady jsme. Až budete potřebovat pomoc, obraťte se na nás.“

„Určitě. Zatím díky.“

Odložil sluchátko do vidlice a zamyšleně se na ně díval. „Kdo to byl, Parku?“ zeptal se Nolly a zesílil rádio. „Excellent Café. Nemají chleba se šunkou. Jenom sýrový tousty a vajíčkovéj salát.“

„Mám v šuplíku malinovej moučník, jestli chceš.“

„Ne, díky,“ řekl Parkins a znovu vzdychl.

8.

Skládka pořád ještě doutnala.

Dud Rogers se procházel kolem okraje a čichal vůni doutnajících odpadků. Pod nohama mu křupaly lahvičky a při každém kroku se vznesl prašný obláček černého popela. Uprostřed bezútěšné skládky se šířila a zase pohasínala široká vrstva uhlíků, podle toho, jak foukal vítr, a připomínala mu veliké červené oko, které se otevírá a zavírá... obří oko. Tu a tam se ozval tlumený výbuch aerosolové plechovky nebo žárovky. Když ráno zapaloval, vyběhla spousta krys víc, než kdy předtím viděl. Zastřelil jich plné tři tucty a když pistoli vracel do pouzdra, byla na dotek ještě horká. Byli mezi nimi pěkně velcí hajzlíci, některé krysy měřily celé dvě stopy. Divné, jak se jejich

počet zvyšuje nebo snižuje, podle toho, jaký je rok. Nejspíš to má něco společného s počasím. Kdyby to tak pokračovalo dál, musel by začít klást otrávené návnady, což nedělal od čtyřiašedesátého roku.

Támhle je zase jedna, podlézá pod žlutou kozou na řezání dřeva, která sloužila jako bariéra proti ohni.

Dud vytáhl pistolí, odjistil, zamířil a vypálil. Střela zajela před krysou do země a rozprsklá hlína jí poprášila kožich. Ale místo aby utekla, jenom se zvedla na zadních nohách a podívala se na něj, oči jako korálky rudě zářily ve světle ohně. Ježíši, některé jsou ale obrovské!

„Sbohem, pane Kryso,“ řekl Dud a pečlivě zacílil. Stiskl.

Krysa se převalila a zaškubala sebou.

Dud k ní došel a šlápl na ni těžkou botou. Krysa zatřásla zuby do kůže boty, boky se jí při dýchání slabě zdvíhaly.

„Hajzle,“ řekl Dud mírně a rozmáčkl jí hlavu.

Přidřep, podíval se na ni a zjistil, že myslí na Ruthie Crockettovou, která nenosí podprsenku. Když si oblékla nějaký přiléhavý pletený svetr, byly jí jasně vidět bradavky, ztvrdlé třením o vlnu, a kdyby chlap mohl ty kozičky vzít a trochu je zmáčknout, jenom trochu, rozumíte, takováhle děvka by se rozsvítila jako raketa...

Zvedl krysou za ocas a rozkmital ji jako kyvadlo. „Jak by se ti líbil starej pan Krysa v kalamári, Ruthie?“ Bezděčný dvojsmysl ho pobavil a z hrdla mu vyrazilo pištivé uchechtnutí. Jeho podivně nesouměrná hlava se kývala a přikyvovala.

Mrštil krysou daleko na skládku. Pak se otočil a zahlédl postavu – vysokou, neobyčejně štíhlou siluetu, vzdálenou asi padesát kroků vpravo.

Dud si otřel ruce do zelených kalhot, svěsil je k bokům a rázně vyrazil.

„Skládka je zavřená, pane.“

Muž se k němu otočil. Obličej, který se ukázal v rudé záři pohasínajícího ohně, měl vysoké lícní kosti a vypadal přemýšlivě. Vlasy byly bílé, s prameny zvláště mužné ocelové šedi. Chlapík je měl sčesané dozadu z vysokého, voskově bílého čela, jak to nosí ti

přihřátí koncertní pianisté. Oči zachytily a už si podržely červenou zář žhavých uhlíků, takže vypadaly jako podlité krví.

„Skutečně?“ řekl muž zdvořile, a v těch slovech zazněl slabý přízvuk, i když byla dokonale vyslovena. Mohl by to být nějaký žabožrout nebo machometán. „Přišel jsem se podívat na oheň. Je nádherný.“

„Jo,“ řekl Dud. „Vy jste zdejší?“

„Nedávno jsem přibyl do vašeho krásného města. Střílíte hodně krysy?“

„Dost málo. V poslední době jsou těch potvor miliony. Řekněte, nejste vy ten chlápek, co koupil Marstenův dům?“

„Dravci,“ řekl muž a založil si ruce za zády. Dud si s překvapením všiml, že ten chlapík je celý navlečený do obleku, s vestou a se všim všudy „Miluji noční dravce. Krysy... sovy... vlky. Jsou ve zdejších kraji vlci?“

„Ne,“ řekl Dud. „Nějaký chlápek nahoře v Durhamu před dvěma rokama dostal kojota. A je tu smečka divokejch psů, co honěj jeleny –“

„Psi,“ řekl cizinec a udělal opovržlivé gesto. „Nízká zvířata, která se krčí a vyjí, když uslyší neznámé kroky. Hodí se jenom k tomu, aby kňučeli a plazili se. Všem rozpárat břicho, to říkám já. Všechny je rozpárat!“

„No, takhle jsem nikdá nepřemejšlel,“ řekl Dud a pošinul se o krok zpět. „Vždycky je fajn mít někoho, s kým jdete ven, a víte, zastřílet si, ale v neděli skládka zavírá v šest a teď je půl desátý –“

„Jistě.“

Jenomže cizinec nedával nijak najevo, že odchází. Duda napadlo, že na celé město vyžrál. Všichni byli zvědaví, kdo stojí za tím Strakerem, a on to ví první – nejspíš kromě Larryho Crocketta, který mlčel jako hrob. Až příště zajde do města koupit si náboje k tomu fajnovému Georgeovi Middlerovi, jen tak ledabyle prohodí: Náhodou jsem tuhle večer potkal toho novýho chlápka. Koho? Ale, to víš. Co koupil Marstenův dům. Příjemnej chlap. Mluví trochu jako Talián.

„Nestraší v tom starým baráku?“ zeptal se, když návštěvníkovi pořád nebyly vidět paty.

„Jestli nestraší!“ Návštěvník se usmál a v tom úsměvu bylo cosi velmi zneklidňujícího. Takhle nějak by se mohla smát barakuda. „Ne; žádní duchové tam nejsou.“ Slovo duchové zvláště zdůraznil, jako by se dalo nahradit něčím ještě horším.

„No... už je pozdě a vůbec... už opravdu musíte jít, pane –?“

„Vždyť je to tak příjemné, pohovořit s vámi,“ řekl návštěvník, poprvé se naplno otočil k Dudovi a podíval se mu do očí. Jeho oči byly posazené daleko od sebe, stále je lemoval pochmurný oheň skládky. Nebylo možné jim uhnout, i když nebylo zdvořilé do nich civět. „Nevadilo by vám, kdybychom si ještě chvíli pohovořili?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekl Dud a jeho hlas zněl jakoby z velké dálky. Zdálo se, že ty oči rostou, rozšiřují se, až byly jako černé jámy rámované ohněm, jámy, do kterých jste mohli spadnout a utopit se.

„Děkuji vám,“ řekl. „Povězte mi... nepřekáží vám ten hrb při práci?“

„Ne,“ řekl Dud a pořád měl ten pocit dálky. Maně si pomyslel: At' mě čert vezme, jestli mě nehypnotizuje. Jako tuhle ten chlapík na trhu v Topshamu... jak jen se jmenuje? Pan Mefisto. Uspí vás a přinutí, abyste dělali všechny možné hlouposti – předvedli kuře, běhali jako pes nebo pověděli, co se stalo při oslavě vašich narozenin, když vám bylo šest. Zhypnotizoval starého Reggieho Sawyera a, pro pána Boha, jak jsme se nachechtali...

„Působí vám snad jiné potíže?“

„Ne... no...“ Díval se mu fascinovaně do očí.

„No tak,“ předl jemně návštěvníkův hlas. „Jste přece přátelé, ne? Jen mi to povězte.“

„No... holky... to víte, holky...“

„Jistě,“ řekl návštěvník konejšivě. „Děvčata se vám smějí, že? Nemají ponětí o vaší mužnosti. O vaší síle.“

„Přesně tak,“ zašeptal Dud. „Smějou se mi. Ona se mi směje.“

„Kdo je to ona?“

„Ruthie Crockettová. Ona... ona...“ Myšlenka odplynula. Nechal ji být. Nezáleželo na ní. Nezáleželo na ničem, jenom na čerstvě nabytém klidu. Tomhle chladivém a naprostém klidu.

„Dělá snad vtipy? Hihňá se do dlaně? Strká do kamarádek, když jdete kolem?“

„Ano...“

„Ale vy ji chcete,“ naléhal hlas. „Je to tak?“

„Ó, ano...“

„Budete ji mít. Jsem si jist.“

Bylo v tom něco... příjemného. Připadalo mu, že kdesi zdálky slyší sladké hlasy zpívat odporná slova. Stříbrné zvonky... bílé tváře... hlas Ruthie Crockettové. Skoro ji viděl, jak si bere kozičky do dlaní, dovolí, aby se ty zralé bílé polokoule pod svetrem vyboulily, a šeptá: Líbej je, Dude... kousej... lízej...

Bylo to, jako kdyby se topil. Topil v červeně rámovaných očích starého muže.

Když cizinec přistoupil blíž, Dud všechno pochopil a přivítal to, a když přišla bolest, byla sladká jako stříbro a zelená jako klidná voda nezměrné hloubky.

9.

Ruce měl neklidné, a místo aby sevřel láhev, prsty ji shodily ze stolu na koberec, kam s těžkým žuchnutím dopadla a zůstala ležet, zatímco skotská žbluňkavě vytékala na zelený plyš.

„Sakra!“ zabručel otec Donald Callahan a shýbl se, aby ji zvedl dřív, než vyteče všechno. Ve skutečnosti toho v láhvi moc nebylo. Co zbylo, postavil zpátky na stůl (dost daleko od kraje) a poodešel do kuchyně, aby se pod dřezem podíval po nějakém hadru a láhvi s čisticím prostředkem. Nebylo by dobré, kdyby paní Curlessová našla flek od rozlité whisky u pracovního stolu. Za těch dlouhých, kalných rán, kdy se cítíte trochu nesví, se pohled jejích laskavých, lítostivých očí nedal snést –

Chceš říct, kdy máš kocovinu.

Ano, kocovinu, velmi dobře. Připusťme si trochu pravdy ve svém okolí, ať to stojí co stojí. Poznej pravdu a ona tě osvobodí. Bij se za pravdu. Našel láhev s něčím, co se jmenovalo E-Vap, což nebylo tak nepodobné zvuku násilného dávení („E-Vap!“ zaskřehotal ten starý opilec, a pokálel se a pozvracel zároveň), a vzal ji do pracovny. Vůbec se nemotal. Naprosto ne. Dívejte se, pane policajt, přejudu po bílé čáře úplně rovně.

Callahan byl impozantní muž, třiapadesát let. Vlasy stříbřité, oči jasně modré (nyní protkané tenkými červenými nitkami), lemované irskými usměvavými vráskami, ústa pevná, bradu s mělkou rýhou ještě pevnější. Někdy ráno, když se na sebe díval do zrcadla, si myslel, že až se dožije šedesátky, pověsí kněžství na hřebík, odejde do Hollywoodu a začne hrát Spencera Tracyho.

„Otče Flanagane, kde jste, když vás potřebuji?“ zamručel a dřep si ke skvrně. Zamžoural na návod k použití na láhvi a nalil na skvrnu dva uzávěry E-Vapu. Flek okamžitě zbělal a začal bublat. Callahan to pozoroval s jistým úlekem a znovu se podíval na návod.

„Na opravdu vytrvalé skvrny,“ řekl nahlas plným, bujarým hlasem, díky kterému byl tak vítán v této farnosti, zvyklé na dlouhé odmlky, zaplněné cvakáním protézy ubohého starého otce Huma, „možno nechat působit sedm až deset minut.“

Přešel k oknu pracovny, které vedlo na Elm Street a byl z něj výhled na kostel svatého Ondřeje.

Inu, inu, myslel si. Tak tu stojím, je neděle večer a já jsem znovu opilý.

Požehnej mi, Otče, neboť jsem zhřešil.

Když člověk pije pomalu a nepřeruší práci (za dlouhých, osamělých večerů otec Callahan pracoval na svých Poznámkách. Pracoval na Poznámkách už skoro sedm let, měly být předzvěstí knihy o katolické církvi v Nové Anglii, ale tu a tam měl podezření, že kniha nebude nikdy napsána. Když se to tak vezme, Poznámky a jeho pití začaly zároveň. Genesis 1:1 – „Na počátku byla skotská, a otec Callahan řekl: 'Buďtež Poznámky'“), sotva si uvědomí, že se pomalu opijí. Ruka se dá vychovat tak, aby si člověk neuvědomil, že láhev je stále lehčí.

Uplynul nejméně jeden den od mé poslední zpovědi.

Bylo půl dvanácté, a když se podíval z okna ven, viděl jednolitou temnotu, přerušenu jediným kruhem světla z pouliční lampy před kostelem. Každou chvíli do něj mohl vtančit Fred Astaire v cylindru, fraku, psích dečkách a bílých střevících, s vířící hůlkou. Setká se s Ginger Rogersovou. Tančí waltz na melodii „Ať mi znovu zahrají starý dobrý kosmický K Vap blues“.

Opřel se čelem o sklo, povolil svaly v tom hezkém obličejí, který míval, aspoň v některých rysech, jeho kletba se vsákla do vyrytých vrásek usouzené únavy.

Jsem opilý a jsem všivý kněz, Otče.

Za zavřenýma očima viděl tmou zpovědnice, cítil, jak jeho prsty vytahují okénko a navíjejí stín všech tajemství lidského srdce, cítil vůni a starý samet klekaček a pot starých lidí; cítil ve slinách stopy žíraviny

Požehnejte mi, Otče,

(Rozmlátil jsem bratrovo auto, Uhodil jsem manželku, Nahlížel jsem do okna paní Sawyerové, když se svlékala, Lhal jsem, Podváděl jsem, Měl jsem smilné myšlenky, Já, Já, Já)

neboť jsem zhřešil

Otevřel oči, Fred Astaire se ještě neobjevil. Možná až odbije půlnoc. Město spí. Kromě –

Vzhlédl. Ano, tam nahoře se svítilo.

Pomyslel na mladou Bowieovou – ne, McDougallovou, teď se jmenovala McDougallová – jak tím svým ševelivým hlasem říká, že uhodila své dítě, a když se zeptá, jak často, vycítí (skoro uslyší), jak jí v hlavě víří kolečka a jak počítá. Smutný osud pro lidskou bytost. To dítě křtil. Randall Fratus McDougall. Počat na zadním sedadle auta Royce McDougalla, pravděpodobně při promítání dvouprogramu. Maličká vřiskající věcička. Uvažoval, jestli Sandy věděla nebo ji aspoň napadlo, jak rád by tím malým okénkem oběma rukama popadl tu třepotající a kroutící se duši na druhé straně a zmáčkl ji, až by řvala. Tvoje pokání budiž šest pravých háků a pořádný kopanec do prdele. Jdi svou cestou a již nehřeš více.

„Nuda,“ řekl.

Ale ve zpovědnicích bylo něco víc než nuda; ta sama o sobě ho neznechucovala a netlačila do stále se rozšiřujícího klubu Společnost flašky katolických kněží a Rytířů krátké košile. Byl to neutichající, mrtvý, stále uhánějící stroj církve, odnášející na svém nekonečném pásu hříchy všech oveček do nebe. Bylo to obřadné uznání zla církví, nyní více zaměstnáváné sociálními zly; vykoupení nad růžencem pro starší dámy, jejichž rodiče mluvili evropskými jazyky. Ve zpovědnici bylo skutečně přítomno zlo, stejně skutečné jako vůně starého

sametu. Ale bylo to bezduché, neinteligentní zlo, které nezasluhuje ani lítost, ani milost. Pěst dopadající na dětskou tvář, rozřezaná pneumatika, rvačka v putyce, vkládání žiletek do jablek v předvečer Všech svatých, stále stejné, prázdné skutky, které je lidská mysl ve všech svých záhybech a zákrutech schopna zplodit. Pánové, tohle by vyléčila lepší vězení. Lepší policajti. Lepší sociální služby. Lepší kontrola porodnosti. Lepší sterilizační techniky. Lepší potraty. Pánové, jestliže vyrveme tento plod z lůna v krvavém chuchvalci beztvarých rukou a nohou, nikdy nevyroste, aby umlátíl kladivem stařenku. Dámy, jestliže připoutáme tohoto muže na speciální křeslo protkané dráty a usmažíme ho jako kotletu v mikrovlnné troubě, nikdy už nebude mít příležitost umučit další chlapce. Venkované, jestliže projde tento eugenický návrh, mohu vám zaručit, že už nikdy –

Do hajzlu.

Pravdu o svém stavu poznával dost dlouho, možná už tři roky. Nabývala jasnosti a určitosti jako rozmazaný film, který se stále zaostřuje, dokud každá linie není břitká a jasná. Upínal se k Poslání. Noví knězi vždycky nějaké mají: rasová diskriminace, osvobození žen, dokonce osvobození homosexuálů; chudoba, šílenství, nezákonnost. To vše ho zneklidňovalo. Jediní sociálně uvědomělí knězi, se kterými se cítil dobře, byli ti, kteří militantně brojili proti válce ve Vietnamu. Teď, když jejich kauza zastarala, posedávají a debatují o pochodech a shromážděních, stejně jako staré manželské páry debatují o svých líbáncích a prvních cestách vlakem. Ale Callahan nebyl ani nový ani starý kněz; zjistil, že hraje roli tradicionalisty, který už nemůže věřit ani svým základním postulátům. Chtěl vést divizi v armádě – koho? Boha, správně, dobře, to pojmenovávalo stejnou věc – do boje proti ZLU. Chtěl výstroj a bitevní linie a nikdy mu nevadilo stát v zimě před supermarkety a rozdávat letáky o bojkotu salátu nebo grepů. Chtěl vidět, jak ZLO se svým rubášem podvodu padá, každý rys ve tváři zřetelný. Chtěl si to se ZLEM rozdat ve rvačce, jako Muhammad Ali proti Joeovi Frazierovi, Celtiks proti Kniks, Jákob proti andělovi. Chtěl, aby ten zápas byl čistý, neomezovaný politikou, která stojí v pozadí každého sociálního problému jako deformované siamské

dvojče. To všechno chtěl od chvíle, kdy zatoužil být knězem, a volání na něj přišlo ve čtrnácti letech, kdy ho dojal příběh svatého Štěpána, prvního křesťanského mučedníka, který byl ukamenován, aby ve chvíli smrti spatřil Krista. Nebesa byla mlhavou atrakcí ve srovnání s bojem – a možná smrtí – ve službách Páně.

Ale žádných bitev nebylo. Byly jen šarvátky s neurčitým výsledkem. A ZLO nenosilo jednu tvář, ale mnohé, a všechny byly prázdné a velmi často s bradou potřísněnou slinami. Vlastně byl nucen dojít k závěru, že na světě není vůbec žádné ZLO, ale jenom zlo – nebo snad (zlo). Ve chvílích, jako byla tahle, měl podezření, že Hitler nebyl nic než uštvaný byrokrat a Satan sám byl duševně defektní bytost s primitivním smyslem pro humor – takovým, kterému připadá hrozně zábavné krmit racky výbušnými žabkami vmáčkнутými do chleba.

Velké sociální, morální a duchovní bitvy věků dohvěly k Sandy McDougallové, která dokáže mrsknout své usmrkané děcko do rohu, a to dítě pak vyrostne a mrskne zase svým děckem do rohu, a tak donekonečna, aleluja, a k tomu burákové máslo. Svatá Maria, milostiplná, pomoz mi vyhrát tyhle závody dobytčáků.

Bylo to víc než otupující. Bylo to děsivé svými pustošivými následky na jakoukoli smysluplnou definici života i nebes. Neboť co tam? Věčné církevní hrací automaty, zábavné projížďky v parku a nebeské demolování kár?

Podíval se na hodiny na zdi. Bylo šest minut po půlnoci a po Fredu Astairovi a Ginger Rogersové pořád ani stopa. Ani po Mickeym Rooneyem. Ale E-Vapu už vypršel čas. Teď to vyluxuje, paní Curlessová se na něj nebude dívat s tím lítostivým výrazem a život půjde dál. Amen.

Kapitola sedmá

Matt

I.

V úterý, když skončila třetí hodina, odešel Matt do kabinetu, kde na něj už čekal Ben Mears.

„Ahoj,“ řekl Matt. „Jdeš brzo.“

Ben vstal, potřásl si rukama. „To je asi rodinná kletba. Snad mě ty děti neroznesou na kopytech?“

„Jasně že ne,“ řekl Matt. „Tak jdeme.“

Ben ho trochu překvapil. Oblékl se do hezkého sportovního saka a kalhot. Na nohou dobré boty, které vypadaly, že nebyly příliš nošeny. Matt už měl v hodinách jako hosty jiné literární typy a ty obvykle byly oblečeny nedbale či vyloženě podivínsky. Před rokem požádal poměrně známou básničku, která četla své verše na maineské univerzitě v Portlandu, aby laskavě následující den přišla do jejich školy a povídala třídě o poezii. Objevila se v tříčtvrtečních kalhotách a jehlových podpatcích. Zdálo se, že tím podvědomě říká: Podívejte se na mě, jak jsem dala na prdel systému, který si stanovil pravidla hry. Jsem volná jako vítr.

Při tom srovnání jeho obdiv k Benovi ztlačil. Po více než třiceti letech učení dospěl k názoru, že nikdo systému na prdel nedá a vítěz není nikdo, a jenom hlupáci si myslí, že mají navrch.

„Pěkná budova,“ prohodil Ben a rozhlížel se, když šli po chodbě. „S mou střední školou se to nedá srovnat. Okna měla většinou spíš jako střílny.“

„První chyba,“ řekl Matt. „Nesmíš tomu říkat budova. Je to 'zařízení'. Černé tabule jsou 'vizuální pomůcky'. A děti jsou 'homogenní množina koedukovaných studentů ve věku mladším dvaceti let'.“

„To je pro ně báječné,“ ušklíbl se Ben.

„No jistě. Chodils na vysokou, Bene?“

„Snažil jsem se. Humanitní vědy. Ale připadalo mi, že všichni hrají jakousi intelektuální hru na ukořistění vlajky – taky můžete

najít svou sekeru a nabrousit ji, tedy stát se známým a milovaným. Takže jsem vypadl. Když se prodávala Conwayova dcera, nakládal jsem basy s kokakolou na nákladňáky.“

„Pověz to dětem. Bude je to zajímat.“

„Učíte rád?“ zeptal se Ben.

„Jistěže. Jinak by to bylo promarněných čtyřicet let.“

Ozvalo se druhé zvonění, hlasitě se rozlehlo chodbou, která nyní byla prázdná, až na jednoho otálejícího studenta, který se loudal kolem šipky s nápisem „Truhlářská dílna“.

„Jak je to tu s drogami?“ zeptal se Ben.

„Všechno možné. Jako na každé škole v Americe. Na naší se spíš chlastá než co jiného.“

„Marjánka nic?“

„Marjánku nepovažuji za problém, ani ředitel ne, samozřejmě přísně neoficiálně. Náhodou vím, že náš poradce pro volbu povolání si taky rád šlukne. Sám jsem to zkusil. Účinek je příjemný, ale potom mě pálí žába.“

„Vy jste to zkusil?“

„Pssst,“ řekl Matt. „Velký bratr má uši všude. Kromě toho už jsme u mé třídy.“

„Ach je.“

„Nebud' nervózní,“ šeptl Matt a zavedl ho dovnitř. „Dobré ráno vespolek,“ řekl dvacítce studentů, kteří z Bena nespouštěli oči. „Tohle je pan Ben Mears.“

2.

Nejdřív si Ben myslel, že je na špatné adrese.

Když ho Matt Burke zval na večeri, byl si úplně jist, že říká, že je to ten malý šedivý dům hned za tím z červených cihel, ale z domu, před kterým stál, proudila na plné pecky rock'n'rollová hudba.

Znovu zabouchal matným mosazným klepadlem, odpovědi se nedočkal, zabouchal ještě jednou. Tentokrát se hudba ztlumila a hlas, který patřil nepochybně Mattovi, zaječel: „Je otevřeno! Vstupte!“

Poslechl a zvědavě se rozhlédl. Přední vchod se otvíral přímo do malého obývacího pokoje zařízeného ve stylu raně amerického

vetešnictví, kterému vévodila neuvěřitelně stařícká televize značky Motorola. Z kvadrofonních reproduktorů se valila hudba.

Z kuchyně vyšel Matt, opásaný červenobíle kostkovanou zástěrou. Za ním se táhla vůně špaget s omáčkou.

„Promiň mi ten randál,“ řekl Matt. „Jsem nahluchlý. Pouštím to naplno.“

„Dobrá hudba.“

„Jsem rockový fanda už od dob Buddy Hollyho. Báječná muzika. Máš hlad?“

„Jo,“ řekl Ben. „Ještě jednou díky, že jste mě pozval. Od té doby, co jsem se vrátil do 'salem's Lotu, jsem toho myslím snědl víc než za posledních pět let.“

„Je to pohostinné město. Doufám, že ti nebude vadit, když se najíme v kuchyni. Před pár měsíci sem přišel nějaký starožitník a nabídl mi za můj jídelní stůl dvě stě dolarů. Ještě jsem se nedostal k tomu, abych si sehnal jiný.“

„Nevadí. Jsem kuchyňský jedlík ze starého rodu kuchyňských jedlíků.“

Kuchyň byla stroze uspořádaná. Na malém čtyřploténkovém sporáku bublal kastrol s omáčkou a kouřilo se z cedníku se špagetami. Malý sklápěcí stůl byl prostřený různorodými talíři a sklenicemi, které měly kolem okrajů namalované tančící postavičky z kreslených filmů – to jsou ale hezké skleničky, pomyslel si Ben radostně. Poslední napětí z toho, že je s cizím člověkem, z něj spadlo a začal se cítit jako doma.

„Ve skříňce nad dřezem je bourbon, žitná a vodka,“ navigoval ho Matt. „V lednici je něco namíchaného. Obávám se, že to nebude nic moc.“

„Bourbon a voda z kohoutku mi budou stačit.“

„Jen si posluž. Já zatím naservíruju.“

Ben si míchal pití a řekl: „Vaše třída se mi líbila. Dávali mi dobré otázky. Těžké, ale dobré.“

„Jako třeba kde bereš nápady?“ zeptal se Matt a napodobil dětinské sexy žvatlání Ruthie Crockettové.

„Je to kus.“

„To zas ano. V mrazáku za krájeným ananasem je láhev Lancers. Zvlášť jsem ji koupil.“

„Ale to jste neměl –“

„Ale no tak, Bene. V Lotu nevidáme autory bestsellerů každý den.“

„To je trochu přehnané.“

Ben dopil, vzal od Matta talíř špaget, polil je omáčkou a zavrtěl vidličkou opřenou o lžici. „Fantastické,“ vydechl. „Mamma mia.“

„Jen si dej,“ povzbuzoval ho Matt.

Ben se podíval na talíř, který vyprázdnil úžasnou rychlostí. Trochu provinile si otřel ústa.

„Ještě?“

„Půlku talíře, jestli můžu. Jsou to vynikající špagety.“

Matt mu přinesl plný talíř. „Jestli to nesníme, dorazí to kocour. Ubohé zvíře. Váží dvacet liber a k misce se jen valí.“

„Páni, jak to, že jsem si ho nevšiml?“

Matt se usmál. „Někde lítá. Tvoje nová kniha je román?“

„Určitá fikce,“ řekl Ben. „Abych byl upřímný, píšu to pro peníze. Umění je nádherné, ale taky bych si rád jednou z klobouku vytáhl štěstíčko.“

„Jaké jsou vyhlídky?“

„Nevalné,“ řekl Ben.

„Pojďme do obývacího pokoje,“ navrhl Matt. „Křesla jsou sice prosezená, ale pohodlnější než tyhle kuchyňské hrůzy. Najedl ses dost?“

„Připadám si jako otesánek.“

V obývacím pokoji Matt vytrhl štos alb a začal si zapalovat mohutnou dýmku ze sukovitého baobabu. Jakmile se mu uspokojivě rozhořela (zahalený v oblaku dýmu), podíval se na Bena.

„Ne,“ řekl. „Odtud ho neuvídíš.“

Ben se rychle ohlédl. „Koho?“

„Marstenův dům. Vsadím se o dvacetník, žes ho hledal.“

Ben se stísněně zasmál. „Sázku nepřijímám.“

„Ten děj se odehrává ve městě jako je 'saalem's Lot?“

„Podobné je město i lidé,“ přikývl Ben. „Objeví se série sexuálních vražd a zmrzačení. Zahájím jednou z nich a popíšu ji, jak probíhá, od začátku do konce, do posledního detailu. Namočím do

toho čtenáři nos. Zrovna jsem si črtal tuhle část, když zmizel Ralphie Glick, a to všemu dodalo... nu, ošklivý nádech.“

„Založíš to vyprávění na případech zmizení z třicátých let tady ve městě?“

Ben se na něj upřeně zadíval. „Vy o tom něco víte?“

„Ale ano. A ještě hodně starších usedlíků. Já jsem tehdy v Lotu nebyl, ale byli tu Mabel Wertsová, Glynis Mayberryová a Milt Crossen. Někteří si dali dohromady dvě a dvě.“

„Co přesně?“

„Ale no tak, Bene. Ta souvislost je přece zřejmá, ne?“

„Myslím, že je. Když byl dům naposledy obydlen, zmizely čtyři děti během deseti let. Teď je po šestatřiceti letech obydlený znova, a v tu ránu zmizí Ralphie Glick.“

„Myslíš, že je to náhoda?“

„Asi ano,“ řekl Ben opatrně. Susanina slova o opatrnosti mu stále zněla v uších. „Ale je to divné. Probíral jsem Ledger od roku 1939 do 1970, abych měl srovnání. Zmizely tři děti. Jeden kluk utekl a později se zjistilo, že pracuje v Bostonu – bylo mu šestnáct a vypadal starší. Další dítě po měsíci vylovili z Androscogginu. A jedno našli pochované u silnice číslo 116 v Gates, zjevně se stalo obětí nehody, po které viník ujel. Všechno se vysvětlilo.“

„Možná se vysvětlí i zmizení Glicka.“

„Možná.“

„Ale ty si to nemyslíš. Co víš o tom Strakerovi?“

„Vůbec nic,“ řekl Ben. „Ani nevím jistě, jestli se s ním chce setkat. Zrovna teď se mi dobře píše, a to závisí na určitém konceptu Marstenova domu a jeho obyvatel. Kdybych zjistil, že Straker je úplně obyčejný obchodník, jako že určitě je, mohlo by mě to vyvést z rovnováhy.“

„Neřekl bych, že je to zrovna ten případ. Dneska otevřel obchod. Zastavila se tam Susie Nortonová s matkou, jak jsem pochopil... krucinál, většina ženských z města tam aspoň nakoukla. Podle Della Markeye, naprosto spolehlivého zdroje, se tam dobelhala i Mabel Wertsová. Zdá se, že ten chlap umí udělat dojem. Švihácky se obléká, je neobyčejně elegantní, naprosto plešatý. A okouzující. Prý už prodal několik kousků.“

Ben se zašklebil. „Skvělé. Už někdo viděl druhou polovičku jejich týmu?“

„Údajně cestuje po nákupech.“

„Proč údajně?“

Matt neklidně pokrčil rameny. „Nevím. Všechno je to nejspíš dokonale v cajku, ale já jsem z toho domu nervózní. Skoro jako by ho ti dva hledali. Jak jsi říkal, dřepí na tom kopci jako modla.“

Ben přikývl.

„A ke všemu nám zmizelo další děcko. A ten Ralphieho bratr Danny. Ve dvanácti umře. Příčina smrti: zhoubná anémie.“

„Co je na tom divného? Je to samozřejmě neštěstí –“

„Můj doktor je mladý chlapík, jmenuje se Jimmy Cody, Bene. Učil jsem ho. Tehdy to byl takový malý divoch, dnes je z něj dobrý doktor. Teď ti řeknu drb, nezapomeň. Z doslechu.“

„O.K.“

„Byl jsem na kontrole a náhodou jsem se zmínil, že je to hanba s tím malým Glickem, strašné pro rodiče, sotva toho druhého ztratili. Jimmy řekl, že ten případ konzultoval s Georgem Gorbym. Chlapec byl opravdu anemický. Říkal, že červené krvinky by se u chlapce Dannyho věku měly pohybovat někde v hodnotách osmdesát pět až devadesát procent. Danny měl méně než pětáctýřicet procent.“

„Páni,“ vyhrkl Ben.

„Dávali mu injekce B12 a telecí játra a zdálo se, že to pomáhá. Na druhý den ho chtěli pustit. A bác ho, umřel.“

„Určitě nechcete, aby se tohle dozvěděla Mabel Wertsová,“ řekl Ben. „Viděla by v parku domorodce s otrávenými šípy.“

„Nezmínil jsem se o tom nikomu kromě tebe. A dál se šířit nemíním. A mimochodem, Bene, myslím, že na tvém místě bych držel téma tvé knihy v tajnosti. Jestli se Loretta Starcherová zeptá, o čem píšeš, řekni jí, že o architektuře.“

„Už jsem tuhle radu dostal.“

„Nepochybně od Susan Nortonové.“

Ben se podíval na hodiny a vstal. „Když mluvíme o Susan –“

„Tokající sameček v plném vybarvení,“ zasmál se Matt. „Čistě náhodou musím jít nahoru do školy. Dáváme dohromady třetí

jednání školní hry, komedie velkého společenského významu, která se jmenuje Charleyův problém.“

„Jaký je ten problém?“

„Pupínky,“ zazubil se Matt.

Společně došli ke dveřím, Matt se zastavil, aby si navlékl vybledlý školní kabát. Ben si pomyslel, že má postavu spíš stárnoucího trenéra atletiky než usedlého učitele angličtiny – pokud vynecháte obličej, který byl inteligentní, i když zasněný, a jaksi nevinný.

„Poslechni,“ řekl Matt, když vyšli na zápraží, „kde budeš večeřet v pátek večer?“

„Nevím,“ odpověděl Ben. „Myslel jsem, že bychom se Susan mohli jít do kina. Zkrátka si někam vyrazit.“

„Napadlo mě něco jiného,“ začal Matt. „Možná bychom my tři měli utvořit výbor, zajet k Marstenovu domu a představit se novému panstvu. Samozřejmě jménem celého města.“

„Jasně,“ řekl Ben. „Byla by to běžná zdvořilost, ne?“

„Vesnická uvítací delegace,“ souhlasil Matt.

„Zmíním se o tom dneska Susan. Myším, že bude pro.“

„Dobrá.“

Matt zvedl ruku a zamával, když Benův citroen frčel kolem. Ben dvakrát zatroubil na rozloučenou, a potom jeho zadní světla zmizela za kopcem.

Matt stál na zápraží skoro celou minutu poté, co dozněl zvuk motoru, ruce vražené do kapes saka, oči obrácené k domu na kopci.

3.

Ve čtvrtek večer zkouška nebyla a Matt kolem deváté zajel k Dellovi na dvě tři piva. Kdyby mu je na nespavost nepředepsal ten drzoun Jimmy Cody, předepsal by si je sám.

U Della bylo poloprázdno, protože tam nehrála žádná kapela. Matt uviděl jenom tři lidi, které znal: Lišáka Craiga, který si hýčkal pivo v rohu; Floyd Tibbitse, na čele vrásky (tento týden mluvil se Susan třikrát, dvakrát po telefonu a jednou osobně u Nortonových v obýváku, a žádný z těch rozhovorů nedopadl dobře); a Mika Ryersona, který seděl v boxu u zdi.

Matt přešel k baru, kde Dell Markey leštil sklenice a díval se na přenosnou televizi.

„Ahoj, Matte. Jak se máš?“

„Slušně. Dnes večer tu není rušno.“

Dell pokrčil rameny. „No jo. V Gates dávají v kině nějaký filmy o motorkách. S tím se nemůžu rovnat. Sklenici nebo džbán?“

„Nalej do džbánu.“

Dell natočil, stáhl pěnu a dočepoval ještě dva palce. Matt zaplatil a po chvilce váhání přešel k Mikovu boxu. Mike absolvoval Mattovy lekce angličtiny jako skoro všichni mladí lidé v Lotu, a Matt ho měl rád. Odvedl nadprůměrnou práci s průměrnou inteligencí, protože tvrdě pracoval a znova a znova se ptal na věci, kterým nerozuměl, dokud je nepochopil. Navíc měl průzračný, nespoutaný smysl pro humor a příjemný šmrnc individualismu, který z něho dělal favorita třídy.

„Ahoj, Miku,“ pozdravil. „Můžu si přisednout?“

Mike Ryerson vstal a Matt pocítil šok, jako by dostal elektrickou ránu. Jeho první reakce byla: Drogy. Tvrdé drogy.

„Jistě, pane Burke. Posad'te se.“ Mdlý hlas. Měl odpudivou, těstovitě bílou pleť, která pod očima tmavla do hlubokých stínů. Samy oči vypadaly příliš velké a horečné. Ruce se v šeru putyky pomalu pohybovaly po stole jako duchové. Před ním stála nedotčená láhev piva.

„Jak se máš, Miku?“ Matt si nalil sklenici piva a dával pozor na ruce, které se chtěly třást.

Jeho život plynul v sladkém poklidu, jehož grafická křivka se jen mírně zdvíhala a klesala (před třinácti lety, kdy mu zemřela matka, poklesla až na dno), a jedna z věcí, které mu vadily, byly mizerné konce, kterých se dočkali někteří jeho studenti. Billy Royko zahynul ve zřícené helikoptěře ve Vietnamu dva měsíce před zastavením palby; Sally Greerovou, jednu z nejchytřejších a nejživějších dívek, které kdy učil, zabil opilý chlapec, když mu řekla, že se s ním chce rozejít; Gary Coleman oslepl díky nějaké tajemné degeneraci očního nervu; bratr Buddyho Mayberryho Doug, jediný hodný chlapec v celém tom nepřiliš bystrém rodě, se utopil na pláži Old Orchard; a drogy, ta malá smrt. Ne všichni, kdo zabrousili k vodám Léthé, se v

nich museli zkoupat, ale bylo jich dost – děti, které si ze snů dělaly protein.

„Jak se mám?“ řekl Mike pomalu. „Já nevím, pane Burke. Moc dobře ne.“

„V jakým sajrajtu to jedeš, Miku?“ zeptal se Matt jemně.

Mike se na něj nechápavě díval.

„Drogy,“ řekl Matt. „Benzedrák? Barbiturát? Kokain? Nebo snad –“

„Žádný drogy,“ odpověděl Mike. „Myslím, že jsem nemocný.“

„Mluvíš pravdu?“

„V životě jsem tvrdý drogy nebral,“ ohradil se Mike a zdálo se, že ta slova ho stojí strašné úsilí. „Jenom trávu, a tu jsem neměl už čtyři měsíce. Jsem nemocný... od pondělka, myslím. V neděli večer jsem usnul na Harmony Hill, víte. Probudil jsem se až v pondělí ráno.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Bylo mi mizerně. Od té doby je mi pořád mizerně. Vypadá to, že každý den je mi hůř.“ Vzdychl, a ten poryv vzduchu jako by otrásl jeho tělem jako uschlým listem na javoru v listopadu.

Matt se zaujatě naklonil dopředu. „To se stalo po pohřbu Dannyho Glicka?“

„Jo.“ Mike se na něj znovu podíval. „Vrátil jsem se tam, abych to dodělal, když všichni odešli domů, ale ten hajzl – promiňte, pane Burke – Royal Snow se ani neukázal. Dlouho jsem na něho čekal, a tehdy jsem musel onemocnět, protože potom už všechno... ach, bolí mě z toho hlava. Nemůžu přemýšlet.“

„Co si pamatuješ, Miku?“

„Pamatuju?“ Mike nahlédl do zlatých hlubin své sklenice a pozoroval bublinky, které se odpoutávaly od stěn a vznášely se k hladině, aby tam uvolnily plyn.

„Pamatuju si zpěv,“ řekl. „Nejsladší zpěv, jaký jsem kdy slyšel. A pocit, jako... jako kdybich se topil. Jenomže to bylo příjemné. Až na ty oči. Ty oči.“

Chytil se za lokty a otrásl se.

„Čí oči?“ zeptal se Matt a naklonil se ještě blíže.

„Byly červené. Ach, strašlivé oči.“

„Čí?“

„Nevzpomínám si. Žádné oči. Všechno se mi to zdálo.“ Odstrčil vzpomínku od sebe. Matt to skoro viděl. „Nic jiného si z nedělní noci nepamatuju. Probudil jsem se v pondělí ráno na zemi a nejdřív jsem nemohl ani vstát, jak jsem byl unavený. Ale nakonec jsem vstal. Slunce už bylo dost vysoko a já se bál, že jsem chytil úpal. Tak jsem šel do lesa k potoku. To mě úplně dorazilo. Ach, byl jsem strašně unavený. Tak jsem se vrátil a spal. Spal jsem až... ach, do čtyř nebo pěti hodin.“ Nepatrně, slabounce se zahihňal. „Byl jsem celý zavátý listím, když jsem se probudil. Ale bylo mi trochu líp. Vstal jsem a vrátil se k dodávce.“ Pomalu si přejel rukou obličej. „Ale tu práci s malým Glickem z neděle jsem musel někdy mezitím dodělat. Divné. Vůbec si na to nevzpomínám.“

„Dodělat?“

„Hrob byl úplně zasypaný, ať Royal přišel nebo ne. Drny urovnané a všechno jak má být. Dobrá práce. Nepamatuju si, že bych to dělal já. Musel jsem být fakt nemocný.“

„Kde jsi strávil noc v pondělí?“

„Doma. Kde jinde?“

„Jak ses cítil v úterý ráno?“

„V úterý ráno jsem se vůbec neprobudil. Prospal jsem celý den. Probudil jsem se až v úterý v noci.“

„Jak ti pak bylo?“

„Strašně. Nohy jako z gumy. Snažil jsem se napít vody a skoro jsem upadl. Když jsem šel do kuchyně, musel jsem se přidržovat nábytku. Byl jsem slabý jako štěně.“

Zamračil se.

„Měl jsem k večeři masovou konzervu, ale vůbec jsem nemohl jíst. Už jenom když jsem se na ni podíval, dělalo se mi zle. Jako když máte strašlivou kocovinu a někdo vám ukáže jídlo.“

„Tys nic nejedl?“

„Snažil jsem se, ale zvrátil jsem to. Ale bylo mi líp. Šel jsem ven a trochu se prošel. Pak jsem se vrátil do postele.“ Jeho prsty obtahovaly na stole kolečka od piva. „Dostal jsem strach, než jsem šel spát. Jako když se malé děcko bojí bubáků. Všechno jsem obešel a ujistil se, že jsou okna zamčená. A než jsem šel spát, nechal jsem všude rozsvíceno.“

„A včera ráno?“

„Hmmm? No... vstal jsem až v devět večer.“ Znovu se nepatrně zahihňal. „Vzpomínám si, že mě napadlo, že jestli to tak půjde dál, budu spát úplně obráceně. A přesně tohle člověk dělá, když je mrtvý.“

Matt si ho zachmuřeně prohlížel. Floyd Tibbits vstal, vhodil do jukeboxu čtvrták a začal mačkat knoflíky písniček.

„Divné,“ řekl Mike. „Když jsem vstal, měl jsem okno do ložnice otevřené. Musel jsem je otevřít já sám. Měl jsem sen... kdosi byl v okně a já jsem vstal... vstal, abych ho pustil dovnitř. Jako byste vstával, abyste pustil starého přítele, kterému je zima nebo... nebo má hlad.“

„Kdo to byl?“

„Byl to jenom sen, pane Burke.“

„Ale kdo to v tom snu byl?“

„Nevím. Snažil jsem se jíst, ale už jenom z toho pomyšlení mi bylo na blití.“

„Cos dělal?“

„Díval jsem se na televizi, dokud to Johnny Carson nezabalil. Bylo mi mnohem líp. Pak jsem šel spát.“

„Zamykal jsi okna?“

„Ne.“

„A spal jsi celý den?“

„Probudil jsem se, až když slunko zapadlo.“

„Slabý?“

„To bych řek.“ Přejel si rukou tvář. „Cítím se tak mizerně!“ vykřikl přeskakujícím hlasem. „Je to jenom chřipka nebo něco takového, že, pane Burke? Nejsem doopravdy nemocný, že ne?“

„Nevím,“ řekl Matt.

„Myslel jsem, že pár piv mě postaví na nohy, ale nemůžu to vypít. Jednou jsem si usrkl a málem mi to obrátilo vnitřnosti naruby. Ten minulý týden... všechno to vypadá jako zlý sen. A já se bojím. Strašně se bojím.“ Zakryl si hubenýma rukama tvář a Matt viděl, že pláče.

„Miku?“

Žádná odpověď.

„Miku.“ Jemně stáhl Mikovi ruce z obličeje. „Pojď dnes večer ke mně. Chci, abys spal u mě v pokoji pro hosty. Uděláš to?“

„Dobře. Mně je to jedno.“ Lhostejně a pomalu si utřel rukávem oči.

„A zítra se mnou půjdeš k doktorovi Codymu.“

„Dobře.“

„Tak jdeme.“

Napadlo ho, že zavolá Benu Mearsovi, ale neudělal to.

4.

Když Matt zatukal na dveře, ozval se Mike Ryerson: „Dále.“

Matt vstoupil s pyžamem v ruce. „Tohle ti bude trochu velké –“

„To je v pořádku, pane Burke. Budu spát ve spodkách.“

Stál už jenom v trenýrkách a Matt viděl, že celé tělo má strašně bledé. Žebra mu vystupovala v okrouhlých brázdách.

„Otoč hlavu, Miku. Takhle.“

Mike poslušně otočil hlavu.

„Miku, kdes přišel k těmhle skvrnám?“

Mike se dotkl krku pod čelistí. „Nevím.“

Matt se neměl k odchodu. Potom přešel k oknu. Zámek byl bezpečně zamčený, přesto oknem důkladně zalomcoval. Zvenku se na sklo tiskla tma. „Zavolej mě v noci, kdybys něco chtěl. Cokoliv. I kdybys měl nějaký zlý sen. Uděláš to, Miku?“

„Ano.“

„Myslím to vážně. Cokoliv. Jsem hned vedle.“

„Udělám to.“

Váhavě, s pocitem, že měl udělat ještě něco jiného, odešel.

5.

Vůbec nespál, a jediná věc, která mu zabránila, aby zavolal Bena Mearse, bylo vědomí, že všichni u Evy už spí. Penzion byl plný starých lidí, a když pozdě v noci zazvonil telefon, znamenalo to vždycky, že někdo zemřel.

Neuklidně ležel, pozoroval světélkující ručičky budíku, které se posunovaly od půl dvanácté ke dvanácti. Dům byl nepřirozeně tichý – možná proto, že měl uši vědomě našpicované na zachycení

nejmenšího hluku. Dům byl starý a solidně stavěný, a úpění, když se sesedal, už dávno ustalo. Neozývalo se nic, jenom budík a slabé skučení větru zvenku. V poslední době v noci po Taggart Stream Road neprojížděla žádná auta.

To, co si myslíš, je šílenství.

Ale krůček za krůčkem byl tlačěn k přesvědčení. Jistě, jako literárně založeného muže ho to muselo napadnout na prvním místě, hned když Jimmy Cody popisoval případ Dannyho Glicka. Oba se tomu zasmáli. Možná přišel trest za ten smích.

Škrábance? Ty skvrny nebyly škrábance. Byly to vpichy.

Člověka učili, že takové věci nejsou; že takové věci jako Coleridgeova „Cristabel“ nebo děsivá pohádka Brama Stokera byly jenom přadénka pokroucené fantazie. Strašidla samozřejmě existovala; byli to lidé s prsty na termonukleárních spouštích v šesti zemích, únosci letadel, masoví vrazi, ti, kdo obtěžují děti. Ale tohle ne. Každý to přece ví. Dábelské znamení na ženském prsu je jenom mateřské znaménko, muž, který vstal z mrtvých a objeví se u ženy ve dveřích oblečený v rubáši z rakve, jenom prodělal záchvat lokomotorní ataxie, bubák, který skotačí a brebentí v rohu dětské ložnice, je jenom hromádka dek. Jeden duchovní prohlásil, že dokonce i Bůh, ten posvátný bílý kouzelník, je mrtev.

Vykrvácel tak, že byl skoro bílý.

Shora se nic neozývalo. Matt si pomyslel: Spí jako pařez. No, proč ne? Proč vzal Mika do domu, když ne proto, aby se dobře vyspal, aby ho nerušil... zlý sen? Vstal, rozsvítil lampu a přešel k oknu. Odtud byla vidět jenom špička Marstenova domu, postříbřená měsícem.

Bojím se.

Ale bylo to ještě horší. Byl k smrti vyděšený. V duchu se probíral starými ochrannými prostředky proti nemoci, která se nesmí jmenovat: česnek, svěcená voda a hostie, kříž, růže, tekoucí voda. Nic svěceného neměl. Byl vlašný metodista a soukromě si myslel, že John Groggins byl palice vylízaná.

Jediný náboženský předmět v domě byl –

Tiše, ale jasně se v tichém domě ozvala slova, která pronesl hlas Mika Ryersona, nepřízvučný hlas spícího člověka:

„Ano. Pojd' dál.“

Mattovi se zastavil dech, vzápětí prudce vydechl v němém výkřiku. Měl pocit, že strachem omdlí. Zdálo se mu, že žaludek se mu proměnil v olovo. Varlata se mu stáhla. Pro Boha, koho to do domu pozval?

Z pokoje pro hosty se ozval kradmý zvuk otevíraného zámku. Potom zavržení dřeva o dřevo, jak se okno vysunovalo nahoru.

Mohl seběhnout dolů. Utíkat, vzít bibli ze skříňky v jídelně. Vyběhnout zpátky nahoru, rozrazit dveře do hostinského pokoje, pozvednout bibli: Ve jménu Otce, syna i ducha svatého, přikazuji ti, abys odešel –

Ale kdo tam byl?

Zavolej mě kdykoli v noci, kdybys něco potřeboval.

Ale já nemůžu, Miku. Jsem starý člověk. Bojím se.

Do mozku mu vtrhla tma a rozvířila tam děsivé představy, které se nořily z šera a zase mizely. Klaunsky bílé tváře, veliké oči, ostré zuby, postavy, které kloužou ze stínů, s dlouhýma bílýma rukama, které se natahují po... po...

Unikl mu sten děsu, zakryl si rukama obličej.

Nemůžu. Bojím se.

Nemohl by vstát, ani kdyby se začal otáčet mosazný knoflík na jeho vlastních dveřích. Byl ochromený hrůzou a toužebně si přál, aby byl vůbec k Dellovi ten večer nechodil.

Bojím se.

A v příšerně těžkém tichu domu, zatímco bezmocně seděl na posteli s obličejem v dlaních, zaslechl vysoký, sladký, zlý srních nějakého dítěte –

– a potom mlaskavé zvuky.

DRUHÁ ČÁST

CÍSAŘ ZMRZLINY

*Zavolej na stáčeče velkých doutníků,
na toho svalnatce, a poruč mu, ať vytlačí
do hladkých hrníčků chlípně hmotné hnětánky.
Ať holky lelkují v těch šatech,
které nosí pořád, a hoši ať
dál nosí kytky v novinách z minulého měsíce.
Ať to je vrchol zdánlivé vidiny.
Jediným císařem je císař zmrzliny.
Vem od výrobkyně půlcoulek,
jíž chybí tři skleněné knoflíky, ten rubáš,
na který kdysi vyšila holubí vějíře,
a rozprostři ho tak, aby jí zakryl tvář.
Když jí mozolnaté nohy vyčouhnou, to
přicházejí
dokázat, jak studená je a jak nemá.
Ať lampa paprskem se vloudí ve stíny.
Jediným císařem je císař zmrzliny.
WALLACE STEVENS
překl. Jan Zábrana*

*Tahle kolona má díru. Vidiš Královnu mrtvých?
GEORGE SEFERIS*

Kapitola osmá

Ben (III)

I.

Klepání se muselo ozývat dlouho, protože se mu zdálo, že se rozléhá chodbami spánku, kterými se jen pomalu prodíral na hladinu vědomí. Venku byla tma, a když se otočil, vzal budík a přidržel si ho před obličejem, spadl mu na podlahu. Byl celý popletený a vylekaný.

„Kdo je to?“ zavolal.

„Tady Eva, pane Mearsi. Máte telefon.“

Vstal, natáhl si kalhoty a otevřel dveře, do pasu nahý. Eva Millerová měla na sobě bílou froté noční košili a v obličejí se jí zračila zranitelnost osoby, která ještě napůl spí. Zadívali se na sebe a on si pomyslel: Kdo onemocněl? Kdo umřel?

„Meziměstsky?“

„Ne, je to Matthew Burke.“

Ta informace mu neulevila tak, jak by měla. „Kolik je hodin?“

„Něco po čtvrté. Zdá se, že pan Burke je velmi rozrušený.“

Ben sešel dolů a vzal sluchátko. „Tady je Ben, Matte.“

Matt do telefonu rychle dýchal, jeho dech šustil v drsných, drobných záchvěvech. „Můžeš přijít, Bene? Hned teď?“

„Ano, jistě. Co se děje? Jste nemocný?“

„Po telefonu ne. Jenom přijď.“

„Za deset minut.“

„Bene?“

„Ano.“

„Máš nějaký krucifix? Nebo medailónek svatého Kryštofa? Nebo něco takového?“

„Sakra, to ne. Jsem – byl jsem – baptista.“

„Dobře. Rychle přijď.“

Ben zavěsil a spěšně se vrátil nahoru. Eva stála s rukou na sloupku zábradlí, obličej plný starostí a nerozhodnosti – na jedné straně se chtěla něco dozvědět, na druhé se nechtěla míchat do záležitostí nájemníka.

„Pan Burke je nemocný, pane Mearsi?“

„Říká, že ne. Jenom mě požádal... poslyšte, nejste katolička?“

„Můj manžel byl.“

„Máte nějaký křížek, růženec nebo medailon svatého Kryštofa?“

„No... křížek mého manžela je v ložnici... mohla bych...“

„Ano, budte tak laskavá.“

Prošla chodbou, chlupaté pantofle jí šouply po vybledlém běhounu. Ben odešel do svého pokoje, navlékl si košili ze včerejška a naboso vklouzl do pantofli. Když znovu vyšel, u dveří už stála Eva, v ruce krucifix. Odráželo se od něj matné stříbrné světlo.

„Děkuji vám,“ řekl a vzal si ho.

„O to vás požádal pan Burke?“

„Ano.“

Zamračila se, už se probouzela pořádně. „On přece není katolík. Nevěřím, že chodí do kostela.“

„To mi nevysvětloval.“

„Ach.“ Přikývla, jako že rozumí, a krucifix mu podala. „Bud'te na něj, prosím vás, opatrní. Má pro mě velkou cenu.“

„Chápu. Bez starosti.“

„Doufám, že pan Burke je v pořádku. Je to dobrý člověk.“

Sešel ze schodů a pak na verandu.

Nemohl držet křížek v ruce a zároveň hledat klíče od auta, a místo aby si ho prostě přendal z pravé ruky do levé, pověsil si ho na krk. Stříbro příjemně sklouzlo po košili, a když vsedal do auta, sotva si uvědomoval, že ho to uklidnilo.

2.

Všechna okna v přízemí Mattova domu byla osvětlená, a když Ben zastavoval a světlometry auta přejely průčelí, Matt už otevíral dveře a čekal.

Ben šel po chodníku k němu, připravený skoro na všechno, ale na Mattovi bylo vidět, že je stále v šoku. Byl smrtelně bledý a rty se mu chvěly. Oči měl vytřeštěné, jako by ani nemohly mrkat.

„Pojďme do kuchyně,“ vypravil ze sebe.

Ben vešel, a když procházel dveřmi, světlo z chodby se odrazilo od kříže, který mu spočíval na hrudi.

„Přinesls ho.“

„Patří Evě Millerové. Co se děje?“

Matt opakoval: „V kuchyni.“ Když mijeli schody, vedoucí do patra, pohlédl nahoru a hned se odvrátil.

Stůl v kuchyni, na kterém jedli špagety, byl teď prázdný, až na tři věci, z nichž dvě byly zvláštní: šálek kávy, stará bible ve vazbě s přezkami, a revolver ráže osmatřicet.

„Tak co je, Matte? Vypadáte příšerně.“

„A možná se mi to celé zdálo, ale díky Bohu, že jsi tady.“ Zvedl revolver a nervózně ho obracel v ruce.

„Povězte mi to. A přestaňte si s tou věcíčkou hrát. Je nabitá?“

Matt položil pistoli a prohrábl si vlasy. „Ano, je nabitá. I když si nemyslím, že by k něčemu byla... pokud bych ji nepoužil pro sebe.“ Zasmál se, byl to drsný, nepřijemný smích, jako když se drtí sklo.

„Přestaňte.“

Benův ostrý hlas se zlomil pod tím divným, upřeným pohledem. Matt potřásl hlavou, nikoli jako člověk, který chce naznačit nesouhlas, ale jako zvíře, které se otřese, když vyleze ze studené vody.

„Nahore je mrtvý člověk,“ řekl.

„Kdo?“

„Mike Ryerson. Pracoval pro město. Hlídač a správce.“

„Určitě je mrtvý?“

„Nabeton, i když jsem se na něj nedíval. Neodvážil jsem se. Protože, když se to tak vezme, možná není mrtvý vůbec.“

„Matte, mluvíte z cesty.“

„Copak si myslíš, že to nevím? Zvaním nesmysly a myslím jako šílenec. Ale nemohl jsem zavolat nikoho, jenom tebe. Ze všech lidí v 'salem's Lotu jsi jediný člověk, který by mohl... mohl...“ Zavrtěl hlavou a začal znovu. „Mluvili jsme o Dannym Glickovi.“

„Ano.“

„A jak možná zemřel na zhoubnou anémii... naši dědečkové by tomu řekli, že 'prostě chřádl, až se ztratil'.“

„Ano.“

„Mike ho pohřbíval. A Mike našel psa Wina Purintoria nabodnutého na bráně hřbitova na Harmony Hill. Včera večer jsem potkal Mika Ryersona u Della, a –“

3.

„– a nedokázal jsem tam vejít,“ končil své vyprávění. „Nedokázal jsem to. Seděl jsem na posteli skoro čtyři hodiny. Potom jsem se odkradl dolů jako zloděj a zavolal ti. Co si myslíš ty?“

Ben už křížek na krku neměl; přejel zahloubaně prstem třpytivou hromádku jemného řetízku. Bylo skoro pět hodin a nebe na východě zrůžovělo úsvitem. Světlo zářivky zesinalo.

„Myslím, že bychom měli zajít do hostinského pokoje a podívat se. Myslím, že se nic jiného nedá dělat.“

„Teď to všechno vypadá jako šílená noční můra, když je za oknem zase světlo.“ Roztřeseně se zasmál. „Doufám, že to nic jiného není. Doufám, že Mike spí jako dítě.“

„No, podíváme se.“

Matt usilovně stiskl rty. „Dobře.“ Sklopil oči ke stolu a pak se tázavě podíval na Bena.

„Jistě,“ řekl Ben a pověsil Mattovi krucifix na krk.

„Opravdu je mi s ním líp.“ Sebevědomě se zasmál. „Myslíš, že mi ho nechají, až mě povezou na káře?“

Ben se zeptal: „Chcete tu pistoli?“

„Ne, myslím, že ne. Zastrčil bych si ji do kalhot a ustřelil si koule.“

Šli nahoru, Ben první. V patře byla krátká chodba, vedla vlevo i vpravo. Na jednom konci byly otevřené dveře do Mattovy ložnice, bledá kaluž světla lampy se rozlévala po oranžovém běhounu.

„Na opačném konci,“ řekl Matt.

Ben prošel chodbou a zastavil se přede dveřmi do hostinského pokoje. Nevěřil té příšernosti, kterou mu naznačoval Matt, ale přesto ho pohltila vlna nejčernějšího strachu, jaký kdy poznal.

Otevřeš dveře a on tam bude viset na provaze, obličej oteklý, napuchlý a zčernalý, a oči otevřené, vypoulené, ale VIDÍ tě a je rád, žeš přišel –

Ta vzpomínka se mu vybavila úděsně živě a na okamžik ho ta přesvědčivost ochromila. Dokonce cítil pach omítky a divoký puch upelešených zvířat. Zdálo se mu, že obyčejné lakované dřevěné dveře hostinského pokoje Matta Burkeho ho oddělují od tajemství pekel.

Pak otočil knoflíkem a strčil do dveří. Matt mu vykukoval za ramenem a pevně svíral Evin křížek.

Okno hostinského pokoje vedlo přímo na východ, a kousíček slunce se právě objevil nad obzorem. Oknem pronikly první jasné paprsky a když proudem dopadly na bílé lněné prostěradlo, které měl Mike Ryerson přitažené k hrudi, zajaly několik zlatých zrněk prachu.

Ben se podíval na Matta a přikývl. „Je v pořádku,“ zašeptal. „Spí.“

Matt zahučel: „Okno je otevřené. Bylo zavřené a zamčené. Sám jsem se přesvědčil.“

Benovy oči se soustředily na horní okraj čistě vypraného prostěradla, kterým byl Mike přikrytý. Byla na něm jediná malá kapka krve, vyschlá do kaštanové hnědi.

„Myslím, že nedýchá,“ řekl Matt.

Ben udělal dva kroky vpřed a pak se zastavil. „Miku? Miku Ryerson. Probud' se, Miku!“

Žádná odpověď. Mikovy řasy se nehybně rýsovaly na lících. Vlasy měl rozčuchané po čele a Ben si pomyslel, že v prvním jemném světle je víc než hezký; byl krásný jako profil řecké sochy. Mírné světlo mu rozjasnilo tváře a v jeho těle nebylo nic z té smrtelné bledosti, o které se zmiňoval Matt – pleť měla zdravý nádech.

„Jistěže dýchá,“ řekl trochu netrpělivě. „Jenom spí jako dřevo. Miku –“ Natáhl ruku a lehce Ryersonem zatřásl. Levá paže, kterou měl Mike položenou křížem přes hrud, bezvládně sklouzla přes pelest a klouby prstů zaťukaly o podlahu, jako když někdo žádá o povolení vstoupit.

Matt přistoupil blíž a zvedl bezvládnou paži. Zmáčkl ukazovákem zápěstí.

„Žádný puls.“

Už ji chtěl pustit, vzpomněl si však na to hrozné t'ukání, které by prsty znovu způsobily, a položil paži znovu Ryersorioví přes prsa. Opět začala klouzat, a Matt ji s odporem a pečlivě vrátil na místo.

Ben tomu nemohl uvěřit. Přece spal, musel spát. Ta zdravá barva, obvyklá pružnost svalstva, pootevřené rty, jako by jimi proudil vzduch... zalil ho pocit neskutečna. Přitiskl zápěstí na Ryersonovo rameno a zjistil, že kůže je studená.

Naslinil si prst a podržel ho před pootevřenými rty. Nic. Ani závan dechu.

Podívali se s Mattem na sebe.

„Skvrny na krku?“ zeptal se Matt.

Ben vzal do rukou Ryersonovu čelist a jemně ji otočil, až líc spočinula na polštáři. Ten pohyb zase uvolnil levou paži a prsty opět zabubnovaly o podlahu.

Mike Ryerson na krku žádné skvrny neměl.

4.

Seděli v kuchyni u stolu. Bylo půl šesté a pět minut ráno. Slyšeli bučení Griffenových krav, vyháněných na východní pastvu dolů pod kopec a za pás křovisek a hloží, které zakrývaly potok Taggart.

„Podle lidových pověstí skvrny zmizí,“ řekl Matt najednou. „Když oběť umře, skvrny zmizí.“

„Já vím,“ odvětil Ben. Pamatoval si to ze Stokerova Draculy a z Hammerových filmů s Christopherem Lee v hlavní roli.

„Musíme mu probodnout srdce jasanovým kulem.“

„Jen pomalu,“ řekl Ben a usrkl kávy. „To byste asi zatraceně těžko vysvětloval koronerovi. Přinejmenším byste šel do vězení za hanobení mrtvol. Ale spíš do cvokárny.“

„Myslíš, že jsem blázen?“ zeptal se Matt tiše.

S nepatrným zaváháním Ben řekl: „Ne.“

„Věříš mi to s těmi skvrnami?“

„Nevím. Asi budu muset. Proč byste mi lhal? Nevím, co byste lhaním získal. Myslím, že byste lhal, jenom kdybyste ho zabil.“

„Možná jsem to udělal,“ nadhodil Matt a nespouštěl z něj oči.

„Proti tomu mluví tři věci. Za prvé, jaký máte motiv? Promiňte, Matte, ale na takové ty klasické věci, jako je žárlivost a peníze, jste

prostě moc starý. Za druhé, jakou jste použil metodu? Jestli to byl jed, musel umřít velmi lehce. Vypadá úplně klidně. A to vylučuje většinu běžných jedů.“

„A třetí důvod?“

„Žádný vrah, který má všech pět pohromadě, by si nevymýšlel takovou povídačku jako vy, aby kryl vraždu. To by bylo šílenství.“

„Čímž se vracíme k mému duševnímu zdraví,“ řekl Matt. Vzdychl. „Věděl jsem, že to tak bude.“

„Já si nemyslím, že jste blázen,“ pravil Ben a lehce zdůraznil první slovo. „Vypadáte docela rozumně.“

„Ale doktor nejsi, že?“ zeptal se Matt. „A blázni někdy dovedou velice dobře předstírat příčetnost.“

Ben souhlasil. „Takže kam nás to dovedlo?“

„Zpátky k jasnému rozumu.“

„Ne. Ani jeden z nás si to nemůže dovolit, protože nahoře je mrtvý člověk a hezky brzo to budeme muset vysvětlit. Konstábl bude chtít vědět, co se stalo, stejně jako doktor a okresní šerif. Matte, mohlo to být tak, že Mike Ryerson měl celý týden nějakou virovou nemoc a náhodou umřel ve vašem domě?“

Poprvé od chvíle, kdy sešli dolů, Matt trochu ožil. „Bene, pověděl jsem ti, co mi říkal! Viděl jsem ty skvrny na krku! A slyšel jsem, jak někoho zve ke mně domů! Potom jsem slyšel... Bože, slyšel jsem ten smích!“ Oči znovu získaly ten zvláštní, nepřítomný pohled.

„No dobrá,“ řekl Ben. Vstal, přešel k oknu a snažil se uspořádat myšlenky. Moc to nešlo. Jak říkal Susan, zdálo se, že se mu věci vymykají z rukou.

Zadíval se k Marstenovu domu.

„Matte, víte, co se vám stane, jestli někomu řeknete jenom slůvko z toho, co jste mi povídal?“

Matt neodpověděl.

„Lidé si začnou za vašimi zády poklepávat na čelo, když půjdete na ulici kolem. Děti vytáhnou voskové zuby z maškarního, a když vás zahlédnou, vyskočí na vás a zaječí Baf!, až půjdete kolem jejich plotu. Někdo vymyslí říkanku jako třeba Raz, dva, tři, my jsme upíři. Děti ze střední školy se jí chytí a budete ji slýchat na chodbách. Vaši

kolegové se na vás začnou divně dívat. Nejspíš vám budou volat anonymové, kteří budou předstírat, že jsou Danny Glick nebo Mike Ryerson. Promění vám život v noční můru. Během půl roku vás vyštvou z města.“

„To neudělají. Znají mě.“

Ben se otočil od okna.

„Koho znají? Zvláštního dědulu, který žije o samotě na Taggart Stream Road. Už jenom díky faktu, že nejste ženatý, jsou schopni věřit, že máte o kolečko víc. A jaké zastání máte ve mně? Viděl jsem tělo, ale nic jiného. A i kdyby to bylo jinak, prostě by řekli, že nic neznamenám. Nejspíš by si začali povídat, že jsme teplí a tohle jsou konce našich mejdanů.“

Matt se na něj díval s pomalu vzrůstající hrůzou.

„Jediné slovíčko, Matte. To bude stačit, abyste v 'salem's Lotu skončil.“

„Takže se nedá nic dělat.“

„Ale dá. Máte určitou teorii o tom, kdo – nebo co – zabilo Mika Ryersona. Myslím, že ta teorie je poměrně prostá, aby se dala lehce dokázat nebo vyvrátit. Jsem v pěkné kaši. Nemůžu uvěřit, že jste se zbláznil, ale nemůžu uvěřit, že Danny Glick vstal z mrtvých a vysával Mikovi Ryersonovi celý týden krev, až ho nakonec zabil. Ale uděláme si test. A vy mi pomůžete.“

„Jak?“

„Zavolejte svého doktora, jmenuje se, myslím, Cody. Potom zavolejte Parkinse Gillespieho. Ať se mašinerie rozjede. Povězte všechno, jako byste v noci vůbec nic neslyšel. Šel jste k Dellovi a posadil se u Mika. Říkal, že je mu od neděle špatně. Pozval jste ho k sobě domů. Kolem půl čtvrté ráno jste se na něho šel podívat, nemohl jste ho vzbudit, a tak jste mi zavolaal.“

„To je všechno?“

„Přesně tak. Až budete mluvit s Codym, ani neříkejte, že je mrtvý.“

„Není mrtvý –“

„Kriste pane, jak víme, že je?“ vybuchl Ben. „Zkoušel jste mu tep a nenašel ho; snažil jsem se zjistit, jestli dýchá, a nezjistil jsem nic. Kdybych si pomyslel, že mě někdo šoupne do hrobu na základě

tohohle, tak to mě potěš pámbu. Zvlášť kdybych vypadal takhle živě jako on.“

„To ti dělá stejné starosti jako mně, že?“

„Ano, dělá mi to starosti,“ přiznal Ben. „Vypadá jako perfektní vosková figurína.“

„Dobrá,“ řekl Matt. „Mluvíš rozumně... jak jen se v tomhle případě dá. Myslím, že jsem se choval jako cvok.“

Ben mu to chtěl rozmlouvat, ale Matt to odmávl. „Ale dejme tomu... čistě hypoteticky... že moje první podezření je správné. Jak by se ti líbila možnost, kterou by sis v koutku duše připouštěl? Možnost, že Mike by se mohl... vrátit?“

„Jak jsem řekl, tahle teorie se dá snadno dokázat nebo vyvrátit. A tohle mě vůbec netrápí.“

„A co teda?“

„Okamžik. Všechno popořádku. Důkaz nebo vyvrácení, to by měla být jenom věc logického uvažování – vylučování možností. První možnost: Mike zemřel na nějakou nemoc – snad virus. Jak to potvrdíte nebo vyloučíte?“

Matt pokrčil rameny. „Nejspíš lékařským ohledáním.“

„Přesně tak. A stejná metoda potvrdí nebo vyloučí špinavou hru. Jestli ho někdo otrávil, zastřelil nebo mu podstrčil bonbón propíchaný drátky –“

„Už se staly případy, že se na vraždu nepřišlo.“

„Jistěže. Ale já sázím na lékaře.“

„A jestliže lékař prohlásí 'neznámá příčina'?“

„Potom,“ řekl Ben neochotně, „můžeme po pohřbu zajít k hrobu a podívat se, jestli vstává. Jestli se to stane – což si neumím představit – budeme mít jistotu. Jestli ne, budeme stát před problémem, který mi dělá starosti.“

„Mé duševní zdraví,“ pravil Matt pomalu. „Bene, přísahám ti při jménu své matky, že ty skvrny tam byly, že jsem slyšel, jak se okno otevírá, že –“

„Věřím vám,“ řekl Ben tiše.

Matt se zarazil. Tvářil se jako člověk, který se chystal ke srážce, k níž nedošlo.

„Opravdu?“ zeptal se nejistě.

„Řekněme to jinak. Odmítám věřit, že jste blázen nebo jste měl halucinace. Kdysi jsem prožil určitou zkušenost... zkušenost, která má něco společného s tím prokletým domem na kopci... takže mám vřelé sympatie k lidem, jejichž vyprávění vypadá ve světle racionálních znalostí naprosto šíleně. Jednoho dne vám o tom povím.“

„Proč ne hned teď?“

„Není čas. Musíte vyřídit pár telefonátů. A já mám ještě jednu otázku. Pořádně se rozmyslete, než odpovíte. Máte nějaké nepřátele?“

„Žádného, který by tohle provedl.“

„Třeba bývalý student? Zanevřel na vás?“

Matt, který přesně věděl, do jaké míry ovlivňuje životy svých studentů, se zdvořile zasmál.

„Fajn,“ vzdal se Ben. „Věřím vám.“ Zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to. Nejdřív se na bráně hřbitova objeví ten pes. Pak zmizí Ralphie Glick, jeho bratr zemře, a teď Mike Ryerson. Možná že to všechno spolu nějak souvisí. Ale tohle... tomu nevěřím.“

„Já radši zavolám Codymu,“ řekl Matt a vstával. „Parkins bude doma.“

„Taky zavolejte do školy, že jste nemocný.“

„Dobře.“ Matt se nuceně zasmál. „To bude moje první nemocenská za tři roky. Skvělá záminka.“

Odešel do obývacího pokoje a začal telefonovat, po každé řadě čísel čekal, až zvonek probudí spáče. Codyho žena ho asi odkázala na cumberlandskou pohotovost, protože Matt vytočil jiné číslo, chtěl Codyho, a po chvílce čekání odvyprávěl, co se stalo.

Zavěsil a zavolal do kuchyně: „Jimmy tu bude za hodinu.“

„Dobře,“ řekl Ben. „Jdu nahoru.“

„Ničeho se nedotýkej.“

„Ne.“

Ve chvíli, kdy došel na odpočívadlo v prvním patře, uslyšel Matta, jak po telefonu odpovídá na otázky Parkinse Gillespieho. Slova splynula do kulisy mumlání, když zašel dál do chodby.

Když pozoroval dveře do hostinského pokoje, znovu ho zaplavil pocit napůl prožitý, napůl vymyšlené hrůzy. V duchu viděl sám sebe,

jak kráčí vpřed, otevírá. Pokoj vypadá v dětských očích větší. Tělo leží tak, jak je opustili, levá paže visí k podlaze, levá líc přitisknutá na polštář, na jehož povlaku jsou stále vidět rýhy, jak byl složený v prádelníku. Oči se najednou otevírají a jsou zaplněny bezduchým, zvířecím vítězstvím. Dveře se s prásknutím zavírají. Levá paže se zvedá, prsty zahnuté jako pařáty, a rty se kříví do vlčího úsměvu, který ukazuje špičáky, jež se úžasně prodloužily a zešpičatěly –

Vykročil vpřed a opatrně strčil prsty do dveří. Spodní veřež mírně zavržala.

Tělo leželo tak, jak je opustili, levá paže visela dolů, levá tvář přitisknutá k polštáři –

„Parkins už jde,“ řekl Matt v chodbě za ním – a Ben skoro vykřikl.

5.

Ben si pomyslel, jak vhodné bylo jeho vyjádření: Necháme rozjet mašinérii. Opravdu se to podobalo stroji – takové té složité německé hračky, plné ozubených koleček a převodů; figurky se pohybují v důmyslném tanečku.

První přijel Parkins Gillespie, zelenou kravatu připnutou klipsem. V očích měl ještě ospalky. Řekl jim, že už to oznámil okresnímu ohledávajícímu lékaři.

„Nepřijde osobně, ten hajzl,“ řekl Parkins a strčil si do koutku vrásčitých úst pallmallku, „ale pošle nějakýho zástupce a ještě chlápka s nádobíčkem. Dotýkali jste se mrtvoly?“

„Paže mu spadla z postele,“ řekl Ben. „Snažil jsem se ji vrátit, ale nedržela.“

Parkins si ho prohlédl od hlavy k patě, ale nic neřekl. Ben pomyslel na ten hrozný zvuk, který se ozval, když prsty dopadly na podlahu z tvrdého dřeva v Mattově hostinském pokoji, a pocítil v žaludku křeč smíchu. Polkl a ovládl se.

Matt je odvedl nahoru a Parkins tělo několikrát obešel. „Poslechněte, víte jistě, že je mrtvej?“ zeptal se konečně. „Zkoušeli jste ho probudit?“

Jako další dorazil James Cody, lékař, rovnou od porodu v Cumberlaridu. Po vzájemných zdvořilostech („Fajn, že vás vidíme,“

řekl Parkins Gillespie a zapálil si novou cigaretu) je Matt znovu všechny odvedl nahoru. Škoda, že nemáme hudební nástroje, pomyslel si Ben, mohli jsme tomu chlapeci zahrát na rozloučenou. Znovu pocítil, jak se mu do krku dere smích.

Cody odhrnul prostěradlo a chvíli se na tělo mračil. S klidem, který Bena udivil, řekl Matt Burke: „Připomíná mi to, cos říkal o tom malém Glickovi, Jimmy.“

„To byl soukromý rozhovor, pane Burke,“ řekl Jimmy Cody mírně. „Kdyby rodiče Dannyho Glicka zjistili, co jsem řekl, žalovali by mě.“

„Vyhráli by?“

„Ne, nejspíš ne,“ vzdychl Jimmy.

„Co bylo s malým Glickem?“ zeptal se Parkins a zamračil se.

„Nic,“ odbyl ho Jimmy. „S tímhle to nemá nic společného.“ Vzal stetoskop, cosi zamumlal, odhrnul víčko, posvítil na skelnou bulvu.

Ben uviděl, že se zřítkelnice stáhla, a vydechl docela slyšitelně: „Kriste pane!“

„Zajímavý reflex, vidíte?“ řekl Jimmy. Pustil víčko a to se groteskně pomalu zavíralo, jako by na ně mrtvola mrkla. „David Prine z univerzity Johna Hopkinse popisuje pupilární kontrakci u některých mrtvol i devět hodin po smrti.“

„Teď je z něho vědec,“ zamručel Matt. „Z referátů míval trojky.“

„Vy prostě nerad čtete o pitvách, bručoune stará,“ řekl Jimmy nepřítomně a vytáhl malé kladívko. Prima, pomyslel si Ben. Zachovává si způsoby jako u lůžka nemocného, i když pacientem je, jak by Parkins řekl, tuhej špalek. Znovu pocítil bublinky děsivého smíchu.

„Je mrtvej?“ zeptal se Parkins a odklepl popel do prázdné vázy na květiny. Matt sebou škulbl.

„Ach, je mrtvý,“ odpověděl Jimmy Vstal, odhrnul prostěradlo Ryersonovi z nohou a klepl do pravého kolena. Chodidla zůstala nehybná. Ben si všiml, že Mike Ryerson má na ploskách žluté kulaté otlaky, na patě a na klenbě. Při tom pohledu si vzpomněl na báseň Wallace Stevens o mrtvé ženě. „Necht' je to vrchol zdánlivé

vidiny,“ citoval trochu nepřesně. „Jediným císařem je císař zmrzliny.“

Matt se na něj ostře podíval a chvíli se zdálo, že se přestane ovládat.

„Co to je?“ zeptal se Parkins.

„Báseň,“ řekl Matt. „Je to kus básně o smrti.“

„Mně to připadá spíš jako z nedělní humorný přílohy novin,“ řekl Parkins a znovu odklepl popel do vázy.

6.

„Byli jsme si představeni?“ zeptal se Jimmy a vzhlédl k Benovi.

„Byli, ale jenom letmo,“ řekl Matt. „Jimmy Cody, místní mastičkář, Ben Mears, místní pisálek. Seznamte se.“

„Vždycky je takhle vtipný,“ poznamenal Jimmy. „Takhle si vydělal všechny své peníze.“

Potrásli si nad tělem rukama.

„Pomozte mi ho obrátit, pane Mearsi.“

Ben mu trochu štitivě pomohl obrátit tělo na břicho. Maso bylo chladné, ještě ne studené, stále vláčné. Jimmy zblízka zkoumal záda, potom stáhl z hýždí trenýrky.

„Proč to?“ zeptal se Parkins.

„Snažím se stanovit dobu úmrtí podle toho, jak je kůže promodralá,“ vysvětloval Jimmy. „Krev má tendenci se usazovat co nejniž, když srdce přestane pumpovat, stejně jako každá tekutina.“

„Jo, jako v tý reklamě na vložky. Není to náhodou práce soudního?“

„Víte přece, že pošle Norberta,“ řekl Jimmy. „A Brent Norbert nikdy neodmítl drobnou pomoc od přátel.“

„Norbert by nedokázal vlastníma rukama a s baterkou najít ani svou vlastní prdel,“ poznamenal Parkins a vyhodil špačka z otevřeného okna. „Z okna vám spadla síťka, Matte. Viděl jsem ji na trávníku, když jsem sem jel.“

„Opravdu?“ zeptal se Matt a pečlivě ovládal hlas.

„Jo.“

Cody vytáhl z kabely teploměr, strčil ho Ryersonovi do konečnicku a položil hodinky na nažehlené prostěradlo, které v jasném slunci jen zářilo. Bylo tři čtvrtě na sedm.

„Jdu dolů,“ oznámil Matt poněkud přiškrceným hlasem.

„Můžou jít všichni,“ řekl Jimmy. „Já se trochu zdržím. Postavil byste na kafe, pane Burke?“

„Jistě.“

Všichni vyšli z pokoje a Ben zavřel dveře. Poslední ohlédnutí si bude navždycky pamatovat: pokoj zalitý jasným sluncem, čisté prostěradlo odhrnuté, zlaté hodinky vysílají zářivé šípky světla po tapetách, a sám Cody, s křtící ohnivě zrzavých vlasů, sedí u těla jako ocelorytina.

Matt vařil kávu, když v postarší šedé dodgesce dorazil Brenton Norbert, asistent soudního lékaře. Vešel ještě s jedním mužem, který nesl velký fotoaparát.

„Kde je?“ zeptal se Norbert.

Gillespie píchl palcem ke schodům. „Nahore je Jim Cody.“

„Však se nezblázní,“ řekl Norbert. „Nejspíš mu už nervy jenom hrajou.“ Odešel s fotografem nahoru.

Parkins Gillespie si lil do kávy smetanu, dokud se nepřelila na podšálek, pak ji setřel palcem, očistil si ruku o kalhoty, zapálil si další pallmallku a řekl: „Jak jste se k tomu nachomejtl, pane Mearsi?“

A tak Ben a Matt začali se svou nacvičenou písničkou a nic z toho, co řekli, nebyla přísně vzato lež, ale zůstalo toho nevyřčeno dost, aby je to spojilo tenoučkým vláknem spiklenectví a aby Ben začal stísněně uvažovat, jestli nezačíná napomáhat buď neškodnému podivinství nebo něčemu vážnějšímu, něčemu temnému. Myslel na Matta, který říkal, že zavolal Bena, protože on je jediným člověkem v 'salem's Lotu, který může takové vyprávění vyslechnout. Ať byly duševní nedostatky Matta Burkeho jakékoli, pomyslel si Ben, neschopnost vyznat se v povaze mezi ně nepatřila. A to mu také na klidu nepřidalo.

7.

Do půl desáté bylo po všem.

Přijel furgon Carla Foremana a odvezl tělo Mika Ryersona, a skutečnost, že zemřel, odešla z domu zároveň s ním a stala se vlastnictvím města. Jimmy Cody se vrátil do své kanceláře; Norbert a fotograf odjeli do Portlandu, aby si promluvili s okresním soudním lékařem.

Parkins Gillespie chvíli postával na zápraží a díval se, jak se po cestě pomalu šine pohřební auto, cigareta mu visela na rtech. „Pokaždý ho řídil Mike, řek bych, že ho ani nenapadlo, jak brzo se poveze vzadu.“ Otočil se k Benovi. „Ještě z Lotu neodjíždíte, že? Byl bych rád, kdybyste svědčil u koronerovy poroty, jestli vám to nevadí.“

„Ne, neodjíždím.“

Konstáblovy vybledlé modré oči si ho pečlivě měřily. „Prověřoval jsem si vás u federálů a u státní policie v Maine,“ oznámil mu. „Máte čistej štít.“

„To je dobré vědět,“ odpověděl Ben klidně.

„Doslechl jsem se, že obcházíte holku Billa Nortona.“

„Přiznávám se,“ řekl Ben.

„Je to prima děvče,“ prohodil Parkins bez úsměvu. Furgon už zmizel z dohledu; i hučení motoru sláblo, až ztichlo docela. „Řek bych, že v posledních dnech se s Floydem Tibbitsem moc nevidá.“

„Nečeká na vás ještě nějaké papírování, Parku?“ popostrčil ho Ben jemně.

Parkins vzdychl a odhodil špačka cigarety. „To si pište. Dvě kopie, tři kopie, jenom nic nerozmazat a nepomačkat. Posledních pár tejdňů mi práce sakra přibylo. Možná, že na nás starej Marstenův dům seslal kletbu.“

Ben a Matt zachovali kamenné tváře.

„No jo, tak nashle.“ Povytáhl si kalhoty a sešel k autu. Otevřel dvířka a ještě jednou se otočil. „Vy dva přede mnou nic netajíte, že?“

„Parkinsi,“ odpověděl Matt, „není co tajit. Je mrtvý.“

Ještě chvílku se na ně díval, bledé oči ostré a svítivé pod svařštělým obočím, a pak vzdychl. „Doufám,“ řekl. „Ale je to zatraceně divný. Ten pes, Glickův kluk, pak druhej Glickův kluk, a teď Mike. Tohle je roční dávka pro takovouhle díru, jako je naše

město. Moje babička říkávala, že všechno chodí ve trojicích, ne čtveřicích.“

Nasedl, nastartoval a vycouval. O chvíli později zmizel za kopcem, na rozloučenou zatroubil.

Matt si prudce oddechl. „Je to za námi.“

„Ano,“ řekl Ben. „Jsem utahaný. Vy taky?“

„Jsem, ale mám takový... nereálný pocit. Znáš ten výraz, jak ho užívají děcka?“

„Ano.“

„Mají ještě jeden; být vykolejený. Jako když se vracíš z tripu LSD, kdy dokonce být normální je bláznivé.“ Poškrábal se na obličej. „Bože, určitě si myslíš, že jsem šílenec. V denním světle to zní jako blouznění, že?“

„Ano i ne,“ řekl Ben. Nesměle položil ruku Mattovi na rameno. „Gillespie má pravdu. Něco se děje. A já si čím dál víc myslím, že to má něco společného s Marstenovým domem. Kromě mě jsou ti dva jediní noví ve městě. A já vím, že jsem nic neprovedl. Pořád platí náš plán na večer? Venkovská uvítací delegace?“

„Jestli chceš.“

„Chci. Běžte domů a vyspěte se. Já se domluvím se Susan a večer se tu zastavíme.“

„Dobře.“ Odmlčel se. „Ještě je tu jedna věc. Trápí mě to od chvíle, co ses zmínil o pitvě.“

„Co?“

„Ten smích, který jsem zaslechl – nebo jsem si to myslel – patřil dítěti. Byl strašný a bezduchý, ale pořád ještě dětský. Když to spojíš s Mikovým vyprávěním, napadá tě Danny Glick?“

„Ano, jistě.“

„Víš, jak se postupuje při balzamování?“

„Nijak zvlášť. Krev se z mrtvolý odvede a nahradí se nějakou tekutinou. Kdysi se používal formaldehyd, ale určitě už mají nějakou důmyslnější metodu. A vnitřnosti se odstraní.“

„Zajímalo by mě, jestli se to všechno s Dannym udělalo?“ řekl Matt a díval se na něj.

„Znáte Carla Foremana natolik, abyste se ho na to důvěrně zeptal?“

„Ano, myslím, že to můžu nějak zařídit.“

„V každém případě to zkuste.“

„Zkusím.“

Ještě chvíli se na sebe dívali, a pohled, který si vyměnili, byl přátelský, ale nepopsatelný; u Matta to byl nervózní vzdor rozumného člověka, který byl donucen mluvit nerozumně, u Bena jakási nedefinovatelná hrůza, které nerozuměl natolik, aby ji mohl definovat.

8.

Když vešel, Eva zrovna žehlila a dívala se na „Telefonujte a vyhrajete“. V sázce právě bylo pětáctyřicet dolarů a konferenciér vytahoval za víření bubnů telefonní čísla.

„Už jsem to slyšela,“ řekla, když otevřel lednici a vzal si kokakolu. „Hrozné. Chudák Mike.“

„Je to zlé.“ Sáhl do náprsní kapsy a vylovil křížek nájemném řetízku.

„Víš se, co –“

„Ještě ne,“ řekl Ben. „Jsem strašně unavený, paní Millerová. Myslím, že si půjdu na chvíli lehnout.“

„No jistě. V tom horním pokoji je v poledne horko, i takhle na podzim. Jestli chcete, lehněte si do některého pokoje o patro níž. Postele jsou převlečené.“

„Ne, to je v pořádku. V pokoji nahoře už to znám jako své boty.“

„Ano, člověk je rád ve svém,“ řekla věcně. „Proč, pro všechno na světě, chtěl pan Burke Ralphův krucifix?“

Ben se na cestě ke schodům zastavil, okamžik váhal. „Nejspíš si myslel, že Mike Ryerson je katolík.“

Eva rozprostřela na žehlicí prkno další košili. „To by měl vědět pořádně. Koneckonců, učil Mika ve škole. Všichni od nich byli luteráni.“

Ben na to nenašel odpověď. Odešel nahoru, svlékl se a vlezl si do postele. Rychle upadl do těžkého spánku. Nezdálo se mu nic.

9.

Když se probudil, bylo čtvrt na pět. Tělo měl zalité potem, prostěradlo, kterým byl přikrytý, odkopané. Ale znovu měl pocit, že má čistou hlavu. Události z časného rána vypadaly vzdálené a zamlžené, a fantazie Matta Burkeho ztratily na naléhavosti. Dnes večer bude jeho úkolem ho z těch chmur vytáhnout, jestli to půjde.

10.

Rozhodl se, že Susan zavolá od Spencera a dá si s ní schůzku tam. Mohli by jít do parku, všechno jí řekne od začátku do konce. Cestou k Mattovi mu řekne svůj názor, u Matta si poslechne zase Mattovu verzi a doplní si úsudek. Potom vyrazí do Marstenova domu. Při tom pomýšlení pocítil v útrokách záchvěv strachu.

Byl tak ponořený do myšlenek, že si vůbec nevšiml, že kdosi v jeho autě sedí, dokud se neotevřely dveře a ven se nevysoukala vysoká postava. Na okamžik měl mysl tak ochromenou, že tělo neposlouchalo; mozek se snažil zpracovat obraz toho, koho v první chvíli považoval za oživlého strašáka. Šikmé slunce postavu vykreslovalo do nejmenšího, ostrého a krutého detailu: starý plstěný klobouk stažený na uši; slepované sluneční brýle; roztrhaný kabát s obráceným límcem; na ruku tlusté, zelené gumové rukavice.

„Kdo –“ Víc Ben říct nestačil.

Neznámý přistoupil blíž. Pěsti se sevřely. Ben ucítil starý zatuchlý pach, který mu připomněl kuličky proti molům. Slyšel dech, klokotající v krku.

„Ty seš ten hajzl, co mi ukradl děvče,“ řekl Floyd Tibbits skřípavým, nevýrazným hlasem. „Zabiju tě.“

A zatímco Ben se ty nečekané informace pořád snažil ve své centrále zpracovat, Floyd Tibbits zaútočil.

Kapitola devátá

Susan (II)

I.

Susan se vrátila z Portlandu chvíli po třetí odpoledne a vešla do domu s třemi praskajícími hnědými pytlíky z obchodu – prodala dva obrazy za celkem víc než osmdesát dolarů a trochu se rozšoupla. Dvě nové sukně a svetřík.

„Suze?“ zavolala matka, „Jsi to ty?“

„Už jsem doma. Dostala jsem –“

„Pojď sem, Susan. Chci s tebou mluvit.“

Okamžitě ten tón poznala, i když přesně tenhle stupeň neslyšela už od střední školy, kdy hádky nad délkou sukní a kvůli chlapcům zaplňovaly jeden hořký den za druhým.

Odložila sáčky a šla do obývacího pokoje. Matka byla ohledně Bena Mearse stále chladnější a Susan předpokládala, že teď uslyší Poslední Slovo.

Matka seděla v houpacím křesle u velkého okna a pletla. Televize byla vypnutá. Obojí zároveň bylo zlé znamení.

„Myslím, žeš ty novinky neslyšela,“ řekla paní Nortonová. Jehlice rychle cvakaly, splétaly tmavě zelenou přízi clo úhledných řad. Něčí zimní šála. „Odjelas ráno moc brzy.“

„Novinky?“

„Včera v noci umřel v domě Matthewa Burkeho Mike Ryerson, a kdo nebyl u smrtelného lože jako tvůj přítel spisovatel, pan Ben Mears!“

„Mike... Ben... Cože?“

Paní Nortonová se chmurně usmála. „Ráno kolem desáté mi zavolala Mabel a řekla mi to. Pan Burke tvrdí, že včera večer potkal Míka v hospodě u Delberta Markeye – ačkoliv nevím, co učitel pohledává v takovém podniku – a vzal ho k sobě domů, protože Mike vypadal špatně. V noci zemřel. A zdá se, že nikdo neví, co tam dělal pan Mears!“

„Znají se,“ řekla Susan nepřítomně. „Vlastně, jak Ben říká, si velice padli do oka... co se Mikovi stalo, mami?“

Ale paní Nortonová se nedala zmást tak rychle. „Ať je to jak chce, někteří lidé si myslí, že od té doby, co se tu ukázal pan Ben Mears, máme v 'salem's Lotu nějak moc rozruchu. Až příliš.“

„To je blbost!“ odsekla Susan podrážděně. „Tak co se Mikovi –“

„Ještě to nezjistili,“ řekla paní Nortonová. Namotala kus příze a upletla oko. „Někteří lidé si myslí, že třeba chytil nějakou nemoc od malého Glicka.“

„Jestli je to tak, proč ji nechtyl nikdo jiný? Třeba rodiče?“

„Někteří mladí lidé si myslí, že všechno vědí,“ poznamenala paní Nortonová jen tak do vzduchu. Jehlice blýskaly.

Susan vstala.

„Myslím, že se půjdu projít a zjistit, jestli –“

„Posaď se ještě na chvíli,“ řekla paní Nortonová. „Ještě ti chci říct několik věcí.“

Susan se znovu posadila, obličej neutrální.

„Mladí lidé občas nevědí všechno, co se vědět má,“ pokračovala Ann Nortonová. Do hlasu se jí vloudil falešný konejšivý tón, takže se Susan ihned nastražila.

„Jako třeba co, mami?“

„No, zdá se, že pan Ben Mears měl před pár lety nehodu. Zrovna když mu vyšla druhá kniha. Nehodu na motorce. Byl opilý. Jeho žena přišla o život.“

Susan vstala. „Už nic nechci slyšet.“

„Říkám ti to pro tvoje vlastní dobro,“ řekla paní Nortonová klidně.

„Kdo ti to pověděl?“ zeptala se Susan. Už necítila nic z toho starého bezmocného, rudého vzteku, ani nutkání utéct od toho klidného, vědoucího hlasu nahoru a plakat. Cítila jenom chlad a odstup, jako by se vznášela v prostoru. „Mabel Wertsová, že?“

„Na tom nesejde. Je to pravda.“

„No jistě. A vyhráli jsme ve Vietnamu a Ježíš Kristus se každý den v pravé poledne projíždí v kočáře po městě.“

„Mabel připadal povědomý,“ nedala se odradit Ann Nortonová, „a tak probrala stará čísla novin, jednu krabici po druhé.“

„Ty myslíš ty bulvární plátky? Takové, co se specializují na horoskopy, obrázky vraků aut a kozy začínajících hvězdiček? Ach, to je mi informační zdroj.“ Chraptivě se zasmála.

„Není třeba být vulgární. Stálo to tam černé na bílém. Ta žena – pokud to vůbec byla jeho manželka – jela na zadním sedadle, sklouzli po asfaltu a vletěli z boku do stěhováku. Na místě mu dali dýchnout do balónku, psalo se v tom článku. Přímo... na... místě.“ Zdůraznila zesilovací částici, předložku i předmět ťukáním jehlice na opěradlo křesla.

„Tak proč není ve vězení?“

„Tihle slavní lidé mají všude známosti,“ řekla s klidnou jistotou. „Vždycky se můžeš ze všeho vykrotit, když jsi dost bohatá. Jednom se podívej na ty Kennedyovy, jak jim všechno prochází.“

„Byl u soudu?“

„Řekla jsem ti, že mu dali dýchnout –“

„Tos řekla, mami. Ale byl opilý?“

„Řekla jsem ti, že byl opilý!“ Na tvářích jí začaly naskakovat skvrny. „Nedají ti přece dýchnout do balónku, když jsi střizlivá! Jeho žena je mrtvá! Je to chuligán! Nic jiného!“

„Odstěhuju se do města,“ řekla Susan pomalu. „Chtěla jsem ti to říct. Už jsem to měla udělat dávno, mami. Kvůli nám oběma. Mluvila jsem s Babs Griffenovou a ona říká, že na Sister's Lane je pěkný malý čtyřpokoják –“

„Ach, tak ona se urazila!“ poznamenala paní Nortonová do vzduchu. „Někdo jí poskrnul hezoučký obrázek pana Bena Kabrňáka Mearse a ona zuří tak, že prská!“ Tohle bylo před několika lety zvlášť účinné.

„Mami, co se ti stalo?“ zeptala se Susan trochu zoufale. „Nikdy jsi přece takové... ubohosti –“

Ann Nortonová trhla hlavou. Pletení jí sklouzlo z klína, když vstávala, rukama sevřela Susan za ramena a bezohledně s ní zatřásla.

„Poslouchej mě! Nepřeju si, aby ses tahala jako coura s nějakým zženštilým frajerem, který ti pobláznil hlavu vzdušnými zámky. Slyšíš mě?“

Susan jí vrazila facku.

Oči Ann Nortonové zamrkaly a potom se ohromeně rozevřely dokořán. Mlčky, polekaně se na sebe chvíli dívaly. Susan se v hrdle ozval slaboučký zvuk a zase odumřel.

„Jdu nahoru,“ řekla. „Nejpozději do úterka budu pryč.“

„Byl tady Floyd,“ vyhrkla paní Nortonová. Obličej měla po poličku pořád ztuhlý. Otisky prstů její dcery červeně vyvstaly jako varovné znamení.

„S Floydem jsem skončila,“ oznámila Susan bezbarvě. „Zvykni si na to. Zatelefonuj své obludné přítelkyni Mabel a všechno jí pověz, proč to neuděláš? Možná ti to pak bude spíš připadat jako pravda.“

„Floyd tě miluje, Susan. Tohle ho... ničí. Zhroutil se a všechno mi pověděl. Vylil si u mě srdce.“ Oči jí při té vzpomínce zasvítily. „Nakonec se zhroutil a plakal jako dítě.“

Susan si pomyslela, že tohle se Floydovi nepodobá. Zauvažovala, jestli si i tohle matka vymýšlí, a na očích jí poznala, že ne.

„A tohle pro mě chceš, mami? Uřvané děcko? Nebo ses prostě zamilovala do představy blondatých vnuků? Nejspíš ti dělám starosti – máš pocit nedokončené práce, dokud mě neuvidíš vdanou a usazenou s hodným mužem, kterého budeš mít pod palcem. Usazenou s nějakým chlápkem, který mě co nejdřív zbouchne a udělá ze mě matrónu. To by bylo terno, co? A co když já chci něco jiného?“

„Susan, ty nevíš, co chceš.“

A řekla to s tak naprostou, přesvědčivou jistotou, že Susan byla chvílku v pokušení jí to věřit. Představila si sebe samu a matku, jak tam stojí, matka u houpacího křesla a ona u dveří; jenomže byly spojeny zelenou přízí, nití, která se mnohým cukáním a napínáním roztřepila a zeslábla. Obraz se proměnil a už tu byla matka v loveckém kloboučku, opasek sportovně propíchaný spoustou různých mušek. Snaží se zoufale přitáhnout velikého pstruha. Naposledy zkouší přitáhnout ho a vrazit do vrše. Ale proč? Jenom aby ho měla? Aby ho snědla?

„Ne, mami. Vím přesně, co chci. Bena Mearse.“

Otočila se a šla po schodech nahoru.

Matka se za ní rozběhla a zavolala za ní pronikavým hlasem: „Nemůžeš si najmout pokoj! Nemáš peníze!“

„Mám stovku na hotovosti a tři stovky úspor,“ odpověděla Susan klidně. „A u Spencera můžu dostat práci. Pan Labree mi to několikrát nabízel.“

„Toho jenom zajímá, jaké máš šaty,“ křikla paní Nortonová, ale hlas se jí o oktávu snížil. Většina zlosti ji opustila a začínala se trochu bát.

„Tak ať,“ řekla Susan. „Budu nosit tepláky.“

„Zlatíčko, Nebud' blázen.“ Postoupila o dva schody nahoru. „Chtěla jsem pro tebe jenom to nej-“

„Nech toho, mami. Promiň, že jsem tě udeřila. Bylo to ode mě hrozné.“

Mám tě ráda. Ale odstěhuji se. Už bylo dávno na čase. To musíš chápat.“

„Rozmysli si to,“ nevzdávala se paní Nortonová, teď už zřetelně rozlícená i ustrašená. „Myslím, že jsem neřekla nic nerozumného. Ten tvůj Ben Mears, takové frajírky už jsem viděla. Zajímá ho jenom –“

„Ne. To už stačilo.“

Otočila se.

Matka vystoupila o další schod a zavolala za ní: „Když odtud Floyd odcházel, byl v hrozném stavu –“

Ale dveře pokoje Susan se zavřely a odřízly její slova.

Susan si lehla na postel – která byla ještě nedávno vyložená plyšovými hračkami a pudlíkem s tranzistorákem v bříšku – zahleděla se na stěnu a snažila se nemyslet. Na stěně byla spousta plakátů Sierra Clubu, ale ještě nedávno byla obklopená plakáty skupin Rolling Stone, Cream a Crawdaddy, fotkami idolů – Jima Morrisona, Johna Lennona, Dava van Ronka a Chucka Berryho. Duch oněch dní na ni doléhal jako vidina špatných časů.

Skoro viděla novinový titulek, skvící se na levném papíru: POTULNÝ MLADÝ SPISOVATEL A JEHO MLADÁ ŽENA OBĚTÍ „NÁHODNÉ“ MOTOCYKLOVÉ NEHODY. Zbytek je pečlivě prošpikovaný různými narážkami. Možná ještě fotka z místa

neštěstí, kterou pořídil místní fotograf, příliš krvavá na místní noviny, ale přesně podle vkusu lidí jako Mabel.

A nejhorší ze všeho bylo, že semínko pochybností bylo zaseto. Jak hloupé. Copak sis myslela, že než se sem vrátil, ležel někde v mrazáku? Že sem přišel hygienicky zabalený do celofánu jako sklenička v motelu? Hloupé. Ale semínko už bylo zaseto. A kvůli tomu cítila vůči matce něco víc než nedospělý vztek – cítila něco černého, co hraničilo s nenávisť.

Zahnala ty myšlenky – zahnala, nerozptýlila – položila si paži přes obličej a upadla do neklidné dřímoty, kterou přerušilo zvonění telefonu pod schody a potom ji ještě ostřeji vytrhlo matčino volání: „Susan! To je pro tebe!“

Sešla dolů, všimla si, že už je půl šesté. Slunce se klonilo k západu. Paní Nortonová byla v kuchyni a začínala připravovat večeři. Otec ještě nebyl doma.

„Haló?“

„Susan?“ Ten hlas jí připadal známý, ale nemohla ho hned zařadit.

„Ano, kdo je to?“

„Eva Millerová, Susan. Mám špatné zprávy.“

„Stalo se něco Benovi?“ Zdálo se, že jí v ústech naprosto vyschlo. Ruka jí vylétla vzhůru a dotkla se hrdla. Paní Nortonová se objevila ve dveřích do kuchyně, v ruce vařečku.

„No, měli jsme tu rvačku. Odpoledne se tady objevil Floyd Tibbits –“

„Floyd!“

Paní Nortonová sebou při tom tónu trhla.

„– a já mu řekla, že pan Mears spí. On řekl, že dobře, zdvořile jako vždy, ale byl strašně divně oblečený. Ptala jsem se ho, jestli je mu dobře. Měl na sobě staromódní kabát a divný klobouk a ruce držel v kapsách. Úplně jsem zapoměla, abych se o tom panu Mearsovi zmínila, když pak vstal. Dnes bylo tolik rozruchu –“

„Co se stalo?“

Susan to skoro vykřikla.

„No, pan Floyd ho zbil,“ vypravila ze sebe Eva nešťastně. „Přímo u mě na parkovišti. Sheldon Corson a Ed Craig vyšli ven a odtrhli je.“

„Co Ben? Je v pořádku?“

„Myslím, že není.“

„Co je mu?“

Pevně svírala sluchátko.

„Floyd poslední ranou pana Mearse srazil na to jeho zahraniční autíčko a pan Mears se uhodil do hlavy. Carl Foreman ho odvezl na pohotovost do Cumberlandu, byl v bezvědomí. Víc nevím. Jestli –“

Zavěsila, odběhla do šatny a strhla z ramínka kabát.

„Susan, co se děje?“

„Ten hodný chlapeček Floyd Tibbits,“ vyhrkla Susan a stěží si uvědomovala, že pláče. „Poslal Bena do nemocnice.“

Vyběhla ven, aniž čekala na odpověď.

2.

Do nemocnice se dostala v půl sedmé, seděla na nepohodlné plastové židli a nevidomě civěla do časopisu Naše domácnost. Nikdo jiný nepřišel, pomyslela si. To je strašlivé. Napadlo ji, že zavolá Mattu Burkeovi, ale pomyšlení, že se doktor vrátí a bude ji hledat, ji zadrželo.

Na hodinách v čekárně se minuty sotva vlekly, za deset minut sedm se ve dveřích objevil doktor s hromádkou papírů v ruce a řekl: „Slečna Nortonová?“

„To jsem já. Je Ben v pořádku?“

„V téhle chvíli se na to nedá odpovědět.“ Viděl, že jí obličej zaplavila hrůza, a dodal: „Nejspíš bude, ale chceme si ho tady dva tři dny nechat. Má naprasklou lebku, spoustu podlitin, pohmožděniny, a strašný monokl.“

„Můžu ho vidět?“

„Ne, dnes večer ne. Je pod prášky.“

„Aspoň minutku? Prosím! Jedinou minutku!“

Vzdychl. „Můžete se na něj podívat, jestli chcete. Pravděpodobně bude spát. Nechci, abyste mu něco říkala, pokud na vás sám nepromluví.“

Zavedl ji do druhého patra a pak do pokoje na vzdáleném konci chodby, kde to páchlo nemocnicí. Muž na druhé posteli si četl časopis, roztržitě se po nich podíval.

Ben ležel s očima zavřenýma, pokrývku přitaženou až k bradě. Byl tak bledý a nehybný, že děsivou chvíli si Susan byla jistá, že je mrtvý; že zemřel, zatímco mluvila s doktorem. Ale pak si všimla pomalého, klidného zvedání a klesání hrudníku a pocítila tak velikou úlevu, až se trochu zapotácela. Zblízka si prohlédla jeho obličej, jen mimovolně vnímala zranění. Libový frajer, říkala matka, a Susan teď chápala, proč ji napadlo zrovna tohle. Rysy jeho obličeje byly silné, ale citlivé (přála si, aby existovalo jiné slovo než „citlivý“; takové slovo použijete, když charakterizujete místního knihovníka, který ve volném čase sesmolil nabubřelé spenserovské sonety o narcisech; ale bylo to jediné výstižné slovo). Jenom jeho vlasy vypadaly mužně v tradičním slova smyslu. Černé a husté, skoro se zdálo, jako by se mu nad čelem vznášely. Bílý obvaz nad levým spánkem křičel ve výmluvném ostrém kontrastu.

Já toho muže miluji, pomyslela si. Uzdrav se, Bene. Uzdrav se a dopiš knihu, abychom mohli spolu odejít z Lotu, jestli mě budeš chtít. Lot se k nám oběma zachoval ošklivě.

„Myslím, že už byste měla odejít,“ řekl lékař. „Snad zítra –“

Ben se zavrtěl a z hrdla se mu vydral jakýsi sten. Pomalu nadzdvihl víčka, spustil je, znovu otevřel. Oči měl zastřené sedativy, ale bylo znát, že si uvědomuje, kdo je u něj. Pohladil jí ruce. Z očí jí vyklouzly slzy, usmála se a stiskla mu dlaň.

Pohnul rty, sklonila se, aby slyšela.

„V tomhle městě jsou ostří hoši, co?“

„Bene, je mi to líto.“

„Myslím, že jsem mu vyrazil dva zuby, než mě sejmul,“ šeptal

Ben. „To není špatné na pisálka.“

„Bene –“

„Myslím, že toho už bylo dost, pane Mearsi,“ řekl doktor. „Nechte zaschnout to letecké lepidlo, co jsme vám s ním spravili hlavu.“

Ben přesunul pohled na doktora. „Jenom minutku.“

Doktor obrátil oči v sloup. „Přesně to říkala i ona.“

Benovi zase spadla víčka, potom s obtížemi vzhlédl. Zaševalil cosi nesrozumitelného.

Susan se sklonila blíž. „Cože, miláčku?“

„Už je tma?“

„Ano.“

„Zajdi za...“

„Mattem?“

Příkývł. „Pověz mu... že vzkazuju, aby ti všechno řekl. Zeptej se ho, jestli... zná otce Callahana. Porozumí.“

„Fajn,“ řekla Susan. „Vyřídím mu to. Teď už spi. Vyspi se dobře, Bene.“

„Jo. Miluju tě.“ Ještě cosi zamumlal, dvakrát, a potom zavřel oči. Začal dýchat hlouběji.

„Co povídal?“ zeptal se doktor.

Susan se mračila. „Něco jako 'zamkněte okna',“ řekla.

3.

Když se vracela pro kabát, byla v čekárně Eva Millerová s Lišákem Craigem. Eva měla na sobě starý podzimní kabát s opelichaným kožešinovým límcem, zřejmě schovávaný na lepší příležitosti, a Lišák se ztrácel v příliš velkém motocyklovém kabátě. Susan potěšilo, když je viděla.

„Jak je mu?“ zeptala se Eva.

„Myslím, že bude v pořádku.“ Zopakovala jim doktorovu diagnózu a Evin obličej se uvolnil.

„To jsem ráda. Pan Mears vypadá jako velmi slušný člověk. Něco takového se u mě ještě nestalo. A Parkins Gillespie musel Floyda zavřít na záchytku. I když vlastně nepil. Jenom se nějak... nadopoval a pomátl se z toho.“

Susan zavrtěla hlavou. „To se Floydovi vůbec nepodobá.“

Na okamžik se rozhostilo stísnné mlčení.

„Ben je bezvadnej chlap,“ zahlaholil Lišák a pohládl Susan ruku. „Než se naděješ, bude jako křepelka. Jen počkej.“

„Určitě,“ řekla Susan a stiskla mu dlaň oběma rukama. „Evo, není otec Callahan knězem u svatého Ondřeje?“

„Ano, proč?“

„No... jenom jsem zvědavá. Děkuju vám oběma, že jste přišli. Kdybyste mohli přijít i zítra –“

„No jasně,“ souhlasil Lišák. „Zajdem sem, vid', Evo?“ Vzal ji kolem pasu. Musel paži hodně natáhnout, ale nakonec se mu to podařilo.

„Ano, přijdeme.“

Susan s nimi vyšla na parkoviště a pak odjela zpátky do Jerusalem's Lotu.

4.

Matt na její zaklepaní neotevřel ani nezaječel Dále!, jako měl ve zvyku. Místo toho se ozval velmi opatrný hlas, který sotva poznala. „Kdo je?“ ozvalo se tichounce z druhé strany dveří.

„Susie Nortonová, pane Burke.“

Otevřel dveře a Susan otřásl, jaká proměna se s ním udala. Vypadal staře a strhané. Po chvílce si všimla, že mu na krku visí těžký starý krucifix. Vypadalo to divně a směšně, když zdobený šestákový přívěsek visel na kostkované flanelové košili, a skoro se zasmála – ale ovládla se.

„Pojď dál. Kde je Ben?“

Pověděla mu to a Matt protáhl obličej, „Takže Floyd Tibbits se nakonec rozhodne hrát si na zhrzeného milovníka, co? Tak to se nemohlo stát v nevhodnější dobu. Dnes pozdě odpoledne přivezli Míka Ryersona z Portlandu, aby ho u Foremana připravili k pohřbu. A náš výlet k Marstenovu domu budeme muset nejspíš odložit.“

„Jaký výlet? A co je s Mikem?“

„Dáš si kávu?“ zeptal se nepřítomně.

„Ne. Chci zjistit, co se děje. Ben řekl, že vy to víte.“

„Takový rozkaz,“ řekl, „se plní velmi obtížně. Benovi se lehce řekne, že já ti všechno povím. Hůř se to provede. Ale pokusím se.“

„Co?“

Zvedl dlaň. „Jedno po druhém, Susan. Onehdy jste s tvou matkou zašly do toho nového obchodu.“

Susan svažila obočí.

„Ano. Proč?“

„Můžeš mi vylíčit, jak to tam na tebe zapůsobilo, a hlavně jaký dojem na tebe udělal ten muž, který obchod vede?“

„Pan Straker?“

„Ano.“

„No, je docela šarmantní,“ řekla. „Lepší slovo by snad bylo dvorný. Vysekl poklonu Glynis Mayberryové kvůli šatům a ona se začervenala jako školačka. A zeptal se paní Boddinové na obvaz, co měla na ruce... cákl na ni horký omastek. Dal jí nějaký recept na obklady. Hned jí ho napsal. A když vešla Mabel...“ Při té vzpomínce se pousmála.

„Ano?“

„Nabídl jí židli,“ řekla Susan. „Vlastně ne nějakou obyčejnou židli, ale křeslo. Podobalo se spíš trůnu. Obrovské, vyřezávané z mahagonu. Úplně sám je přinesl zezadu, a celou dobu se nepřestával usmívat a žvatlat s ostatními dámami. Ale muselo vážit nejmíň tři sta liber. Postavil je doprostředka na podlahu a zavedl Mabel k němu. Nabídl jí rámě, víte. A ona se hihňala. Jestli jste někdy viděl Mabel, jak se hihňá, je vám to jasné. A nabízel kávu. Velmi silnou, ale velmi dobrou.“

„Líbil se ti?“ zeptal se Matt a nespouštěl z ní oči.

„To všechno patří k věci?“ zeptala se.

„Možná ano.“

„Tak dobře. Řeknu vám, jak jsem reagovala jako žena. Líbil se mi i nelíbil. Myslím, že mě mírně sexuálně přitahoval. Starší muž, velmi městský, velmi šarmantní, velmi dvorný. Když se na něj díváte, víte, že by mohl poroučet francouzské menu a máte jistotu, že by se víno hodilo k jídlu, ne jenom červené nebo bílé, ale také ročník a dokonce i vinice. Určitě není běžný typ, jaké tady vídáme. Ale ani v nejmenším nebyl zženštilý. Pružný, jako tanečník. A na muži, který je tak nestoudně plešatý, je samozřejmě cosi přitažlivého.“ Usmála se trochu jako na obranu, věděla, že se červená, uvažovala, jestli neřekla víc, než chtěla.

„Ale taky se ti nelíbil,“ řekl Matt.

Pokrčila rameny. „To se popisuje hůř. Myslím... myslím, že jsem pod povrchem cítila určité opovržení. Cynismus. Jako by hrál určenou roli, a hrál ji dobře, ale jako by věděl, že nebude muset tasit

všechny trumfy, aby nás obalamutil. Byl jaksi blahosklonný.“ Nejistě se na něj podívala.

„A připadalo mi, že je v něm cosi trochu krutého. Ale vlastně nevím proč.“

„Koupil někdo něco?“

„Moc ne, ale nezdálo se, že mu to vadí. Máma koupila poličku z Jugoslávie a ta paní Petrieová koupila krásný sklápěcí stoleček, ale jinak jsem nikoho nakupovat neviděla. Nezdálo se, že mu to vadí. Jenom na lidi naléhal, aby přátelům řekli, že otevřel, aby se znovu zastavili a cítili se jako doma. Nefalšovaná stará škola šarmu.“

„A ty si myslíš, že lidé byli okouzlení?“

„Kolem a kolem vzato, tak ano,“ uvažovala Susan a v duchu srovnávala nadšený matčín dojem z pana R. T. Strakera s naprostou nechutí k Benovi.

„Nevidělas jeho společníka?“

„Pana Barlowa? Ne, je v New Yorku, na nákupech.“

„Opravdu?“ řekl Matt spíš pro sebe. „To jsem zvědav. Nedostižný pan Barlow.“

„Pane Burke, nebylo by lepší, kdybyste mi všechno pověděl?“
Těžce vzdychl.

„Asi se o to musím pokusit. Cos mi teď řekla, je znepokojivé. Velmi znepokojivé. Všechno to tak zapadá...“

„Co? Co zapadá?“

„Musím začít,“ rozpovídal se, „setkáním s Mikem Ryersonem u Della, to bylo včera večer... ale připadá mi to jako celé století.“

5.

Bylo dvacet minut po osmé, když skončil, a oba už vypili dva šálky kávy.

„Myslím, že je to všechno,“ řekl Matt. „Mám ti teď předvést Napoleona? Vyprávět ti o astrálním rozhovoru s Toulouse Lautrecem?“

„Nebud'te pošetilý,“ namítla. „Něco se děje, ale ne to, co si myslíte. To přece musíte vědět.“

„To jsem si myslel až do včerejší noci.“

„Jestli to na vás nikdo nenarafčil, jak říkal Ben, možná ty zvuky dělal sám Mike. V deliriu nebo v čem.“ Selhal jí hlas, ale nemilosrdně pokračovala. „Nebo jste usnul, aniž jste si to uvědomil, a všechno se vám zdálo. Dnes odpoledne jsem usnula a ztratila jsem čtvrt hodiny nebo dvacet minut, ani jsem nevěděla jak.“

Unaveně pokrčil rameny. „Jak můžu hájit svědectví, kterému žádný rozumný člověk nepřikládá váhu? Co jsem slyšel, to jsem slyšel. Nespal jsem. A cosi mě polekalo... hrozně polekalo. Podle staré literatury upír nemůže jen tak vstoupit k někomu do domu a sát mu krev. Ne. Musí ho někdo pozvat. Ale Mike Ryerson včera v noci pozval Dannyho Glicka. A já sám jsem pozval Mika!“

„Matte, řekl vám Ben o své nové knize?“

Obracel dýmku v prstech, ale nezapálil si. „Málo. Že prý má něco společného s Marstenovým domem.“

„Pověděl vám, že jako malý kluk měl v Marstenově domě velice traumatický zážitek?“

Prudce zvedl hlavu. „Uvnitř? Ne.“

„Šel tam na důkaz odvahy. Chtěl vstoupit do nějakého klubu a jako přijímací zkoušku mu určili, aby šel do Marstenova domu a něco zevnitř přinesl. Udělal to – ale než odešel, vyšel nahoru do ložnice, kde se oběsil Hubie Marsten. Když otevřel dveře, uviděl, jak tam Hubie visí. Otevřel prý oči. Ben utekl. To ho trápí už čtyřicet let. Vrátil se do Lotu, aby se z toho vypsál.“

„Kristepane,“ vydechl Matt.

„Má... o Marstenově domě určitou teorii. Částečně vyplývá z jeho zkušenosti a částečně z nějakého trochu senzačního pátrání o Hubertovi Marstenovi –“

„O jeho zálibě v uctívání d'ábla?“

Ulekla se. „Jak to víte?“

Pochmurně se usmál.

„Ne všechno, co se v malém městě povídá, jsou vyložené klepy. Jsou taky tajemství. Některé tajemné klepy v 'salem's Lotu se týkaly Hubieho Marstena. Teď už je zná snad jenom tucet starších lidí – také Mabel Wertsová. Bylo to dávno, Susan. Ale ani tak se některé příběhy neztrácejí. Tenhle byl totiž divný, viš. Ani Mabel by o Hubertu Marstenovi nemluvila s někým mimo okruh nejbližších lidí.“

O jeho smrti by samozřejmě mluvili. O té vraždě. Ale jestli se jich zeptáš na těch deset let, co tu s manželkou strávil ve svém domě a dělal Bůh ví co, vstoupí do hry jakýsi vládce – možná je to cosi nejbližší tabu, které zná naše západní civilizace. Vždycky se šeptalo, že Hubert Marsten unášel a obětoval malé děti svým pekelným bohům. Překvapuje mě, že Ben toho tolik zjistil. Tajemství, které se týká Hubieho, jeho manželky a domu, je skoro kmenové.“

„V Lotu nic nezjistil.“

„Tím se to vysvětluje. Mám dojem, že má teorii, že se jedná o starý parapsychologický úkaz – lidé vyrábějí zlo, stejně jako produkují hleny, výkaly nebo ústřížky nehtů. Že nevyprchá. A hlavně že Marstenův dům se mohl stát jakýmsi d'ábelským zárodkem; akumulátorem zla.“

„Ano. Vyjádřil to naprosto stejnými slovy.“ Zvědavě se na něj podívala.

Suše se zasmál. „Četli jsme stejné knihy. A co myslíš ty, Susan? Je v tvé filozofii něco víc než nebe a země?“

„Ne,“ řekla klidně a pevně. „Domy jsou jenom domy. Zlo zaniká ihned, jakmile byly zločiny spáchány.“

„Takže podle tebe bych Bena díky jeho duševní labilitě mohl svést na cestu šílenství, kterou jsem už možná sám prošel?“

„Ne, jistěže ne. Nemyslím si, že jste šílený. Ale pane Burke, musíte si uvědomit –“

„Ticho.“

Natáhl krk. Zmlkla a naslouchala. Nic... možná nějaké vrzavé prkno. Tázavě se na něj dívala, zavrtěl hlavou.

„Cos to říkala?“

„Jenom, že si k vymítání démonů z dětství náhodou vybral špatnou dobu. Ve městě kolují různé drby, od té doby, co je Marstenův dům zase obydlený a obchod se otevřel... když už jsme u toho, drbalo se i o Benovi. O vymítacích obřadech bylo známo, že se často vymkly z rukou a obrátily se proti vymítači. Myslím, že Ben potřebuje odtud vypadnout a vám by možná taky prospěla změna vzduchu, pane Burke.“

Vymítání ji přivedlo na myšlenku, že Ben si přál, aby se Mattovi zmínila o tom katolickém knězi. Impulzivně se rozhodla, že to

neudělá. Důvod, proč jí o to žádal, už byl jasný, ale jenom by tím přilila olej do ohně, který podle jejího názoru šlehal už tak dost vysoko. Až se jí Ben na to zeptá – pokud to vůbec udělá – řekne, že zapomněla.

„Vím, že to zní bláznivě,“ řekl Matt. „I mně to tak připadá, i když jsem slyšel, jak se okno otevírá, i ten smích, a dneska ráno jsem viděl ležet ochrannou síťku dole u cesty. Ale jestli to zmírní tvoje obavy, musím říct, že Ben na to všechno reagoval velmi citlivě. Navrhl, abychom celou věc považovali za teorii, která se dá dokázat nebo vyvrátit, a že začneme –“ Znovu zmlkl a naslouchal.

Tentokrát se ticho protahovalo, a když promluvil, polekala ji klidná jistota v jeho hlase. „Nahore někdo je.“

Poslouchala. Nic.

„Něco se vám zdá.“

„Znám svůj dům,“ zašeptal. „V hostinském pokoji někdo je... slyšíš?“

A tentokrát skutečně slyšela. Slyšitelné zavržení podlahy, jak už vrzají prkna ve starých domech, zcela bezdůvodně. Ale Susaniným uším se zdálo, že je v tom zvuku něco víc – něco nevyřetitelně záštiplného.

„Jdu nahoru,“ řekl.

„Ne!“

To slovo z ní vylétlo úplně bezmyšlenkovitě. Řekla si: Tak, a kdo se teď krčí za pecí a vítr v komíně mu připadá jako zlá Meluzína?

„Včera v noci jsem se bál, nic jsem neudělal a všechno se jenom zhoršilo. Teď půjdu nahoru.“

„Pane Burke –“

Oba začali mluvit polohlasně. Napětí jí vřelo v žilách, svaly se jí napjaly. Možná nahore někdo byl. Nějaký zloděj.

„Mluv,“ řekl. „Až odejdu, nepřestávej mluvit. O čemkoli.“

A než mohla protestovat, zvedl se a vyšel na chodbu, pohyboval se podivuhodně lehce. Jednou se ohlédl, ale v očích se mu nevyznamenala.

Začal stoupat po schodech.

Měla pocit, že po tak rychlém obratu, jaký věci vzaly, se jí mozek zahalil oparem neskutečna. Ani ne před dvěma minutami

spolu klidně mluvili pod racionálním světlem elektrických žárovek. A teď se bála. Otázka: Když posadíte psychologa do místnosti s člověkem, který si myslí, že je Napoleon, a necháte je tam rok (nebo deset či dvacet let), najdete tam nakonec dva Freudy nebo dva chlapíky s rukou zastrčenou za vestu? Odpověď: Neúplné zadání.

Otevřela ústa a řekla: „V neděli jsme s Benem chtěli zajet po silnici číslo 1 do Camdenu – víte, toho města, kde se filmoval Peyton Place, ale teď myslím, že budeme muset počkat. Mají tam strašně roztomilý kostelík...“

Zjistila, že drmolí naprosto lehce, i když ruce svírá v klíně tak pevně, až jí zbělely klouby. Mozek měla jasný, ještě nepoznamenaný hovorem o upírech a nemrtvých. Ale z páteře, mnohem starší sítě nervů a ganglií, vyzářovala ve vlnách černá hrůza.

6.

Vyjít nahoru byla pro Matta Burkeho ta nejtěžší věc, kterou kdy v životě udělal. Nic víc, nic míň; bylo to tak. Nic se tomu nemohlo rovnat. Až snad na jednu věc.

Když mu bylo osm, chodil do skautu. Útulný matčin dům byl vzdálený míli po silnici a procházka byla příjemná, ano, báječná, pokud jste šli za denního světla pozdního odpoledne. Ale cestou domů se začal snášet soumrak, pouštěl z řetězu stíny, které zívaly přes cestu v dlouhých, pokroucených obrazcích – nebo, když byla schůzka obzvlášť veselá a protáhla se, musel jít domů potmě. Sám.

Sám. Ano, to je klíčové slovo, to nejhroznější slovo v angličtině. Vražda mu nesahá ani po kotníky a peklo je jenom ubohé synonymum...

Po cestě míjel zbořený kostel, starou metodistickou modlitebnu, jejíž trosky se prostíraly na vymrzlém a hrbatém trávníku, a když člověk procházel pod upřeným pohledem jeho bezcitných oken, v uších mu začaly hlasitě znít jeho kroky, písání mu odumřelo na rtech a on přemýšlel, jaké to musí být uvnitř – překocené lavice, práchnivějící zpěvníky, rozpadající se oltář, kde nyní sabaty slaví jenom myši, a uvažoval, co by tam mohlo být ještě kromě myši – jaká šílenství, jaká strašidla. Možná na člověka vykukují žlutýma hadíma očima. A možná jim jedné noci okukování nebude stačit;

možná se některé noci ta rozštípnutá, nakřivo zavěšená vrata rozrazi dokořán a z toho, co v nich člověk spatří, po prvním pohledu zešílí.

A tohle matce ani otci nevysvětlíte, protože rodiče jsou tvorové světla. Nevysvětlíte jim to o nic lépe, než jak bylo možno, že když vám byly tři roky, proměnila se shrnutá deka v nohou postýlky v klubko hadů, kteří tam leželi a pozorovali vás lhostejnýma očima bez víček. Nad takovými strachy neztvrdlo žádné dítě, pomyslel si. Když se strach nedá vyslovit, nedá se s ním bojovat. A strachy zamčené v malých mozečcích jsou mnohem větší, než aby mohly projít ústním otvorem. Dřív nebo později jste našli někoho, s kým jste prošli kolem všech opuštěných modliteben, které jste museli minout mezi rozesmátým dětstvím a nabručeným stářím. Až do dneška. Do dneška, kdy jste zjistili, že žádný z těch starých strachů nebyl přemožen – jenom jsou zavřené v maličkých, dětských rakvičkách s planou růží na víku.

Nerozsvítil. Stoupal po schodech, krok za krokem, vyhnul se šestému stupni, protože ten vrzal. Držel křížek v ruce, dlaň měl zpocenou a kluzkou.

Došel nahoru, nehlučně se otočil, aby se podíval do chodby. Dveře hostinského pokoje byly pootevřené. Sám je zavíral. Zdola sem doléhalo neustálé bzučení Susanina hlasu.

Opatrně, aby nevrzal, došel ke dveřím a zůstal stát před nimi. Základ všeho lidského strachu, pomyslel si. Zavřené dveře, malounko pootevřené.

Natáhl ruku a rozrazil je.

Na posteli ležel Mike Ryerson.

Oknem proudilo měsíční světlo a stříbřilo pokoj, proměňovalo ho ve snovou lagunu. Matt potřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. Skoro mu připadalo, že se vrátil zpátky v čase, že tohle je minulé noc. Sejde dolů a zavolá Benovi, protože Ben ještě není v nemocnici...

Mike otevřel oči.

Ve světle měsíce na okamžik zazářily, stříbrně, rudě lemované. Byly prázdné jako umyté tabule. Nebylo v nich jediné lidské myšlenky nebo pocitu. Oko do duše okno, pravil Wordsworth. Jestli je to pravda, tak tahle okna vedla do prázdného pokoje.

Mike se posadil, pokrývka mu sklouzla z hrudi, a Matt viděl hrubé stehy v místech, kde soudní lékař nebo patolog maskoval svou práci a pravděpodobně si při šití pískał.

Mike se usmál, špičáky a řezáky měl bílé a ostré. Úsměv samotný byl jenom stažením svalů kolem úst; v očích se neprojevil. Zůstávaly dál mrtvé a prázdné.

Mike velmi zřetelně pronesl: „Podívej se na mě.“

Matt se podíval. Ano, oči byly úplně prázdné. Ale velmi hluboké. Skoro jste v těch očích viděli své vlastní drobné stříbrné portréty, sladce utopené, až se svět najednou zdá nedůležitý, všechny obavy se zdají nedůležité –

Ustoupil a vykřikl: „Ne! Ne!“

A zvedl před sebe krucifix.

To, co bývalo Mikem Ryersonem, zasyčelo, jako by mu do tváře šplíchla vroucí voda. Ruce tomu vylétly, jako by se to bránilo před ranou. Matt vkročil do pokoje; Ryerson zároveň ustoupil.

„Jdi odtud!“ zachraptěl Matt. „Ruším své pozvání!“

Ryerson vykřikl, bylo to pronikavé zavytí plné nenávisti a bolesti. Odpotácel se čtyři kroky vzad. Udeřil se o parapet otevřeného okna a přepadl přes okraj.

„Uvidím tě spát jako mrtvého, učiteli.“

Vypadl ven do noci, zvrátil se dozadu s rukama nad hlavou jako potápěč vrhající se přes palubu. Smrtelně bledé tělo zazářilo jako mramor, v tvrdém a nezměrném kontrastu vůči černým stehům, které mu ve tvaru Y křižovaly trup.

Matt šíleně, zděšeně zaječel, přispěchal k oknu a zahleděl se ven. Neviděl nic, jenom měsíční noc – vznášela se ve vzduchu pod oknem a nad kaluží světla, které označovalo obývací pokoj, v něm roztančený chomáček zrněk, která snad byla prachová. Zavířila, spojila se do jakéhosi tvaru, který hrůzně připomínal člověka, a potom se rozplynula.

Obrátil se na útěk a v té chvíli mu hrudí pronikla bolest, až se zapotácel. Chytil se za prsa a zkroutil se. Připadalo mu, že bolest proniká paží v klidných, pulsujících vlnách. Před očima se mu mihl křížek.

Vypotácel se z pokoje s rukama zkříženými přes hrud', řetízek krucifixu pořád omotaný kolem pravé ruky. Před očima mu vyvstala představa Mika Ryersona, vznášejícího se ve vzduchu jako smrtelně bledý potápěč.

„Pane Burke!“

„Můj doktor je James Cody,“ procedil přes rty, které byly studené jako sníh. „Číslo je u telefonu. Myslím, že mám infarkt.“

Zhroutil se a padl tváří k zemi.

7.

Vytočila číslo poznamenané vedle jména JIMMY CODY, PILULKÁŘ. Bylo to napsáno úhlednými tiskacími písmeny, která si dobře pamatovala ze školy. Ozval se nějaký ženský hlas a Susan řekla: „Je doktor doma? Stalo se neštěstí!“

„Ano,“ řekla žena klidně. „Dám vám ho.“

„Tady doktor Cody.“

„Susan Nortonová. Jsem u pana Burkeho. Dostal infarkt.“

„Kdo? Matt Burke?“

„Ano. Je v bezvědomí. Co mám –“

„Zavolejte sanitku,“ přerušil ji. „Cumberland, číslo 841-4000. Zůstaňte u něho. Přikryjte ho dekou, ale nehýbejte s ním. Rozumíte?“

„Ano.“

„Za dvacet minut jsem tam.“

„Budete –“

Ale v telefonu to cvaklo, osaměla.

Zavolala sanitku a potom znovu byla sama, postavená před úkol jít za ním nahoru.

8.

Hleděla vzhůru do schodů s úzkostí, která ji udivovala. Zjistila, že si přeje, aby se nic z toho nebylo stalo, nejenom proto, aby byl Matt v pořádku, ale taky proto, že by necítila tu odpornou, strašnou hrůzu. Její nedůvěra byla zpočátku úplná – to, co Matt prožil minulé noci, si dovedla vysvětlit slovy, která patřila do jejího vlastního světa, nic víc, nic míň. A teď jí tato pevná nedůvěra zpod nohou vyklouzla a ona cítila, jak padá.

Slyšela Mattův hlas a slyšela hrozné lhostejné zvolání: *Uvidím tě spát jako mrtvého, učiteli*. Hlas, který tato slova pronesl, nebyl o nic víc lidský než psí štěkot.

Vydala se nahoru, ale musela nohy do každého kroku nutit. Ani rozsvícené světlo moc nepomáhalo. Matt ležel tam, kde ho opustila, hlavu obrácenou na stranu, takže pravá tvář ležela na prošoupaném běhounu, a dýchal v chraptivých, namáhavých hltech. Sklonila se a rozepnula mu dva knoflíky u košile; zdálo se, že se mu dýchá trochu lépe. Potom vešla do hostinského pokoje, aby přinesla deku.

V pokoji bylo chladno. Okno zůstalo otevřené. Postel byla až na matraci holá, ale na polici ve skříni byla hromádka pokrývek. Když se chtěla vrátit do chodby, zatřpytilo se cosi na zemi u okna, shýbla se a zvedla to. Okamžitě poznala, co to je. Prsten absolventa cumberlandské Střední konsolidované. Iniciály vyryté na vnitřní straně byly M. C. R.

Michael Corey Ryerson.

Na chvílku, ponořená do tmy, uvěřila. Uvěřila všemu. Z hrdla se jí dral výkřik, ale nehlasně ho zadusila, prsten jí vyklouzl z prstů a zůstal ležet na zemi pod oknem, zářivý v měsíčním světle, které pronikalo podzimní temnotu.

Kapitola desátá

Lot (III)

I.

Město temnotu znalo.

Znalo tu temnotu, která přichází do kraje, když rotace odvrátí Zemi od Slunce, i temnotu lidské duše. Město je spojením tří částí, jež jsou společně silnější než jednotlivé díly. Město, to jsou lidé, kteří tam žijí, budovy, které byly postaveny, aby se v nich bydlelo nebo pracovalo, a je to půda. Lidé jsou Skotové, Angličané a Francouzi. Samozřejmě jsou tam i jiní – sem tam někdo, jako hrst pepře vhozená do hrnce soli, ale nebylo jich moc. Tenhle tavicí tyglík nikdy moc netavil. Budovy jsou skoro všechny postavené z poctivého dřeva. Hodně starších domů má vpředu patro a většina krámků má falešné průčelí, i když nikdo nemůže říct proč. Lidé vědí, že za těmi falešnými fasádami nic není, stejně jako většina z nich ví, že Loretta Starcherová nosí falešné zuby. Kraj má žulové podloží pokryté tenkou, lehce narušitelnou vrstvou půdy. Její obdělávání je nevděčná, mizerná, těžká, bláznivá práce. Pluh obrací velké kusy žulového podloží a tupí se na nich. V květnu můžete vyjet s nákladákem, jakmile je půda dost suchá, aby ho udržela, a se svými syny ho zaplníte kameny snad tucetkrát, než budete moci vláčet, a odvezete je na velkou zaplevelenou hromadu, kterou jste začali vršit v roce 1955, když jste tohohle tygra poprvé chytili za koule. A když jste kameny vybrali a hlína se vám už při mytí nesype zpod nehtů a prsty vám opuchly, znečitlivěly a póry se na nich rozšířily, zapojíte brány za traktor a než uvláčíte dvě brázdy, jedna brána se rozštípne o kámen, který jste tam nechali. Takže přivaříte novou bránu, váš nejstarší kluk musí podržet závěs, abyste se k němu mohli dostat, a zatím vám kolem ucha proletí první krvežíznivý komár nastávající sezóny s bzučením, které vhání člověku slzy do očí a které vás nutí myslet si, že tenhle zvuk určitě slyší šílenci těsně předtím, než zabijí všechny své děti nebo zavrou na dálnici oči a sešlápnou plyn k podlaze nebo zmáčknou spoušť pistole, jejíž hlaveň si vecpali do úst;

a potom upocené prsty vašeho synka sklouznou a jeden zub brány vám strhne kůži z paže a vy se rozhlížíte jako zoufalec, zápasící sám se sebou, a připadá vám, že byste se na to mohli vykašlat a dát se na pití nebo jít do banky, u které máte hypotéku, a ohlásit bankrot, v té chvíli nenávidíte tu zemi, ke které vás tiskne jemný tlak gravitace, v té chvíli ji zároveň milujete a chápete, že zná temnotu a vždycky ji znala. Půda vás dostala, pevně vás sevřela, stejně jako dům, i žena, do které jste se zamilovali, když jste začali chodit na střední školu (jenomže tehdy byla dívkou, a vy jste neměli o děvčatech ani páru, uměli jste jenom to, že jste s jednou začali chodit a drželi se jí zuby nehty a ona popsala všechny obaly knih vašim jménem a nejdřív jste svedli vy ji a potom ona vás a potom už jste si ani jeden s těmihle záležitostmi nemuseli dělat hlavu), a děti vás dostaly, děti, které byly počaty v té vrzavé manželské posteli s odřeným čelem. Dělalí jste spolu děti, když padla tma – šest dětí, nebo sedm, nebo deset. Banka vás dostala, a půjčka na auto, a obchodní dům v Lewistonu a Brunswicku. Ale nejvíc ze všeho vás drží město, protože je znáte tak, jako znáte tvar prsů své ženy. Víte, v kterou denní dobu se kdo bude poflakovat kolem Crossenova krámků, protože Knapp Shoe už zavřel, a víte, kdo má manželské problémy, ještě než se to dozví on, víte, že je má Reggie Sawyer s tím klukem od telefonní společnosti, který si smáčí knot ve studánce Bonnie Sawyerové; víte, kam vedou cesty a kam můžete zajít v pátek odpoledne s Kankem a Hollym Gardenerem, kde se upíchnout a vypít pár kartonů nebo bas. Víte, jak půda lže a víte, jak se dostat v dubnu přes Mokřiny, aniž by vám nateklo do bot. Znáte všechno. A ono to zná vás, jak vás bolí rozkrok od sedadla na traktoru, když celý den vláčíte, a že hrbolek na vašich zádech je jenom cysta a není to nic vážného, jak doktor nejdřív říkal, že by mohlo být, a že váš mozek se zaměstnává úcty, které došly poslední týden v měsíci. Prokoukne vaše lži, dokonce i ty, které si říkáte vy sám, jako třeba, že příští rok nebo ten přespříští vezmete ženu a děti do Disneylandu, že když na podzim přichystáte sáhové dříví, můžete si dovolit splátky na novou barevnou televizi, že všechno dopadne dobře. Žití ve městě je nepřetržitý styk, tak dokonalý, že to, co s manželkou děláte ve vrzavé posteli, vypadá jako potřesení rukou. Žití ve městě je prozaické, živočišné, opojné. A

ve tmě je město vaše a vy patříte městu a společně spíte jako mrtví, jako kameny na vašem severním poli. Není tu žádný život, jenom pomalá smrt dní, a tak když na město padne zlo, jeho příchod vypadá skoro předurčený, sladký a snový. Je to skoro jako by město vědělo, že zlo přichází, a znalo i podobu, jakou na sebe vezme.

Město má svá tajemství, a hlídá je dobře. Lidé je všechna neznají. Vědí, že žena starého Albieho Cranea utekla s cest'ákem z New Yorku – nebo si myslí, že to vědí. Ale Albie jí rozbil hlavu, když od ní cest'ák odešel, a potom jí přivázal k nohám traverzu a hodil ji do staré studny a o dvacet let později Albie umřel v klidu a míru v posteli na srdeční záchvat, stejně jako později v tomto příběhu umře jeho syn Joe, a jednoho dne možná nějaké dítě vyleze na starou studnu, schovanou hustým ostružiním, odsune vybělené, dešti ošlehané desky a uvidí, že ze dna kameny obložené jámy nevidomě hledí zhroucená kostra, na hrudním koši pořád ještě zavěšený zezelenalý a mechem porostlý náhrdelník od toho sladkého cest'áka.

Věděli, že Hubie Marsten zabil svou ženu, ale nevěděli, co ji předtím donutil udělat nebo jak to s nimi bylo v té sluncem zalité kuchyni ve chvílích, než jí ustřelil hlavu, kdy se v horkém vzduchu vznášela vůně zimolezu jako dávivý sladký pach z nezakrytého hromadného hrobu. Nevědí, že ho prosila, aby to udělal.

Některé starší ženy ve městě – Mabel Wertsová, Glynis Mayberryová, Audrey Herseyová – pamatují, že Lany McLeod našel v krbu nahoře nějaké spálené papíry, ale nikdo z nich nevěděl, že ty papíry byly dvanáctiletou korespondencí mezi Hubertem Marstenem a úžasně starým rakouským šlechticem jménem Breichen, nebo že korespondence těchto dvou započala prostřednictvím poněkud zvláštního bostonského obchodníka s knihami, který zemřel obzvlášť ošklivou smrtí v roce 1933, nebo že než se Hubie oběsil, spálil každíčkový dopis, přikládal je do ohně jeden po druhém, sledoval, jak pod plameny černá a uhelnatí silný, krémově zbarvený papír a mizí elegantní, pavoučí, kaligrafické písmo. Nevědí, že se při tom usmíval, podobně jako se teď Larry Crockett usmívá nad výnosnými pozemkovými papíry, které jsou uloženy v bezpečnostní schránce portlandské banky.

Vědí, že Coretta Simonsová, vdova po starém Simonsovi, pomalu a hrozně umírá na rakovinu střev, ale nevědí, že za ošumělými tapetami v obývacím pokoji má zastrčeno dobrých třicet tisíc dolarů v hotovosti, vyplacených z pojistky, které si sice vybrala, ale neinvestovala, a teď, kdy by je naposled zoufale potřebovala, na ně úplně zapomněla.

Vědí, že v tom začouzeném září roku 1951 požár spálil půlku města, ale nevědí, že požár byl založen, a nevědí, že chlapec, který zapálil, vyšel v roce 1953 s vyznamenáním ze školy a pak vydělal sto tisíc dolarů na Wall Street, ale i kdyby to věděli, neznali by podnět, který ho k tomu činu přiměl, ani tvrdošíjnost, s jakou mu potom užíral mozek dalších dvacet let života, dokud ho ve věku šestačtyřiceti let nesklátila do hrobu mozková embolie.

Nevědí, že reverend John Groggins se občas kolem půlnoci probudil s hroznými sny, stále živými pod plešatou lebkou – sny, že mladým slečnám předčítá bibli nahý a ony se chystají se na něj vrhnout;

nebo že Floyd Tibbits prochodil celý pátek v ošklivé nevolnosti, cítil, jak se mu slunce nepříjemně opírá o podivně bledou kůži, jenom matně si vzpomínal na to, že šel k Ann Nortonové, na útok na Bena Mearse si nevzpomínal vůbec, ale pamatoval si chladnou vděčnost, se kterou vítal západ slunce, vděčnost a očekávání něčeho velkého a dobrého;

nebo že Hal Griffen má vzadu ve skříni schovaných šest knížek, které dovedou člověka rozpálit, a že nad nimi masturbuje při každé příležitosti;

nebo že George Middler má kufr plný hedvábných kalhotek, podprsenek, punčocháčů a punčoch; že někdy zatáhne závěsy v bytě nad železářstvím a zamkne dveře na petlici i řetěz a pak stojí před velikým zrcadlem v ložnici, dokud se mu dech překotně nezrychlí a pak padne na kolena a masturbuje;

nebo že Carl Foreman se pokusil vykřiknout, ale nemohl, když se Mike Ryerson začal studeně chvět na kovovém pracovním stole v místnosti pod márnicí, a že ten výkřik byl v jeho hrdle neviditelný a nezvučný jako sklo, když Mike otevřel oči a posadil se;

nebo že desetiměsíční Randy McDougall se ani nebránil, když oknem jeho ložnice proklouzl Danny Glick, vytáhl ho z postýlky a zabořil mu zuby do krku, stále ještě promodralého od matčiných ran.

Město má svá tajemství, některá později vyjdou najevo a jiná zůstanou navždy skryta. Město si je všechna nechává pro sebe a zachovává tvář hráče pokeru.

Město se nestará o záležitosti ďábla o nic víc, než se stará o záležitosti Boží nebo lidské. Poznalo temnotu. A bylo jí dost.

2.

Sandy McDougallová věděla, že něco není v pořádku, když se probudila, ale nevěděla co. Druhá půlka postele byla prázdná; Roy měl volno a šel s přáteli na ryby. Vrátil se kolem poledne. Nic se nepřipalovalo a nic ji nebolelo. Takže co jí vadilo?

Slunce. Vadilo jí slunce.

Vyšplhalo se po tapetách vysoko, tančilo mezi stíny, které vrhal javor před oknem. Ale Randy ji vždycky probudil dřív, než se slunce vyšplhalo tak vysoko, aby javor vrhal stín –

Její polekané oči přeskočily k budíku na šatníku. Bylo devět hodin deset minut.

Úzkost jí sevřela hrdlo.

„Randy?“ zavolala, župan za ní vlál, když utíkala úzkou chodbičkou přivěsu. „Randy, miláčku?“

Dětská ložnice byla zaplavená světlem z jediného malého okna nad postýlkou... to bylo otevřené. Ale než šla spát, zavírala je. Vždycky je zavírala.

Postýlka byla prázdná.

„Randy?“ zašeptala.

A pak ho spatřila.

Malé tělíčko, pořád oblečené do vybledlých dupaček, leželo pohozené v rohu jako kus hadru. Jedna noha mu groteskně trčela vzhůru, jako obrácený vykřičník.

„Randy!“

Klekla si vedle těla, obličej stažený šokem. Vzala dítě do náruče. Tělo bylo na dotek studené.

„Randy, miláčku, probud' se, Randy, Randy, probud' se –“

Modřiny zmizely. Všechny. Zmizely přes noc, a malá tvářička a tělo byly bez poskvrnky. Barvu měl zdravou. Poprvé od jeho narození jí připadal krásný, a při pohledu na tu krásu vykřikla – zděšeně a sklíčeně.

„Randy! Probud' se! Randy? Randy? Randy?“

Vstala i s ním a rozběhla se po chodbě, župan jí sklouzl z ramene. V kuchyni pořád stála vysoká židlička, deska od včerejška obložená Randyho večeří. Zastrčila Randyho do židličky, která stála na ranním slunci. Randymu spadla hlava na hrudník a pak se svezl na stranu, pomalu, hrozně a definitivně, až se zastavil v rohu mezi jídelní deskou a opěradlem židličky.

„Randy?“ švitořila a usmívala se. Oči jí lezly z důlků jako žilkované modré mramorové kuličky. Poplácala ho po tvářích. „Tak už se probud', Randy. Snídaně, Randy. Nemáš hladíček? Prosím tě – Ježíši Kriste, prosím tě –“

Rychle se otočila, otevřela skříňku nad sporákem a prohrabala se v ní, vyhodila krabici rýže, plechovku ravioli, láhev oleje. Láhev s olejem se zapotácěla a vyprskla hustou tekutinu na sporák a podlahu. Našla malou skleničku Cerberova čokoládového krému a popadla z odkapávače na nádobí plastickou lžičku.

„Podívej, Randy. To máš rád. Probud' se, podívej se na tu dobrotu. Čoko, Randy. Čoko, čoko.“ Zaplavil ji vztek a hrůza. „Probud' se!“ zaječela na něj a její sliny potřísnily Randyho průsvitnou pleť na čele a tvářích. „Probud' se, probud' se, pro lásku Boží, ty hajzlíku, PROBUĎ SE!“

Odsroubovala víčko skleničky a nabrala na lžičku trochu čokoládového krému. Ruka, která už pravdu znala, se jí třásla tak strašně, že většinu vybryndala. Co zbylo, vecpala mezi malé ochablé rtíky, víc toho s hroznými šplíchavými zvuky skapalo na desku. Lžička cvakla o zuby.

„Randy,“ žadonila. „Přestaň zlobit maminku.“

Natáhla druhou ruku, zahnutým prstem mu rozevřela ústa a nacpala mu zbytek krému do pusy.

„Tak,“ řekla Sandy McDougallová. Na rtech se jí rozhostil úsměv, nepopsatelný tou šílenou nadějí. Posadila se v kuchyni na

židli, uvolňovala jeden sval za druhým. Teď to bude v pořádku. Teď pozná, že ho má pořád ráda, a přestane s tímhle krutým žertováním.

„Dobré?“ broukla. „Dobrá čoko, Randičku? Usměj se přece na maminku. Bud mamčin hodný chlapeček a usměj se.“ Natáhla ruku s roztrfesenými prsty a roztáhla Randymu koutek úst.

Na desku stekla čokoláda – plesk.

Rozplakala se.

3.

Tony Glick se probudil v sobotu ráno, když jeho žena Marjorie v obývacím pokoji upadla.

„Margie?“ zavolal a přehodil nohy přes pelest na zem. „Marge?“ Po dlouhé, dlouhé odmlce se ozvala: „Jsem v pořádku, Tony.“ Posadil se na kraj postele, nepřítomně se zahleděl na chodidla. Byl do pasu nahý, na sobě jenom pruhované pyžamové kalhoty s tkaničkami, které mu visely mezi nohama. Vlasy měl rozčepýřené jako vrabčí hnízdo. Měl husté černé vlasy, oba synové je zdělili. Lidé si mysleli, že je žid, ale takové taliánské vlasy by měly napovědět dost, myslel si často. Jeho dědeček se jmenoval Gliccucchi. Kdosi mu pověděl, že v Americe se žije líp, když máte americké jméno, nějaké krátké a zvučné, a tak si je prarodiče nechali legálně změnit na Glick a neuvědomili si, že vyměňují realitu jedné menšiny za vzhled jiné. Tony Glick měl mohutné, snědé a svalnaté tělo. V obličejí měl omámený výraz člověka, který dostal cestou z baru přes hlavu.

V práci si vzal volno a minulý týden hodně spal. Když spal, všechno pominulo. Jeho spánek byl beze snů. Zalezl do postele v půl osmé a vstával v deset ráno a odpoledne od dvou do tří si dal šlofíka. Doba, která uplynula mezi scénou, kterou udělal na Dannyho pohřbu, a dnešním slunným sobotním ránem, které nastalo skoro o týden později, mu připadala zamlžená a naprosto neskutečná. Lidé jim pořád nosili jídlo. Dušené maso, zavařeniny, koláče, moučníky. Margie říkala, že neví, co s tím budou dělat. Ani jeden z nich neměl hlad. Ve středu večer se pokusili s ženou milovat, ale oba se místo toho rozbřečeli.

Margie vůbec nevypadala dobře. Její vlastní metoda, jak se s tím vypořádat, spočívala v úklidu domu od sklepa až po půdu, a tak uklízela s maniakální posedlostí, která nepřipouštěla jiných myšlenek. Dny zvučely třískáním kbelíků s vodou, vrčením vysavače a vzduch neustále ostře páchl po čpavku a lyzolu. Vzala všechny šaty a hračky, úhledně je zabalila do krabic a poslala je Armádě spásy nebo Dobré vůli. Když ve čtvrtek ráno vyšel z ložnice, všechny krabice byly vyrovnané u hlavních dveří, každá pečlivě označená. V životě neviděl nic tak hrozného jako tyhle němé krabice. Vytahala všechny koberce na zadní dvorek, přehodila je přes klepadlo a nemilosrdně do nich bušila, aby vyklepala prach. Ale i když byl Tony ve stavu zakaleného vědomí, všiml si, jak je od minulého úterka nebo středy bledá; dokonce i rty jako by ztratily přirozenou barvu. Pod očima se jí usadily hnědé stíny.

Tyhle myšlenky mu proběhly hlavou rychleji, než by je stačil vyslovit, a zrovna když se chtěl svalit zpátky do postele, znovu upadla a tentokrát se na jeho volání neozvala.

Vstal, došoural se do obývacího pokoje a uviděl ji, jak leží na podlaze, mělce dýchá a hledí nepřítomně na strop. Přestavovala v obývacím pokoji nábytek a všechno bylo odtahané od stěn, takže pokoj měl zvláštní, neuspořádaný vzhled.

To, co se s ní dělo, v průběhu minulé noci velmi pokročilo, a nyní vypadala tak špatně, že to poznání proniklo jeho otupělostí jako ostrý nůž. Měla pořád noční košili, vysoukala se jí do půli stehén. Nohy měly barvu mramoru; všechn bronz, který nasbírala v létě na prázdninách, vybledl. Ruce se pohybovaly jako duchové. Ústa se otvírala, jako by plíce nemohly nabrat dost vzduchu, a povšiml si také, jak jí divně vyčnívají zuby, ale nepřemýšlel o tom. Mohlo to být osvětlením.

„Margie? Miláčku?“

Pokusila se odpovédět, nemohla, a jeho zachvátil opravdový strach. Vstal, aby zavolal lékaře.

Sahal po telefonu, když řekla: „Ne... ne.“ To slovo opakovala mezi chraptivými nádechy. Pokusila se sednout si, a celý sluncem zalitý dům byl plný chrčení, jak bojovala o dech.

„Odtáhni mě... pomoz mi... to slunce tak pálí...“

Přiskočil a zvedl ji, otrásló jím, jak lehkým břemenem se stala. Připadalo mu, že neváží víc než otep loučí.

„...pohovka...“

Položil ji tam, zády opřel o lenoch. Dostala se z dosahu slunce, které sem naplno vpadalo předním oknem a rozlévalo se po koberci, a zdálo se, že se jí dýchá volněji. Zavřela na chvíli oči, a on si znovu uvědomil hladké a bílé zuby, kontrastující se rty. Pocítil nutkání políbit ji.

„Já ti zavolám doktora,“ řekl.

„Ne. Už je mi líp. To slunce mě... spalovalo. Chtělo se mi omdlít. Už je mi líp.“ Do tváří se jí trochu vrátila barva.

„Určitě?“

„Ano. Jsem v pořádku.“

„Hrozně tvrdě pracuješ, miláčku.“

„Ano,“ řekla netečně. Oči měla bezvýrazné.

Prohrábl si vlasy a trochu si je uhladil. „Musíme z toho vypadnout, Margie. Musíme. Vypadáš...“ Odmlčel se, nechtěl ji zranit.

„Vypadám hrozně,“ řekla. „Já vím. Než jsem šla včera spát, dívala jsem se na sebe v koupelně do zrcadla. Na chvílku mi připadalo...“ Malounko se usmála. „Připadalo mi, že vidím vanu za sebou. Jako by už ze mě zbývalo jenom něco nepatrného a to bylo... ach, tak bledé...“

„Chci, aby se na tebe podíval doktor Reardon.“

Ale zdálo se, že ho neslyší. „Poslední tři nebo čtyři noci jsem měla ty nejkrásnější sny, Tony. Tak skutečné. Ve snu ke mně přišel Danny. Říká: 'Mami, mami, jsem tak rád, že jsem doma!' A říká... říká...“

„Co ještě říká?“ zeptal se něžně.

„Říká... že je znovu moje děťátko. Můj synáček, znovu u prsu. A já mu dám napít a... a potom cítím sladkost, a zároveň trochu hořkost, stejně jako než jsem ho odstavila, ale už mu začínaly růst zuby a tak kousal – ach, tohle musí znít strašně. Přesně to právě pro psychiatra.“

„Ne,“ konejšil ji. „Ne.“

Klekl si vedle ní, vzala ho kolem krku a tiše se rozplakala. Paže měla studené. „Žádného doktora, Tony, prosím tě. Dneska budu odpočívat.“

„Dobře,“ řekl. Nebyl klidný, když jí to sliboval.

„Je to tak krásný sen, Tony,“ promluvila s tváří opřenu o jeho krk. Pohyb jejích rtů, měkkých na tvrdých zubech, byl úžasně smyslný. Začínal mít erekci. „Chtěla bych ho mít dnes v noci zas.“

„Možná, že budeš,“ řekl a hladil ji po vlasech. „Možná, že budeš.“

4.

„Páni, vypadáš báječně,“ řekl Ben.

V nemocničním světě nerušené bílé a nedokrevné zelené vypadala Susan Nortonová opravdu báječně. Měla na sobě zářivě žlutou blůzu s černými svislými proužky a krátkou modrou denimovou sukni.

„Ty taky,“ řekla a přistoupila k němu.

Dlouze ji políbil a ruka mu sklouzla po teplé křivce jejích boků a zmáčkla.

„Počkat,“ řekla a odtrhla se. „Za tohle tě vyhodí.“

„Mě ne.“

„Ne, mě.“

Dívali se na sebe.

„Miluju tě, Bene.“

„Já tě taky miluju.“

„Kdybych si k tobě mohla hned teď vlézt –“

„Počkej chvílku, jenom co odhrnu deku.“

„Jak bych to vysvětlila sestřičkám?“

„Pověz jim, že mi dáváš bažanta.“

Zavrtěla s úsměvem hlavou a přitáhla si židli. „Ve městě se toho hodně stalo, Bene.“

Vystřízlivěl.

„Například?“

Zaváhala. „Ani nevím, jak ti to mám říct, a čemu vlastně věřím. Jsem zmatená, přinejmenším.“

„No, tak to vysyp a já ti to srovnám.“

„Jak je ti, Bene?“

„Hojí se to. Nic vážného. Mattův doktor, jmenuje se Cody –“

„Ne. Myslela jsem duši. Čemu z toho vyprávění o hraběti Draculovi věříš?“

„Ach. Tohle. Matt ti všechno řekl?“

„Matt je tady v nemocnici. O patro výš, na intenzivní péči.“

„Cože?“ zvedl se na lokty. „Co s ním je?“

„Infarkt.“

„Infarkt!“

„Doktor Cody říká, že jeho stav se stabilizoval. Vedou ho jako vážného pacienta, ale to je prvních osmačtyřicet hodin povinné. Byla jsem u něho, když se to stalo.“

„Pověz mi všechno, co si pamatuješ, Susan.“

Radost mu zmizela z tváře. Najednou byl pozorný, soustředěný, napjatý. Ztracený v bílém pokoji, bílých prostěradlech a bílém nemocničním pyžamu, znovu jí připadal jako muž napjatý do krajnosti, skoro k prasknutí.

„Neodpověděl mi, Bene.“

„Jak beru Mattovo vyprávění?“

„Ano.“

„Dovol mi odpovědět tím, že ti řeknu, co si myslíš ty. Myslíš si, že Marstenův dům mi v hlavě udělal takový guláš, že vidím strašidla v každé věži. Odhaduju správně?“

„Ano, v podstatě ano. Ale nikdy jsem o tom neuvažovala v tak... tak drsných termínech.“

„Já vím, Susan. Budu sledovat své myšlenky, jak postupovaly, jestli to dokážu. Možná mi to pomůže je uspořádat. Na tváři je ti vidět, že s tebou něco pořádně zamávalo. Je to tak?“

„Ano... ale nevěřím tomu, nemůžu –“

„Počkej chvíli. To slovo nemůžu všechno blokuje. Tam jsem uvízl taky. Na tom absolutním slově, které nic nepřipouští. Nemůžu. Mattovi jsem nevěřil, Susan, protože takové věci nemůžou být pravda. Ale ať jsem jeho povídačku přetrásal ze všech stran, nenašel jsem v ní skulinku. Přímou se nabízel závěr, že je vyšinutý, že?“

„Ano.“

„Připadal ti jako blázen?“

„Ne. Ne, ale –“

„Počkej.“ Zvedl ruku. „Přemýšlíš v rámci toho, že něco není možné, že?“

„Asi ano,“ připustila.

„Mně taky nepřipadal nijak bláznivý nebo nerozumný A oba víme, že paranoidní představy nebo stihomam se neobjeví přes noc. Někaký čas se musí tvořit. Potřebují, aby je někdo pečlivě zaléval, hnojil, opatroval. Slyšelas někdy, že by se ve městě povídalo, že Mattovi přiskočilo? Slyšelas někdy Matta mluvit o tom, že někdo na něj vytáhl nůž? Zajímal se někdy o nějaké pochybné záležitosti – jako je rakovina mozku způsobená fluorizací, Synové amerických vlastenců nebo Národní osvobozenecká fronta? Dal někdy najevo zvýšený zájem třeba o seance, astrální projekce nebo převtělování? Je ti známo, že byl někdy zatčený?“

„Ne,“ řekla. „Nic takového. Ale Bene... bolí mě, když to mám říkat o Mattovi, třeba jen na to pomyslet, ale někteří lidé se zblázní úplně v tichosti. Zblázní se uvnitř.“

„To nemyslím,“ řekl tiše. „Objeví se různé známky. Někdy je předem nerozeznáš, ale zpětně ano. Kdybys byla v porotě, věřila bys Mattovu svědectví o automobilové nehodě?“

„Ano...“

„Věřila bys mu, kdyby ti řekl, že viděl, jak Mika Ryersona zabil nějaký pobuda?“

„Ano, myslím, že bych věřila.“

„Ale tomuhle ne.“

„Bene, já prostě nemůžu –“

„Tak, řeklas to znovu.“ Viděl, že se chystá protestovat, a zvedl ruku, aby jí v tom zabránil. „Já ho neobhajuju, Susan. Jenom se snažím uspořádat si vlastní myšlenky. Dobře?“

„Dobře. Pokračuj.“

„Moje druhá myšlenka byla, že to na něho někdo narafičil. Ze zlomyslnosti nebo msty.“

„Ano, to mě taky napadlo.“

„Matt tvrdí, že nemá nepřátele. Věřím mu.“

„Každý má nepřátele.“

„Jsou určité stupně nepřátelství. Nezapomeň na to nejdůležitější – v tomhle zmatku je zamotaný mrtvý člověk. Jestli chtěl Matta někdo pořádně napálit, nejdřív musel zabít Mika Ryersona.“

„Proč?“

„Protože všechen ten poprask by bez mrtvolky nedával smysl. A navíc, podle toho, co tvrdí Matt, potkal Mika čistě náhodou. Ve čtvrtek večer ho nikdo k Dellovi nedovedl. Žádný anonymní telefonát, žádný vzkaz, nic. To náhodné setkání stačí, abychom vyloučili spiknutí.“

„Takže jaké racionální vysvětlení zbývá?“

„Že Mattovi se všechny ty zvuky zdály, jak se otevírá okno, smích, zvuky sání. Že Mike zemřel nějakou přirozenou, ale neznámou smrtí.“

„Ale tomu taky nevěříš.“

„Nevěřím, že zvuk otvíraného okna byl sen. Bylo otevřené. A vnější síťka ležela na trávníku. Všiml jsem si toho a všiml si toho i Parkins Gillespie. A všiml jsem si ještě něčeho. Matt má v domě síťky na háčky – přidělávají se zvenku, ne zevnitř. Nemůžeš je zevnitř sundat, pokud je nevypáčíš šroubovákem nebo špachtlí. I tak by to šlo těžko. Nechalo by to stopy. Žádné stopy jsem neviděl. A ještě něco: půda pod oknem byla poměrně měkká. Kdybys chtěla sundat síťku v okně v patře, potřebovala bys žebřík, a ten by nechal stopy. Žádné tam nebyly. To mi dělá největší starosti. Síťka v druhém podlaží, sundaná zvenčí, a dole žádné stopy po žebříku.“

Zachmuřeně se na sebe dívali.

Znovu se rozhovořil:

„Dnes ráno jsem si to v duchu probíral. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější se mi zdála Mattova verze. Tak jsem to zkusil. Na chvíli jsem to nemůžu odsunul stranou. Tak, a teď mi pověz, co se včera v noci stalo u Matta. Jestli pak budu moci tohle všechno hodit do popelnice, nikdo nebude šťastnější než já.“

„Nic takového,“ řekla nešťastně. „Spíš je to horší. Zrovna mi dopověděl, co se stalo s Mikem Ryersonem. Pak řekl, že slyší něco nahoře. Báł se, ale šel tam.“ Složila ruce v klíně a pevně je držela, jako by mohly ulétnout. „Chvíli se nic nedělo... a potom Matt volal něco jako že ruší své pozvání. Potom... no, já opravdu nevím, jak...“

„Pokračuj. Neprodlužuj to.“

„Myslím, že někdo – někdo jiný – hrozně zasyčel. Pak se ozvala rána, jako když něco upadne.“ Chmurně se na něj podívala. „A pak jsem slyšela, jak nějaký hlas říká: Uvidím tě spát jako mrtvého, učitelí. Doslova takhle. A když jsem později vešla dovnitř, abych vzala nějakou deku pro Matta, vzala jsem tohle.“

Vytáhla z kapsy u blůzy prsten a vpusťla mu ho do dlaně.

Ben ho obracel, potom ho naklonil k oknu, aby viděl na iniciály. „M. C. R. Mike Ryerson?“

„Mike Corey Ryerson. Upustila jsem ho a pak se přinutila ho zase zvednout – myslela jsem si, že ty nebo Matt byste to rádi viděli. Nechej si ho. Nechci ho zpátky.“

„Máš z něho pocit –?“

„Špatný. Moc špatný.“ Vzdorovitě zvedla hlavu. „Ale proti tomu mluví veškerý rozum, Bene. Spíš uvěřím, že Matt nějak zavraždil Mika Ryersona a vymyslel si tu upírskou báchorku z důvodů, které zná jenom on sám. Utrhl síťku, aby spadla. Když jsem byla dole, provedl břichomluvecký výstup v hostinském pokoji, položil tam Mikův prsten –“

„A přivodil si infarkt, aby to všechno vypadalo pravdivější,“ řekl Ben suše. „Ještě jsem se nevzdal naděje na rozumné vysvětlení, Susan. Doufám v nějaké. Skoro se o nějaké modlím. Strašidla ve filmech jsou zábavná, ale pomýšlení, že by se tu potulovala v noci kolem, není vůbec zábavné. Můžu dokonce připustit, že ta síťka se dala strhnout – ten trik by obstaral obyčejný provaz se smyčkou, přivázaný na střeše. Pojďme dál. Matt je něco jako učenec. Předpokládám, že existují jedy, které způsobí příznaky, jaké měl Mike – možná jsou to jedy, které se nedají zjistit. Ovšem nápad s jedem se dá těžko připustit, protože Mike skoro vůbec nejedl –“

„To tvrdí Matt,“ zdůraznila.

„Nelhal by, protože by věděl, že zkoumání obsahu žaludku oběti je důležitou součástí pitvy. A jehla by nechala stopy. Ale dejme tomu, že to tak mohlo být. A člověk jako Matt si určitě mohl vzít něco, co by simulovalo srdeční záchvat. Ale kde je motiv?“

Bezmocně zavrtěla hlavou.

„I kdybychom předpokládali motiv, o kterém nemáme ponětí, proč by se uchyloval do takových byzantských dálav a vymýšlel jakousi divokou povídku? Myslím, že Ellery Queen by to nějak vysvětlil, ale život není zápletka pro Elleryho Queena.“

„Ale tohle... to je šílenství, Bene.“

„Ano, jako Hirošima.“

„Přestaň s tím konečně!“ vyjela na něj najednou. „Nehraj si na snobského intelektuála! Vůbec ti to nesluší! Mluvíme o babských povídkách, zlých snech, psychózách, říkej si tomu, jak chceš –“

„Kecy,“ řekl. „Uvažuj trochu. Svět kolem nás jde ke dnu a tebe vyvede z míry pár upírů.“

„Salem's Lot je moje město,“ řekla tvrdohlavě. „Jestli se tu něco děje, je to skutečné. Žádná filozofie.“

„Z celého srdce souhlasím,“ řekl a smutně se dotkl obvazu na hlavě prstem. „Tvoji bývalí frajeři jsou zatraceně skuteční.“

„Je mi to líto. Takhle jsem Floyda nikdy neznala. Nerozumím tomu.“

„Kde je teď?“

„Na záchytce. Parkins Gillespie říkal mámě, že by ho měl odvézt na okres – k šerifovi McCaslinovi – ale že asi počká, a zjistí, jestli chceš odškodnění.“

„Jaké ty máš z toho pocity?“

„Vůbec žádné,“ řekla klidně. „Nepatří do mého života.“

„Nic chtít nebudu.“

Zvedla obočí.

„Ale chci s ním mluvit.“

„O nás?“

„O tom, proč ke mně přišel v plášti, klobouku, slunečních brýlích... a gumových rukavicích.“

„Cože?“

„No,“ řekl a díval se na ni, „svítilo slunce. Svítilo na něj. A mně připadalo, že se mu to nelíbí.“

Beze slova se na sebe dívali. Zdálo se, že k tomu není co dodat.

5.

Když Nolly přinesl Floydovi snídani z Excellent Café, Floyd tvrdě spal. Nollymu připadalo, že by nemělo smysl ho budit jenom proto, aby snědl pár připálených vajíček a pět šest plátků tlusté slaniny, které ukuchtila Paulině Dickensová, takže to Nolly spořádal u sebe v kanceláři a vypil i kávu. Paulině vařila dobrou kávu – to se jí muselo nechat. Ale když přinesl Floydovi oběd a Floyd pořád ještě spal a ani nezměnil polohu, Nolly se trochu polekal, položil táč na zem, přišel blíž a zařinčel lžičkou o mříže.

„Hej! Floyde! Probuď se, přinesl jsem ti oběd.“

Floyd se neprobudil a Nolly vytáhl z kapsy svazek klíčů, aby otevřel dveře záchytky. Ale než klíč strčil do zámku, zarazil se. Poslední díl seriálu v televizi byl o ostrém chlapíkovi, který předstíral, že je nemocný, a jakmile se klíč v zámku otočil, vyskočil jako čertík. Nolly nikdy Floyda Tibbitse nepovažoval za zvlášť ostrého hochu, ale toho Mearse přece jenom zřídil.

Nerozhodně se zarazil, v jedné ruce lžící a v druhé kroužek s klíči, statný muž, jehož košile s rozhalenkou se za teplých dnů kolem podpaždí promáčely potem. Byl ligovým kuželkářem s průměrem 151 a o víkendech se proměňoval ve světáka, který měl v peněženice seznam portlandských barů a motelů s červenými lampičkami zastrčený hned za luteránským kalendářikem. Byl to přátelský člověk, prost'áček, pomalu reagoval a také se pomalu rozčilil. Přes všechny tyto nikoli nevýznamné přednosti nebyl nijak zvlášť jistý na svých duševních nohou a několik minut stál a uvažoval, jak postupovat, poklepával lžičkou o mříže, volal na Floyda, přál si, aby se pohnul, zachrápal nebo něco udělal. Zrovna uvažoval, že radši zavolá Parkinsovi a zeptá se, jak postupovat, když se ve dveřích kanceláře ozval sám Parkins:

„Co to tu krucinál vyvádíš, Nolly? Ženeš dobytek na pastvu?“

Nolly zrudl. „Floyd se nehýbá, Parku. Bojím se, jestli třeba... není nemocnej.“

„No, a to si myslíš, že když budeš mlátit do mříží tou zatracenou lžičkou, že mu pomůžeš?“ Parkins prošel kolem něj a odemkl celu.

„Floyde?“ zatřásl Floydovi ramenem. „Jsi v po-“

Floyd spadl z palandy zavěšené na řetězech na zem.

„Krucí,“ řekl Nolly. „Snad není mrtvej?“

Ale Parkins asi neslyšel. Zíral na Floydův neskutečně pokojný obličej. Nollymu pomalu docházelo, že Parkins vypadá, jako by dostal palicí do hlavy.

„Co je, Parku?“

„Nic,“ řekl Parkins. „Jenom... pojďme odtud.“ A potom, spíš pro sebe, dodal: „Kristepane, neměl jsem na něho sahat.“

6.

Nolly se podíval na Floydovo tělo se vzrůstající hrůzou.

„Prober se,“ řekl Parkins. „Musíme sem přivést doktora.“

Bylo odpoledne, když Franklin Boddin a Virgil Rathbun dojeli k laťovým vratům na konci odbočky Burns Road, dvě míle za hřbitovem na Harmony Hill. Seděli ve Franklinově dodávce chevrolet, ročník 1957, vozidle, které v prvním roce druhého Ikova volebního období mělo barvu korintské slonoviny, ale teď to byla směs barvy hnoje a základové červené. Vzadu na korbě bylo plno toho, čemu Franklin říkal křápy. Přibližně jednou za měsíc s Virgilem odváželi náklad křápů na skládku, a velká část řečených křápů sestávala z prázdných plechovek od piva, prázdných láhví od piva, prázdných soudků, prázdných láhví od vína a prázdných láhví od vodky Popov.

„Zavřino,“ řekl Franklin Boddin a přimhouřil oči, aby si přečetl ceduli, připíchnutou na bránu. „Já se z toho poseru.“ Přihnul si z láhve, která se mu pohodlně opírala o vybouleninu v rozkroku, a oťel si rukou ústa. „Přece je sobota, ne?“

„Jasně,“ ubezpečil ho Virgil Rathbun. Virgil neměl ponětí, jestli je sobota nebo úterý. Byl tak opilý, že neměl ani jistotu, jaký je měsíc.

„Skládka v sobotu přece nebejvá zavřená, co?“ zeptal se Franklin. Byla tam jenom jedna cedule, ale viděl tři. Znovu zamžoural. Na všech třech cedulích stálo: „Zavřeno“. Bylo to namalované červeně a barva nepochybně pocházela z plechovky, která stála ve dveřích hlídačské chatrče Duda Rogerse.

„V sobotu nebylo nikdy zavřino,“ řekl Virgil. Rozmáchl se láhví směrem k obličejí, minul ústa a chrstl trochu piva přes rameno. „Bože, to je trefa.“

„Zavřino,“ opakoval Franklin a vztek v něm rostl. „Tomu hajzlovi přeskočilo, to je ono. Já zavřu jeho.“ Zařadil jedničku a pustil spojku. Z láhve mezi nohama vystříkla pěna a umáčela mu kalhoty.

„Otoč to, Frankline!“ vykřikl Virgil a mohutně krkl, když dodávka vrazila do vrat a odhodila je na plechovkami posetou cestu. Franklin zařadil dvojku a vyrazil po vyježděné, hrbolaté cestě. Dodávka se bláznivě kymácela na opotřebovaných pérech. Láhve zezadu padaly a rozbíjely se. Do vzduchu se v ukřičených, krouživých vlnách vznesli rackové.

Čtvrt míle za vraty odbočka Burns Road (nyní známá jako Skládková cesta) končila na rozšiřujícím se plácku, kde byla vlastní skládka. Natěsnané olše a javory se rozestupovaly a nechávaly velké ploché prostranství holé země, která byla popraskaná a rozrytá neustálým pojížděním starého buldozeru, který teď parkoval u Dudovy chatrče. Za plochým prostranstvím byla štěrková jáma, kam se shrnoval odpad. Smetí a popel, oživené blýskavými láhvemi a hliníkovými plechovkami, se táhlo do dálky v obřích dunách.

„Ten zatracenej hrbatej hajzl, to vypadá, že celej tejden nic nerovnal ani nepálil,“ řekl Franklin. Oběma nohama dupl na brzdový pedál, který se s mechanickým zaúpením propadl k podlaze. Po chvíli se dodávka zastavila. „Chrápe po vopici, to je to.“

„Ani jsem nevěděl, že by Dud tolik pil,“ řekl Virgil, vyhodil prázdnou láhev z okna a vytáhl z hnědé kabely na podlaze jinou. Otevřel ji o zámek dveří a pivo, našlehané divokou jízdou, mu vybublalo na ruku.

„Dělej to všichni hrbáči,“ řekl Franklin moudře. Plivl z okna, zjistil, že je zavřené, a přešel rukávem košile po poškrábaném a špinavém skle. „Navštívíme ho. Možná za tím něco vězí.“

Zacouval s dodávkou v rozmáchlém, nejistém kruhu a zastavil tak, že zadní světla zůstala viset nad poslední dávkou odpadu z Lotu. Zhasl motor a najednou na ně dolehlo ticho. Kromě neklidného křiku racků se nic neozývalo.

„Tady je ticho,“ zamumlal Virgil.

Vystoupili a obešli dodávku. Franklin odstranil zástrčky, které držely zadní dveře, a nechal je s bouchnutím spadnout. Racci, kteří se krmili na vzdáleném konci skládky, se zvedli v rozčileném a nadávajícím mračnu.

Oba beze slova vylezli na korbu a začali hrnout křápy ven. Zelené plastové pytle vířily v jasném vzduchu a při dopadu praskaly. Tohle byla odedávna jejich práce. Byli tou částí města, kterou spatřilo jen málo turistů (pokud je to vůbec zajímavé) za prvé proto, že je město podle tiché dohody ignorovalo, a za druhé proto, že si vyvinuli vlastní ochranné zbarvení. Když jste potkali Franklinovu dodávku na silnici, vzápětí jste na ni zapomněli, jakmile vám zmizela ze zpětného zrcátka. Když jste náhodou zahlédli jejich chatrč s tenkým komínem, ze kterého se vinula stužka kouře do bílého listopadového nebe, přehlédli jste ji. Když jste potkali Virgila, který se vracel z cumberlandského předměstí s láhví blahodárné vodky v hnědém pytlíku, řekli jste ahoj a pak jste si nemohli vzpomenout, s kým jste mluvili; obličej byl povědomý, ale jméno vám uniklo z paměti. Franklinův bratr byl Derek Boddin, otec Richieho (nedávno sesazeného krále základní školy na Stanley Street), a Derek skoro zapomněl, že Franklin ještě žije a je ve městě. Už nebyl ani černou ovcí; byl naprosto šedivý.

Když byla dodávka prázdná, Franklin vykopl poslední plechovku – cink! – a popotáhl si zelené pracovní kalhoty. „Pojďme se na Duda podívat,“ řekl.

Slezl z korby, přišlápl si koženou tkaničku a tvrdě dosedl. „Kristepane, nic neudělaj pořádně,“ zamumlal nezřetelně.

Došli k Dudově lepenkové chatrči. Dveře byly zavřené.

„Dude!“ zařval Franklin. „Hej, Dude Rogersi!“ Zabouchal na dveře a celá chatrč se otřásla. Háček, zaháknutý na vnitřní straně dveří, odletěl a dveře se rozevřely. Chatrč byla prázdná, jenom plná odporně nasládlého pachu, až se na sebe podívali a zašklebili se – a to byli hospodští veteráni, zvyklí na nejrůznější smrad. Franklinovi to trochu připomnělo nakládačky, které zůstaly ležet v kameninovém hrnci spoustu let, až tekutina, která z nich vytékala, úplně zbělela.

„No to je svinskej smrad,“ řekl Virgil. „Hnusnější než gangréna.“

Ale jinak byla chatrč úhledně uklizená. Dudova rezervní košile visela na háčku nad postelí, rozvrzaná židle byla zasunutá ke stolu a lůžko bylo ustlané jako na vojně. Za dveřmi, na přeložených novinách, stála plechovka s červenou barvou, čerstvě popatlaná.

„Pobliju se, jestli nevypadnem,“ oznámil Virgil. Zezelenal v obličejí.

Franklin, kterému nebylo o nic líp, vycouval a zavřel dveře.

Prozkoumali pohledem skládku, která byla opuštěná a pustá jako hory na měsíci.

„Není tady,“ řekl Franklin. „Je někde vzadu v lese a spí jako zabitej.“

„Franku?“

„Co,“ odsekl Franklin. Neměl náladu.

„Ty dveře byly zaháknutý zevnitř. Jestli tam není, jak se dostal ven?“

Franklin se polekaně otočil a zkoumal chatrč. Oknem, chtěl říct, ale rozmyslel si to. Okno tvořila jenom díra vyřezaná v lepence, zakrytá fólií. Okno nebylo dost velké, aby se jím Dud protáhl, s tím hrbem na zádech.

„To je jedno,“ řekl Franklin zdušeně. „Když nemá zájem, sérem na něho. Vypadnem.“

Vraceli se k dodávce a Franklin cítil, jak ochrannou clonou opilosti cosi prosakuje – na co si později nevpomene nebo nebude chtít vzpomínat; plíživý pocit; pocit, že cosi se tady strašně změnilo. Bylo to, jako kdyby ve skládce tepalo srdce, sice pomalu, ale plně strašné vitality. Najednou se chtěl dostat co nejrychleji pryč.

„Nevidím žádný krysy,“ ozval se Virgil najednou.

A žádné tam taky nebyly; jenom racci. Franklin se snažil upamatovat, jestli se někdy stalo, že vzal křápy na skládku a neviděl krysy. Nedařilo se mu to. A tohle se mu taky nelíbilo.

„Nejspíš položil jedovatý návnady, co, Franku?“

„Dělej, jedem,“ zahučel Franklin. „Krucinál, ať už vypadnem.“

7.

Po večeři dovolili Benovi vstát a navštívit Matta Burkeho. Byla to krátká návštěva; Matt spal. Ale kyslíkový stan už byl odstraněn a vrchní sestra Benovi řekla, že Matt se skoro určitě zítra ráno probudí a bude moci přijímat krátké návštěvy.

Ben si pomyslel, že jeho obličej vypadá strhaně a krutě staře, poprvé jako tvář starého člověka. Ležel nehybně, uvolněné maso krku vyčuhovalo z nemocničního pyžama, a vypadal zranitelně a bezbranně. Jestli je to všechno pravda, pomyslel si Ben, pak vám ti lidé neprokazují žádnou dobrou službu, Matte. Jestli je to všechno pravda, potom jsme se ocitli v citadele nevíry, kde se s nočními můrami bojuje spíš lyzolem, skalpely a chemoterapií než kůly, biblí a mateřidouškou. Jsou šťastní s přístroji pro udržování života, injekcemi a klystýry s roztokem baria. Jestli je v koloně pravdy díra, nevědí to a ani je to nezajímá.

Přešel k hlavám postele a jemně otočil Mattovi hlavu. Na kůži krku nebyly žádné skvrny; byl nedotčený.

Chvilku váhal, potom přešel ke skřínce a otevřel ji. Visely tam Mattovy šaty a na háčku z vnitřní strany dveří byl pověšený křížek, který měl na krku, když ho Susan navštívila. Visel na filigránském řetízku, který se v tlumeném světle pokoje jemně třpytil.

Ben ho přinesl k posteli a pověsil ho Mattovi kolem krku.

„Vy tam, co to děláte?“

Sestra přinášela džbán vody a bažanta s ručníkem přehozeným decentně přes hrdlo.

„Dávám mu kolem krku křížek,“ řekl Ben.

„Je katolík?“

„Teď už ano,“ řekl Ben chmurně.

8.

Už byla noc, když se u dveří do kuchyně Sawyerova domu na Deep Cut Road ozvalo tiché zaklepaní. Bonnie Sawyerova s nepatrným úsměvem na rtech šla otevřít. Měla na sobě krátkou nadýchanou zástěrku do pasu, střevíce na vysokém podpatku a nic víc.

Když otevřela dveře, Coreyovi Bryantovi se rozšířily oči a čelist poklesla. „Bo,“ řekl, „Bo... Bo... Bonnie?“

„Co se děje, Corey?“ Nenuceně položila ruku na knoflík u dveří a vypjala nahá prsa co nejvýš. Zároveň stydlivě překřížila nohy, aby lépe vynikl jejich tvar.

„Ježíši, Bonnie, co kdyby to byl –“

„Telefonní mechanik?“ zeptala se a zahihňala se. Vzala mu ruku a položila si ji na pevné maso pravého řadra. „Chcete se podívat na počítač?“

Se zamručením, ve kterém byl náznak zoufalství (topící se muž, který potřetí klesá, se chytá bradavky místo stébla), ji přitáhl k sobě. Rukama jí sevřel hýždě, a naškrobená zástěrka mezi nimi zapraskala.

„Ach,“ řekla a otírala se o něj. „Vyzkoušíte můj aparát, pane Opraváři? Celý den čekám důležitý hovor –“

Zvedl ji a kopnutím za sebou zabouchl dveře. Nemusela mu ukazovat, kde je ložnice. Cestu znal.

„Víš určitě, že se nevrátí?“ zeptal se.

Oči jí ve tmě zářily. „Ale koho to myslíte, pane Opraváři? Určitě ne mého roztomilého mužička... ten je v Burlingtonu ve Vermontu.“

Položil ji napříč přes postel, nohy jí nechal viset dolů.

„Rozsviť,“ řekla, hlas najednou pomalý a temný. „Chci vidět, co děláš.“

Rozsvítil stolní lampu a podíval se na ni. Zástěrka se shrnula na stranu. Oči měla přivřená a teplé, zorničky rozšířené a svítící.

„Sundej si to,“ řekl a máchl rukou.

„Ty to sundej,“ řekla. „Vy rozumíte uzlům, pane Opraváři.“

Sklonil se, aby to udělal. S ní si vždycky připadal jako rozklepané děcko, které se poprvé blíží k talíři, a ruce se mu vždycky chvěly, když byl u ní nablízku, jako by přímo z jejího těla do okolního vzduchu vyzařoval silný proud. Neopouštěla jeho mysl ani na chvíli. Usadila se v ní jako bolák v ústech, který jazyk pořád musí ohmatávat a zkoušet. Skotačila i v jeho snech, se zlatou plétí, temně vzrušující. Její vynalézavost neznala hranic.

„Ne, na kolena,“ poručila. „Klekni si přede mnou na kolena.“

Neohrabaně dopadl na kolena a přioplazil se k ní, sáhl po pentlích zástěry. Opřela se mu vysokými podpatky o ramena. Začal ji líbat na vnitřní stranu stehna, cítil pod rty pevné a teplé maso.

„Tak je to dobře, Corey, tak je to dobře, jenom nepřestávej, nepře-“

„Je to příjemný, že?“

Bonnie Sawyerová vykřikla.

Corey Bryant vzhlédl a zamrkal, celý zmatený.

O rám dveří ložnice se opíral Reggie Sawyer. V ruce nedbale držel brokovnici, hlavně mířily k podlaze.

Corey cítil, jak z něho vytryskl teplý proud.

„Tak přece je to pravda,“ předl Reggie. Vstoupil do pokoje. Usmíval se. „Tak co? Dlužím tomu ochlastovi Mickeymu Sylvesterovi basu budvaru. Do hajzlu.“

Bonnie našla hlas jako první.

„Reggie, poslouvej. To není tak, jak si myslíš. Vtrhl sem, choval se jako blázen, on, on –“

„Drž hubu, děvko.“ Pořád se usmíval. Byl to něžný úsměv. Reggie byl docela urostlý. Na sobě měl stejný oblek ocelové barvy, který si oblékl, než ho přede dvěma hodinami políbila na rozloučenou.

„Poslouvejte,“ ozval se Corey slabě. Ústa měl plná slin. „Prosím vás. Prosím vás, nezabíjejte mě. I když bych si to zasloužil. Nechcete jít přece do vězení. Kvůli tomuhle ne. Zmlaťte mě, s tím jsem počítal, ale prosím vás ne-“

„Vstaň, ty Perry Masone,“ řekl Reggie Sawyer a stále se něžně usmíval. „Máš rozepnutý poklopec.“

„Poslouvejte, pane Sawyere –“

„Ale klidně mi říkej Reggie,“ řekl Reggie a něžně se usmíval. „Jsme skoro nejlepší kamarádi. Dokonce po tobě dojíždím rozvachtaný děvky, co?“

„Reggie, to je jinak, než si myslíš, on mě znásilnil –“

Reggie se na ni podíval a jeho úsměv byl něžný a dobrácký. „Jestli řekneš ještě slovo, narvu to do tebe a dopřeju ti fantastickéj zážitek.“

Bonnie začala naříkat. V obličejí získala barvu neochuceného jogurtu.

„Pane Sawyere... Reggie...“

„Ty se jmenuješ Bryant, že? Tvůj táta je Pete Bryant, že?“

Coreyova hlava překotně poskakovala na souhlas. „Jo, správně. Přesně tak. Poslouchejte –“

„Prodával jsem mu dvojku naftu, když jsem jezdil pro Jima Webbera,“ pokračoval Reggie a při té vzpomínce se něžně usmíval. „To bylo čtyři nebo pět let předtím, než jsem potkal tuhle nebetyčnou kurvu. Tvůj táta ví, že jsi tady?“

„Ne, pane, to by mu zlomilo srdce. Můžete mě zmlátit, počítal jsem s tím, ale jestli mě zabijete, můj táta na to přijde a vsadil bych se, že z toho bude mít smrt, a pak byste měl na svědomí dva –“

„Ne, to bych řekl, že nic neví. Pojd' se mnou na chvilku do obýváku. Probereme to. Pojd'.“ Usmíval se něžně na Coreye, aby mu ukázal, že mu vůbec nechce ublížit, a pak jeho oči sklouzly na Bonnie, která je pozorovala vytřeštěnýma očima. „Ty zůstaneš tady, kočičko, nebo se nikdy nedozvíš, jak dopadl seriál v televizi. Jdeme, Bryante.“ Mávl brokovnicí.

Corey vyšel do obývacího pokoje před Reggieem a trochu se potácel. Nohy měl jako gumové. Mezi lopatkami ho začalo šíleně svrbět. Tam to dostanu, pomyslel si, přímo mezi lopatky. To jsem zvědavý, jestli stačím zahlídnout, jak se mi střeva rozprsknou o zed' –

„Otoč se,“ řekl Reggie.

Corey se otočil. Začínal natahovat. Nechtěl brečet, ale nemohl si pomoci. Měl dojem, že na tom nesejde, jestli brečí nebo ne. Stejně už se pomočil.

Brokovnice už nebyla ledabyle přehozená přes předloktí Reggieho. Obě hlavně mířily Coreyovi přímo do obličejce. Zdálo se, že dvojité ústí roste a rozšklebuje se, až z něj byly bezedné studny.

„Víš, cos provedl?“ zeptal se Reggie. Úsměv zmizel. Obličej měl velmi vážný.

Corey neodpověděl. Byla to hloupá otázka. Ale nepřestával vzlykat.

„Spals s manželkou jinýho chlapa, Coreyi. Jmenuješ se tak?“

Corey přikývl a slzy mu tekly po tvářích.

„Víš, co se takovým chlapíkům stane, když je někdo chytí?“

Corey přikývl.

„Chyť do ruky hlaveň té brokovnice, Coreyi. Jenom zlehka. Mám spoušť na pět liber a mám tam teď jenom asi tři. Tak si představuj... představuj si, že bereš do ruky kozu mé ženy.“

Corey natáhl chvějící se ruku a položil ji na hlaveň brokovnice. Kov ho zastudil do zrudlé dlaně. Z hrdla se mu vydralo dlouhé, bolestné záupění. Nezbyvalo vůbec nic.

Dohadování skončilo.

„Vezmi ji do pusy, Corey. Obě hlavně. Ano, tak je to dobře. Jen zlehka!... Dobře. Ano, máš dost velkou hubu. Pasuje ti akorát. Ty víš, kam co pasuje, vid’?“

Corey měl čelisti rozevřené na maximum. Hlavně brokovnice se mu opíraly až skoro o patro a jeho poděšený žaludek se snažil obrátit se. Na zubech cítil mastnou ocel.

„Zavři oči, Coreyi.“

Corey na něj nepřestával zírat, usazené oči veliké jako podšálky.

Reggie se znovu něžně usmál. „Zavři ty dětsky modrý oči, Coreyi.“

Corey je zavřel.

Konečník mu povolil. Sotva si to uvědomil.

Reggie zmáčkl obě spouště. Úderníky kleply na prázdné komory s dvojitým cvak-cvak.

Corey padl k zemi v hluboké mdlobě.

Reggie na něj chvíli shlížel, něžně se usmíval, a pak obrátil brokovnici tak, že pažba mířila nahoru. Obrátil se k ložnici. „Už jdu, Bonnie. Připrav se.“

Bonnie Sawyerová začala kvílet.

9.

Corey Bryant se potácel po Deep Cut Road k místu, kde nechal zaparkované své opravářské auto. Páchl. Oči měl skelné a podlité krví. Vzadu na hlavě měl velkou bouli, jak se udeřil o podlahu, když omdlel. Jeho boty vydávaly šoupavé zvuky, jak se vlekly po krajnici. Snažil se myslet jenom na ty šoupavé zvuky a nic jiného, zejména ne

na to, jak náhle a neodvolatelně se z jeho života stala ruina. Bylo čtvrt na devět.

Reggie Sawyer se pořád něžně usmíval, když vyváděl Coreye z kuchyňských dveří. Z ložnice se ozýval neustálý, srdceryvný vzlykot Bonnie, který podbarvoval jeho slova: „Teď půjdeš pěkně po silnici, jako hodnej chlapec. Nasedneš do auta a odjedeš zpátky do města. Ve tři čtvrtě na deset jede z Lewistonu autobus do Bostonu. Z Bostonu máš spojení všude. Ten autobus zastavuje u Spencera. Budeš v něm. Protože jestli tě tady ještě někdy uvidím, zabiju tě. O ni nemusíš mít starosti. Zrovna má záchvat. Pár týdnů bude nosit kalhoty a halenky s dlouhým rukávem, ale obličeje jsem se nedotkl. Ty se starej jenom o to, aby ses nejdřív dostal ze 'salem's Lotu, než se umyješ a začneš se zase považovat za muže.“

A tak tu byl, šel po silnici, aby udělal to, co říkal Reggie Sawyer. Z Bostonu by mohl jet na jih... někam. V bance měl ušetřeno něco přes tisíc dolarů. Matka mu vždycky říkala, že je velice spořivá dušička. Mohl by si o peníze telegrafovat, žít z nich, dokud nesežene práci a pustit se do té fušky, která bude trvat roky – zapomenout na tuhle noc, na chuť hlavně brokovnice, pach vlastních výkalů, tížících kalhoty.

„Bud'te zdráv, pane Bryante.“

Corey zdušeně vykřikl a vytřeštěně se zahleděl do tmy, ale nejdřív nic neviděl. Vítr pohyboval stromy, přes silnici poskakovaly a tančily stíny. Najednou jeho oči rozeznaly nějaký klidnější stín, stál u kamenné zídky, která se táhla mezi silnicí a pastvinou Carla Smithe. Stín se podobal muži, ale bylo v něm v cosi... cosi...

„Kdo jste?“

„Přítel, který hodně vidí, pane Bryante.“

Postava se pohnula a vystoupila ze stínů. Ve slabém světle Corey uviděl muže středního věku s černým knírem a hlubokýma, zářícíma očima.

„Byl jste ošklivě zneužit, pane Bryante.“

„Jak to víte?“

„Vím toho hodně. Je to můj úkol, vědět. Kouříte?“

„Díky.“

Vděčně přijal nabídnutou cigaretu. Vložil si ji mezi rty. Cizinec škrtl sirkou a Corey v záři dřevěné zápalky uviděl, že cizinec má vysoké slovanské lícní kosti, čelo bledé a kostnaté, tmavé vlasy sčesané rovně dozadu. Potom světlo zhaslo a Corey chraptivě vtahoval kouř do plic. Byly to nějaké cizácké cigarety, ale jakákoli cigareta je lepší než žádná. Začal se trochu uklidňovat.

„Kdo jste?“ zeptal se znovu.

Cizinec se zasmál, byl to překvapivě hlasitý a plný zvuk, který se vznášel ve slabém vánku jako kouř Coreyovy cigarety.

„Jména!“ řekl. „Ach, ta americká posedlost jmény! Kupte si ode mě auto, protože jsem Bill Smith! Jezte u tohoto! Dívejte se v televizi na onoho! Jmenuji se Barlow, jestli vás to uklidní.“ A znovu propukl v smích, oči mu svítily a zářily. Corey cítil, jak se mu na rty vkrádá úsměv, a sotva tomu mohl věřit. Jeho vlastní potíže mu ve srovnání s posměšně dobrou náladou v těch tmavých očích připadaly vzdálené, nedůležité.

„Vy jste cizinec, že?“ zeptal se Corey.

„Jsem z mnoha zemí; ale mně tahle země... tohle město... připadá plné cizinců. Chápete? Eh? Eh?“ Znovu propukl v záchvat hrdelního smíchu, a tentokrát Corey zjistil, že se přidává. Smích mu vyrazil z hrdla jako pod tlakem, trochu pištivý opožděnou hysterií.

„Cizinci, ano,“ pokračoval, „ale krásní, lákaví cizinci, překypující vitalitou, plnokrevní a plní života. Víte, jak krásní jsou lidé vaší země a vašeho města, pane Bryante?“

Corey se jenom uchechtl, trochu zmatený. Ale pohled od cizincovy tváře neodvrátil. Fascinoval ho.

„Lidé této země nikdy nepoznali hlad nebo nouzi. Předě dvěma generacemi poznali cosi tomu podobného, ale i tehdy se to podobalo hlasu ve vzdáleném pokoji. Myslí si, že poznali smutek, ale jejich smutek je smutkem dítěte, kterému o narozeninách upadla zmrzlina na trávnik. Není v nich... jak se to řekne anglicky?... ani stopa po ochabnutí. Přelévají vzájemně krev s velkým elánem. Věříte tomu? Chápete?“

„Ano,“ řekl Corey. Když se díval cizinci do očí, viděl spoustu věcí a všechny byly nádherné.

„Tahle zem je úžasný paradox. V jiných zemích je to tak, že když se člověk den za dnem přejídá, ztloustne... je ospalý... jako prase. Ale v téhle zemi... se zdá, že čím víc máte, tím jste agresivnější. Chápete? Jako pan Sawyer. Má toho tolik; ale přesto vám odpírá několik drobečků ze svého stolu. Jako dítě při oslavě svých narozenin, které bude odstrkovat jiné dítě, i když samo už víc nesní. Není to tak?“

„Ano,“ řekl Corey. Barlow měl oči tak veliké a plné porozumění. „Vlastně je to jenom záležitost –“

„Vlastně je to jenom záležitost perspektivy, že?“

„Ano!“ vykřikl Corey. Ten člověk našel to správné, výstižné, dokonalé slovo. Cigareta mu bez povšimnutí vypadla z prstů a zůstala hořící ležet na silnici.

„Mohl jsem minout takoveto venkovské společenství,“ řekl cizinec hloubavě. „Mohl jsem odejít do některého vašeho velkého a lidnatého města. Bah!“ Najednou se napřimil, oči mu zablýskly. „Co vím o městech? Kdybych přecházel ulici, přejela by mě drožka! Kašlal bych v tom hrozném vzduchu! Přišel bych do styku s uhlazenými, hloupými diletanty, jejichž zájmy jsou mi... jak to říkáte? Nепřátelské?... ano, nepřátelské.“

Jak by si ubohý venkovan jako já poradil s pustou sofistikovaností velkého města... dokonce amerického města? Ne! A ne a ne! Pliju na vaše města!“

„Ach, ano!“ zašeptal Corey.

„Tak jsem přišel sem, do městečka, o kterém mi pověděl skvělý muž, přímo bývalý zdejší usedlík, nyní k mému velkému žalu zesnulý. Zdejší lidé jsou stále bohatí a plnokrevní, jsou napěchovaní agresivitou a temnotou, tak nezbytnou k... v angličtině pro to není slovo. Pokol; vurderlak; eyalik. Chápete?“

„Ano,“ zašeptal Corey.

„Ti lidé se neodtrhli od vitálního proudu, který prýští z jejich matky země, pokryté skořápkou betonu a cementu. Jejich ruce se koupou přímo ve vodách života. Vyrvali ten život zemi, bojovali s ním! Není-liž pravda?“

„Ano!“

Cizinec se laskavě usmál a vložil ruku Coreyovi na rameno. „Jste hodný chlapec. Příjemný, silný hoch. Myslím, že nechcete odejít z tohoto skvělého města, že?“

„Ne...“ zašeptal Corey, ale najednou zapochyboval. Strach se vracel. Ale určitě nebyl důležitý. Tenhle člověk nedovolí, aby mu bylo ublíženo.

„A taky neodejdete. Nikdy.“

Corey se třásl, přimražený na místě, když se k němu Barlowova hlava sklonila.

„Pomstíte se těm, kdo hledí jen na sebe, bez ohledu na potřeby ostatních.“

Corey Bryant se ponořil do široké řeky zapomnění, a tou řekou byl ras, a její vody byly rudé.

10.

Bylo devět hodin a v nemocniční televizi přišroubované na zeď běžel film, když tu vedle Benovy postele zazvonil telefon. Byla to Susan a sotva se ovládala.

„Bene, Floyd Tibbits je mrtvý. Zemřel ve své cele někdy včera v noci. Doktor Cody říká, že to byla akutní anémie – ale já jsem Floyda znala! Měl vysoký tlak. Proto ho taky nevzali do armády!“

„Zpomal trochu,“ řekl Ben a sedl si.

„Ještě něco. Nějaká rodina McDougallových, bydlí na Okraji. Umřelo jim desetiměsíční děcko. Paní Dougallovou odvedli v kazajce.“

„Jak ses dozvěděla, že to dítě umřelo?“

„Matka říkala, že paní Evansová šla kolem, když slyšela křičet Sandru McDougallovou, a paní Evansová zavolala starého doktora Plowmana. Plowman nic neříkal, ale paní Evansová pověděla mé matce, že to děcko vypadalo naprosto v pořádku... až na to, že bylo mrtvé.“

„A já s Mattem, dva mrzáci, zrovna ve městě nejsme a nemůžeme nic dělat,“ řekl Ben spíš k sobě než k Susan. „Skoro jako by to bylo v plánu.“

„Ještě něco.“

„Co?“

„Ztratil se Carl Foreman. A taky tělo Mika Ryersona.“

„To jsem si myslel,“ slyšel svůj vlastní hlas. „Jinak to dopadnout nemohlo. Zítřka se odtud dostanu.“

„Pustí tě tak brzo?“

„Nic proti tomu nebudou mít.“ Pronášel ta slova nepřítomně; mozek už pracoval na jiném tématu. „Máš nějaký křížek?“

„Já?“ Vypadala polekaně a trochu pobaveně. „Páni, nemám.“

„Nežertuju, Susan – nikdy jsem nemluvil vážněji. Můžeš v tuhle dobu někde nějaký sehnat?“

„No, třeba u Marie Boddinové. Mohla bych zajít –“

„Ne. Nechod' na ulici. Zůstaň doma. Nějaký si udělej, i kdybys měla jenom slepit dva klacky. Polož si ho k posteli.“

„Bene, já tomu pořád nevěřím. Možná jde o nějakého maniaka, někoho, kdo si myslí, že je upír, ale –“

„Věř si, čemu chceš, ale vyrob si kříž.“

„Ale –“

„Uděláš to? I když mi tím jenom uděláš radost?“

Neochotně: „Ano.“

„Můžeš zítřka kolem deváté přijet do nemocnice?“

„Ano.“

„O.K. Zajdeme nahoru a společně všechno řekneme Mattovi. Potom si půjdeme promluvit s doktorem Jamesem Codym.“

Řekla: „Bude si myslet, že ses zbláznil, Bene. Nechápeš to?“

„Je to možné. Ale po setmění všechno vypadá jinak, že?“

„Ano,“ řekla tiše. „Pane Bože, ano.“

Úplně bezdůvodně si vzpomněl na Mirandu a na to, jak Miranda umírala; motorka najela na mokrou vozovku, smyk, její výkřik, jeho vlastní strašná panika, a potom bok nákladáku rostl a rostl, jak se k němu blížili.

„Susan?“

„Ano.“

„Dávej na sebe pozor. Prosím tě.“

Když zavěsila, položil sluchátko na vidlici a hleděl na televizi, ale sotva vnímal komedii s Doris Dayovou a Rockem Hudsonem, která se tam začala odvíjet. Cítil se nahý, zranitelný. On sám kříž neměl. Oči zabloudily k oknům, ve kterých byla jenom tma. Začala

se k němu plížít stará, dětská hrůza ze tmy, a tak se díval na televizi, kde Doris Dayová koupala chlupatého psa v bublinkách, a bál se.

11.

Okresní márnice v Portlandu je studená a antiseptická místnost, celá vyložená zelenými kachlíky. Podlaha a stěny jsou jednoduše nazelenalé, strop má světlejší odstín. Stěny jsou plné čtvercových dvířek, která vypadají jako velké úschovny automaty na autobusovém nádraží. Na to všechno vrhají chladné neutrální světlo dlouhé rovnoběžné zářivky. Výzdoba není příliš nápaditá, ale nebylo známo, že by si některý z klientů někdy stěžoval.

Ve tři čtvrtě na deset v sobotu v noci dva zřízení vezli na vozíku zakrytém prostěradlem tělo mladého homosexuála, který byl zastřelen v baru ve městě. Byla to první mrtvola, kterou té noci dostali; ke smrtelným nehodám na dálnici obvykle dochází mezi jednou a třetí ráno.

Buddy Bascomb zrovna vyprávěl lechtivý vtíp, který se týkal vaginálního deodorantu, když se v půli věty zarazil a zahleděl se na řadu dvířek M-Z. Dvoje byla otevřená.

Nechali s Bobem Greenbergem nováčka ležet a pospíšili si. Buddy mrkl na první dvířka, ke kterým dorazil, a Bob šel k těm druhým.

TIBBITS, FLOYD MARTIN

POHLAVÍ: M PŘIJAT: 4/10/75

PITVA: 5/10/75 PODEPSÁN: MUDr. J. M. Cody

Chytil dvířka za držadlo a vytáhl prkno, vysunující se na tichých kolečkách.

Prázdno.

„Hej!“ zaječel na něj Greenberg. „Tahle díra je prázdná! To jsou zase něčí blbý vtipy –“

„Celou dobu jsem byl ve vrátnici,“ řekl Buddy. „Kolem nikdo neprošel. To bych odpřisáhl. Muselo se to stát při Cartyho šichtě. Jak se jmenuje tamten?“

„McDougall, Randall Fratus. Co znamená ta zkratka inf.?“

„Děcko,“ řekl Buddy hluše. „Ježíši Kriste, myslím, že máme průser.“

12.

Cosi ho probudilo.

Ležel tiše v tikající tmě, díval se na strop.

Hluk.

Nějaký hluk. Ale dům byl tichý.

A znovu.

Zaškrábání.

Mark Petrie se na posteli obrátil, podíval se do okna a uviděl, že se na něj přes sklo dívá Danny Glick, pleť smrtelně bledou, oči zarudlé a kruté. Na rtech a bradě byl potřísněný něčím tmavým, a když viděl, že se na něj Mark dívá, usmál se a ukázal zuby, které mu narostly strašně dlouhé a ostré.

„Pust' mě dovnitř,“ zašeptal a Mark si nebyl jist, jestli ta slova skutečně prolétla černým vzduchem nebo jenom jeho mozgem.

Začal si uvědomovat, že se bojí jeho tělo to poznalo dřív než mysl. Nikdy se tak nebál, ani když se unavil při plavání od boje na Popham Beach a myslel si, že se utopí. Jeho mysl, pořád ještě v tisíci ohledech dětská, během několika vteřin přesně zhodnotila situaci. Ocítl se v horším nebezpečí než pouhém nebezpečí smrti.

„Pust' mě dovnitř, Marku. Chci si s tebou hrát.“

Nebylo nic, na čem ta příšerná bytost za oknem mohla stát; jeho pokoj se nalézal v prvním patře a žádný parapet tam nebyl. Ale přesto nějak visela ve vzduchu... nebo spíš se tiskla k tabuli skla jako zlověstný hmyz.

„Marku... Konečně jsem přišel, Marku. Prosím tě...“

Samozřejmě. Musíš je dovnitř pozvat. Věděl to ze strašidelných časopisů, o kterých se matka domnívala, že by ho mohly nějak poškodit nebo vyšínout.

Vstal a skoro upadl. Teprve v té chvíli si uvědomil, že strach je příliš slabé slovo. Ani hrůza nevystihovala to, co cítil. Bledý obličej za oknem se pokusil usmát, ale ležel v temnotě příliš dlouho, než aby si vzpomněl přesně, jak se to dělá. To, co Mark uviděl, byl křečovitý škleb – krvavá tragická maska.

Ale když jste se dívali do očí, nebylo to tak zlé. Když jste se dívali do očí, přestali jste se bát a viděli jste, že stačí jenom otevřít

okno a říct: „Pojď dál, Danny,“ a pak strach zmizí, protože splynete s Danyem a se všemi a s ním. Budete –

Ne! Takhle vás vždycky dostanou!

Odtrhl od něj oči, musel na to vynaložit veškerou sílu vůle.

„Marku, pusť mě dovnitř! Přikazuju ti to! On ti to přikazuje!“

Mark se znovu vydal k oknu. Nemohl si pomoci. Nebylo možné tomu hlasu vzdorovat. Jak se přibližoval ke sklu, zlý chlapecký obličej na druhé straně se začal stahovat a šklebit dychtivostí. Po okně zaškrábaly nehty, zčernalé hlinou.

Něco vymysli. Rychle! Rychle!

„Psi houfem ve vsi zavyli,“ zašeptal chraptivě, „když ty pocestné zvětřili; a vyli, vyli divnou věc: zetě nablízku umrlec!“

Danny Glick na něj zasyčel.

„Marku! Otevři to okno!“

„Nenaolejuje-li to linoleum Julie –“

„Okno, Marku, přikazuje ti to on!“

„– naolejuji linoleum sám!“

Slábl. Šepotavý hlas pronikal za jeho barikádu a rozkaz byl panovačný Markovy oči zabloudily na stůl, kde byly rozestavené jeho modely příšer, které teď vypadaly tak dobrácky a hloupě –

Najednou jeho pohled cosi zachytil a oči se mu lehce rozšířily.

Ten plastový ghúl procházel hřbitovem a jeden náhrobek měl tvar kříže.

Bez váhání a uvažování (což obojí by udělal dospělý – například jeho otec – a obojí by ho odzbrojilo) Mark sebral kříž, schoval ho v pěsti a hlasitě řekl: „Tak pojď.“

Na obličej se rozhostil výraz vlčího triumfu. Okno vyklouzlo nahoru, Danny vstoupil dovnitř a udělal dva kroky vpřed. Výpary, šířící se z jeho otevřených úst, byly odporné, nepopsatelné: pach hromadného hrobu. Na Markových ramenou spočinuly studené, bělostné ruce. Hlava se nachýlila, podobala se psí, horní ret odhalil blýskavé špičáky.

Mark se překotně rozmáchl plastovým křížkem a přitiskl ho na tvář Danyho Glicka.

Jeho výkřik byl strašný, nepozemský... a tichý. Zazněl jenom v chodbách Markova mozku a v komnatách jeho duše. Vítězný úsměv

na Glickových ústech se proměnil v zející škleb agónie. Z bledého masa se vyřinul kouř a než se stvůra odvrátila a napůl vyskočila, napůl vypadla z okna, měl Mark pocit, že to tělo uhýbá jako kouř.

A pak bylo po všem, jako by se to nikdy nestalo.

Ale křížek se na okamžik rozzářil pronikavým světlem, jako by se v něm rozžhavl drát. Pak pohasl a před očima mu zůstal jenom modrý obraz na sítnici.

Průduchem v podlaze zaslechl zřetelné cvaknutí lampičky v ložnici rodičů a otcův hlas: „Co to sakra bylo?“

13.

Za dvě minuty se otevřely dveře, ale měl dost času všechno uspořádat.

„Synku?“ ozval se Henry Petrie potichu. „Jsi vzhůru?“

„Asi ano,“ odpověděl Mark ospale.

„Měl jsi zlý sen?“

„Asi... Nepamatuju se.“

„Volal jsi ze spaní.“

„Promiň.“

„To nic.“ Zaváhal a potom promluvil pod dojmem vzpomínky na svého syna, malého chlapečka ve světle modrém oblečku, se kterým bylo daleko víc práce, ale byl mnohem pochopitelnější.

„Chceš se napít vody?“

„Ne, díky, tati.“

Henry Petrie krátce pokoj přehlédl, nemohl pochopit rozechvělý pocit strachu, se kterým se probudil, a který se tu pořád vznášel – pocit neštěstí, které je o vlásek minulo. Ano, všechno vypadalo v pořádku. Okno bylo zavřené. Všechno v pořádku, na svém místě.

„Marku, děje se něco?“

„Ne, tati.“

„No... tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Dveře se potichu zavřely a na schodech zazněly otcovy šoupavé kroky. Mark ochabl úlevou a opožděnou reakcí. Dospělý by v takové chvíli propadl hysterii, a o něco starší nebo mladší dítě by možná dopadlo stejně. Ale Mark cítil, jak z něj hrůza skoro neznatelně

opadá, a ten pocit mu připomněl chvíle, kdy se nechal sušit větrem, když si předtím zaplavoval za chladného dne. A jak hrůza odcházela, nastupovala na její místo ospalost.

Než usnul docela, zjistil, že uvažuje – nikoli poprvé – o tom, jak jsou dospělí divní. Berou projímadla, pijí kořalku nebo užívají prášky na spaní, aby zahnali své strachy a usnuli, a jejich strachy byly tak krotké a domácké: práce, peníze, co si pomyslí učitel, když nemůže dát Jennie hezčí šaty, jestlípak mě manželka ještě miluje, kdo jsou mí přátelé. Úplně vybledaly vedle hrůz, se kterými lehá každé dítě ve své temné posteli, bez možnosti svěřit se někomu, kdo by dokonale porozuměl, jenom jinému dítěti. Neexistuje žádná skupinová terapie nebo psychiatrická nebo obecná sociální služba pro dítě, které musí každou noc bojovat s tou neznámou věcí pod postelí nebo na stropě, s věcí, která poskakuje a šklebí se a vyhrožuje, ale před přímým pohledem utíká. Noc za nocí musí svádět stejnou osamělou bitvu a jedinou léčbou je konečné zkosnatění představivosti, kterému se říká dospělost.

Takové myšlenky mu v úspornější, prostší zkratce proletěly mozkiem. Předchozí noc Matta Burkeho potkala stejná temná věc a strach mu přivodil infarkt; Mark Petrie se dnes setkal s podobnou věcí a po deseti minutách už spal, plastový kříž lehce svíral v pravé ruce jako dětské chrastítko. Takový je rozdíl mezi muži a chlapci.

Kapitola jedenáctá

Ben (IV)

1.

Byla neděle ráno, deset minut po deváté – jasné, slunečné nedělní ráno – a Ben si začal dělat o Susan vážné starosti, když mu u postele zazvonil telefon. Chňapl po něm.

„Kde jsi?“

„Jen klid. Jsem nahoře u Matta Burkeho. Jmenovaný touží po tvé společnosti, hned jak to bude možné.“

„Proč jsi nepřišla –“

„Už jsem se na tebe byla podívat. Spal jsi jako jehňátko.“

„Člověku tu dají na noc pořádnou pumelici, aby mu mohli ukrást různé orgány pro neznámé zazobané pacienty,“ řekl. „Jak je Mattovi?“

„Přijď a uvidíš sám,“ řekla, a ještě než zavěsila, už si oblékal župan.

2.

Matt vypadal mnohem líp, skoro omládl. U lůžka mu seděla Susan v jasně modrých šatech, a když Ben vešel, Matt zvedl na pozdrav ruku. „Vezmi si židli.“

Ben si přitáhl jednu ze strašlivě nepohodlných nemocničních židlí a posadil se. „Jak se cítíte?“

„O moc líp. Jsem slabý, ale je mi dobře. Včera večer mi vytáhli z ruky kapačku a dneska mi dali k snídani vývar se ztraceným vejcem. Hnus. Ukázka domova důchodců.“

Ben lehce políbil Susan, všiml si jejího napjatého výrazu, jako by si tvář stáhla jemným drátkem.

„Stalo se něco nového od té doby, cos volala?“

„Nic jsem se nedozvěděla. Ale z domu jsem odešla kolem sedmé a Lot se v neděli probouzí později.“

Ben se teď zadíval na Matta. „Cítíte se dost dobře, abychom to probrali?“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl a trochu se nadzvedl. Zlatý křížek, který mu Ben pověsil kolem krku, nápadně zasvítíl. „Mimochodem, za tohle ti děkuji. Je to velká úleva, i když jsem ho koupil v pátek odpoledne ve výprodeji u Woolworthe.“

„Jak je vám?“

„Můj stav je 'stabilizovaný', tento odporný výraz použil doktor Cody, když mě včera odpoledne prohlížel. Podle EKG to byl druhohlogový infarkt... žádná krevní sraženina.“ Odkášlal si. „To by bylo v jeho vlastním zájmu. Minulý týden mě prohlížel, takže bych měl žádat jeho skalp pro poskytování mylných informací.“ Zmlkl a vážně pohlédl na Bena. „Říkal, že už se setkal s podobnými případy, které způsobil obrovský šok. Držel jsem jazyk za zuby. Udělal jsem dobře?“

„Velmi dobře. Ale události pokročily. Susan a já dneska zajdeme za Codym a všechno mu vyklopíme. Jestli mě okamžitě nepropustí, pošleme ho za vámi.“

„Já mu domluvím,“ řekl Matt zlověstně. „Ten usmrkanec mi nechce vrátit mou dýmku.“

„Říkala vám Susan, co se od páteční noci v Jerusalem's Lotu stalo?“

„Ne. Řekla, že chce počkat, až budeme všichni pohromadě.“

„Řeknete mi přesně, co se stalo u vás doma?“

Mattův obličej potemněl a maska uzdravování se okamžik chvěla. Ben opět zahlédl starce, kterého minulý den viděl spát.

„Jestli se na to necítíte –“

„Ale ne, jistěže se na to cítím. Musím, jestli jenom polovina z mých domněnek je pravda.“ Hořce se usmál. „Vždycky jsem se považoval trochu za volnomyšlenkáře, kterého jen tak něco nevydělá. Ale je úžasné, jak tvrdě se mozek snaží vytěsnit něco, co se mu nelíbí nebo mu připadá hrozné. Jako magické tabulky, které jsme měli jako kluci. Když se vám nelíbilo, co jste nakreslili, stačilo ji jenom obrátit dnem vzhůru a kresba zmizela.“

„Ale pod ní na černém pozadí zůstaly čáry navždycky,“ řekla Susan.

„Ano.“ Usmál se na ni. „Hezká metafora pro vzájemné působení vědomí a podvědomí. Chudák Freud odvedl dobrou práci. Ale to odbočujeme.“ Podíval se na Bena. „Dozvěděl ses to od Susan?“

„Ano, ale –“

„Jistě. Jenom jsem se chtěl přesvědčit, jestli můžu pominout úvod.“

Vyprávěl o tom, co se stalo, jednotvárným, skoro nezúčastněným hlasem, odmlčel se jenom tehdy, když tiše vešla sestra v měkkých pantoflích a zeptala se ho, jestli by si dal sklenici zázvorové limonády. Matt jí řekl, že by zázvorová limonáda byla báječná, a příběh dovyprávěl s občasnými přestávkami, kdy cucal z brčka. Ben si všiml, že když se dostal k místu, kdy Mike pozpátku vypadl z okna, kostky ledu ve sklenici, kterou držel, lehce zachřestily. Ale hlas mu nezakolísal; zachoval si stejný, téměř lhostejný tón, který nepochybně používal ve třídě. Ben si pomyslel, nikoli poprvé, že je to obdivuhodný muž.

Když skončil, rozhostilo se na chvíli mlčení, které přerušil znovu Matt.

„Tak, to by bylo,“ řekl. „Vy jste na vlastní oči nic neviděli, takže co si o tomhle drbu myslíte?“

„To jsme včera dost dlouho probírali,“ řekla Susan. „Ať to poví Ben.“

Ben trochu ostýchavě postupoval od jednoho rozumného vysvětlení k druhému, ale pak se do toho vrhl po hlavě. Když se zmínil o síťce připevněné zvenčí na okně, o měkké půdě, o tom, že nikde nebyly stopy po žebříku, Matt zajásal.

„Bravo! To je detektiv!“

Matt se podíval na Susan. „A vy, slečno Nortonová, která jste psávala tak dobře rozvržené kompozice s odstavci jako cihlami a logikou jako maltou? Co si myslíte vy?“

Podívala se na své ruce, které mačkaly záhyby na šatech, a pak se podívala zase na něj. „Ben mi včera udělal přednášku o lingvistických významech výrazu nemůžu, takže to slovo nebudu používat. Ale hrozně těžko můžu uvěřit tomu, že 'salem's Lot obcházejí upíři, pane Burke.“

„Kdyby se to dalo nějak nenápadně zařídit, šel bych na polygrafový test,“ řekl potichu.

Trochu se začervenala. „Ne, ne – špatně mi rozumíte, prosím vás. Jsem přesvědčená, že se ve městě něco děje. Něco... hrozného. Ale... tohle...“

Natáhl ruku a položil ji na její dlaně. „Chápu to, Susan. Ale uděláš pro mě něco?“

„Jestli budu moci.“

„Dejme tomu... všichni tři... že tohle všechno je pravda. Tohoto předpokladu se budeme držet, dokud – a jenom dokud – se neprokáže opak. Vědecká metoda, chápete? My jsme s Benem už diskutovali o různých způsobech a prostředcích, jak domněnky podrobit zkoušce. A nikdo nedoufá víc než já, že se prokáže opak.“

„Ale doopravdy si to nemyslíte, že?“

„Ne,“ řekl tiše. „Po dlouhém rozhovoru se sebou samým jsem dospěl k rozhodnutí. Věřím tomu, co jsem viděl.“

„Pro tuto chvíli odložíme otázky víry a nevíry stranou,“ navrhl Ben. „Zrovna teď jsou sporné.“

„Souhlasím,“ řekl Matt. „Jaký navrhuješ postup?“

„Nu,“ řekl Ben, „rád bych vás jmenoval hlavním průzkumníkem. S vaším vzděláním se na tuhle práci skvěle hodíte. Jenomže nemůžete chodit.“

Mattovi zaskvíly oči, podobně jako nad věrolomností Codyho, který mu sebral dýmku. „Až knihovna otevře, zavolám Lorettě Starcherové. Bude mi sem muset přivést knihy na trakaři.“

„Je neděle,“ připomněla mu Susan. „Knihovna je zavřená.“

„Pro mě otevře,“ řekl Matt, „já už si důvod vymyslím.“

„Sežeňte všechny knihy, které se týkají tématu,“ řekl Ben. „Psychologické, patologické a mýtické. Rozumíte? Všechny možné práce.“

„Budu psát deník,“ zachrptěl Matt. „To slibuji před Bohem!“ Podíval se na ně na oba. „Poprvé od chvíle, kdy jsem se tu probudil, se cítím jako muž. Co budete dělat vy?“

„Za prvé doktor Cody. Prohlížel Ryersona i Floyda Tibbitse. Možná ho přesvědčíme, aby exhumoval Dannyho Glicka.“

„Udělá to?“ zeptala se Susan Matta.

Matt usrkl limonády, než odpověděl.

„Ten Jimmy Cody, kterého jsem měl ve třídě, by to udělal hned. Jako chlapec měl představitivost, byl hlava otevřená, choval pozoruhodný odpor k prázdným řečem. Co z něho mohla udělat empirická vysokoškolská kolej a medicína, to nevím.“

„To všechno jsou podle mě zbytečné okliky,“ řekla Susan. „Zvlášť, abychom chodili za doktorem Codym a riskovali, že nás stručně odmítne. Proč bychom s Benem nemohli zajít do Marstenova domu a tím to neskončili? Stejně to minulý týden bylo na programu.“

„Já ti řeknu proč,“ řekl Ben. „Protože postupujeme na základě předpokladu, že je to pravda. Nemůžeš se dočkat, abys strčila lvovi hlavu do tlamy?“

„Myslela jsem, že upíři ve dne spí.“

„Straker určitě upír není, ať už je kdokoli,“ řekl Ben, „pokud staré legendy naprosto nelžou. Ve dne je dokonale viditelný. V nejlepším případě by nás vyhodil jako nevítané návštěvníky a nic bychom se nedozvěděli. A přinejhorším by nás tam mohl násilím držet až do tmy. Jako přesnídávku pro komiksového hraběte.“

„Barlowa?“ zeptala se Susan.

Ben pokrčil rameny. „Proč ne? Ta povídačka o obchodní cestě do New Yorku je trochu moc dobrá, než aby to byla pravda.“

Tvrdohlavý výraz v očích jí zůstal, ale nic už neříkala.

„Co uděláte, když se vám Cody vysměje?“ zeptal se Matt. „Ovšem za předpokladu, že nesáhne okamžitě po svěrací kazajce.“

„Zajdeme při západu slunce na hřbitov,“ řekl Ben. „Pozorovat hrob Dannyho Glicka. Jako modelový případ.“

Matt se na loži napůl zvedl. „Slibte mi, že budete opatrní. Bene, slib mi to!“

„Budeme,“ chlácholila ho Susan. „Oba budeme přesvědčivě cinkat křížky.“

„Nežertuj,“ zamumlal Matt. „Kdybyste viděli, co já –“ Otočil hlavu a zadíval se z okna, za kterým se rýsovalo pozlacené listí olše a jasné podzimní nebe.

„Jestli žertuje Susan, já tedy ne,“ řekl Ben. „Pořádně se zajistíme.“

„Zajděte k otci Callahanovi,“ řekl Matt. „Ať vám dá trochu svěcené vody... a jestli je to možné, taky hostie.“

„Co je to za člověka?“ zeptal se Ben.

Matt pokrčil rameny. „Trochu podivín. Možná ochlasta. I kdyby byl, je přesto sečtělý, zdvořilý. Možná mu jeho osvíceného katolictví trochu leze na nervy.“

„Chcete říct, že otec Callahan je... že pije?“ zeptala se Susan a oči se jí maličko rozšířily.

„Nevím to určitě,“ řekl Matt. „Ale jeden můj bývalý student, Brad Champion, pracuje v Yarmouthu v kořalkárně a říká, že Callahan je pravidelný zákazník. Znalec. Labužník.“

„Dá se s ním mluvit?“ zeptal se Ben.

„Nevím. Myslím, že to musíte zkusit.“

„Takže ho vůbec neznáte?“

„Ne, vlastně ne. Píše dějiny katolické církve v Nové Anglii a ví toho spoustu o básnících našeho takzvaného zlatého věku – Whittierovi, Longfellowovi, Russellovi, Holmesovi, o všech. Ke konci loňského roku jsem ho pozval, aby pohovořil se studenty americké literatury. Rychle, sarkasticky mu to myslí – studentům se moc líbil.“

„Navštívím ho,“ řekl Ben, „a budu se řídit instinktem.“

Dovnitř nahlédla sestra, přikývla, a o chvíli později vstoupil Jimmy Cody se stetoskopem kolem krku.

„Nerozčilujete mého pacienta?“ zeptal se přátelsky.

„Ani zpoloviny tolik co ty,“ odsekl Matt. „Chci svou dýmku.“

„To nejde,“ řekl Cody nepřítomně a četl si Mattovu kartu.

„Zatracený mastičkář,“ zamumlal Matt.

Cody odložil kartu a stáhl zelený závěs, který visel kolem postele na ocelové tyči ve tvaru cé. „Promiňte, ale musím vás požádat, abyste vy dva na chvíli odešli. Co dělá hlava, pane Mearsi?“

„No, zdá se, že ven nic neprosakuje.“

„Slyšel jste o Floydovi Tibbitsovi?“

„Susan mi to řekla. Rád bych s vámi mluvil, jestli budete mít po vizitě volnou chvíli.“

„Můžu si vás nechat naposledy, jestli chcete. Kolem jedenácté.“

„Prima.“

Cody znovu zatáhl za závěs. „A teď, jestli nás omluvíte –“

„Tak přátelé, a teď každý zvlášť,“ řekl Matt. „Kdo první kápne na to správné slovo, vyhraje v naší soutěži stovku dolarů.“

Mezi Benem se Susan a postelí se objevil závěs. Slyšeli, jak Cody říká: „Až vás budu mít zase někdy pod narkózou, tak vám, myslím, vyříznu jazyk a půlku předního laloku mozkového.“

Usmáli se na sebe způsobem, jakým se na sebe usmívají mladé páry, když jsou ve slunečné náladě a nic vážného je netrápí, ale ty úsměvy pohasly skoro zároveň. Chvíli uvažovali, jestli se náhodou nezbláznili.

3.

Když Jimmy Cody konečně přišel do Benova pokoje, bylo jedenáct hodin dvacet minut, a Ben začal: „Chtěl jsem s vámi mluvit o –“

„Nejdřív hlava, potom řeči.“ Jemně rozhrnul Benovi vlasy, podíval se na cosi a řekl: „Teď to zabolí.“ Odrhl náplast a Ben vyskočil. „Sakra, to je boule,“ podotkl Cody konverzačním tónem a přelepil zranění náplastí o něco menší.

Posvítil Benovi do očí, potom mu klepl na levé koleno gumovým kladívkem. Bena náhle a morbidně napadlo, jestli je to stejné kladívko, jaké použil na Mika Ryersona.

„Všechno vypadá uspokojivě,“ řekl a skládal nástroje. „Jak se vaše matka jmenovala za svobodna?“

„Ashfordová,“ řekl Ben. Podobné otázky mu dávali, když poprvé nabyl vědomí.

„Učitel z první třídy?“

„Paní Perkinsová. Barvila si vlasy.“

„Otcovo druhé jméno?“

„Merton.“

„Točí se vám hlava nebo cítíte nevolnost?“

„Ne.“

„Nějaké zvláštní vůně, barvy nebo –“

„Ne, ne, a ne. Je mi dobře.“

„O tom rozhodnu já,“ řekl Cody upjatě. „Viděl jste třeba jen chvíli dvojité?“

„Od té doby, co jsem si jednou koupil galon whisky, tak ne.“

„Dobře,“ řekl Cody. „Prohlašuji, že jste se vyléčil díky zázrakům moderní vědy a díky výhodám tvrdé hlavy. A teď, co jste to chtěl? Předpokládám, že se to týká Tibbitse a toho malého McDougalla. Můžu vám říct jenom to, co jsem řekl Parkinsovi Gillespieovi. Za prvé, jsem rád, že to nedali do protokolu; jeden skandál za sto let je na malé město až dost. Za druhé, ať visím, jestli mě napadá, kdo by chtěl udělat něco tak zvráceného. Nikdo místní to nemůže být. Pár podivínů tu máme, ale –“

Odmíchl se, oba na sebe překvapeně hleděli. „Vy to nevíte? Nic jste neslyšel?“

„Co vlastně?“ naléhal Ben.

„Jako by z románu od Mary Shelleyové vypadl Boris Karloff. Včera v noci někdo ukradl obě těla z cumberlandské okresní márnice v Portlandu.“

„Ježíši Kriste,“ zasténala Susan. Stěží to ze sebe vypravila.

„Co se děje?“ zeptal se Cody s náhlým zájmem. „Vy o tom něco víte?“

„Začínám si fakticky myslet, že víme,“ řekl Ben.

4.

Bylo deset minut po poledni, když všechno dovyprávěli. Sestra přinesla Benovi podnos s obědem; zůstal netknutý vedle postele.

Poslední slabika odumřela a pootevřenými dveřmi sem doléhalo jen cinkání skleniček a příborů hladovějších pacientů na oddělení.

„Upíří,“ pronesl Jimmy Cody. Potom: „Matt Burke, zrovna on. Takhle se tomu člověk nemůže smát.“

Ben a Susan byli zticha.

„A vy po mně chcete, abych exhumoval malého Glicka,“ přemítal. „Panenko Maria skákavá.“

Cody vytáhl z kabely skleničku a hodil ji Benovi, který ji chytil.

„Aspirin,“ řekl. „Bral jste to někdy?“

„Mockrát.“

„Můj táta tomu říkal nejlepší sestra dobrého doktora. Víte, jak funguje?“

„Ne,“ řekl Ben. Nepřítomně obracel lahvičku v rukou a díval se na ni. Codyho neznal dost dobře, takže nevěděl, co obvykle dává najevo a co ukrývá, ale byl si jist, že takhle ho vidělo jen několik pacientů – chlapecký obličej jako od Normana Rockwella, zahloubaný a zamýšlený. Nechtěl Codyho rušit.

„Ani já ne. Neví to nikdo. Ale je dobrý na bolest hlavy, artritidu a revma. Ani o nich nevíme, co to je. Proč nás bolí hlava? V mozku nejsou nervy. Víme, že aspirin má svým chemickým složením blízko k LSD, ale proč jedno léčí bolest hlavy a to druhé působí, že se vám hlava zaplní květinami? Jedním z důvodů, proč tomu nerozumíme, je to, že opravdu nevíme, jaký mozek je. Nejvzdělanější lékaři na světě stojí na maličkém ostrůvku uprostřed moře nevědomosti. Chřestíme svými medicinmanskými paličkami, zabíjíme kuřata a věštíme z krve. Tohle všechno funguje překvapivě dlouho. Bílá magie. Bene gris-gris. Moji profesori z medicíny by si rvali vlasy, kdyby mě takhle slyšeli. Někteří si je rvali, když jsem jim říkal, že jdu na všeobecnou praxi na venkov do Maine. Jeden mi tvrdil, že Marcus Welby vždycky rozřízl pacientovi na zadku nežít, ještě než si stačil sundat kabát. Ale já jsem nikdy nechtěl být jako Marcus Welby.“
Usmál se. „Praštili by sebou o zem a dostali by záchvat, kdyby věděli, že požádám o příkaz k exhumaci toho Glicka.“

„Uděláte to?“ užasla Susan upřímně.

„Co se tím dá zkazit? Jestli je mrtvý, je mrtvý. Jestli ne, budu mít čím vytočit lékařskou společnost na příštím kongresu. Okresnímu soudnímu lékaři řeknu, že se chci podívat po příznacích infekční encefalitidy. To je jediné rozumné vysvětlení, které dokážu vymyslet.“

„Mohla by to být ta nemoc?“ zeptala se nadějeplně.

„To bych se zatraceně divil.“

„Kdy nejdřív to můžete udělat?“ zeptal se Ben.

„Přinejlepším zítra. Jestli se budu muset s někým dohadovat, tak v úterý nebo ve středu.“

„Jak by vypadal?“ zeptal se Ben. „Myslím jako...“

„Ano, já vím, co myslíte. Glickovi nenechali chlapce balzamovat, že?“

„Ne.“

„Už je to týden?“

„Ano.“

„Až se rakev otevře, nejspíš unikne plyn a dost pronikavý zápach. Tělo bude asi opuchlé. Vlasy bude mít přerostlé přes límec – rostou ještě úžasně dlouho – a nehty budou taky dost dlouhé. Oči budou skoro určitě propadlé.“

Susan se snažila zachovat vědecky nezúčastněný výraz, ale moc jí to nešlo. Ben byl rád, že neobědval.

„V těle ještě nezačala radikální mortifikace,“ recitoval Cody, jak nejlépe dovedl, „ale možná tam bude dost vlhkosti, aby se objevila na obnažených tvářích a rukou, pravděpodobně půjde o mechovou hmotu zvanou –“ Odmlčel se. „Promiňte. Je to dost nechutné.“

„Některé věci můžou být horší než rozklad,“ poznamenal Ben a pečlivě se snažil zachovat neutrální tón. „Dejme tomu, že žádné takové příznaky nenajdete. Dejme tomu, že tělo teď vypadá stejně přirozeně jako v den, kdy bylo pohřbeno. Co pak? Propíchneme mu srdce kulem?“

„To těžko,“ řekl Cody. „Za prvé tam bude přítomen soudní lékař nebo jeho zástupce. Myslím, že ani Brent Norbert by nepovažoval za profesionální přístup, kdybych z kabely vytáhl kolík a zatloukl ho do dětské mrtvoly.“

„Co uděláte?“ zeptal se Ben zvědavě.

„No, ať Matt Burke promine, ale myslím si, že se to nestane. Jestli bude tělo v dobrém stavu, nepochybně ho převezeme do maineské nemocnice na důkladnou prohlídku. Jakmile tam bude, budu odkládat prohlídku až do setmění... a pak budu pozorovat všechny jevy, ke kterým snad dojde.“

„A jestli vstane?“

„To si neumím představit, stejně jako vy.“

„Mně to připadá čím dál možnější,“ zahučel Ben pochmurně. „Mohl bych být u toho, až k tomu dojde – jestli k tomu dojde?“

„To by se dalo zařídit.“

„Dobře,“ řekl Ben. Vstal z postele a šel k skřínce, ve které mu visely šaty. „Půjdu –“

Susan se zasmála a Ben se otočil. „Co je?“

Cody se uculoval. „Nemocniční košile mají tendenci se na zádech rozevírat, pane Mearsi.“

„A sakra,“ řekl Ben a instinktivně se pokusil pyžamo přitáhnout. „Radši mi říkejte Bene.“

„Když už jsme u toho,“ řekl Cody a vstával, „já a Susan se vzdálíme. Až se slušně upravíš, zajdi za námi dolů do kavárny. Dnes odpoledne nás čeká práce.“

„Opravdu?“

„Ano. Glickovým se musí říct o té encefalitidě. Jestli chceš, můžeš být můj kolega. Nebudeš nic říkat. Jenom si budeš hladit bradu a tvářit se moudře.“

„Moc líbit se jim to asi nebude, že?“

„Tobě by se to líbilo?“

„Ne,“ řekl Ben. „Nelíbilo.“

„Potřebujete jejich svolení, abyste mohl dostat příkaz k exhumaci?“ zeptala se Susan.

„Teoreticky ne. Prakticky nejspíš ano. Mám jedinou zkušenost s exhumací mrtvol, a to ze školy. Ale myslím, že kdyby Glickovi byli silně proti, mohli by to pohnat až k soudnímu projednávání. A tím bychom zabili dva týdny až měsíc, a jakmile bychom se dostali do tohoto stadia, pochybují, že by teorie encefalitidy vydržela.“ Odmlčel se a podíval se na oba. „Což nás přivádí k věci, která mě na tom všem znepokojuje nejvíc, když ponecháme vyprávění pana Burkeho stranou. Danny Glick je teď jediná mrtvola, kterou máme k dispozici. Všechny ostatní se rozplynuly ve vzduchu.“

5.

Ben a Jimmy Cody se dostali ke Glickovým kolem půl druhé. Na příjezdové cestě stálo Tonyho Glicka, ale v domě bylo ticho. Když ani na třetí zaklepání nikdo neodpověděl, přešli silnici k malému domku ve stylu rance – smutnému, prefabrikovanému přežilci z padesátých let, na jedné straně podpíranému zrezivělými piloty. Na schránce bylo napsáno Dickens. U chodníku stál růžový zahradní plameňák a na přivítanou vrtěl ocasem malý kokršpaněl.

Paulině Dickensová, servírka a spolumajitelka Excellent Café, otevřela nějakou chvilku poté, co Cody zazvonil. Měla na sobě pracovní uniformu.

„Ahoj, Pauline,“ řekl Cody. „Nevíš, kde jsou Glickovi?“

„Chceš říct, že to nevíš?“

„Co nevím?“

„Paní Glicková dnes ráno umřela. Tonyho Glicka odvezli do maineské nemocnice. Je v šoku.“

Ben se podíval na Codyho. Jimmy vypadal jako člověk, který utřzil kopanec do břicha.

Ben se rychle chopil slova. „Kam odvezli její tělo?“

Paulině si přejela rukama boky, aby se ubezpečila, že jí uniforma správně sedí. „Před hodinou jsem telefonovala s Mabel Wertsovou a ta říkala, že Parkins Gillespie převezde tělo přímo k té židovské pohřební společnosti v Cumberlandu. Protože nikdo neví, kde je Carl Foreman.“

„Díky,“ řekl Cody pomalu.

„Hrozná věc,“ prohodila a oči jí zabloudily k prázdnému domu naproti. Auto Tonyho Glicka se choulilo na cestičce jako velký a uprášený pes, kterého tam přivázali a pak opustili. „Kdybych byla pověřivá, bála bych se.“

„Čeho by ses bála, Paulině?“ zeptal se Cody.

„Ach... tak různě.“ Roztržitě se usmála. Prsty se dotkla malého řetízku, který jí visel na krku.

Medailónek svatého Kryštofa.

6.

Znovu seděli v autě. Beze slova pozorovali, jak Paulině odjíždí do práce.

„A co teď?“ zeptal se Ben nakonec.

„Pěkně se to zvrtilo,“ řekl Jimmy. „Ten žid se jmenuje Maury Green. Myslím, že bychom měli zajet do Cumberlandu. Před devíti lety se Mauryho kluk málem utopil v jezeře Sebago. Náhodou jsem tam byl s jednou přítelkyní, dal jsem tomu chlapci umělé dýchání. Znovu jsem mu nahodil motorek. Možná zrovna přišla chvíle, abych spoléhal na dobrou vůli někoho jiného.“

„K čemu to bude dobré? Soudní lékař si ji převezl na pitvu nebo post-mortem nebo jako tomu říkají.“

„Pochybuji. Je neděle, nezapomeň. Soudní lékař bude někde v lese s geologickým kladívkem – je amatérský geolog. Norbert – vzpomínáš na Norberta?“

Ben přikývl.

„Norbert by měl být na telefonu, ale není na něj spolehnutí. Nejspíš telefon vyvěsil, aby se mohl dívat na utkání Balírný versus Vlastenci. Jestli teď zajedeme do pohřebního ústavu Mauryho Greena, je docela slušná šance, že tam tělo zůstane až do tmy a nikdo je nebude chtít odvézt.“

„Dobře,“ řekl Ben. „Pojedeme.“

Vzpomněl si, že měl telefonovat otci Callahanovi, ale to bude muset počkat. Všechno nabralo rychlý spád. Příliš rychlý na jeho vkus. Fantazie a skutečnost se prolnuly.

7.

Mlčky jeli, dokud se neocitli na dálnici, oba ponořeni do vlastních myšlenek. Ben přemýšlel o tom, co Cody říkal v nemocnici. Carl Foreman zmizel. Těla Floyd Tibbitse a dítěte McDougallových zmizela – přímo před nosem dvou zřízenců v márnici. Mike Ryerson taky zmizel, a Bůh ví kdo ještě. Kolik lidí v 'salem's Lotu může sejít z očí, aniž by je kdo postrádal třeba týden... dva týdny... měsíc? Dvě stovky? Tři? Zpotily se mu z toho ruce.

„Začíná to vypadat jako paranoický sen,“ řekl Jimmy, „nebo jako komiks od Gahana Wilsona. Z akademického hlediska je na tom všem nejděsivější to, jak relativně snadno se dá založit upíří kolonie – pokud najdeš toho prvního. Tohle je město, které funguje většinou jako noclehárna pro Portland, Lewiston a Gates Falls. Není tu žádný místní průmysl, kde by si někdo všiml zvýšených absencí. Školy jsou střediskové pro tři města a když se seznam chybějících začne trochu prodlužovat, kdo si toho všimne? Spousta lidí chodí do kostela do Cumberlandu, většina jich nechodí vůbec. A díky televizi úplně vymizel zvyk vysedávat se sousedy, až na ty vagabundy, co se potloukají u Milta. Nákaza se může nepozorovaně rozrůstat.“

„Jo,“ řekl Ben. „Danny Glick nakazil Mika. Mike nakazí... ach, já nevím. Možná Floyd. Malý McDougall nakazí... otce? Matku? Jak jim je? Šel se na ně někdo podívat?“

„Nejsou to moji pacienti. Myslím, že doktor Plowman jim dneska ráno měl volat a sdělit jim, že jejich syn zmizel. Ale nemůžu se nijak dozvědět, jestli jim opravdu volal, ani se zeptat přímo jich, jestli to udělal.“

„Někdo by se na ně měl podívat,“ řekl Ben. Začínal se cítit jako štvanec. „Chápeš, že strašně lehkou můžeme začít honit vlastní stín? Nějaký cizinec by mohl projíždět Lotem a vůbec by nepoznal, že něco není v pořádku. Prostě další zapadlé městečko, kde se rolety zatahují v devět. Ale kdo ví, co se děje v domech, za zataženými závěsy? Lidé by možná leželi v postelích... nebo stáli opření v komorách jako košťata... nebo ve sklepech... a čekali, až slunce zapadne. A s každým východem slunce by bylo na ulicích méně lidí. Každý den méně.“ Polkl a slyšel, jak mu v hrdle suše cvaklo.

„Jenom klid,“ řekl Jimmy. „Ještě se nic neprokázalo.“

„Důkazy se nám tu pěkně hromadí,“ zavrčel Ben. „Kdybychom měli co dělat s něčím všeobecně známým řekněme s tyfem nebo chřipkou – celé město už by touhle dobou bylo v karanténě.“

„Pochybují. Nemůžeš přece zapomenout, že pouze jediný člověk něco doopravdy viděl.“

„Nedá se přece tvrdit, že by šlo o městského notorika.“

„Ukřižovali by ho, kdyby se jeho povídačka roznesla,“ upozornil ho Jimmy.

„Kdo by to udělal? Určitě ne Pauline Dickensová. Ta není daleka toho, aby si na dveře vyryla kouzelné ochranné znamení.“

„V ěře Watergate a vyčerpávání naftových zdrojů je výjimkou,“ řekl Jimmy.

Zbytek cesty ujeli mlčky. Greenova márnice byla na severním konci Cumberlandu; mezi zadním vchodem necírkevní kaple a vysokým laťkovým plotem parkovaly dva furgony. Jimmy zhasl motor a podíval se na Bena. „Připraven?“

„Snad ano.“

Vystoupili.

8.

Celé odpoledne v ní vřela potlačovaná vzpurnost a kolem druhé hodiny propukla naplno. Šli na to hloupě, obcházejí stodolu, aby dokázali, že uvnitř je nejspíš jenom (promiňte, pane Burke) hromada hnoje. Susan se rozhodla, že zajede k Marstenovu domu hned, tohle odpoledne.

Sešla dolů a vzala si kabelku. Ann Nortonová pekla koláče a otec byl v obývacím pokoji, díval se na zápas Balírny – Vlastenci.

„Kam jdeš?“ zeptala se paní Nortonová.

„Projet se.“

„Večeře je v šest. Snad bys mohla být zpátky včas.“

„Nejpozději v pět.“

Vyšla ven a nasedla do auta, svého majetku, na který byla nejvíc hrdá – nikoli proto, že bylo první, jaké kdy doopravdy měla (i když bylo), ale proto, že za ně zaplatila (skoro, opravila se; zbývalo ještě šest splátek) ze svého vlastního platu, svou prací, talentem. Byla to třídveřová Vega, teď už skoro dva roky stará. Opatrně vycouvala z garáže a krátce zvedla ruku na pozdrav matce, která se za ní dívala kuchyňským oknem. Stále byl mezi nimi odstup, nemluvily o něm, ale nezmenšoval se. Ostatní potyčky, ať byly jakkoli hořké, se vždycky časem zapravily; život šel prostě dál, pohřbíval bolesti pod náplastmi dnů, které strhla až další šarvátka, při níž se vynořila všechna stará zášť a nevole a počítala se jako skóre v kartách. Ale tahle potyčka vypadala nenapravitelně, jako totální válka. Zranění se nedala ošetřit. Zbývala jenom amputace. Většinu věcí si už sbalila a měla z toho dobrý pocit. Už bylo dávno načase.

Projížděla Brock Street, nálada se jí lepšila a získávala dojem, že dělá něco smysluplného (podbarveného nikoli nepřijemným podtónem absurdity), když dům za ní mizel. Chystala se k rozumnému činu a to pomyšlení ji povzbuzovalo. Byla přímým děvčetem a události tohoto víkendu jí poděsily, strhly ji doprostřed moře. Teď se sama opře do vesel!

Zajela na mírný svah za hranicí města a vydala se pěšky po západní pastvině Carla Smitha tam, kde se táhla řada červeně natřených sněhových zábran, čekajících na zimu. Pocit absurdity nyní vzrostl a nemohla se ubránit úsměvu, když viklala jednou

tyčkou tak dlouho, dokud ohebný drát, který ji držel u ostatních tyčí, nepovolil. Tyčka tvořila přirozený kolík, asi tři stopy dlouhý, zužující se do špičky. Odnesla si ho zpátky do auta a položila na zadní sedadlo, tušila, jak se používá (viděla dost Hammerových filmů při schůzkách v kině, aby věděla, že musíte upírovi proklát srdce), ale ani okamžik neuvažovala nad tím, jestli by ho dokázala zabodnout nějakému člověku do hrudi, kdyby to situace vyžadovala.

Jela dál, minula hranice města a pokračovala do Cumberlandu. Vlevo se vynořil malý venkovský krámk, který byl v neděli otevřený, tam její otec kupoval nedělní Times. Susan si vzpomněla, že tam vedle pultu mají malý kufřík s levnou bižuterií.

Koupila Timesy a potom si vybrala malý zlatý křížek. Účet dělal čtyři padesát, peníze namarkoval tlustý prodavač, který se sotva otočil od televize, kde Jim Plunkett zrovna ztrácel body.

Zabočila na sever na okresku, dvouproudovou silnici s novým černým kobercem. Všechno v tom slunném odpoledni vypadalo tak čerstvé, křupavé a plné života, a život byl báječný. Myšlenky jí přeskočily na Bena. Dlouhý skok to nebyl.

Slunce se vynořilo zpoza pomalu plujícího kupovitého mraku a silnice se zalila zářícími skvrnami světla a stínu, jak paprsky proudily přes zaclánějící stromy. V takový den, pomyslela si, se dá věřit, že všechno dobře dopadne.

Po pěti mílích po okresce zabočila na Brooks Road, která za hranicemi 'salem's Lotu nebyla asfaltovaná. Cesta se zvedala a klesala a proplétala se hustě zalesněnou krajinou severozápadně od městyse, a většina jasného odpoledního světla zde zmizela. Nebyly tu žádné domy ani přívěsy. Většinu pozemků vlastnila nějaká papírenská společnost, známá spíš tím, že po odběratelích chce, aby nemačkali toaletní papír. Cesta byla každých sto stop označena cedulí zakazující lov nebo vstup. Když minula odbočku ke skládce, pocítila záchvěv neklidu. Na téhle ponuré cestě vypadaly obskurní možnosti reálnější. Zjistila, že uvažuje – nikoli poprvé – proč by normální člověk kupoval barabiznu po sebevrahovi a zavíral okenice před sluncem.

Cesta prudce poklesla a potom strmě stoupala po západním úbočí Marstenova kopce. Mezi stromy zahlédla špičku střechy Marstenova domu.

Zaparkovala u ústí nepoužívané dřevařské cesty na dně prolákliny a vystoupila. Po chvílce váhání vzala kůl a kolem krku si pověsila křížek. Pořád se cítila absurdně, ale už ani ne zpoloviny tolik, jak by se cítila, kdyby náhodou jel kolem nějaký známý a viděl ji, jak maširuje po cestě nahoru s kůlem ze sněhové zábrany v ruce.

Ahoj, Suze, kam jdeš?

Ale, jenom zaskočím k Marstenovům zabít upíra. Ale musím sebou hodit, protože večere je v šest. Rozhodla se, že půjde zkratkou přes les.

Opatrně přelezla poboženou kamennou zídku za příkopem u silnice; ještěže si vzala sportovní kalhoty. Přímo haute couture pro nebojácné zabijáky upírů. Než začal vlastní les, musela projít ošklivým ostružiním a přes popadané kmeny.

Pod borovicemi bylo aspoň o deset stupňů chladněji a pochmurněji. Půda byla vystlaná jehličím a vítr kvílel v korunách. Někde v podrostu zachrastilo malé zvířátko. Najednou si uvědomila, že kdyby zabočila doleva, ani ne po půl míli by došla na hřbitov na Harmony Hill, pokud by byla dost mrštná a přelezla zeď.

Prodírala se stále nahoru, snažila se jít co nejtíšeji. Jak se blížila k vrcholu kopce, řídnuocí zástěnou větví občas zahlédla dům – jeho slepou stranu. A začala se bát. Nemohla přesně říct proč, připomínalo jí to strach, který cítila (ale skoro na něj zapomněla) v domě u Matta Burkeho. Byla si naprosto jistá, že ji nikdo nemůže slyšet, a byl jasný den – ale strach tu byl, jako nepolevující, skličující tíha. Zdálo se, že jí vyvěrá do vědomí z určité části mozku, která obvykle mlčí a je pravděpodobně zakrnělá jako slepé střevo. Její radost z krásného dne zmizela. Pocit, že si jenom hraje, zmizel. Pocit rozhodnosti zmizel. Zjistila, že myslí na hororové filmy, kde hrdinka vychází po úzkých schodech do podkroví, aby se podívala, co tak polekalo ubohou paní Cobhamovou, nebo schází do tmavého sklepa plného pavučin, s hrbolatými stěnami z vlhkého kamene symbolického lůna – a ona sedí v kině, chlapec ji drží kolem ramen, a říká si: Ta je ale pitomá... To bych nikdy neudělala! A vida, je tady a dělá úplně stejnou věc, a

už začínala chápat, nakolik se prohloubila propast mezi velkým a středním mozkiem člověka; že velký mozek může člověka donutit, aby pokračoval přes veškerá varování, která vysílá jeho instinktivní část, jež je fyzickou stavbou velmi podobná mozku aligátora. Velký mozek může člověk pohánět stále vpřed, až se dveře v podkroví rozrazí dokořán a za nimi se šklebí něco strašného, nebo dokud člověk nenahlédne do napůl zazděného výklenku ve sklepe a neuvidí –

STOP!

Zahnala takové myšlenky a zjistila, že se potí. Na dohled byl jenom obyčejný dům se zavřenými okenicemi. Přestaň si hloupě vymýšlet, napomenula se. Zajdeš tam a obhlídneš situaci, to je všechno. Z přední zahrádky bys dohlédla na vlastní dům. A co by se ti, pro Boha, mohlo stát na dohled od vlastního domu?

Přesto se trochu sklonila a pevněji sevřela kůl, a když clonící stromy příliš prořídly a už neposkytovaly dostatečný úkryt, spustila se na ruce a kolena a dál se plížila. O tři čtyři minuty později se dostala tak daleko, jak to jen bylo možné, aniž se přestala krýt. Zpoza posledního výběžku, porostlého borovicemi a jalovcem, viděla západní stranu domu a rozbujele křovisko zimolezu, nyní podzimně holé. Letní tráva byla žlutá, ale stále vysoká po kolena. Nikdo se nenamáhal, aby ji posekal.

Najednou v tichu zaburácel motor, až jí srdce vyskočilo do krku. Vzpamatovala se tím, že zařala prsty do země a pořádně se kousla do rtu. Za chvíli uviděla couvat staré černé auto, zastavilo na začátku příjezdové cesty a potom zabočilo na silnici a vydalo se k městu. Než jí zmizelo z očí, uviděla toho muže docela jasně: velká holá hlava, oči tak hluboko zapadlé, že z nich nebylo vidět vlastně vůbec nic, jenom důlky, a klopy a límec tmavého obleku. Straker. Asi jede ke Crossenovi.

Viděla, že většina okenic má polámané západky. To je skvělé. Připlazí se k domu, nakoukne dovnitř a uvidí, co se vidět dá. Pravděpodobně nic než útroby domu v počátečním stadiu oprav, novou omítku, možná nové tapety, nářadí, žebříky a kbelíky. To vše romantické a nadpřirozené jako fotbalový přenos v televizi.

Ale přece: ten strach.

Najednou ji úplně zaplavil, ten pocit přehlušil logiku a jasné umakartové uvažování velkého mozku a zaplnil jí ústa chutí černé mědi.

Věděla, že za ní někdo je, ještě než jí ta ruka dopadla na rameno.

9.

Byla skoro tma.

Ben vstal z dřevěné skládací židličky, přešel k oknu, ze kterého byl vidět zadní dvorek pohřebního ústavu, ale nezahlédl nic zvláštního. Bylo tři čtvrtě na sedm a večerní stíny už byly velmi dlouhé. Tráva byla ještě zelená, přestože roční doba už pokročila, a Ben předpokládal, že dbalý pohřební obstaravatel se bude snažit trávník udržet, dokud nezapadne sněhem. Symbol pokračujícího života, zatímco rok umírá. To pomyšlení mu připadalo neobyčejně skličující, a tak se od toho pohledu odvrátil.

„Škoda, že nemám cigaretu,“ řekl.

„Jsou to hřebíky do rakve,“ zabručel Jimmy, aniž se otočil. Sledoval nedělní večerní program z divočiny na malé televizi značky Sony, která patřila Maurymu Greenovi. „Ale dal bych si taky. Přestal jsem s nimi, když hlavní státní lékař před deseti lety cigarety ocejchoval. Kvůli veřejnosti. Ale vždycky, sotva se probudím, hmátnu po balíčku na nočním stolku.“

„Myslel jsem, žes přestal.“

„Nechávám si ho tam ze stejného důvodu, jako si někteří alkoholici schovávají láhev skotské v kredenci. Cvičení vůle, synu.“

Ben se podíval na hodiny: 18:47. Nedělní noviny Mauryho Greena oznamovaly, že slunce oficiálně zapadne v 19:02.

Jimmy všechno zařídil docela hladce. Maury Green, malý mužík, jim otevřel dveře v rozepnuté černé vestě a bílé košili s rozhalenkou. Jeho střízlivý, zvědavý výraz se změnil v radostný, široký úsměv.

„Shalom, Jimmy!“ vykřikl. „To jsem rád, že tě vidím! Kde se pořád touláš?“

„Zachraňuju svět před rýmou,“ řekl Jimmy s úsměvem, když mu Green mačkal ruku. „Chci tě seznámit s mým dobrým přítelem. Maury Green, Ben Mears.“

Maury sevřel Benovu ruku oběma dlaněmi. Oči se mu leskly za brýlemi s černými obroučkami. „Taky shalom. Jakýkoli Jimmyho přítel a tak dál. Pojd'te dál, oba. Mohl bych zavolat Rachel –“

„Prosím tě, ne,“ přerušil ho Jimmy. „Přišli jsme tě požádat o laskavost. Dost velkou.“

Green se zahleděl Jimmymu do tváře pozorněji. „Dost velkou,“ posmíval se potichu. „A proč? Zasloužil ses snad nějak o to, že můj syn letos ve škole končí jako třetí nejlepší? Cokoli chceš, Jimmy.“

Jimmy se začervenal. „Udělal jsem, co by udělal každý, Maury.“

„Nebudu se s tebou hádat,“ řekl Green. „Tak co chceš. Co to je, že jste s panem Mearsem tak ustaraní? Měli jste nehodu?“

„Ne. Nic takového.“

Zavedl je do malé kuchyňky za kaplí a zatímco hovořili, vařil v otlučené staré konvici kávu.

„Už si Norbert přijel pro paní Glickovou?“ zeptal se Jimmy.

„Ne, ani se neozval,“ řekl Maury a podával na stůl cukr a smetanu. „Ten se objeví až večer v jedenáct a bude se divit, proč tu nejsem, abych ho pustil dovnitř.“ Vzdychl. „Ubohá paní. Taková tragédie v jedné rodině. A ona přitom vypadá tak krásně, Jimmy. Přivezl ji ten blbec Reardon. Byla tvoje pacientka?“

„Ne,“ odpověděl Jimmy. „Ale Ben a já... rádi bychom u ní dnes v noci zůstali, Maury. Přímo dole.“

Green se zarazil v půli pohybu, jak sahal po konvici. „Zůstali u ní? Chceš říct, že ji budeš prohlížet?“

„Ne,“ řekl Jimmy klidně. „Jenom u ní budeme sedět.“

„Žertuješ?“ Zblízka se na ně zadíval. „Ne, vidím, že ne. Proč to teda chceš?“

„To ti nemůžu říct, Maury.“

„Aha.“ Nalil kávu, posadil se k nim a usrkl. „Není příliš silná. Moc dobrá. Chytila něco? Něco infekčního?“

Jimmy a Ben si vyměnili pohledy.

„Nikoli v obecně známém smyslu toho slova,“ řekl Jimmy nakonec.

„Ty bys rád, abych o tom nikomu neříkal, co?“

„Ano.“

„A jestli přijede Norbert?“

„Norberta zvládnou,“ řekl Jimmy. „Řeknu mu, že Reardon mě požádal, abych ji vyšetřil na infekční encefalitidu. Ani ho nenapadne se o tom přesvědčit.“

Green přikývl. „Norbert je tak hloupý, že ho ani nenapadne podívat se na hodinky, pokud se ho někdo nezeptá.“

„Jsme domluveni, Maury?“

„Jistě, jistě. Myslel jsem, žeš chtěl velkou laskavost.“

„Možná je větší, než si myslíš.“

„Až dopiju kafe, půjdu domů a podívám se, jakou hrůzu mi Ráchel připravila k nedělní večeři. Tady je klíč. Zamkněte, až půjdete, Jimmy.“

Jimmy klíč zastrčil do kapsy. „Zamknu. Ještě jednou díky, Maury.“

„Nemáš zač. Jenom mi na oplátku prokaž taky jednu laskavost.“

„Jistě. Jakou?“

„Jestli něco řekne, zaznamenejte to na věčnou paměť potomkům.“ Uchechl se, ale když uviděl, že se oba zatvářili stejně, zmlkl.

10.

Bylo za pět minut sedm. Ben cítil, jak v něm stoupá napětí.

„Nemusíš ty hodiny tak hypnotizovat,“ řekl Jimmy. „Tím, že se na ně díváš, nepůjdou o nic rychleji.“

Ben sebou polekaně trhl.

„Dost pochybuju, že upíři – pokud vůbec existují – vstávají s kalendářním západem slunce,“ řekl Jimmy. „Ještě není úplná tma.“

Přesto vstal a vypnul televizi, takže se divoká kachna odmlčela v půli káchnutí.

Ticho na ně padlo jako deka. Byli v Greenově pracovně a tělo Marjorie Glickové leželo na nerezocelovém stole, vybaveném odtokovými žlábkami a třmeny na nohy, které se daly zvedat nebo snižovat. Benovi to připomnělo stůl v porodnici.

Když vstoupili, Jimmy odhrnul prostěradlo, kterým bylo tělo přikryté, a krátce mrtvolu prohlédl. Paní Glicková měla na sobě prošívaný župan barvy burgundského a pletené pantofle. Na levé

holení měla náplast, možná tím ošetřila říznutí při holení. Ben odvrátil pohled, ale musel se dívat znovu a znovu.

„Co myslíš?“ zeptal se Ben.

„Nebudu dělat ukvapené závěry, když příští tři hodiny nejspíš rozhodnou, ať už jakkoli. Ale zaráží mě, že je v podobném stavu jako Mike Ryerson – žádná zsinalost pokožky, žádné známky ztuhnutí, ani počínající posmrtné ztrnulosti.“ Přetáhl prostěradlo zpátky a už nic neříkal.

Bylo 19:02.

Jimmy najednou řekl: „Kde máš kříž?“

Ben se lekl. „Kříž? Ježíši, žádný nemám!“

„Tys nikdy nebyl skaut,“ poznamenal Jimmy a otevřel kabelu. „Já jsem ale vždycky připraven.“

Vytáhl dva stlačovače jazyka, strhl z nich ochranný celofán, překřížil je v pravém úhlu a přelepil náplastí.

„Požehnej ho,“ poručil Benovi.

„Cože? To nejde... Nevím jak.“

„Tak si něco vymysli,“ řekl Jimmy a v jeho příjemném obličejí se najednou objevilo napětí. „Jsi spisovatel; musíš být metafyzik. Pro Kristapána, dělej. Myslím, že se něco blíží. Copak to necítíš?“

A Ben to cítil.

Zdalo se, že v pomalu se snášejším purpurovém šíření se cosi chystá, zatím neviditelné, ale husté a elektrické. V ústech mu vyschlo a než promluvil, musel si olíznout rty.

„Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého.“ Potom dodal, jako by ho to dodatečně napadlo: „Také ve jménu Panny Marie. Požehnejte tento kříž a... a...“

Slova se mu drala na rty s nečekanou, podivnou jistotou.

„Hospodin je můj pastýř,“ promluvil a ta slova padla do stinné místnosti jako kameny do hlubokého jezera a potopila se, aniž zčeřila hladinu. „Nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívání na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod. Naživu mě udržuje.“

Jimmyho hlas se k němu zpěvavě připojil.

„Stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého –“

Najednou jim připadlo těžké pořádně se nadechnout. Ben zjistil, že má po celém těle husí kůži a krátké vlasy v týle se mu začaly ježít jako zvířeti.

„Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu olejem mi potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě –“

Prostěradlo, zakrývající tělo Marjorie Glickové, se zachvělo. Zpod prostěradla vyklouzla ruka a prsty začaly trhaně tančit ve vzduchu, kroutily se a svíjely.

„Kriste Pane, vidím to?“ zašeptal Jimmy. Obličej mu zbledl a pihy mu vystoupily jako stříkance bláta na okenním skle.

„– budou všemi dny méhožití,“ dokončil Ben. „Jimmy, podívej se na kříž.“

Kříž svítil. Světlo mu zalévalo ruku čarovnou záplavou.

Do ticha promluvil pomalý, zdušený hlas, skřípající jako střepy rozbitých talířů:

„Danny?“

Ben ucítil, že se mu jazyk přilepil na patro. Tělo pod prostěradlem si sedalo. Stíny v temné místnosti se pohnuly a klouzaly.

„Danny, kde jsi, miláčku?“

Prostěradlo jí spadlo z obličeje a zmuchlalo se v klíně.

Obličej Marjorie Glickové se v šeru podobal bledému úplňku, narušenému jenom černými jámami očí. Když je uviděla, ústa se jí třaslavě roztáhla v odporném, potměšilém zavrčení. V pohasínajícím denním světle jí zablyskly zuby.

Přehodila nohy přes okraj stolu; jeden pantofel jí sklouzl a zůstal ležet bez povšimnutí.

„Zůstaň sedět!“ vykřikl Jimmy. „Ani se nehni.“

Odpovědí bylo jenom zavrčení, temné pronikavé chroptění, podobné psímu. Sklouzla ze stolu, zapotácěla se a vyrazila k nim. Ben se přistihl, že jí hledí do těch zapadlých očí, a násilím pohled odtrhl. Byly v nich černé galaxie, lemované červeně. Mohli jste se v nich vidět, topili jste se a líbilo se vám to.

„Nedívej se jí do obličeje,“ řekl Jimmymu.

Bezmyšlenkovitě před ní ustupovali, dovolili jí, aby je zatlačovala k úzké chodbě, která vedla ke schodům.

„Zkus ten kříž, Bene.“

Skoro zapomněl, že ho má. Teď ho pozvedl, a zdálo se, že kříž jasně zazářil. Musel přimhouřit oči. Paní Glicková úděšně zasyčela a ruce jí vylétly, aby si chránila obličej. Její rysy se jakoby stáhly, svíjely se a cukaly jako hnízdo hadů. Klopýtla o krok zpět.

„To na ni platí!“ zaječel Jimmy.

Ben postupoval proti ní, kříž držel před sebou. Zkřivila prsty jako drápy a chňapla po něm. Ben křížem uhnul a potom proti ní učinil výpad. Z hrdla se jí vydralo naříkavé zavytí.

Benovi připadlo, že zbytek se odehrál v hnědých tónech noční můry. I když měly přijít větší hrůzy, následující dny a noci se mu vždycky zdálo o tom, jak zahání Marjorii Glickovou zpátky ke stolu, kde vedle pleteného pantofle leželo zmuchlané prostěradlo, kterým byla zakrytá.

Neochotně ustupovala, oči jí poletovaly mezi nenáviděným křížem a místem na Benově krku, vpravo pod bradou. Vyublávalo z ní nelidské drmolení, syčení a hrdelní skřeky, a v jejím ústupu bylo cosi tak slepě se vzpírajícího, až se podobala obřimu, nemotornému hmyzu. Ben si pomyslel: Kdybych neměl před sebou ten kříž, roztrhla by mi krk nehty a hltala krev, která by mi vytryskla z žíly a krkavice, jako člověk, který přešel poušť a umírá žízni. Koupala by se v ní.

Jimmy se od něj oddělil a obcházel ji zleva. Neviděla ho.

Oči upírala jenom na Bena, byly plné temnoty a nenávisti... a strachu.

Jimmy obešel stůl, a když couvala kolem, s křečovitým zaječením jí oběma pažemi sevřel krk.

Vysokým, pronikavým hlasem vykřikla a zazmítala se v jeho sevření. Ben viděl, že Jimmyho nehty jí strhly z ramene kus kůže, ale nic se nevyřinulo – rána zela jako ústa beze rtů. A potom, bylo to neuvěřitelné, Jimmy odletěl na druhou stranu místnosti. Přistál v rohu; pádem shodil přenosnou televizi Mauryho Greena ze stolku.

Bleskově se po něm vrhla, pohybovala se přihrbeně a šátravě, skoro jako pavouk. Ben zahlédl jenom nezřetelný stín, jak na

Jimmyho skočila, rozškubla mu límec, po dravčím způsobu trhla hlavou, rozevřela čelisti a zahryzla se.

Jimmy Cody zaječel – byl to pronikavý, zoufalý výkřik navěky prokletého.

Ben se na ni vrhl, zakopl přes rozbitou televizi na zemi a skoro upadl. Slyšel její chraptivý dech, podobný šustění slámy, a pod ním odporné zvuky mlaskajících, sajících rtů.

Popadl ji za límec županu a trhl s ní, v to chvíli zapomněl na kříž. Strašidelně rychle otočila hlavu. Oči měla rozšířené, svítily, rty a bradu potřísněné krví, která v houstnoucí tmě vypadala černá.

Dech, který mu ovanul obličej, byl nepředstavitelně zkažený, byl to dech hrobky. Jako ve zpomaleném filmu viděl, jak si jazykem přejíždí zuby.

Pozvedl kříž právě ve chvíli, kdy ho strhla do náruče, měla takovou sílu, že si připadal jako hadrový panák. Oblou hranu stlačovače jazyka, který tvořil svislou osu kříže, jí narazil pod bradu a pak pokračoval vzhůru, jako by mu žádné tělo nebránilo. Benovi oslnil oči záblesk nesvětla, který mu vyšlehl nikoli před očima, ale jakoby kdesi za nimi. Ucítil horký a vepřový pach spáleného masa. Tentokrát vykřikla z plna hrdla, jako v agonii. Spíše cítil než viděl, že se od něj odtrhla, klopýtá přes televizi, padá na zem, jedna bílá paže se vymrštila, aby zabránila pádu. Znovu stála na nohou, hbitá jako vlk, oči zúžené bolestí, ale pořád plné nepřičetného hladu. Ze zčernalého masa na spodní čelisti se kouřilo. Vrčela na něj.

„Tak pojď, ty kurvo,“ lapal po dechu. „Pojď, pojď.“

Znovu před sebou podržel kříž a zatlačoval ji doleva, do vzdáleného rohu místnosti. Když ji tam dostal, chystal se jí přimáčknot kříž na čelo.

Ale sotva se zády dotkla sbíhajících se stěn, pronikavě, kvílivě se zachechtala, až sebou trhl. Připomínalo mu to zvuk vidličky klouzající po porcelánovém talířku.

„I teď se ti vysměju! Tvůj kruh je stále menší!“

A před očima se mu začalo její tělo jakoby protahovat a průhlednět. Chvilku si myslel, že tam pořád ještě je, směje se mu, a potom bílé světlo pouliční lampy ozařovalo holou stěnu, nezbylo nic,

jenom letmé chvění jeho nervů, které hlásily, že se vsákla do póru stěny jako kouř.

Zmizela.

A Jimmy křičel.

11.

Rozsvítil stropní zářivku a otočil se k Jimmymu, ale Jimmy už stál na nohou, rukama si držel krk. Prsty se mu šarlatově barvily.

„Ona mě kousla!“ zavyl Jimmy. „Ach pane Bože, ona mě kousla!“

Ben přešel k němu, pokusil se ho vzít do náručí, ale Jimmy ho odstrčil. Divoce koulel očima.

„Nedotýkej se mě. Jsem nečistý.“

„Jimmy –“

„Podej mi kabelu. Ježíši, Bene, já to tam cítím. Cítím, že to ve mně pracuje. Pro Krista Pána, podej mi tu kabelu!“

Byla v rohu. Ben ji vzal a Jimmy po ní chňapl. Postavil se ke stolu a kabelu na něj položil. V obličejí byl smrtelně bledý, leskl se potem. Krev mu nelítostně pulzovala z tržné rány na krku. Posadil se na stůl, otevřel kabelu a prohrabával se jí, dech se mu ozýval jako kňučivé vzdychání, unikající otevřenými ústy.

„Kousla mě,“ mumlal do kabely. „Ta její tlama... ach Bože, ta její špinavá, hnusná tlama...“

Vytáhl z tašky láhev dezinfekčního prostředku, uzávěr se skutálel po kachlíkové podlaze. Zaklonil se, jednou rukou se opřel, nad zraněním obrátil láhev dnem vzhůru a oplachoval sebe, špínu, stůl. Krev v praménkách odtékala. Zavřel oči a vykřikl, pak ještě jednou. Ruka s láhví nezakolísala.

„Jimmy, co můžu –“

„Počkej chvíli,“ zamumlal Jimmy. „Počkej. Myslím, že je to lepší. Počkej, ještě počkej –“

Odhodil láhev, rozbila se na podlaze. Zranění, ze kterého byla smyta poskvrněná krev, bylo zřetelně vidět. Ben si všiml, že nedaleko od krkavice je ne jeden, ale dva vpichy, jeden z nich hrozně potrháný.

Jimmy už vytáhl z kabely nějakou ampulku a injekci. Strhl ochranný obal z jehly a vrazil ji do ampule. Ruce se mu tak třásly, že se mu to podařilo až napodruhé. Naplnil stříkačku a podal ji Benovi.

„Tetanus,“ řekl. „Vpíchni mi to. Sem.“ Natáhl paži a otočil ji tak, aby nastavil loketní jamku.

„Jimmy, to tě zabije.“

„Ne. Ne, nezabije. Dělej.“

Ben vzal stříkačku a tázavě se podíval Jimmymu do očí. Přikývl. Ben zabodl jehlu.

Jimmyho tělo se napjalo jako ocelová struna. Na okamžik se proměnil v sochu agónie, každá šlacha ostře vystoupila. Pomaloučku se začal uvolňovat. Tělo se otřáslo reakcí a Ben viděl, že na tvářích se mu do potu mísí slzy.

„Polož ten kříž na mě,“ řekl. „Jestli jsem pořád nečistý, tak... tak mi to něco udělá.“

„Myslíš?“

„Určitě. Když ses na ni vrhl, vzhlédl jsem a chtěl jsem skočit na tebe. Bůh mi pomoz. A podíval jsem se na kříž a... obrátil se mi žaludek.“

Ben mu položil kříž na krk. Nic se nestalo. Jeho záře – jestli vůbec kdy zářil – docela zmizela. Ben kříž odložil.

„Ach,“ oddychl si Jimmy. „Myslím, že víc nemůžeme dělat.“ Znovu prohrabal kabelu, našel obálku se dvěma pilulkami a vhodil si je do úst. „Prášky,“ řekl. „Skvělý vynález. Díky Bohu, že jsem předtím šel na záchod... než se to stalo. Myslím, že jsem se pochcal, ale bylo to nanejvýš pár kapek. Můžeš mi ten krk ovázat?“

„Snad ano,“ svolil Ben.

Jimmy mu podal gázu, náplast a chirurgické nůžky. Když Ben přikládal obvaz, všiml si, že na kůži kolem zranění se objevily ošklivé, červené skvrny. Jimmy sebou trhl, když jemně přiložil obvaz na ránu.

Řekl: „Pár minut jsem si myslel, že se zblázním. Doopravdy, klinicky zblázním. Když jsem cítil ty její rty... jak mě kousala...“ Hlas se mu zadrhl, polkl. „A když to dělala, líbilo se mi to, Bene. To je na tom to zrudné. Dokonce jsem měl erekci. Věřil bys tomu? Kdybys tady nebyl a neodtáhl ji, tak bych... tak bych ji nechal...“

„Přestaň,“ přerušil ho Ben.

„Ještě zbývá jedna věc, kterou musím udělat a která se mi nelíbí.“

„Co je to?“

„Tohle. Podívej se na mě na chvíli.“

Ben upevnil obvaz a trochu ustoupil, aby se na Jimmyho podíval.

„Co –“

A Jimmy ho nečekaně udeřil. Benovi se v mozku rozsvítily hvězdy, odvrávoral tři kroky a ztěžka dosedl na zem. Potřásl hlavou a viděl, jak Jimmy opatrně slézá ze stolu a jde k němu. Překotně hmatal po kříži a myslel si: Tak tomuhle se říká zakončení podle O. Henryho, ty hlupáku, hlupáku, hlupáku –

„Jsi v pořádku?“ ptal se ho Jimmy. „Promiň, ale je to trochu lehčí, když nevíš, že to přijde.“

„Pro Kristapána, co –?“

Jimmy si sedl vedle něj na podlahu. „Řeknu ti, co se nám přihodilo,“ řekl. „Je to dost ubohé, ale Maury Green to určitě spolkně. Mně zůstane praxe a ani jeden z nás se nedostane do vězení nebo do blázinice... a o to mi ani tak nejde jako o to, že chci zůstat na svobodě, abych bojoval s těmi... věcmi, říkej si jim, jak chceš. Rozumíš?“

„Bylo to dost důrazné,“ řekl Ben. Dotkl se čelisti a škulbl sebou. Levá strana brady mu opuchla.

„Když jsem prohlížel paní Glickovou, kdosi sem na nás vtrhl,“ začal Jimmy. „Ten dotyčný tě knokautoval a ze mě si udělal boxovací pytel. Při boji mě ten neznámý kousl, abych ho pustil. To je všechno, co si oba pamatujeme. Všechno. Rozuměls?“

Ben přikývl.

„Ten chlap měl na sobě tmavý konfekční kabát, možná modrý, možná černý, a zelenou nebo šedou pletenou čepici. Víc jsi neviděl. Jasný?“

„Pomýšlels někdy na to, že by ses mohl vzdát doktořiny a dát se na tvůrčí spisovatelskou dráhu?“

Jimmy se usmál.

„Tvůrčí jsem jenom tehdy, když mám na něčem maximální zájem. Pamatuješ si, na čem jsme se domluvili?“

„Jistě. A nemyslím si, že je to tak ubohé, jak jsi naznačoval. Koneckonců, není to první tělo, které v poslední době zmizelo.“

„Doufám, že je k nim přiřadí. Ale okresní šerif je daleko podezřívější, než by kdy Parkinse Gillespieho napadlo. Musíme si dávat pozor na každý krok. Nijak si to vyprávění nepřikrašluj.“

„Myslíš, že úřednictvu něco dojde?“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Ani nápad. Budeme se tím muset prokousat sami. A pamatuj, že od této chvíle jsme zločinci.“

Za chvílku došel k telefonu a zavolal Maurymu Greenovi a potom okresnímu šerifovi Homerovi McCaslinovi.

12.

Ben se dostal zpátky k Evě asi čtvrt hodiny po půlnoci; v opuštěné kuchyni v přízemí si uvařil kávu. Pomalu upíjel, znovu si v duchu přehrával všechny události, vybavovaly se mu živé jako člověku, který unikl pádu do pasti.

Okresní šerif byl vysoký muž s řídnoucími vlasy. Žvýkal tabák. Pohyboval se pomalu, ale jeho bystrým očím nic neušlo. Z kapsy na boku vytáhl obrovský otrhaný zápisník na řetízku a zpod zelené vlněné vesty staré tlusté plnicí pero. Zatímco vyslychal Bena a Jimmyho, dva jeho zástupci hledali otisky prstů. V pozadí tiše stál Maury Green, který chvílemi vrhal na Jimmyho udivené pohledy.

Co je přivedlo do Greenova pohřebního ústavu?

Téhle otázky se ujal Jimmy, odrecitoval povídačku o encefalitidě.

Věděl o tom starý doktor Reardon?

Nu, nevěděl Jimmy si myslel, že bude nejlepší provést prohlídku ve vší tichosti, než se o tom někomu zmíní. O doktorovi Reardonovi se vědělo, že je, nu, chvílemi příliš upovídaný.

A co ta encefabůhvíco? Měla ji ta žena?

Ne, to se dá prakticky vyloučit. Dokončil prohlídku, ještě než sem vtrhl ten muž v konfekčním kabátě. On (Jimmy) by nechtěl – ani nemohl – stanovit, na co ta žena skutečně zemřela, ale určité to nebyla encefalitida.

Mohli by toho chlapa popsat?

Odpovídali výrazy, na kterých se dohodli. Ben přidal hnědé pracovní boty, aby nevypadali úplně jako Tydlitek a Tydliták.

McCaslin jirn položil ještě několik otázek a Ben už si začínal myslet, že vyvázli bez úhony, když tu se k němu McCaslin otočil a zeptal se:

„A co vy tu děláte, Mearsi? Přece nejste doktor.“

Jeho pozorné oči dobrácky zamžikaly. Jimmy otevřel ústa, aby odpověděl, ale šerif ho zarazil mávnutím ruky

Pokud účelem McCaslinova náhlého výpadu bylo vyloudit z Bena provinilý výraz nebo gesto, nepovedlo se. Ben byl citově příliš vyždímaný, než aby výrazně zareagoval. Nechat se nachytat při lži mu po takovém zážitku nepřipadalo nijak závažné. „Jsem spisovatel, žádný lékař. Píšu romány. Zrovna píšu román, kde jednou z důležitých vedlejších postav je syn pohřebního obstaravatele. Prostě jsem chtěl nahlédnout do zákulisí. Svezl jsem se s Jimmym. Říkal, že nechce mluvit o tom, proč sem jede, a já se neptal.“ Promnul si bradu, na které mu naskočila malá, napuchlá boule. „Dostal jsem víc, než jsem čekal.“

McCaslin nevypadal po Benově odpovědi ani potěšené, ani zklamaně. „To bych řekl, že jste dostal. Vy jste ten, kdo napsal Conwayovu dceru, že?“

„Ano.“

„Moje žena kus četla v nějakém ženském časopise, myslím v Cosmopolitanu. Ta se nasmála. Koukl jsem se na to a nic směšného jsem na té holce, visící na drogách, neviděl.“

„Ne,“ řekl Ben a díval se McCaslinovi do očí. „Já na tom taky nevidím nic směšného.“

„Je ta nová kniha o Lotu, jak se povídá?“

„Ano.“

„Možná byste chtěl, aby si ji přečetl Moe Green,“ poznamenal McCaslin. „Podíval by se, jestli jste příslušné pasáže napsal správně.“

„Ještě jsem je nenapsal.“ odpověděl Ben. „Vždycky nejdřív zjišťuji fakta, potom píšu. Usnadní to práci.“

McCaslin udiveně zavrtěl hlavou. „Víte, ta vaše povíadačka zní přesně jako knížky o Fu Manchuovi. Vloupá se sem nějaký maník, přepere dva silné chlapy a uteče s mrtvolou ubožačky, která zemřela z neznámých příčin.“

„Poslouchej, Homere –“ začal Jimmy.

„Přestaň s tím Homerem,“ odsekl McCaslin. „Nelíbí se mi to. Nic se mi tu nelíbí. Ta encefalitida je nakažlivá, že?“

„Ano, je nakažlivá,“ řekl Jimmy opatrně.

„A tys sem přesto přivedl toho spisovatele? Když víš, že mohla být něčím takovým nakažená?“

Jimmy pokrčil rameny, vypadal rozzlobeně. „Já se tak v nezabývám vašimi profesionálními úsudky, šerife. S tím mým se prostě budete muset spokojit. Encefalitida je poměrně málo nakažlivá infekce, která se pomalu šíří v lidském krevním řečišti. Měl jsem pocit, že to pro žádného z nás nebude nebezpečné. Nebylo by lepší, kdybyste se pokusil zjistit, kdo odvezl tělo paní Glickové – Fu Manchu nebo někdo jiný – nebo se budete dál bavit výsledkem?“

McCaslin si z hloubi nikoli zanedbatelného břicha povzdychl, sklapl notes a znovu ho uložil do kapsy na boku. „Nojo, tak pošleme hlášení, Jimmy. Pochybuju, že něco zjistíme, dokud ten úchyl zase nevystrčí růžky – pokud nějaký uchyl existoval, což se mi nezdá.“

Jimmy zvedl obočí.

„Vy mi lžete,“ pokračoval McCaslin trpělivě. „Já to vím, moji zástupci to vědí, nejspíš to ví i starý Moe. Nevím, jak moc lžete – jestli hodně nebo málo – ale vím, že nemůžu dokázat, že lžete, dokud se oba držíte stejné povíadačky. Mohl bych vás oba odvézt do chládku, ale podle předpisů vám musím dovolit jeden telefonát, a i ten nejčerstvější právnický zelenáč by vás vytáhl z toho, co na vás mám, což nejde popsat líp než jako podezření z nějakých neznámých čachrů. A vsadím se, že tvůj právník není zrovna čerstvým absolventem, co?“

„Ne,“ řekl Jimmy. „Není.“

„Ale i tak bych vás zavřel a dělal trochu potíže, jenomže já nemám pocit, že lžete kvůli tomu, že byste udělali něco protiprávního.“ Šlápl na pedál nerezocelového plechového koše, který stál u stolu. Víko se odklopilo a McCaslin dovnitř odeslal

proud hnědé tabákové šťávy. Maury Green poskočil. „Chtěl by některý z vás opravit to, co jste mi řekli?“ zeptal se tiše a místní přízvuk mu z hlasu zmizel. „Tohle je vážná věc. Máme v Lotu čtyři úmrtí, a všechna čtyři těla zmizela. Chci vědět, co se děje.“

„Vypověděli jsme všechno, co víme,“ stál Jimmy pevně na svém. Podíval se přímo na McCaslina. „Kdybychom mohli říct víc, udělali bychom to.“

MacCaslin mu pohled vrátil stejně ostře. „Jste posraní strachy,“ vyštěkl. „Ty i ten spisovatel, oba. Vypadáte jako ti chlapci v Koreji, které vytáhli z přední linie.“

Zástupci se na ně zadívali. Ben a Jimmy mlčeli.

McCaslin znovu vzdychl. „Tak jdem, vypadneme odtud. Oba vás zítra v deset chci mít u sebe v kanceláři, abyste podepsali protokol. Jestli tam v deset nebudete, pošlu pro vás patrolu.“

„To nebude nutné,“ řekl Ben.

McCaslin se na něj zachmuřeně podíval a zavrtěl hlavou. „Měl byste psát knihy, které dávají lepší smysl. Jako ten chlapík, co píše o Travisovi McGee. Do těch se člověk pořádně zažere.“

13.

Ben vstal od stolu, opláchl v dřezu hrníček a zastavil se u okna, aby se podíval do noční tmy. Co tam dnes v noci bylo? Marjorie Glicková, která se konečně sešla se svým synem? Mike Ryerson? Floyd Tibbits? Carl Foreman?

Otočil se a šel nahoru.

Zbytek noci prospal s rozsvícenou stolní lampičkou a na stůl, na dosah pravé ruky položil kříž ze stlačovačů jazyka, kterým zahnal paní Glickovou. Těsně před usnutím ho napadlo, jestli je Susan v pořádku a v bezpečí.

Kapitola dvanáctá

Mark

1.

Když poprvé zaslechl vzdálené křupání větviček, odplížil se za kmen vzrostlého smrku a tam stál a čekal, kdo se objeví. Oni ve dne vycházet nemohli, ale to neznamenal, že nezískali lidi, kteří mohli; jedním ze způsobů bylo dávat jim peníze, ale šlo to i jinak. Mark viděl toho Strakera ve městě, a jeho oči byly jako oči ropuchy, vyhřívající se na kameni. Vypadal, že by dokázal zlomit děcku ruku a přitom se usmívat.

Dotkl se těžké otcovy terčové pistole, kterou měl v kapse kabátku. Kulky proti nim nebyly k ničemu – snad kromě stříbrných – ale Strakerovi by rána mezi oči měla stačit.

Oči mu na chvíli sklouzly ke zhruba válcovitému útvaru, opřenému o strom, zabalenému do staré osušky. Za domem měli hranici dříví, půl sáhu polen ze žlutého jasanu, které s otcem nařezali v červenci a v srpnu řetězovou pilou značky McCulloch. Henry Petric byl metodický, a Mark věděl, že každé poleno bude přesně tři stopy dlouhé, plus mínus nějaký palec. Otec odhadl správnou délku, stejně jako věděl, že po podzimu přijde zima a žlutý jasan bude v domácím krbu hořet déle a čistším plamenem.

Jeho syn, který znal jiné věci, věděl, že jasan se hodí na lidi – věci jako je tamten. Dnes ráno, když matka a otec odešli na nedělní vycházku, vzal jedno poleno a skautskou sekerou jeden konec přitesal do hrubé špičky. Byla tupá, ale postačí.

Kus od něj se mihlo cosi barevného, přikrčil se za strom a opatrně zpoza tlusté kůry vykoukl. O chvíli později poprvé jasně zahlédl člověka, který šplhal do kopce. Byla to dívka. Pocítil úlevu smíšenou se zklamáním. Žádný náhončí d'ábla; byla to dcera pana Nortona.

Znovu zaostřil zrak. Nesla si kolík! Když se dostala blíž, chtělo se mu hořce se zasmát – byl to kus sněhové zábrany, tohle si vzala s sebou. Dvě rány obyčejným kladívkem by ho rozštíply raz dva.

Vypadalo to, že projde kolem jeho stromu zprava. Jak se blížila, začal opatrně klouzat kolem stromu nalevo, vyhýbal se všem větvičkám, které by mohly prasknout a prozradit ho. Po chvílce ten synchronizovaný pohyb ustal; viděl její záda, šla dál do kopce k průseku. Šla velmi opatrně, všiml si uznale. To bylo dobré. Přestože měla ten hloupý klacek, bylo vidět, že má určité ponětí o tom, do čeho se pouští. Jenomže jestli půjde ještě dál, dostane se do průšvihů. Straker byl doma. Mark tady byl už od půl jedné, viděl, jak Straker vyšel na příjezdovou cestu, zahleděl se dolů po silnici a pak se vrátil do domu. Mark se snažil rozhodnout, co má udělat, když do toho vpadla ta dívka a narušila rovnici.

Možná bude v pořádku. Zastavila se za křovím, tam se přikrčila a dívala se na dům. Mark to v duchu probíral. Určitě ví. Jak se to dozvěděla, na tom nezáleželo, ale jinak by s sebou neměla ten žalostný klacik. Došel k závěru, že bude muset jít za ní a varovat ji, že Straker je pořád nablízku a ve stěhu. Pravděpodobně neměla zbraň, ani malou pistoli, jakou si vzal on.

Uvažoval, jak jí dát najevo, že je tady, aniž by zaječela zplna hrdla, když v té chvíli zaburácel motor Strakerova auta. Viditelně nadskočila, v první chvíli se bál, že dívka nevydrží a uteče, bude se prodírat lesem a tím hlásat svou přítomnost na stovky mil daleko. Ale potom se znovu schoulila a chytila se země, jako by se bála, že jí zpod nohou uletí. Má odvahu, i když je hloupá, pomyslel si uznale.

Po příjezdové cestičce couvalo Strakerovo auto – ona má ze svého místa mnohem lepší rozhled; sám zahlédl jenom černou střechu packarda – vůz chvíli váhal, potom odjel po cestě k městu.

Rozhodl se, že se musejí spojit. Cokoli je lepší, než jít k tomu domu sám. Už zakusil jedovatou atmosféru, která ho obklopovala. Cítil ji na půl míle, a houstla, jak jste se blížili.

Po špičkách se rozběhl po travnatém svahu a položil jí ruku na rameno. Ucítil, jak se jí tělo napjalo, věděl, že vykřikne, a řekl: „Neječ. Všechno v pořádku. To jsem já.“

Nevykřikla. Z úst jí unikl jenom poděšený výdech. Otočila se, podívala se na něj, obličej bílý. „K- kdo já?“

Posadil se k ní. „Jmenuju se Mark Petrie. Já tě znám: jsi Sue Nortonová. Můj táta zná tvýho tátu.“

„Petrie...? Henry Petrie?“

„Ano, to je můj táta.“

„Co tu děláš?“ Pořád si ho měřila, jako by nebyla schopná ho zařadit do reality.

„To samé co ty. Jenomže tenhle klacek nebude k ničemu. Je moc...“ Zapátral po vhodném slovu, které proniklo do jeho slovní zásoby prostřednictvím zraku a poznání, nikoli však používáním. „Je moc chatrný.“

Podívala se na laťku ze sněhové zábrany a zrudla. „Ach, tohle. No, našla jsem to v lese a... a myslela jsem si, že by o to mohl někdo zakopnout, a tak jsem –“

Netrpělivě přerušil ty dospělé výmluvy: „Přišlas, abys zabila upíra, že?“

„Kam na ty nápady chodíš? Upíři a takové věci?“

Zachmuřeně řekl: „Včera v noci se mě pokusil dostat jeden upír. Skoro se mu to podařilo.“

„To je nesmysl. Takový velký kluk už by si neměl vymýšlet –“

„Byl to Danny Glick.“

Škubla sebou, oči jí zakolísaly, jako kdyby po ní mrštil kamenem a ne slovy. Šátřavě natáhla ruku, našla jeho paži a pevněji chytila. Zadívala se mu do očí. „Vymýšlíš si to, Marku?“

„Ne,“ odpověděl a několika prostými větami jí vylíčil, co se stalo.

„A to jsi sem přišel sám?“ zeptala se, když skončil. „Věřils tomu a přišel jsi sám?“

„Věřil?“ Podíval se na ni, upřímně překvapený. „Jistěže jsem tomu věřil. Přece jsem to viděl, ne?“

Na to nebyla odpověď, a Susan se najednou zastyděla, že tak ukvapeně pochybovala (ne, pochybovala je příliš slabé slovo) o Mattovu a Benově opatrném přístupu.

„Jak to, že jsi tady?“

Okamžik váhala a pak řekla: „Ve městě je pár lidí, kteří mají podezření, že v tomhle domě je člověk, kterého nikdo neviděl. Že by to mohl být...“ Pořád to slovo nedokázala vyslovit, ale Mark chápavě přikývl. I když ho znala tak krátce, připadalo jí, že je to výjimečný chlapec.

Zkrátila všechno, co mohla ještě dodat, a řekla prostě: „Tak jsem to přišla okouknout.“

Kývl bradou ke klacku. „A tohle sis přinesla, abys ho tím propíchla?“

„Nevím, jestli bych to dokázala.“

„Já ano,“ řekl klidně. „Po tom, co jsem viděl včera v noci. Za oknem byl Danny, držel se tam jako velká moucha. A ty zuby...“ Potřásl hlavou, zapudil tu noční můru, jako byznysmen zahání zkrachovalého klienta.

„Vědí tvoji rodiče, že jsi tady?“ zeptala se a věděla, že určitě ne.

„Ne,“ řekl věčně. „V neděli chodí do přírody. Dopoledne se chodí dívat na ptáky a odpoledne zase na něco jiného. Někdy s nimi chodím a někdy ne. Dnes jeli na projížďku po pobřeží.“

„Jsi pašák,“ prohodila.

„Ne, nejsem,“ řekl a výraz se mu po té pochvle nezměnil. „Ale chci se ho zbavit.“ Podíval se k domu.

„Víš určitě –“

„Jasně. Ty přece taky. Copak necítíš, jak je zlý? Copak se toho domu nebojíš, jenom když se na něj díváš?“

„Ano,“ řekla a tím na sebe všechno prozradila. Jeho logika byla logikou nervových zakončení, a na rozdíl od logiky Bena nebo Matta, tahle se nedala vyvrátit.

„Jak to provedeme?“ zeptala se, automaticky mu předala velení výpravy.

„Prostě tam půjdeme a vlezeme dovnitř,“ řekl. „Najdeme ho, zatlučeme mu kůl – můj kůl – do srdce, a zase vylezeme ven. Nejspíš je ve sklepě. Mají rádi tmavé kouty. Přineslas baterku?“

„Ne.“

„Krucci, já taky ne.“ Chvilí zamyšleně šoupal teniskami v listí. „Nejspíš sis nepřinesla ani kříž, že?“

„Přinesla,“ řekla Susan. Vytáhla z výstřihu řetízek a ukázala mu ho. Přikývl a potom si z košile vytáhl svůj řetízek.

„Doufám, že to vrátím dřív, než naši přijdou,“ zamračil se. „Vyfoukl jsem to mámě z krabice na šperky. Jestli si toho všimne, pořádně to schytám.“ Rozhlédl se. Za chvíli, co spolu mluvili, se stíny prodloužily a oba pocítili nutkání zdržet se ještě víc.

„Až ho najdeme, nedívej se mu do očí,“ poučoval ji Mark. „Nemůže z rakve vylézt, dokud nebude tma, ale mohl by tě očarovat očima. Umíš z paměti něco z náboženství?“

Začali se prodírat křovím, které rostlo mezi lesem a neudržovaným trávníkem u Marstenova domu.

„No, Otčenáš –“

„Jasně, to stačí. Já ho taky znám. Oba ho budeme odříkávat, až do něho budu zatloukat kůl.“

Zahlédl její výraz, zhnusený a napůl bezvládný, tak ji vzal za ruku a stiskl ji. Sám trochu zakolísal. „Poslouchej, musíme. Vsadím se, že včera v noci dostal půlku města. Jestli ještě budeme čekat, dostane všechny. Teď to půjde rychle.“

„Včera v noci?“

„Zdálo se mi o tom,“ řekl Mark. Hlas měl stále klidný, ale oči mu ztemněly. „Zdálo se mi, jak ty bytosti chodí k domům a telefonují a prosí, aby je lidi pustili dovnitř. Někteří lidi věděli, kdesi hluboko v duši věděli, ale stejně je pustili. Protože to bylo lehčí než si myslet, že by to zlo mohlo být opravdové.“

„Jenom sen,“ řekla stísněně.

„Vsadím se, že dneska zůstala spousta lidí ležet v posteli, záclony nebo rolety stažené, a uvažují, jestli chytili rýmu nebo chřipku. Jsou celí slabí a motá se jim hlava. Nemají chuť k jídlu. Jenom při pomyslení na jídlo se jim chce zvracet.“

„Jak to, že toho tolik víš?“

„Čtu strašidelné časopisy,“ odpověděl, „a chodím do kina, jak to jde. Mámě obyčejně musím říct, že jdu na Walta Disneye. A všemu nemůžeš věřit. Někdy to přeplácají, jenom aby bylo víc krve.“

Ocitli se u domu. No, prosím, jsme to ale parta, my věřící, pomyslela si Susan. Starý učitel, napůl zblbnutý knihami, spisovatel posedlý noční můrou z dětství, malý kluk, který absolvoval postgraduál z upírské vědy v kursu filmů a moderních strašidelných komiksů. A já? Věřím opravdu? Jsou paranoidní fantazie nakažlivé?

Věřila.

Jak říkal Mark, takhle blízko u domu nebylo možné si z té věci tropit šašky. Veškeré myšlení i hovor, všechno bylo přehlušeno prazákladním instinktem, který v nich beze slov křičel nebezpečí!

nebezpečí! Tep srdce a dýchání se jí zrychlily, i když kůže jí zůstala chladná díky adrenalinu, který rozšiřuje kapiláry a tím ve chvílích stresu udržuje krev schovanou hluboko v tělesných studnách. Ledviny měla sevřené a strnulé. Zrak jako by se jí nepřírozně zostřil, viděla každou třísku a oprýskanou barvu na stěně domu. A to všechno nespustil žádný vnější podnět: žádní muži s pistolemi, žádní velcí a vrčící psi, žádný pach kouře. Po dlouhém spánku se probudil jemnější pozorovatel, než bylo jejích pět smyslů. A nemohla si ho nevšímat.

Nahlédla dovnitř mezerou v polámaných okenicích. „No tohle, ještě nehnuli ani prstem,“ prohodila skoro zlostně. „To je binec.“

„Podívám se. Vysad' mě.“

Propletla si prsty do stoličky, aby mohl nahlédnout rozbitými laťkami do rozpadajícího se obýváku Marstenova domu. Uviděl pustý, strohý pokoj s tlustou vrstvou prachu na podlaze (byla narušená spoustou stop), odlepující se tapety, dvě tři stará křesla, poškrábaný stůl. V rozích u stropu visely pavučiny.

Než stačila něco říct, tupým koncem svého klacku praštil do háčku, který držel okenici zavřenou. Zámek spadl na zem ve dvou zrezivělých kusech a okenice se s vrznutím pootvěřela.

„No tak!“ protestovala. „Neměl bys –“

„Co chceš dělat? Zazvonit u dveří?“

Složil právě křídlo okenice a vyrazil jednu zaprášenou tabulku křivého skla. Vysypalo se dovnitř. Zalila ji hrůza, horká a silná, v ústech ucítila pachut' mědi.

„Ještě můžeme utéct,“ vydechla skoro jen pro sebe.

Podíval se na ni dolů, ale v tom pohledu nebyl ani náznak opovržení – jenom upřímnost a strach, který byl stejně velký jako ten její. „Běž, jestli musíš,“ řekl.

„Ne. Nemusím.“ Pokusila se polknout knedlík v krku a vůbec se jí to nepodařilo. „Pospěš si. Začínáš být těžký.“

Oklepal vyčnívající střepy skla tabulky, kterou rozbil, přehodil si kůl do druhé ruky, potom sáhl dovnitř a okno odemkl. Lehce záúpělo, když je zvedal, a potom byla cesta otevřená.

Nechala ho seskočit a chvíli se beze slova dívali na okno. Potom se Susan pohnula, odstrčila okenici tak, že byla dokořán, a položila

dlaně na odřený parapet, aby se vytáhla nahoru. Měla tak velký strach, až se jí dělalo zle, tížil ji v břiše jako děsivé těhotenství. Konečně pochopila, jak bylo Mattu Burkemu, když vycházel nahoru po schodech k hostinskému pokoji, kde na něj čekalo kdovíco.

Pro ni byl strach vždycky, ať už vědomě nebo podvědomě, jednoduchou rovnicí: strach — neznámé. Aby se rovnice dala vyřešit, člověk prostě redukoval problém do jednoduchých algebraických výrazů, tedy: neznámé = vrzavé prkno (nebo cokoliv), vrzavé prkno = není se čeho bát. V moderním světě se na všechny hrůzy dalo vyvrát prostým použitím tranzitivního axiomu rovnice. Někdy byl strach oprávněný, samozřejmě (nebudete řídit moc rychle, když jste utahaní, nebudete přátelsky nabízet ruku vrčícím psům, nebudete chodit po parku s neznámými muži jak byl ten starý vtip? Ani šoustat, ani se procházet?), ale do dneška nevěřila, že některé strachy jsou tak veliké, až se vymykají chápání, jsou apokalyptické a ochromující. Rovnice neměla řešení. Pouhý pohyb vpřed se stal hrdinstvím.

Vyšvihla se nahoru mírným napětím svalů, přehodila nohu přes parapet, skočila na zaprášenou podlahu a rozhlédla se. Páchlo to tu. Zápach vyvěral ze stěn skoro jako viditelné miazma. Snažila se přesvědčit, že je to jenom plesnivá omítka nebo nahromaděné vlhké guano všech zvířat, která kdy hnízdila za těmi popraskanými laťkami – svišťů, krys, možná i mývala. Ale bylo v tom cosi víc. Ten pach byl usazenější, hutnější než zvířecí. Nutil ji myslet na slzy, zvratky a temnotu.

„Hej,“ zavolal Mark potichu. Nad parapetem se třepotaly jeho ruce. „Trochu mi pomoz.“

Vyklonila se, chytila ho v podpaždí a táhla nahoru, dokud se parapetu nechytil. Potom se svižně přehoupl dovnitř. Nohy v teniskách zaduněly o podlahu a dům znovu ztichl.

Naslouchali tomu tichu, fascinovalo je. Zdálo se jim, že neslyší ani slabounké, vysoké bzučení, které provází naprosté ticho, zvuk nervových zakončení, netečně a v očekávání prodlévajících. Pouze mrtvá, nesmírná nezvučnost a hučení krve v uších.

A přesto oba věděli, samozřejmě. Nebyli sami.

2.

„Jdeme,“ řekl. „Porozhlédneme se.“ Pevně sevřel kůl a na chvíli se toužebně zadíval zpátky k oknu.

Pomaloučku se vydala k chodbě a on za ní. Hned za dveřmi byl malý stolek a na něm kniha. Mark ji zvedl.

„Hele,“ řekl. „Umíš latinsky?“

„Trochu, ze střední školy.“

„Co to znamená?“ Ukázal jí obálku.

Přečetla název nahlas, na čele se jí objevil mrak. Zavrtěla hlavou.

„Nevím.“

Namátkou otevřel knihu a zalistoval. Byl tam obrázek nahého muže, který drží vykuchané dětské tělo a nabízí je něčemu, co nebylo vidět. Odložil knihu, byl rád, že už ji nedrží – uvolněná vazba mu připadala v ruku nepříjemně povědomá – a společně šli chodbou ke kuchyni. Tam už byly stíny zřetelnější. Slunce doputovalo na druhou stranu domu.

„Cítíš to?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tady je to horší, ne?“

„Ano.“

Vzpomněl si na komoru, kterou měla matka v jejich bývalém domě, a jak se tam v té tmě jeden rok zkazily tři košíky rajčat. Tenhle zápach byl podobný, podobal se zkaženým a hniječím rajčatům.

Susan zašeptala: „Bože, já mám ale strach.“

Natáhl ruku, našel její dlaň, pevně se chytli.

Linoleum v kuchyni bylo staré, vychozené a samá díra, před starým porcelánovým dřezem celé zčernalé. Uprostřed stál veliký, odřený stůl a na něm žlutý talíř, vidlička a nůž, a zbytek syrového hamburgeru.

Dveře do sklepa byly pootevřené.

„Tam musíme jít,“ zašeptal.

„Aha,“ řekla slabě.

Dveře byly otevřené jenom na štěrbinu a světlo dovnitř vůbec nepronikalo. Zdálo se, že jazyk tmy se hladově plazí do kuchyně a

čeká, až padne noc, aby ji mohl polknout celou. V tom kousku tmy se skrývaly hrozná, nevýslovná možnosti. Stála vedle Marka, bezmocná a nehybná.

Potom Mark udělal krok, dveře otevřel a chvíli zůstal stát, jen se díval dolů. Viděla, jak mu sval pod čelistí poskočil.

„Myslím –“ začal, ale Susan cosi za sebou zaslechla a otočila se, náhle cítila, že je příliš pomalá, že je příliš pozdě. Byl to Straker. Šklebil se.

Mark se obrátil, uviděl ho a pokusil se kolem něj proklouznout. Na bradu mu dopadla Strakerova pěst a víc nevěděl.

3.

Když Mark přišel k sobě, byl nesen kamsi po schodech nahoru – aspoň ne po schodech do sklepa. Nevládl tu ten pocit kamenné stísněnosti a vzduch nebyl tak zkažený. Nepatrně pootevřel víčka, hlavu nechával stále bezvládně viset na krku. Odpočívadlo na schodech, vedoucích nahoru... první poschodí. Viděl je docela jasně. Slunce ještě nezapadlo. Aspoň malá naděje.

Došli na odpočívadlo a paže, které ho držely, najednou povolily. Těžce dopadl na podlahu, udeřil se do hlavy.

„Nemyslíš, že poznám, když si někdo hraje na mrtvého, mladíku?“ zeptal se Straker. Od podlahy se zdálo, že může být klidně deset stop vysoký Jeho holá hlava se v houstnoucím šeru elegantně střídě leskla. Mark s rostoucí hrůzou viděl, že přes rameno má přehozenou smyčku provazu.

Straker zaklonil hlavu a rozchechtal se. „Dovolil jsem si vzít ti tu pistoli, mladíku. Chlapci by neměli nosit zbraně, kterým nerozumějí... stejně jako by neměli vodit mladé dámy do domů, kam nebyli zváni.“

„Co jste udělal se Susan Nortonovou?“

Straker se usmál. „Zavedl jsem ji tam, kam si přála jít, chlapče. Do sklepa. Později, až slunce zapadne, se setká s mužem, kterého přišla navštívit. Ty se s ním také setkáš, snad později večer, snad zítra v noci. Možná tě té dívce dá... ale spíš se o tebe postará osobně. Ta dívka získá vlastní přátele, někteří z nich možná budou stejní všetečkové jako ty.“

Mark vymrštil obě nohy ke Strakerovu přirození, ale Straker plavně, jako tanečník, uskočil. Zároveň vykopl nohou a zasáhl Marka přímo do ledvin.

Mark zaťal zuby do rtů a zkroutil se.

Straker se uchechtl. „No tak, mladíku. Vstaň.“

„Já... já nemůžu.“

„Tak po čtyřech,“ řekl Straker opovržlivě. Znovu ho kopl, tentokrát zasáhl velký sval na stehně. Bolest byla hrozná, ale Mark zaťal zuby. Dostal se na kolena a potom se postavil.

Prošli chodbou ke dveřím na vzdáleném konci. Bolest v ledvinách přecházela v tupý pocit. „Co se mnou uděláte?“

„Svážu tě jako jarního krocana, mladíku. Později, až si s tebou pohovoří můj pán, budeš svobodný.“

„Jako ostatní?“

Straker se usmál.

Když Mark otevřel dveře a vstoupil do pokoje, kde Hubert Marsten spáchal sebevraždu, stalo se v jeho mozku cosi zvláštního. Strach ho neopustil, ale zdálo se, že přestává brzdit jeho myšlenky a rušit užitečné signály. Myšlenky se mu rozběhly úžasnou rychlostí, neměly podobu slov ani obrazů, ale jakési symbolické zkratky. Cítil se jako světelná žárovka, která najednou z neznámého zdroje získala doušek energie.

Místnost byla nanejvýš obyčejná. Ze stěn visely cáry tapet, odhalovaly bílou omítku a kameny. Na podlaze ležela tlustá vrstva času a omítky, ale byla tu jenom jedna řada stop, jako by kdysi kdysi vešel, rozhlédl se a zase odešel. Byly tu dvě hromady časopisů, železný rám postele bez drátěnky a matrací, a malá cínová poklice s vybledlým nápisem Currier & Ives, která kdysi kryla díru do komína. Okenice byly zavřené, ale popraskanými tabulkami pronikalo dost špinavého světla, aby se Mark ujistil, že zbývá ještě asi hodina denního světla. V pokoji se vznášela aura zastaralé ošklivosti.

Pět vteřin trvalo, než otevřel dveře, než tohle všechno uviděl a než došel doprostřed místnosti, kde mu Straker přikázal, aby se zastavil. V tom krátkém časovém úseku jeho mysl proběhla tři trati a zjistila tři možná východiska ze situace, do které se dostal.

První byla, že se nečekaně rozběhne přes pokoj k zabeđenému oknu, pokusí se prorazit okno i okenice jako hrdina v kovbojce a naslepo dopadne na to, co je pod oknem. Jedním duševním okem se viděl, jak okno proráží, ale padá na rezavou hromadu rozbitých zemědělských nástrojů, které z něj vyrazí poslední zbytky života, protože se napíchne na bodce bran na vláčení jako brouk na špendlík. Druhým duševním okem se viděl, jak vráží do skla a do okenice, která se sice oťrese, ale nepovolí. Viděl, jak ho Straker táhne zpátky, šaty má potřhané, tělo pořezané a krvácí z tuctu ran.

Na druhé trati viděl Strakera, jak Marka svazuje a pak odchází. Viděl se, jak svázaný do kozelce leží na zemi, viděl, jak světlo bledne, viděl, jak se zmitá stále horečněji (ale zbytečně), a nakonec slyší klidné kroky na schodech, protože se blíží ten, kdo je milionkrát horší než Straker.

Na třetí trati se viděl, jak používá trik, o kterém četl loni v knize o Houdinim. Houdini byl známý kouzelník, který unikl z věžeňských cel, beden svázaných řetězy, bankovních sklepení, lodních kufrů, hosených do řeky. Dokázal uniknout z provazu, policejních pout a čínských palečnic. A v té knize stálo, že když ho dobrovolník z řad diváků svazoval, vždycky zadržel dech a zařal pěsti. Taky jste museli zatnout svaly na stehnech, ramenech a krku. Když jste měli velké svaly a po svázání je povolili, získali jste trochu volnosti. Trik spočíval v tom, že jste se museli úplně uvolnit a unikat na svobodu pomalu a jistě, nesměli jste podlehnout panice a spěchat. Pomaloučku a krok za krokem, vaše tělo vám poskytlo pot jako mazadlo a to taky pomohlo. Podle knihy to vypadalo velice snadné.

„Otoč se,“ poručil Straker. „Svážu tě. Když tě budu svazovat, ani se nepohneš. Jediný pohyb, a tímhle –“ vystrčil na Marka palec jako stopař, „– ti vypíchnu pravé oko. Rozumíš?“

Mark přikývl. Zhluboka se nadechl, strnul, a napjal všechny svaly.

Straker přehodil provaz přes trám.

„Lehni si,“ řekl.

Mark poslechl.

Zkřížil Markovi ruce za zády a pevně je svázel. Udělal smyčku, otočil ji Markovi kolem krku a svázel ji katovským uzlem. „Teď jsi

pevně spojený přímo s tím trámem, na kterém se oběsil přítel a zdejší dobrodinec mého pána, mladíku. Lichotí ti to?“

Mark zamručel a Straker se zachechtal. Protáhl provaz Markovi rozkrokem, a Mark zaúpěl, protože Straker provazem brutálně trhl a utáhl.

V přízračné dobré náladě se zasmál. „Bolí tě kulky? Brzo přestanou. Povedeš asketický život, hochu – dlouhý, dlouhý život.“

Obtočil provaz Markovi kolem napjatých stehů, přitáhl uzel, znovu ovázal kolena a ještě kotníky. Mark už se zoufale potřeboval nadechnout, ale tvrdošjně vytrvával.

„Chvěješ se, mladíku,“ posmíval se Straker. „Celý jsi nějaký ztuhlý. Kůže ti zbělela – ale bude ještě bělejší! Nemusíš se tak bát. Můj pán dokáže být laskavý. Mají ho rádi, i tady u vás ve městě. Jenom to trochu píchne, jako injekce u doktora, a potom ti bude rajsky. A později tě rozvážeme. Půjdeš navštívit maminku a tatínka, ano? Půjdeš za nimi, až usnou.“

Narovnal se a dobrotivě na Marka shlížel. „Na chvíli se teď rozloučíme, mladíku. Tvoje milá družka potřebuje uklidnit. Až se znovu setkáme, budu se ti líbit víc.“

Odešel a zabouchl za sebou dveře. V zámku zarachotil klíč. A jak jeho kroky zaduněly na schodech, Mark zasípal a v mohutném, zalykavém vzdechu uvolnil svaly.

Provazy, které ho svíraly, povolily – trošku.

Nehybně ležel, vzpamatovával se. Myšlenky mu stále letěly tou nepřirozenou, průzračnou rychlostí. Z místa, kde ležel, se podíval přes zvlněnou, hrbolatou podlahu k železnému rámu postele. Za ním viděl zeď. Byla z ní odloupená tapeta, ležela pod rámem jako svlečená hadí kůže. Zaostril na jedno místečko na zdi a podrobně je zkoumal. Všechno ostatní z mysli zapudil. V knize o Houdinirn stálo, že nejdůležitější ze všeho je soustředění. Do mysli nesmí padnout žádný stín, strach ani panika. Tělo musí být úplně uvolněné. A ještě než se jediný prst pohne, musí mozek ovládnout myšlenka na útěk. Každý krok musí v duchu konkrétně existovat.

Díval se na stěnu, minuty mýjely.

Stěna byla bílá a hrbolatá, jako promítací plocha ve starém kině. Nakonec se jeho tělo uvolnilo, jak mohlo nejvíc, a tak na to plátno

začal promítat sebe sama, malého kluka v modrém tričku a džínách. Chlapec ležel na boku, ruce za zády, zápěstí stažená k sobě nad hýžděmi. Kolem krku smyčka, jakákoli úpornější námaha by klouzavý uzel nemilosrdně utahovala, vzduchu by ubývalo, až by se mozek zatemnil.

Díval se na stěnu.

Postava na ní se začala opatrně pohybovat, i když on sám ležel úplně klidně. Zaujatě pozoroval pohyby svého dvojníka. Dosáhl takového stupně soustředění, jaký potřebují indiští fakíři a jogíni, kteří celé dny dokáží pozorovat prsty na nohou nebo špičku nosu, dosáhl stavu, ve kterém určitá média v bezvědomí levitují stoly nebo jim z nosu, úst a špiček prstů proudí dlouhé úponky teleplazmy. Blížil se tranzu. Nemyslel na Strakera nebo ubývající denní světlo. Už neviděl upraženou podlahu, rám postele ani zeď. Viděl jenom toho chlapce, člověka, který předváděl pitoreskní tanec pečlivě ovládaných svalů.

Díval se na zeď.

A konečně začal v půlkruzích otáčet zápěstími, směrem k sobě. Na vrcholu každého půlkruhu se vzájemně dotkly palcové hrany dlaní. Pohybovaly se pouze svaly v dolní části předloktí. Nespěchal. Díval se na stěnu.

Když mu v pórech vyvstal pot, zápěstí se začala otáčet volněji. Z půlkruhů se staly tři čtvrtiny kruhu. V nejzazší mezi se k sobě tiskly hřbety rukou. Smyčka, která je svazovala, trochu povolila.

Zastavil se.

Po chvíli začal ohýbat palce k dlaním a kroutit prsty. Obličej zůstával naprosto bez výrazu, sádrový obličej figuríny z výkladní skříně.

Uplynulo pět minut. Ruce se mu velmi potily. Maximální soustředění mu umožnilo částečně ovládat sympatický nervový systém, další nástroj jogínů a fakírů, a nevědomky získal kontrolu nad vegetativními tělesnými funkcemi. Z pórů mu prýštilo více potu, než kolik by vyvolaly jeho opatrné pohyby. Ruce měl slizké. Po čele mu tekly kapky potu, bílý prach na podlaze pod nimi černal.

Začal pohybovat pažemi nahoru a dolů jako pístem, používal teď bicepsy a zádové svaly. Smyčka se trochu utáhla a cítil, jak pouta,

kteřá mu drží ruce, začala na pravé dlani klouzat dolů. Teď už se zadržávala na polštářku palce, a to bylo všechno. Proběhla jím vlna vzrušení, okamžitě znehybněl a čekal, dokud úplně neopadla. Potom začal znovu. Nahoru – dolů. Nahoru – dolů. Nahoru – dolů. Pokaždě získal malý kousíček. A najednou, překvapivě, měl pravou ruku volnou.

Nechal ji tam, kde byla, ohnul ji. Když si byl jist, že je dostatečně ohebná, strčil prsty pod pouto, které svíralo levé zápěstí, a vzpřičil je. Levá ruka vyklouzla.

Obě ruce přendal dopředu a položil je na zem. Na chvílku zavřel oči. Trik teď spočíval v tom, že si nesmí myslet, že má vyhráno. Trik byl v tom, že se musí pohybovat velice rozvážně.

Opřel se o levou ruku a pravou nechal bloudit po vyvýšeninách a údolích uzlu, který zajišťoval smyčku na krku. Okamžitě poznal, že se bude muset skoro uškrtit, aby ji uvolnil – a taky se zvýší tlak na varlata, ve kterých už mu začalo tupě pulsovat.

Zhluboka se nadechl a začal uvolňovat uzel. Provaz se začal postupně utahovat, tiskl mu krk a šourek. Štětiny hrubého konopí se mu zabodávaly do krku jako tetovací jehličky. Připadalo mu, že uzel vzdoruje nekonečně dlouho. Vidění se mu začalo zamlžovat přívalem velkých černých květů, které mu před očima nezvučně rozkvétaly. Odmítl spěchat. Neustále uzel rozplétal a nakonec ve smyčce vyhmátl proláklinu. Na okamžik se tlak ve slabinách nesnesitelně zvýšil, křečovitým trhnutím přetáhl oprátku přes hlavu a bolest polevila.

Posadil se a zvrátil hlavu, trhaně se nadechoval, oběma rukama si svíral varlata. Ostrá bolest se měnila v tupý pocit, který se šířil po těle a ze kterého se mu chtělo zvracet.

Když nevolnost trochu opadla, podíval se na zabeďněné okno. Světlo, které sem pronikalo rozbitou tabulkou, vybledlo do světlého okru – slunce téměř zapadlo. A dveře byly zamčené.

Stáhl uvolněnou oprátku z trámu a začal se zabývat uzly na nohou. Byly strašně utažené a jeho soustředění začalo povolovat, protože se dostavovala reakce.

Uvolnil si stehna, kolena, a po zdánlivě nekonečném úsilí i kotníky. Celý zesláblý vstal, smyčky provazu neškodně sklouzly na zem, zapotácel se. Začal si masírovat stehna.

Zdola se cosi ozvalo: kroky.

V panice vzhlédl, nozdry se mu rozšířily. Dokulhal k oknu a pokusil se je vysunout. Bylo přibité, zrezivělé hřebíky se ohýbaly nad laciným dřevem úzkého parapetu jako skoby.

Kroky se blížily.

Přejel si rukou ústa a divoce se rozhlédl po pokoji. Dvě hromady časopisů. Malá cínová poklice s obrázkem letního pikniku z devadesátých let minulého století na zadní straně. Železný rám postele.

Zoufale k němu přeběhl a zalomcoval s ním. A jacísi vzdálení bohové, snad když viděli, kolik štěstí si sám vysloužil, mu přidělili trosku ze svého.

Kroky se ozvaly už v chodbě za dveřmi, když vyšrouboval nohu rámu k poslední drážce a uvolnil ji.

4.

Když se dveře otevřely, Mark za nimi stál s nohou od postele pozvednutou nad hlavu, podobný dřevěnému indiánovi s tomahawkem.

„Mladíku, přišel jsem –“

Uviděl prázdné smyčky provazu a možná na celou jednu vteřinu strnul v naprostém úžasu. Znehybněl ve dveřích.

Markovi připadalo, že se události zpomalily, jako když v televizi přehrávají fotbalovou akci. Zdálo se, že mu zbývají spíš minuty než pouhé sekundy, aby mohl zamířit na jednu čtvrtinu oblouku lebky, kterou viděl za okrajem dveří.

Ránu vedl oběma rukama, nikoli ze všech sil – trochu síly si šetřil, až se mu naskytne lepší cíl. Zasáhl Strakera přímo nad spánek, zrovna když se Straker začal otáčet, aby se podíval za dveře. Jeho dokořán otevřené oči se bolestí křečovitě zavřely. Z rány na hlavě vytryskla krev v úžasném gejzíru.

Straker sebou škulbl, ucouvl zpátky do pokoje. Obličej se mu zkroutil do děsivého šklebu. Natáhl ruce a Mark udeřil znovu.

Tentokrát trubka zasáhla holou lebku přímo nad výstupkem čela a objevil se další krvavý gejzír.

Bezvládně se složil, oči se obrátily v sloup.

Mark tělo obešel, díval se na ně vytřeštěnýma očima. Jeden konec nohy od postele byl potřísněný krví. Byla tmavší než technicolorová filmová krev. Když se na ni díval, dělalo se mu zle, ale když se díval na Strakera, necítil nic.

Zabil jsem ho, pomyslel si. A vzápětí: Dobře. Dobře.

Kolem kotníku se mu sevřela Strakerova ruka.

Mark zalupal po dechu a pokusil se nohu vytrhnout. Ruka držela pevně jako ocelová past a Straker se na něj díval, oči pod vlhkou maskou krve chladné a jasné. Rty se mu pohybovaly, ale neozval se žádný zvuk. Mark zatáhl silněji, nic. S tichým úpěním začal mlátit Strakerovu nepovolující ruku nohou od postele. Jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Bylo slyšet odporný zvuk, jako když se lámou tužky. Ruka povolila a Mark se mohutným trhnutím uvolnil, až se odpotácel dveřmi na chodbu.

Strakerovi znovu klesla hlava na zem, ale znetvořená ruka se dál naprázdno otvírala a zavírala, děsivě živá, jako když pes ve spánku škuje tlapami, když se mu zdá o lovu.

Noha od postele vypadla Markovi z necitlivých prstů, pozpátku ustupoval, třásl se. Pak propadl panice, otočil se a seběhl ze schodů, bral to na zesláblých nohou po dvou po třech, ruka sjížděla po odřeném zábradlí.

V chodbě před ním už ležel stín, byla tam hrozná tma.

Zaběhl do kuchyně a vrhl šílený, bojácný pohled na otevřené dveře do sklepa. Slunce se sklánělo, vrhalo oslňující červené, žluté a purpurové paprsky. V pohřebním ústavu, vzdáleném šestnáct mil, se Ben Mears právě díval na hodiny, na kterých ručičky váhaly mezi 19:01 a 19:02.

Mark nic z toho nevěděl, ale věděl, že nadchází upíří čas. Zůstat zde déle znamenalo nejvyšší konfrontaci; vrátit se do sklepa a pokusit se Susan zachránit znamenalo zapojit se do řad Nemrtvých.

Přesto prošel sklepními dveřmi a skutečně sestoupil po prvních třech schodech, než mu hrůza nasadila téměř fyzická pouta a

nedovolila mu jít ani o krok dál. Plakal, tělo se mu nevladatelně třáslo jako v zimnici.

„Susan!“ vykřikl. „Uteč!“

„M-Marku?“ Byl to její hlas, zněl slabě a omámeně. „Nic nevidím. Je tu tma –“

Najednou se ozvala rána, jako dutý výstřel z pistole, po ní hluboký a bezduchý smích.

Susan zaječela... výkřik se proměnil v zaúpění – a pak bylo ticho.

Přesto ještě zůstával, na roztřesených slabých nohou, které toužily vyrazit pryč.

A zdola zazněl přátelský hlas, podivuhodně podobný hlasu jeho otce: „Pojď sem, hochu. Obdivuji tě.“

Síla pouhého hlasu byla tak veliká, že cítil, jak z něj strach opadá, peří v nohou se mění v olovo. Skutečně váhavě sestoupil o další schod, než se zarazil – na tohle zastavení sebe sama spotřeboval veškeré zbytky sebeovládání.

„Pojď dolů,“ pokračoval hlas, teď se ozval blíž. Pod přátelským otcovským tónem zněla hladká ocel rozkazu.

Mark vykřikl: „Znám tvoje jméno! Jsi Barlow!“

A utekl.

Ve chvíli, kdy doběhl k přední chodbě, znovu ho naplno pohltil strach, a kdyby dveře nebyly odemčené, asi by jimi proletěl a nechal po sobě díru jako v kresleném seriálu.

Letěl po příjezdové cestě (jako před lety malý Ben Mears) a potom středem Brooks Road směrem k městu a pochybnému bezpečí. Ale nemohl by se za ním král upírů pustit ještě teď?

Prudce odbočil ze silnice a klopytavě se prodíral lesem, přebrodil Taggart Stream a zapadl do houštiny lopuchů na druhém břehu a konečně doběhl na zadní dvorek jejich domu.

Prošel dveřmi do kuchyně a podíval se průhledem do obývacího pokoje, kde telefonovala matka, na klíně otevřený telefonní seznam a ve tváři zřetelně vepsanu starost.

Vzhlédla, a když ho uviděla, po obličejí se jí rozlila vlna úlevy.

„ – je tady –“

Položila sluchátko, aniž počkala na odpověď, a šla k němu. S větší lítostí, než matka tušila, si Mark všiml toho, že plakala.

„Ach, Marku... kdes byl?“

„Už je doma?“ zavolal otec z pracovny. Jeho tvář, kterou zatím nebylo vidět, se zatahovala mračny.

„Kdes byl?“ Chytila ho za ramena a zatřásla s ním.

„Venku,“ řekl bezbarvě. „Upadl jsem, když jsem utíkal domů.“

Víc nebylo co říct. Základní a určující charakteristikou dětství není snadné prolínání snu a skutečnosti, ale pouze odcizení. Pro temné obraty a stíny dětství nejsou slova. Moudré dítě to uzná a podřídí se nevyhnutelným následkům. Dítě, které počítá cenu, už není dítětem.

Dodal: „Úplně jsem zapomněl na čas –“ Potom se objevil otec, hrozivě se blížil.

5.

Někdy v noci na pondělí, před svítáním.

Škrábání na okno.

Probral se ze spánku bez jakéhokoli přechodu, byl okamžitě čilý, žádná ospalost nebo zmatek. Šílenství spánku a probuzení se pozoruhodně prolnulo.

Bílý obličej ve tmě za oknem patřil Susan.

„Marku... pusť mě dovnitř.“

Vstal z postele. Pod bosými chodidly cítil studenou podlahu. Chvěl se.

„Běž pryč,“ řekl nevýrazně. Viděl, že má na sobě pořád stejnou halenku, stejné kalhoty. Jestlipak si její rodiče dělají starosti, pomyslel si. Jestlipak volali policii.

„Není to tak zlé, Marku,“ vábila ho a oči měla nehybné, obsidiánové. Usmála se, odhalila zuby, které se ostře zableskly pod bledými dásněmi. „Je to tak příjemné. Pusť mě dovnitř, předvedu ti to. Políbím tě, Marku. Zlíbám tě celého, jak tě matka nikdy nelíbala.“

„Běž pryč,“ opakoval.

„Jeden z nás tě dřív nebo později dostane,“ naléhala. „Je nás už hodně. Dovol, ať jsem to já, Marku. Já... mám hlad.“ Pokusila se

usmát se, ale úsměv se změnil v jedovatý škleb, ze kterého ho zamrazilo v kostech.

Pozvedl křížek a přitiskl ho na okno.

Zasyčela, jako by ji opařil, a pustila se okenního rámu. Chvíli visela volně ve vzduchu a tělo jí průhlednělo a rozplývalo se. Potom zmizela. Ale ještě předtím na její tváři zahlédl (nebo si to myslel) výraz zoufalé beznaděje.

Noc byla opět tichá a klidná.

Je nás už hodně.

Jeho myšlenky se stočily na rodiče, kteří spali v nepředstavitelném nebezpečí dole, a hrůza mu sevřela vnitřnosti.

Někteří lidé vědí, řekla, nebo mají podezření.

Kdo?

Určitě ten spisovatel. Se kterým chodila. Jmenoval se Mears. Bydlel v penzionu u Evy. Spisovatelé jsou chytří. Bude to on. A Mark se bude muset dostat k Mearsovi dřív než ona

Zarazil se, než vlezl zpátky do postele.

Pokud se jí to už nepodařilo.

Kapitola třináctá

Otec Callahan

I.

Stejnou neděli večer, kdy podle Mattových hodiněk bylo tři čtvrtě na sedm, váhavě vstoupil do nemocničního pokoje Matta Burkeho otec Callahan. Na stolku i dece byla roztroušená spousta knih, některé staré a uprášené. Matt zavolal Lorettě Starcherové do jejího staropanenského bytu, a ta nejenomže kvůli němu v neděli otevřela knihovnu, ale také jí přiměl, aby mu osobně knihy doručila. Dorazila sem v čele tří nemocničních zřízenců, každý s pořádným nákladem. Odešla poněkud rozladěná, protože jí odmítl odpovědět na otázky stran té prapodivné směsice.

Otec Callahan si učitele zvědavě prohlížel. Vypadal unaveně, ale ne tak unaveně nebo zděšeně jako většina farníků, které za podobných okolností navštívil. Callahan zjistil, že na zprávy o rakovině, mrtvici, infarktu nebo selhání některého důležitého orgánu člověk zpočátku reaguje, jako by ho někdo zradil. Člověk s ohromením zjistil, že i tak blízký (a přinejmenším dosud chápavý) přítel, jako jeho vlastní tělo, se mohl projevit jako lenoch, který kašle na práci. Po této reakci vzápětí následovala myšlenka, že o přítele, který nechá člověka tak bezohledně na holičkách, nikdo nestojí. Dál následovalo poznání, že není nic platné, když člověk o tohoto přítele nestojí. Nebylo možné odmítnout rozhovor se zrádným tělem nebo proti němu podat žalobu či předstírat, že člověk není doma, když přítel telefonuje. Poslední myšlenkou v tomhle myšlenkovém vlaku s nemocničními lůžky byla hrozná možnost, že tělo vůbec nemusí být přítelem, ale nepřitelem, nelítostně odhodlaným zničit nadřizenou mocnost, která tělo používala a zneužívala, dokud nevypukla nemoc myslí.

Jednou, v opilecké posedlosti, se Callahan pustil do psaní monografie na toto téma pro Katolické noviny. Dokonce článek ilustroval krutou celostránkovou kresbou, na které vypodobnil mozek na střeše mrakodrapu. Dům (s nápisem „Lidské tělo“) byl v

plamenech (označených jako „Rakovina“ – i když to mohlo být tucet jiných nemocí). Obrázek byl nadepsán „Příliš vysoko, aby se dalo skočit“. Následující den v nutném záchvatu střízlivosti roztrhal počínající monografii na kousky a obrázek spálil – v katolické doktríně pro nic takového nebylo místo, pokud jste nechtěli přikreslit vrtulník s nápisem „Kristus“, jak spouští provazový žebřík. Ale i tak měl pocit, že jeho náhled byl pravdivý, a výsledkem takové nemocniční logiky na straně pacienta byla obvykle akutní deprese. Mezi příznaky patřily lhostejné oči, pomalé odpovědi, vzdechy deroucí se z hlubin hrudníku a někdy i slzy, když nemocný zahlédl kněze, černého havrana, jehož funkce byla s konečnou platností předurčena tím, že myslící bytost vždy musela čelit faktu smrtelnosti.

Na Mattu Burkeovi žádná deprese vidět nebyla. Natáhl ruku, Callahan jí potřásl a zjistil, že stisk je překvapivě pevný.

„Otče Callahane. Jste laskav, že jste přišel.“

„S radostí. Dobří učitelé, jako ženská moudrost, jsou perly k nezaplacení.“

„I takoví agnostičtí staří medvědi jako já?“

„Zejména takoví,“ řekl Callahan, s radostí vracel smeče. „Možná jsem vás zastihl ve slabé chvíli. Řekli mi, že v zákopech nejsou žádní ateisté, a na oddělení intenzivní péče vzácně několik málo agnostiků.“

„Bohužel mě brzo přestěhují.“

„No no,“ plísnil ho Callahan. „Ještě nám tu budete šmarjovat a očenašovat.“

„Tohle,“ řekl Matt, „není tak od věci, jak byste si možná myslel.“

Otec Callahan se posadil, a když si přitahoval židli, kolenem vrazil do stolku. Nedbale navršená hromada knih mu sjela do klína. Když je vracel zpátky, hlasitě četl tituly.

„Dracula. Draculův host. Pátrání po Draculovi. Zlatá větev. Přírodní dějiny upírů – přírodní? Maďarské lidové pohádky. Nestvůry z temnot. Nestvůry ve skutečném životě. Peter Kurtin, netvor z Düsseldorfu. A...“ Setřel tlustou vrstvu prachu z poslední obálky a objevil přízračnou postavu, hrozivě vztyčenou nad spící

dívkou. „Upír Varney aneb Krvavá hostina. Má ty svatá dobrota – tohle je doporučená četba pro rekonvalescenty po infarktu?“

Matt se usmál. „Chudák starý Varney. Četl jsem ho kdysi kvůli referátu na semináři na vysoké škole... Romantická literatura. Profesor, jehož představa o fantastice začínala Beowulfem a končila Zápisky zmizelého, byl dost šokovaný. Dostal jsem z referátu čtyři mínus a písemný příkaz pozvednout své obzory“

„Ale případ Petera Kurtina je dost zajímavý,“ řekl Callahan. „V určitém odpudivém směru.“

„Vy jeho příběh znáte?“

„Ano, z velké části. Jako student teologie jsem se o takové věci zajímal. Výmluvou před vysoce skeptickými představenými bylo to, že pokud chci být úspěšným knězem, musím změřit hloubky lidské povahy, stejně jako stoupat k jejím výšinám. Ale to byly jenom žvásty. Prostě se mi jako každému líbilo, když jsem se bál. Věřím, že Kurtin jako mladý hoch zabil dva kamarády tak, že je utopil – prostě se zmocnil malé loďky, která kotvila uprostřed divoké řeky, a odháněl je tak dlouho, dokud neumdleli a neklesli pod hladinu.“

„Ano,“ řekl Matt. „Ještě mu nebylo dvacet let a už se dvakrát pokusil zabít rodiče dívky, která s ním odmítla jít na procházku. Později zapálil jejich dům. Ale tato část jeho, ehm, kariéry mě nezajímá.“

„Také si to myslím, soudě podle tématu, ke kterému směřuje vaše ostatní četba.“ Vzal časopis s obálkou, na které byla vypodobněná neuvěřitelně vyvinutá mladá žena v těsně přiléhavých šatech, jak saje krev nějakému mladíkovi. Ve výrazu mladého muže se nepadno kloubila vrcholná hrůza s vrcholným chtíčem. Časopis se jmenoval – patrně stejně jako mladá žena – Vampirella. Callahan časopis odložil, Matt ho zaujal ještě víc.

„Kurtin napadl a zabil víc než tucet žen,“ řekl Callahan. „Ještě víc jich zohavil klavírem. Když ženy menstruovaly, pil jejich výtoky.“

Matt Burke znovu přikývl. „A co se obecně neví,“ pokračoval, „mrzačil také zvířata. V záchvatu posedlosti utrl hlavu dvěma labutím v düsseldorfském centrálním parku a pil krev, která jim vytékala z krku.“

„Má to všechno něco společného s tím, proč jste mě chtěl vidět?“ zeptal se Callahan. „Paní Curlessová mi řekla, že prý jde o něco důležitého.“

„Ano, je to tak.“

„Tak co by to mohlo být? Jestli jste mě chtěl překvapit, už se vám to podařilo.“

Matt se na něj klidně zadíval. „Jeden můj dobrý přítel, Ben Mears, se s vámi měl dneska sejít. Vaše hospodyně mi řekla, že se to nestalo.“

„Je to tak. Od dvou hodin odpoledne jsem nikoho neviděl.“

„Nemohu ho sehnat. Odešel z nemocnice ve společnosti mého lékaře, Jamese Codyho. Toho také nemůžu sehnat. Stejně tak nemohu sehnat Susan Nortonovou, Benovu přítelkyni. Odešla ven brzy odpoledne, rodičům slíbila, že se vrátí v pět. Mají o ni starost.“

Callahan se posunul na židli dopředu. S Billem Nortonem se trochu znal, kdysi za ním přišel kvůli nějakému problému, který se týkal katolických spolupracovníků.

„Máte nějaké podezření?“

„Dovolte mi, abych vám položil otázku,“ řekl Matt. „Než odpovíte, vezměte ji velmi vážně a pořádně si odpověď rozmyslete. Nevšiml jste si v poslední době ve městě něčeho zvláštního?“

Callahanův původní dojem, že tento muž postupuje opravdu velmi opatrně a nechce ho postrašit tím, co má na mysli, se proměnil téměř v jistotu. Roztroušené knihy naznačovaly cosi nesmírně fantastického.

„Upíři v 'salem's Lotu?“ zeptal se.

Myslel si, že někdy je možné vyhnout se hluboké depresi, která provází vážnou chorobu, pokud postiženou osobou je člověk, dostatečně ukotvený v životě: umělec, hudebník nebo tesař, jehož myšlenky se soustředí na nedostavěný dům. Zájem by mohl stejně dobře souviset s nějakou neškodnou (nebo ne tak docela neškodnou) psychózou, která možná začala ještě před vypuknutím choroby.

Jednou si důkladně pohovořil s postarším mužem, jmenoval se Horris, ze Schoolyard Hill, který ležel v maineské nemocnici s pokročilou rakovinou tlustého střeva. Přestože bolest musela být nesnesitelná, probíral s Callahanem do nejmenších a logických

podrobností, jak bytosti z Uranu pronikají do veškerých oblastí amerického života. „Jeden den vám u Sonny's Amoco do nádrže tankuje benzín nějaký Joe Blow z Falmouthu,“ povídala mu ta mluvící kostra s jasnými očima, „a druhý den je to Uraňan, který jenom vypadá jako Joe Blow. Má i jeho vzpomínky a charakteristickou řeč, chápete? Protože Uraňané se živí vlnami alfa... mlask, mlask, mlask!“ Horris podle svého názoru vůbec neměl rakovinu, ale byl pokročilým případem laserové otravy. Uraňané, vyburcovaní tím, že věděl o jejich machinacích, se ho rozhodli odstranit. Horris se s tím smířil a byl připraven padnout v boji. Callahan se ho nijak nepokoušel vyvádět z omylu. To nechal příbuzným, kteří to sice myslí dobře, ale jinak jim to nemyslí vůbec. Podle Callahanových zkušeností mohla být taková psychóza velmi prospěšná.

Takže jenom složil ruce v klíně a čekal, až bude Matt pokračovat.

Matt řekl: „Těžko se o tom mluví. A bude to ještě těžší, jestli si myslíte, že trpím demencí ležících pacientů.“

Callahana polekalo, když uslyšel vyslovit nahlas vlastní myšlenky, sotva se mu prohnaly hlavou, a stěží zachoval nehybnou tvář – i když pocít, který by se na ní projevil, by nebyl neklid, ale obdiv.

„Naopak, vypadáte, že uvažujete zcela jasně,“ řekl.

Matt vzdychl. „Jasně uvažování není zárukou přičetnosti – jak dobře víte.“ Posunul se na posteli, přeházel knihy, které ležely okolo něj. „Jestli existuje Bůh, právě mě nutí k pokání za život v pečlivém akademismu – kdy jsem odmítal vložit nohu intelektu na jakoukoli půdu, která nebyla opatřena trojitými vysvětlivkami. Ted, už podruhé v jednom dni, jsem nucen učinit neuvěřitelné prohlášení, aniž bych měl na jeho podporu zlomek důkazu. Na obranu vlastní přičetnosti mohu uvést jen to, že má tvrzení mohou být bez zvláštních potíží prokázána nebo vyvrácena, a doufat, že mě vezmete dostatečně vážně, abyste je otestoval, dřív než bude příliš pozdě. Dřív než bude příliš pozdě. To zní přímo jako z levného románu z třicátých let, že?“

„Život je plný melodramat,“ poznamenal Callahan a přemítal, že kdyby tomu tak bylo, v poslední době jich viděl jen málo.

„Dovolte mi, abych se ještě jednou zeptal, jestli jste si o tomto víkendu všiml něčeho – čehokoli – mimořádného nebo divného.“

„Co se týče upírů, nebo –“

„Co se týče všeho.“

Callahan se zamyslel. „Skládka je zavřená,“ řekl nakonec. „Ale brána byla rozbitá, tak jsem tam vjel.“ Usmál se. „Radši si svoje odpadky vozím na skládku sám. Je to praktické a plné pokory, když mohu naplno vychutnat své elitářské fantazie o chudém, ale šťastném proletariátu. Ale Dud Rogers tam nebyl.“

„Ještě něco?“

„No... dnes ráno nepřišli Crockettovi na mši, a paní Crockettová jen málokdy vynechá.“

„Dál?“

„Samozřejmě ubohá paní Glicková –“

Matt se zvedl na loket. „Paní Glicková? Co je s ní?“

„Zemřela.“

„Na co?“

„Paulině Dickensová si myslí, že to byl infarkt,“ zaváhal Callahan.

„Umřel dneska v Lotu ještě někdo?“ Jindy by to byla hloupá otázka. Úmrtí v malém městě, jako byl 'salem's Lot, nebyla častá, i když ve starší části populace nikoli řídká.

„Ne,“ řekl Callahan pomalu. „Ale úmrtnost v poslední době nepochybně vzrostla, že? Mike Ryerson... Floyd Tibbits... dítě McDougallových...“

Matt pokyvoval hlavou, vypadal unaveně. „Je to divné. Ale věci spějí k bodu, kdy budou schopni krýt jeden druhého. Ještě několik nocí a obávám se... obávám se...“

„Přestaňte obcházet kolem horké kase,“ přerušil ho Callahan.

„Dobře. Stalo se toho trochu příliš, že?“

Začal vyprávět svůj příběh od začátku do konce, vplétal Benovy, Susaniny a Jimmyho dodatky, nic nezamlčoval. Ve chvíli, kdy končil, končil pro Bena a Jimmyho večerní horor. Pro Susan Nortonovou právě začínal.

2.

Když Matt domluvil, na chvíli se odmlčel a potom řekl: „Tak. Jsem blázen?“

„Lidé by si to v každém případě mysleli,“ pravil Callahan, „i když se zdá, že jste přesvědčil pana Mearse i vlastního lékaře. Ne, nemyslím si, že jste blázen. Koneckonců, mým oborem je nadpřirozeno. Jestli si smím dovolit malou slovní hříčku, je to můj chléb i víno.“

„Ale –“

„Dovolte, abych vám vyprávěl jeden příběh. Nemohu ručit za jeho pravdivost, ale budu ručit za svou víru, že to je pravda. Týká se mého dobrého přítele, otce Raymonda Bissonetta, který několik let spravoval farnost v Cornwallu – na takzvaném Cínovém pobřeží. Znáte je?“

„Ano, z četby.“

„Asi před pěti lety mi napsal, že ho zavolali do zastrčeného kouta farnosti, aby poskytl poslední službu na pohřbu dívky, která prostě 'zchradla'. Dívčina rakev byla plná planých růží, což Rayovi připadlo neobvyklé. A přímo groteskní mu připadlo, když jí kolíkem rozevěřeli ústa a nacpali je česnekem a mateřídouškou.“

„Ale to je –“

„Tradiční ochrana proti Nemrtvému, ano. Lidové prostředky. Když se Ray vyptával, řekl mu dívčin otec úplně věcně, že ji zabil inkubus. Víte, co to je?“

„Sexuální upír.“

„Ta dívka byla zasnoubená s mladíkem, který se jmenoval Bannock a který měl po straně na krku velké jahodově zbarvené mateřské znamení. Dva týdny před svatbou ho cestou z práce srazilo a zabilo auto. O dva roky později se dívka zasnoubila s jiným mužem. Týden před druhými ohláškami však zasnuby náhle zrušila. Rodičům a přátelům řekla, že v noci k ní chodí John Bannock a je s ním snoubenci nevěrná. Její současný milenec, aspoň podle Raye, si dělal starosti spíš kvůli její duševní rovnováze než možnosti, že ji navštěvuje démon. Přesto však dívka uvádala, až zemřela, a byla pohřbena podle starých církevních způsobů.“

Ale kvůli tomu Ray nepsal. Psal kvůli příhodě, ke které došlo asi dva měsíce po pohřbu té dívky. Ray při procházce brzy ráno zahlédl, že u dívčina hrobu stojí nějaký mladík – mladík s mateřským znamením jahodové barvy na krku. Ale ani tohle není konec příběhu. Předchozí vánoce dostal od rodičů polaroid, a tak se bavil tím, že fotografoval krajinu v Cornish. V albu na faře některé ty snímky mám – jsou docela pěkné. I to ráno měl fotoaparát pověšený kolem krku, a tak několikrát mladíka vyfotil. Když fotografie ukazoval lidem ve vesnici, jejich reakce byla překvapivá. Jedna stará paní omdlela a matka mrtvé dívky se začala na ulici modlit.

Ale když Ray druhý den ráno vstal, postava mladého muže na obrázcích úplně vybledla, a zbylo jenom několik snímků místního hřbitova.“

„A vy tomu věříte?“ zeptal se Matt.

„Ach, ano. A myslím, že většina lidí by také věřila. Prostý člověk není ani zpoloviny tak chtivý nadpřirozena, jak spisovatelé rádi předstírají. Většina spisovatelů, kteří se zabývají tímto tématem, je ohledně duchů, démonů a strašidel daleko střízlivější než prostý člověk z ulice. Lovecraft byl ateista. Edgar Allan Poe mizerný transcendentalista. A Hawthorne byl normálně nábožensky založený.“

„To jsem ani nedoufal, že se tak rozpovídáte,“ divil se Matt.

Kněz pokrčil rameny. „V mládí jsem se zajímal o okultní a bizarní záležitosti,“ řekl, „a s přibývajícím věkem touha po kněžství tento zájem spíš podpořila než mírnila.“ Zhluboka povzdychl. „Ale v poslední době si začínám klást těžší otázky o povaze zla ve světě.“ S pokřiveným úsměvem dodal: „Hodně legrace se tím zkazilo.“

„Takže... zjistil byste mi několik věcí? A byl byste ochoten vzít trochu svěcené vody a hostie?“

„Vkročil jste na obtížnou teologickou půdu,“ řekl Callahan velmi vážně.

„Proč?“

„Neřeknu ne, aspoň v této chvíli,“ pokračoval Callahan. „A měl bych vám říct, že kdybyste získal mladšího kněze, ten by pravděpodobně souhlasil okamžitě a jen málo by pochyboval, pokud vůbec.“ Hořce se usmál. „Církevní náčiní považují spíš za symboly

než praktické pomůcky – něco jako šamanská čelenka a medicínemanská hůl. Mladý kněz by mohl dojít k závěru, že jste blázen, ale když vám uleví přeprška svěcené vody, proč ne. To nemohu udělat. Kdybych měl provádět vaše pátrání v elegantním tvídovém obleku, pouze za pomoci výtisku Senzuálního exorcisty od Sybil Leekové nebo podobné knihy, to by pak zůstalo jenom mezi námi dvěma. Ale pokud půjdu s hostií... pak jdu jako hlasatel svaté katolické církve, připravený vykonat to, co považuji za nejduchovnější obřady mého úřadu. Pak půjdu jako Kristův zástupce na zemi.“ Ted se díval na Matta vážně, důstojně. „Možná jsem ubohá náhražka kněze – někdy jsem si to myslel – poněkud přepjatý, trochu cynický, a v poslední době trpící krizí... čeho? Víry? Identity?... ale stále věřím v hroznou, mystickou a apoteotickou moc církve, která za mnou stojí, takže se trochu chvěji při pomyšlení, abych vzal vaši žádost na lehkou váhu. Církev je něco víc než hromada ideálů, jak patrně věří mladší lidé. Je něčím víc než partou oduševnělých skautů. Církev je Moc... a člověk neuvádí Moc do pohybu nijak lehce.“

Přísně se na Matta zamračil.

„Rozumíte tomu? Vaše pochopení je nesmírně důležité.“

„Rozumím.“

„Víte, celková koncepce zla v katolické církvi prodělala v tomto století radikální změnu. Víte, co to způsobilo?“

„Řekl bych, že Freud.“

„Velmi správně. Katolická církev při vstupu do dvacátého století začala vytvářet novou koncepci, bylo to zlo s malým 'z'. Dábel, který už nebyl tou příšerou s rohy, doplněnými oháňkou a kopytem, nebo hadem, plazícím se zahradou – i když toto je velice příhodná psychologická, představa. Dábel se podle Freudova evangelia proměnil v obrovské složité id, podvědomí nás všech.“

„To je jistě úžasnější koncepce než rohatí bubáci nebo démoni s tak citlivými nosy, že je zapudí jedno uprdnutí duchovního, který má zácpu,“ poznamenal Matt.

„Ano, je to úžasné. Ale neosobní. Nemilosrdné. Nedotknutelné. Zapudit Freudova d'ábla je asi tak snadné jako dodržet Shylockovu smlouvu – odebrat libru masa, aniž by ukápla krev. Katolická církev byla donucena znovu přehodnotit celý svůj přístup ke zlu – jako jsou

bombardéry nad Kambodžou, válka v Irsku a na Středním Východě, vraždy ochránců pořádku a nepokoje v ghettech, miliardy menších zel, vznášejících se každý den nad světem jako morová nákaza. Svléká starou medicinmanskou kůži, a pak se znovu vynoří jako společensky aktivní, společensky uvědomělá instituce. Interní středisko, kde se víc hovoří než zpovídá. Společenství hrající druhé housle v hnutí za lidská práva a městskou obnovu. Církev se staví oběma nohama do tohoto světa.“

„Ve kterém nejsou žádné čarodějnice, inkubové a upíři,“ dokončil Matt, „ale jenom zbité děti, incesty a ničení životního prostředí.“

„Ano.“

Matt opatrně řekl: „A vám to vadí, že?“

„Ano,“ odpověděl Callahan tiše. „Myslím, že je to hnus. Tímto katolická církev říká, že Bůh není mrtvý, jenom trochu senilní. A to je myslím moje odpověď, ne? Co chcete, abych udělal?“

Matt mu to pověděl.

Callahan o tom chvilku přemýšlel a pak řekl: „Uvědomujete si, že je to políček všemu, co jsem vám právě řekl?“

„Naopak, myslím, že je to pro vás šance, jak podrobit vaši církev – vaši církev – zkoušce.“

Callahan se zhluboka nadechl. „Dobrá, souhlasím. Pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Že my všichni, kdo půjdeme na tu malou výpravu, nejdříve zajdeme do obchodu, který vede ten pan Straker. Pan Mears, jako mluvčí, by s ním o tom všem přímo promluvil. Takže budeme mít možnost pozorovat jeho reakci. A konečně, že on bude mít možnost vysmát se nám do tváře.“

Matt se mračil.

„Tím ho varujeme.“

Callahan zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že by to varování bylo neúčinné, pokud bychom se my tři – pan Mears, doktor Cody a já – shodli na tom, že se do toho prese všechno musíme pustit.“

„Dobře,“ podvoloval se Matt. „Souhlasím, za předpokladu, že budou souhlasit Ben a Jimmy Cody.“

„Výborně.“ Callahan vzdychl. „Neurazíte se, když vám řeknu, že doufám, že se to všechno odehrává jen ve vaší fantazii? Že doufám, že se nám ten Straker skutečně a právem vysměje do obličeje?“

„Ani v nejmenším.“

„Skutečně v to doufám. Svolil jsem k něčemu většímu, než tušíte. Děsí mě to.“

„Mě taky,“ řekl Matt potichu.

3.

Ale cestou ke svatému Ondřeji se Callahan vůbec nebál. Cítil se rozjařeně, omládle. Poprvé za celé roky byl střízlivý a netoužil po skleničce.

Vešel na faru, zvedl telefon a vytočil číslo Evina penzionu. „Haló? Paní Millerová? Mohu mluvit s panem Mearsem?... Není tam. Ano, chápu... Ne, není třeba. Zavolám zítra. Ano, na shledanou.“

Zavěsil a přešel k oknu.

Byl Mears někde venku, popíjel pivo v motorestu, nebo snad všechno to, co povídal starý učitel, byla pravda?

Jestli ano... jestli ano...

Neměl v domě stání. Vyšel na zadní verandu, vdechoval čirý, ostrý říjnový vzduch a díval se do pohybuující se temnoty. Možná to nebyl jenom Freud. Možná to mělo hodně společného s vynálezem elektrického světla, které zabilo stíny v lidské mysli daleko účinněji než kůl, nabodávající upírovo srdce – a daleko čistěji.

Zlo stále pokračovalo, ale teď pokračovalo ve tvrdém, bezduchem světle zářivek na parkovišti, neonů, miliard stowattových žárovek. Generálové plánovali strategické letecké útoky pod září střídavého proudu, nepřipouštějícího fantazii, a to všechno se vymklo kontrole jako dětská motokára bez brzd, uhánějící z kopce: Plnil jsem rozkaz. Ano, to byla očividně pravda. Všichni jsme byli vojáci, kteří prostě dělali to, co měli na svých prováděcích rozkazech. Ale odkud se ty rozkazy vlastně braly? Odved'te mě k veliteli. Ale kde má kancelář? Jenom jsem plnil rozkaz. Lidé mě zvolili. Ale kdo zvolil lidi?

Cosi mu nad hlavou zapleskalo a Callahan vzhlédl, vytržený ze zmateného přemítání. Byl to pták? Netopýr? Zmizel. Na tom nezáleží.

Zaposlouchal se směrem k městu, ale nic neslyšel, jenom bzučení telefonních drátů.

Tu noc, kdy na tvé pole vstoupí kudzu, usneš jako mrtvý.

Kdo to napsal? Dickey?

Žádný zvuk; žádné světlo, jenom zářivka před kostelem, kde Fred Astaire nikdy netančil, a slabé mrkající žluté varovné světlo na křižovatce Brock Street a Jointner Avenue. Žádné dítě neplakalo.

Tu noc, kdy na tvé pole vstoupí kudzu, usneš jako –

Rozjaření se rozplynulo jako zlá ozvěna pýchy. Srdce mu sevřela hrůza. Nebyl to strach o život, čest nebo o to, že by hospodyně mohla přijít na jeho pijáctví. Byl to strach, o jakém se mu nikdy nezdálo, ani v těch nejmučivějších dnech dospívání.

Strach, který cítil, se týkal jeho nesmrtelné duše.

TŘETÍ ČÁST

OPUŠTĚNÉ MĚSTEČKO

*Slyšel jsem hlas z hlubiny rvát:
pojď se mnou, bejby, navěky spát.
STARÝ ROCK'N'ROLL*

*A poutníci teď v údolí
za rudě ozářeným oknem zří
obří stíny. Divně tancují
na nelibou melodii;
a zatím jako rychlá přízračná řeka
bledým obdélníkem dveří
příšerný dav spěchá navždy ven
a směje se – ale už neusmívá.
EDGAR ALLAN POE Strašidelný palác*

*Říkám vám, ve městě není živé duše.
BOB DYLAN*

Kapitola čtrnáctá

Lot (IV)

1.

Z Farmářského kalendáře:

V neděli 5. října 1975 západ Slunce v 19:02 hod., v pondělí 6. října 1975 východ Slunce v 6:49 hod. Tma v Jerusalemě Lotu při rotaci Země třináct dnů po podzimní rovnodennosti trvala jedenáct hodin a čtyřicet sedm minut. Měsíc byl v novu. Veršík pro tento den v Kalendáři hlásal: „Když sluníčka ubylo, nejvyšší čas, aby ve stodole přibylo.“

Z hlášení meteorologické stanice v Portlandu:

Nejvyšší noční teplota 16°C, hlášena v 19:05. Nejnižší noční teplota 8°C, hlášena v 4:06. Místy oblačnost, nulové srážky. Severozápadní vítr o rychlosti pět až deset mil za hodinu.

Z knihy hlášení okresní policie v Cumberlandu:

Nic.

2.

Ráno šestého října nikdo neprohlásil Jerusalem's Lot za mrtvý; nikdo to nevěděl. Stejně jako mrtvolky z předchozích dní si i město uchovalo živý vzhled.

Ruthie Crockettová, která celý víkend ležela bledá a nemocná v posteli, v pondělí ráno zmizela. Její zmizení nikdo neohlásil. Matka totiž ležela ve sklepě za policemi se zavařeninami, nepromokavou celtu přetaženou přes sebe, a Larry Crockett, který se probudil hodně pozdě, prostě předpokládal, že se dcera sama vypravila do školy. Rozhodl se, že ten den do kanceláře nepůjde. Cítil se slabý, vyčerpaný, motala se mu hlava. Chřipka nebo co. Světlo ho bodalo do očí. Vstal a stáhl závěsy, vyjekl, když mu sluneční paprsky dopadly přímo na paži. Až mu bude líp, nechá okno vyměnit. Kazové okenní sklo není žádná legrace. Jednoho slunečného dne byste mohli přijít domů a zjistit, že dům vám shořel do základů, a ti blbci v pojišťovně by to nazvali spontánní vzplanutí a nezaplatili by. Dost

času, až mu bude líp. Pomyslel na šálek kávy, ale udělalo se mu zle od žaludku. Marie zauvažoval, kdepak je asi manželka, a potom mu ten problém vyklouzl z mysli. Vrátil se do postele, ohmatal si zvláštní ranku po holení pod bradou, přetáhl si pokrývku přes sinalou tvář a zase usnul.

Jeho dcera zatím spala v emailové temnotě opuštěného mrazírenského vozu, hned vedle Duda Rogerse – v nočním světě, ve kterém začala nový život, v jehož přednostech mezi hromadami odpadků našla zalíbení.

Loretta Starcherová, městská knihovnice, také zmizela, i když v jejím osamělém staropanenském životě nebyl nikdo, kdo by to zaznamenal. Nyní sídlila v tmavém a zatuchlém třetím podlaží Veřejné knihovny v Jerusalem's Lotu. Třetí podlaží zůstávalo vždycky zamčené (měla jediný klíč, který neustále nosila na řetízku kolem krku), kromě chvíl, kdy ji některý speciální žadatel přesvědčil, že je dostatečně silný, inteligentní a bezúhonný, aby obdržel zvláštní povolení.

Nyní tam spočívala sama, první vydání zvláštního druhu, stejně svěží, jako když poprvé přišla na svět. Její vazba nebyla takřikajíc vůbec popraskaná.

Zmizení Virgila Rathbuna také prošlo bez povšimnutí. Franklin Boddin se probudil v devět hodin v jejich chatě, lhostejně si všiml, že Virgilův slavník je prázdný, pustil to z hlavy a začal se hrabat z postele a rozhlížet se po pivu. Padl zpátky, nohy měl jako z gumy a hlava se mu motala.

Kriste pane, pomyslel si a znovu začal dřímat. Co jsme to včera v noci vyváděli? Byli jsme někde na tahu?

A pod chatou, v chladivé dvacetileté vrstvě spadaného listí a nespočetných rezatých pivních plechovek, propadaných mezi rozviklanými prkny v podlaze předního pokoje, ležel Virgil a čekal, až přijde noc. V temné hmotě mozku se snad líhly vidiny silnější tekutiny, než je ta nejjemnější skotská, která hasí žízeň lépe než nejlepší víno.

Eva Millerová u snídaně postrádala Lišáka Craiga, ale příliš na to nemyslela. Měla plné ruce práce s tím, aby usměrnila ke sporáku a od sporáku proud nájemníků, kteří se sháněli po snídani a potom se

potáceli vstříc dalšímu pracovnímu týdnu. Potom sebou musela hodit, aby všechno uklidila a umyla talíře po tom zatraceném Groverovi Verrillovi a budižkničemovi Mickeymu Sylvesterovi, kteří neochvějně ignorovali nápis „Umývejte po sobě talíře, děkuji“, léta visící nad dřezem.

Ale když se do kuchyně opět vkradlo ticho a překotná práce se snídání vplynula do obvyklé rutiny, kterou je třeba udělat, znovu si na něj vzpomněla. V pondělí se na Railroad Street odvážely odpadky a Lišák vždycky odnášel velké zelené pytle smetí k chodníku, aby je Royal Snow na své rozpadající se dodávce odvezl. Dneska zůstávaly zelené pytle pořád vzadu na schodech.

Zašla k jeho pokoji a jemně zaklepala. „Ede?“

Žádná odpověď. Jindy by si byla pomyslíla něco o přílišném pití a prostě by odtáhla pytle sama, rty sevřenější než obvykle. Ale dnes ráno se v ní pohnula slabá nitka nepokoje, a tak otočila knoflíkem u dveří a strčila hlavu dovnitř. „Ede?“ zavolala tiše.

Pokoj byl prázdný. Okno u hlav postele bylo otevřené, záclony povívaly ven a zase dovnitř v poryvech mírného vánku. Postel byla rozházená, bez přemýšlení ji ustlala, ruce automaticky pracovaly. Když odstoupila, pod pravým sandálem cosi křuplo. Pohlédla dolů a uviděla na zemi Lišákovo zrcátko zasazené v rohovině, rozbité. Zvedla je a zamračeně je otáčela v rukou. Patřovalo jeho matce, a jednou odmítl nabídku starožitníka, aby je prodal za deset dolarů. A to se stalo už v době, kdy začal pít.

Z přístěnku na chodbě vzala lopatku na smetí a pomalu, zamyšleně sklo zametla. Věděla, že Lišák předchozí noc šel spát střízlivý a po deváté večer nemohl nikde pivo koupit, pokud si nezajel stopem k Dellovi nebo do Cumberlandu.

Vysypala zlomky rozbitého zrcadla do Lišákova koše, na kratičký okamžik zahlédla mnohonásobný obrázek sebe sama. Podívala se do odpadkového koše, ale neviděla v něm žádnou prázdnou láhev. Tajně pití navíc nebylo ve stylu Eda Craiga.

Nu, však se ukáže.

Ale když scházela dolů, stísněný pocit ji neopouštěl. Aniž si to vědomě přiznala, věděla, že její city vůči Lišákovi jsou poněkud hlubší než pouhý přátelský zájem.

„Paní?“

Vytrhla se z myšlenek a zahleděla se na cizince, který stál v kuchyni. Byl to neznámý malý chlapec, úpravně oblečený do manšestráků a čistého modrého trička. Vypadá, jako by spadl z kola. Připadal jí povědomý, ale nemohla ho přesně zařadit. Nejspíš patří do některé té nové rodiny na Jointner Avenue.

„Bydlí tady pan Mears?“

Eva se ho už chtěla zeptat, proč není ve škole, ale rozmyslela si to. Tvářil se velmi vážně, skoro chmurně. Pod očima měl modré kruhy.

„Spí.“

„Můžu počkat?“

Homer McCaslin odešel z Greenovy márnice rovnou k Nortonům na Brock Street. Když tam dojel, bylo jedenáct hodin. Paní Nortonová tonula v slzách a Bill Norton, i když vypadal poměrně klidný, kouřil jednu za druhou a obličej měl napjatý.

McCaslin souhlasil, že nechá rozhlásit dívčin popis. Ano, zavolá, jakmile se něco dozví. Ano, obvolá všechny nemocnice v okolí, to patřilo k běžnému postupu (stejně jako márnice). Osobně si myslel, že děvče nejspíš po nějaké hádce uteklo z domu. Matka přiznala, že se pohádaly a že dívka mluvila o tom, že se odstěhuje.

Přesto projel několik polních cest, jedním uchem poslouchal praskání statické elektřiny z rádia, připevněného pod přístrojovou deskou. Několik minut po půlnoci, když projížděl po Brooks Road k městu, zachytil reflektor, kterým obkroužil mírný svah silnice, cosi kovového – auto, zaparkované v lese.

Zastavil, couvl, vystoupil. Auto parkovalo kousek výš na staré nepoužívané dřevařské cestě. Chevy Vega, světle hnědá, dva roky stará. Vytáhl ze zadní kapsy těžký zápisník, nalistoval poslední rozhovor s Benem a Jimmym a posvítíl si na poznávací číslo, které mu řekla paní Nortonová. Souhlasilo. Auto té holky, fajn. Začínalo to vypadat vážně. Položil ruku na kapotu. Studená. Parkovala tu už dost dlouho.

„Šerife?“

Jasný, bezstarostný hlas, podobný cinkání zvonků. Proč mu ruka sklouzla k rukojeti pistole?

Otočil se a uviděl tu malou Nortonovou, vypadala neuvěřitelně hezky, a šla k němu ruku v ruce s nějakým cizincem – mladým mužem s černými vlasy, nemoderně sčesanými z čela. McCaslin mu posvítíl baterkou do obličeje a měl divný dojem, že světlo tvář prosvítilo, aniž ji sebeméně ozářilo. A i když se pohybovali, nezanechávali v měkké půdě stopy. Zachvátil ho strach a nervy se mu varovně napjaly, ruka sevřela revolver... a pak se uvolnila. Zhasl baterku a netečně čekal.

„Šerife,“ předla pomalým a laskajícím hlasem.

„To je dobře, že jste přišel,“ řekl cizinec.

Vrhli se na něj.

Teď jeho služební auto parkovalo daleko na rozježděné, zarostlé a nepoužívané Deep Cut Road; hustým porostem jalovce, kapradí a bezu sotva probleskovala jiskřička chrómu. McCaslin se choulil v kufru. Rádio ho v pravidelných intervalech bezvýsledně volalo.

Později toho rána Susan krátce navštívila svou matku, ale nenapáchala žádnou škodu; byla spokojená jako pijavice, která se dobře nacucala na pomalém plavci. Ale byla pozvána dovnitř, a tak bude moci vcházet a odcházet, jak jí bude libo. Večer dostane znovu hlad... jako každý večer.

Charles Griffen probudil manželku v pondělí ráno chvíli po páté, obličej protáhlý a rozrytý kyselými vzteklými vráskami. Venku bučely nepodojené krávy s plnými vemeny. Shrnul noční události do čtyř slov:

„Ti zatracení kluci utekli.“

Ale neutekli. Danny Glick našel Jacka Griffena a napásl se na něm, a Jack zašel do pokoje svého bratra Hala a konečně navěky skoncoval s jeho starostmi se školou, knihami a neústupným otcem. Teď oba leželi v obrovské hromadě sena, ve vlasech plevy, a sladká pylová zrnka tančila v jejich tmavých a klidných nozdrách. Přes obličej jim občas přeběhla myš.

Teď se krajem rozlilo světlo a všechno zlé usnulo. Chystal se krásný podzimní den, křehký, jasný a plný slunce. Město (aniž vědělo, že je mrtvé) se pustí do práce a nebude mít potuchy o tom, že už v noci pracovalo. Podle Farmářského kalendáře slunce v pondělí zapadlo přesně v 19:00.

Dny se krátily, blížil se den Všech svatých, po něm přijde zima.

3.

Když ve tři čtvrti na devět Ben sešel dolů, ozvala se Eva Millerová od dřezu: „Někdo na vás na verandě čeká.“

Přikývl a vyšel zadním vchodem, pořád v pantoflích, myslel, že uvidí Susan nebo šerifa McCaslina. Ale návštěvníkem byl chlapec jako za groš kudla, stál na horním schodě k verandě a díval se na město, které se v pondělním ránu pomalu probíralo k životu.

„Ahoj,“ řekl Ben a chlapec se rychle otočil.

Nedívali se na sebe nijak dlouho, ale Benovi připadalo, že se ta chvíle podivně protáhla a pronikl jím pocit neskutečna. Ten chlapec mu připomínal sebe sama, když byl malý, ale bylo v tom ještě cosi. Připadalo mu, že se mu na šíji usazuje tíha, jako by podivným způsobem vycítil, že jde o víc než náhodné setkání dvou životů. Připomnělo mu to den, kdy v parku potkal Susan, a jak jejich lehká, seznamovací konverzace podivně ztěžkla tušením budoucnosti.

Chlapec možná cítil něco podobného, protože oči se mu mírně rozšířily a ruka našla zábradlí verandy, jako by se chtěl oprít.

„Vy jste pan Mears,“ řekl chlapec, neptal se.

„Ano. Myslím, že jsi ve výhodě.“

„Jmenuju se Mark Petrie,“ řekl chlapec. „Nesu vám špatné zprávy.“

O tom nepochybuji, pomyslel si Ben stíněně a snažil se obrnit svou mysl proti všemu, co snad bude následovat – ale když to přišlo, bylo to naprosté, otřesné překvapení.

„Susan Nortonová patří k nim,“ oznámil chlapec. „Barlow ji v tom domě dostal. Ale já jsem zabil Strakera. Aspoň si to myslím.“

Ben se pokusil něco říct, ale nemohl. Hrdlo se mu stáhlo.

Chlapec pokývl, bez námahy převzal velení. „Třeba bychom se mohli projet vaším autem a popovídat si. Nechci, aby mě tu někdo zahlédl. Šel jsem za školu a s našima jsem si to rozházel už dost.“

Ben cosi řekl – nevěděl co. Po nehodě na motorce, při které zahynula Miranda, se sebral z dlažby otřesený, ale nezraněný (až na malý škrábanec na hřbetě levé ruky, na to se nesmí zapomenout, Purpurová srdce se dostávala za míň), a přicházel k němu řidič

nákladáku, ve světle pouliční lampy a reflektorů vozu vrhal dva stíny – byl to statný muž s prořídlymi vlasy a perem v náprsní kapse bílé košile, a na peru bylo zlatými písmeny napsáno „Frankova stěhovací spo“ a zbytek byl schovaný v kapse, ale Ben si důvtipně domyslel, že zbytek zní „lečnost“, to je elementární, drahý Watsone, elementární. Řidič stěhováku cosi Benovi řekl, nepamatuje si co, a pak vzal jemně Bena za paži a pokusil se ho odvést pryč. Uviděl, že u mohutných zadních kol stěhováku leží jeden Mirandin střevíc bez podpatku, vytrhl se řidiči a vydal se ke střevíci, řidič za ním udělal dva kroky a řekl Já bych to nedělal, kamaráde. A Ben se na něj tupě podíval, neměl přece žádné zranění, jen ten malý škrábanec na hřbetě levé ruky, chtěl řidiči říct, že před pěti minutami se nic nedělo, chtěl řidiči říct, že v nějakém paralelním světě s Mirandou zabočili doleva o ulici dřív a jedou vstříc úplně jiné budoucnosti. Shromazďovali se tam lidé, vycházeli z nálevny na jednom rohu a malého mléčného baru na druhém. A on tehdy začínal cítit to, co cítil teď: složitou a strašnou duševní a tělesnou reakci, kterou začíná pochopení; jedinou obdobou tohoto pocitu je znásilnění. Žaludek se propadne. Rty znečitliví. Na patře se tvoří řídká pěna. V uších zvoní. Kůže na varlatelych jako by se stáhla a zježila. Mysl se jaksi otočí, schovává tvář, jako by se odvracela před nesnesitelně jasným světlem. Podruhé setřásl ruce řidiče nákladáku, který to myslel dobře, a přešel ke střevíci. Zvedl ho. Obrátil ho. Strčil do něj ruku a uvnitř bylo ještě teplo po její noze. Podržel ho v ruce a popošel o dva kroky dál a uviděl pod předními koly nákladáku její rozhozené nohy, oblečené ve žlutých džínách, které si doma tak bezstarostně a rozesmátě natahovala. Bylo nemožné uvěřit, že dívka, která si oblékla ty kalhoty, je mrtvá, i když pochopení se už projevilo, v jeho bříše, ústech, koulích. Hlasitě zaúpěl, a právě v té chvíli bulvární fotograf zmáčkl spoušť a získal fotku pro noviny, které četla Mabel. Jeden střevíc zutý, druhý obutý. Lidi, kteří hleděli na její bosou nohu, jako by v životě nic takového neviděli. Odstoupil pár kroků, zlomil se v pase a –

„Dělá se mi zle,“ řekl.

„To nic.“

Ben zašel za svůj citroën a dávil, držel se přitom za kliku dvířek. Zavřel oči, cítil, jak ho zaplavuje tma, a v té tmě se objevila tvář Susan, usmívala se a dívala se na něj těma svýma sladkýma hlubokýma očima. Znovu oči otevřel. Napadlo ho, že ten kluk možná lže, nebo že to popletl, nebo že je naprostý cvok. Ale to pomýšlení v něm nevzbudilo žádnou naději. Kluk na to nevypadal. Otočil se, zahleděl chlapci do tváře a četl v ní jen účast – nic jiného.

„Tak jdem,“ zahučel.

Chlapec nasedl do auta a vyjeli. Eva Millerová se dívala kuchyňským oknem, jak odjíždějí, čelo zamračené. Dělo se cosi zlého. Cítila to, byla toho plná, stejně jako byla plná nejasného a zlověstného strachu toho dne, kdy jí zahynul manžel.

Vstala a vytočila číslo Loretty Starcherové. Telefon vyzváněl a vyzváněl, nikdo to nebral, až sluchátko odložila zase do vidlice. Kde by mohla být? Určitě ne v knihovně. V pondělí byla zavřená.

Sedla si, zamyšleně se dívala na telefon. Cítila, že ve vzduchu je nějaké hrozné neštěstí – možná něco tak strašného, jako byl požár v jedenapadesátém.

Nakonec znovu vzala sluchátko a zavolala Mabel Wertsově, která přetékala nejnovějšími drby a dychtila po dalších. Město takový víkend nepoznalo už spoustu let.

4.

Ben jezdil bez cíle sem a tam, zatímco mu Mark všechno vyprávěl. Vyprávěl dobře, začal nocí, kdy k jeho oknu přišel Danny Glick, a končil nočním návštěvníkem, který se u něj objevil dnes nad ránem.

„Víš určitě, že to byla Susan?“ zeptal se.

Mark Petrie přikývl.

Ben strhl vůz do prudké otočky a uháněl zpátky po Jointner Avenue.

„Kam jedete? Do –“

„Tam ne. Ještě ne.“

5.

„Počkat. Stůjte.“

Ben zastavil a oba vystoupili. Před chvilkou pomalu projížděli po Brooks Road, na úpatí Marstenova kopce. Tam na dřevařské cestě zahlédl Homer McCaslin Susaninu vegu. Oba postřehli odraz slunce na kovu. Společně šli po nepoužívané cestě, nemluvili. Na cestě byly vyježděné hluboké, prašné koleje, mezi nimi rostla vysoká tráva. Kdesi začířikal ptáček.

Brzy našli auto.

Ben zaváhal, pak se zarazil. Znovu pocítil, jak se mu zvedá žaludek. Na rukou mu vyvstal studený pot.

„Běž se podívat,“ řekl.

Mark došel k autu a nakoukl dovnitř okénkem u řidičova sedadla. „Jsou tam klíčky,“ zavolal.

Ben se vydal k autu, ale o cosi zakopl. Podíval se dolů a uviděl, že se v prachu válí revolver ráže osmatřicet. Zvedl ho a obracel v rukou. Velmi se podobal policejnímu revolveru.

„Čí je to pistole?“ zeptal se Mark, který se k němu vracel. V ruce měl Susaniny klíče.

„Nevím.“ Zkontroloval, jestli je pistole zajištěná, a strčil si ji do kapsy.

Mark mu podal klíče, Ben je vzal a přešel k autu, měl pocit, že se ocítl ve snu. Ruce se mu třásly, teprve na druhý pokus se mu podařilo zastrčit správný klíč do zámku u kufru. Otočil se a zvedl kapotu, nepřipouštěl si žádné myšlenky.

Společně se podívali dovnitř. V kufru byla uložena rezerva, hever a nic víc. Ben cítil, jak prudce oddechuje.

„A teď?“ zeptal se Mark.

Ben chvíli neodpovídal. Když měl pocit, že dokáže ovládat hlas, řekl: „Zajdeme za mým přítelem, Mattem Burkem, je teď v nemocnici. Bádá v knihách o upírech.“

Chlapec na něj hleděl stále stejně naléhavě. „Vy mi věříte?“

„Ano,“ řekl Ben a když slyšel, jak to slovo zaznělo, jako by tím bylo potvrzeno a získalo váhu. Nedalo se odvolat. „Ano, věřím ti.“

„Pan Burke je ze střední školy, ne? On o tom ví?“

„Ano. Ví to i jeho lékař.“

„Doktor Cody?“

„Ano.“

Oba se při hovoru dívali na auto, jako by bylo památkou na neznámou, temnou, vymizelou rasu, kterou našli v prosluněném lese západně od města. Otevřený kufr zel jako ústa, a když ho Ben přibouchl, duté zadunění kapoty mu zaznělo až v srdci.

„Až si s ním promluvíme,“ řekl, „půjdeme do Marstenova domu a dostaneme toho hajzla, který to všechno způsobil.“

Mark se nehýbal a díval se na něj. „Nemusí to být tak lehké, jak si myslíte. Ona tam bude taky. Ona je teď jeho.“

„Bude litovat, že kdy do 'salem's Lotu vstoupil,“ řekl potichu. „Jdeme.“

6.

V půl desáté dojeli do nemocnice, v Mattově pokoji byl Jimmy Cody. Podíval se na Bena, neusmál se, potom jeho oči zvědavě sklouzly na Marka Petrieho.

„Mám pro tebe špatné zprávy, Bene. Sue Nortonová zmizela.“

„Je z ní upír,“ odpověděl Ben mdle a Matt na posteli zamručel.

„Víš to jistě?“ zeptal se Jimmy zostra.

Ben píchl palcem k Markovi Petriemu a představil ho.

„Tady Marka v sobotu v noci navštívil Danny Glick. Zbytek vám poví sám.“

Mark jim vyprávěl všechno od začátku do konce, stejně jako před chvílí Benovi.

Když skončil, první promluvil Matt. „Bene, nemůžu ani vypovědět, jak je mi to líto.“

„Můžu ti něco dát, kdybys potřeboval,“ nabídl se Jimmy

„Já vím, jaký lék potřebuju, Jimmy. Chci ještě dneska vytáhnout proti tomu Barlowovi. Hned. Než se setmí.“

„Dobrá,“ souhlasil Jimmy. „Odvolal jsem všechny svoje pochůzky. A zavola jsem taky do kanceláře okresního šerifa. McCaslin je taky pryč.“

„Tím se možná vysvětluje tohle,“ řekl Ben, vytáhl z kapsy pistoli a položil ji Mattovi na stolek. Vyjímala se v nemocničním pokoji podivně a nepatřičně.

„Kdes to sebral?“ zeptal se Jimmy a vzal ji do ruky.

„Venku, u Susanina auta.“

„Tak to se můžu domyslet. McCaslin někdy potom, co od nás odešel, zajel k Nortonům. Dozvěděl se o Susan, řekli mu i rok výroby, typ a poznávací značku jejího auta. Projížděl po polních cestách, jen tak namátkou. A –“

V pokoji se rozhostilo ticho. Nikdo je netoužil zaplnit.

„U Foremana je pořád zavřeno,“ pokračoval Jimmy. „A spousta těch dědků, co se potloukají u Crossena, si stěžuje na skládku. Duda Rogerse už týden nikdo nezahlédl.“

Zachmuřeně se po sobě podívali.

„Včera večer jsem mluvil s otcem Callahanem,“ ozval se Matt. „Souhlasil, že se přidá, za předpokladu, že vy dva – včetně Marka, samozřejmě – se nejdřív zastavíte v tom novém krámě a promluvíte se Strakerem.“

„Myslím, že ten dneska nebude mluvit s nikým,“ řekl Mark klidně.

„Zjistil jste něco o nich?“ zeptal se Jimmy Matta. „Něco užitečného?“

„Myslím, že jsem něco dal dohromady. Straker je určitě jeho lidský hlídač a strážce... Sprátený člověk. Musel být ve městě dávno předtím, než se objevil Barlow. Bylo potřeba provést určité obřady na usmíření Temného otce. Dokonce i Barlow má svého pána, víte.“ Zamyšleně se na ně podíval. „Byl bych radši, kdyby nikdo nikdy nenašel ani stopu po Ralphiem Glickovi. Myslím, že posloužil Barlowovi jako vstupní lístek. Straker ho sebral a obětoval.“

„Hajzl,“ řekl Jimmy nepřítomně.

„A Danny Glick?“ zeptal se Ben.

„Tomu nejdřív pustil žilou Straker,“ odpověděl Matt. „Dárek od pána. První krev pro věrného sluhu. Později tu práci převzal sám Barlow. Ale Straker poskytl svému pánovi další službu, než Barlow vůbec přijel. Ví někdo z vás, co to bylo?“

Chvilku bylo ticho, a potom Mark řekl docela zřetelně: „Pes, kterého našel ten pán na hřbitovní bráně.“

„Cože?“ podivil se Jimmy. „Proč? Proč by to dělal?“

„Bílé oči,“ řekl Mark a pak se tázavě zadíval na Matta, který trochu překvapeně přikyvoval hlavou.

„Celou noc jsem se hrbil nad těmihle knihami a netušil jsem, že máme mezi sebou znalce.“ Chlapec se trochu začervenal. „Co říkal Mark, je naprosto přesné. Ve standardních pojednáních o folklóru a nadpřirozenu se píše, že jedním ze způsobů, jak zastrašit upíra, je namalovat bílé „andělské oči“ kolem očí černého psa. Winův Doc byl celý černý, až na dvě bílé skvrny. Win jim říkal světlomety – měl je přímo kolem očí. Nechával psa v noci volně běhat. Straker ho určitě zahlédl, zabil a pak pověsil na hřbitovní bránu.“

„A co Barlow?“ zeptal se Jimmy. „Jak ten se dostal do města?“

Matt pokrčil rameny. „To nemůžu nijak zjistit. Nejspíš bude stejně jako v legendách starý... velmi starý. Možná si tucetkrát změnil jméno, možná tisíckrát. Může pocházet odkudkoli, z různých časů, i když si myslím, že původem je asi Rumun nebo Maďar. Nezáleží na tom, jak se do města dostal... ale nepřekvapilo by mě, kdybych zjistil, že v tom má prsty Larry Crockett. Důležité je, že je zde.“

A teď, co musíte udělat: až půjdete, vezměte si kůl. A pistoli, pro případ, že Straker ještě žije. Revolver šerifa McCaslina bude stačit. Kolík musí proklát srdce, jinak upír znovu vstane. Jimmy, na tohle dohlédneš ty. Až do něho zatlučete kůl, musíte mu uříznout hlavu, do úst nacpat česnek, a otočit hlavu v rakvi tváří dolů. Ve všech upírských příbězích, hollywoodských i jiných, se probodnutý upír skoro okamžitě promění v prach. To se ve skutečnosti nemusí stát. Jestli k tomu nedojde, musíte rakev zatížit a hodit do tekoucí vody. Navrhoval bych řeku Royal. Máte nějaké otázky?“

Nikdo neměl.

„Dobrá. Každý musíte mít u sebe lahvičku se svčenu vodou a kousek hostie. A než půjdete, musíte se vyzpovídat otci Callahanovi.“

„Myslím, že nikdo z nás není katolík,“ řekl Ben.

„Já jsem,“ ozval se Jimmy. „Pasivní.“

„Na tom nezáleží, vyzpovídáte se a učiníte pokání. Potom budete čistí, omytí Kristovou krví, čistou, neposkvřněnou krví.“

„Dobře,“ souhlasil Ben.

„Bene, spal jsi se Susan? Odpusť mi, ale –“

„Ano,“ řekl.

„Potom kůly musíš zatloukat ty – nejdřív do Barlowa, potom do ni. V téhle skupince jsi jediný, kdo utrpěl osobní ztrátu. Budeš jednat jako její manžel. A nesmíš zaváhat. Osvobodíš ji.“

„Dobře,“ opakoval.

„A hlavně,“ přejel všechny zrakem, „nesmíte se mu dívat do očí! Jestli to uděláte, bude vás mít v hrsti a poštvé vás proti ostatním, i za cenu vašeho života. Vzpomeňte si na Floyda Tibbitse! Takže je nebezpečné mít u sebe zbraň, i když je to nutné. Jimmy, vezmeš si ji ty, a budeš se držet trochu vzadu. Až budeš muset prohlédnout Barlowa nebo Susan, dáš ji Markovi.“

„Rozumím,“ řekl Jimmy.

„Nezapomeňte koupit česnek. A růže, jestli to bude možné. Je to malé květinářství v Cumberlandu pořád otevřené, Jimmy?“

„Severská kráska? Myslím, že ano.“

„Každý bude mít bílou růži. Připevníte si ji do vlasů nebo ke krku. A znovu opakuji – nedívejte se mu do očí! Mohl bych vás tu zdržovat a říct vám ještě stovku dalších věcí, ale radši byste měli jít. Už je deset hodin, a otec Callahan by si to mohl rozmyslet. Přeju vám hodně štěstí a modlím se za vás. Modlení je pro starého agnostika, jako jsem já, opravdu zážitek. Ale už si nemyslím, že jsem takový agnostik jako dřív. Byl to Carlyle, kdo řekl, že když člověk ve svém srdci sesadí z trůnu Boha, potom jeho místo musí zaujmout Satan?“

Nikdo neodpověděl a Matt vzdychl. „Jimmy, chci se ti pořádně podívat na krk.“

Jimmy se přisunul k posteli a zvedl bradu. Vpichy byly zřetelně vidět, ale oba se zatáhly a zdálo se, že se hezky hojí.

„Bolí to? Pálí?“ ptal se Matt.

„Ne.“

„Měl jsi velké štěstí,“ řekl a zachmuřeně se na Jimmyho díval.

„Začínám si myslet, že jsem měl větší štěstí, než kdy docením.“

Matt si v posteli znovu lehl. Vypadal vyčerpaně, oči měl zapadlé.

„Vzal bych si pilulku, kterou Ben odmítl, kdybys byl tak hodný.“

„Řeknu sestře.“

„Až se pustíte do práce, já budu spát,“ řekl Matt. „Později přijde na řadu ještě jedna věc... nu, už toho bylo dost.“ Oči mu sklouzly k Markovi. „Včera jsi provedl pozoruhodnou věc, hochu. Bláznivou a riskantní, ale pozoruhodnou.“

„Ona za to zaplatila,“ zašeptal Mark a propletl si prsty rukou. Chvěly se.

„Ano, a možná budete muset zaplatit ještě víc. Každý z vás, možná všichni. Nepodceňujte ho! A teď, jestli vám to nebude vadit, jsem velmi unavený. Skoro celou noc jsem četl. Zavolejte mi okamžitě, jak bude práce hotova.“

Odešli. Na chodbě se Ben podíval na Jimmyho a řekl: „Nepřipomíná ti někoho?“

„Ano,“ řekl Jimmy. „Van Helsinga.“

7.

Ve čtvrt na jedenáct Eva Millerová sešla do sklepa pro dvě zavařovačky s kukuřicí, které chtěla vzít paní Nortonové, jež podle Mabel Wertsové ulehla. Eva strávila většinu září v kuchyni plné páry, lopotila se se zavařováním, čistila zeleninu a plnila jí sklenice, víčka domácí marmelády zalévala voskem. V čist'ounekém sklepě s hliněnou podlahou měla na policích úhledně naskládáno víc než dvě stě láhví – zavařování bylo jednou z jejích velkých radostí. Později, až podzim přejde v zimu a přiblíží se prázdniny, přidá ovocnou nádivku do pečiva.

Jakmile otevřela dveře do sklepa, udeřil ji do nosu puch.

„No, to mě podrž,“ zamumlala bez dechu a opatrně scházela dolů, jako by se nořila do špinavého rybníka. Sklep vybudoval sám její manžel, stěny obezdil kamenem, aby udržel chlad. Občas se širokými spárami dovnitř vplížila ondatra, svišť nebo norek a chcípl tam. K tomu nejspíš došlo i teď, i když měla dojem, že zápach nebyl nikdy tak silný.

Dostala se dolů a procházela kolem zdí, mžourala ve slabém světle dvou padesátiwattových žárovek. Měly by se nahradit pětasedmdesátkami, pomyslela si. Vzala zavařovačky, které vlastnoručně modrým inkoustem úhledně nadepsala KUKUŘICE

(nahoru do každé přidala proužek červené papriky), a pokračovala v obhlídce, dokonce se vmáčkla za mohutný kotel. Nic.

Vrátila se zpátky ke schodům, vedoucím nahoru do kuchyně, a zamračeně, s rukama v bok se rozhlížela. Prostorný sklep byl nyní mnohem upravenější, protože si přede dvěma lety najala dva chlapce od Larryho Crocketta, aby jí za domem postavili kůlnu na náradí. Stál tady kotel, který se díky změti potrubí, mířící všemi směry, podobal impresionistické sovětu bohyně Kálí; vnější okna, která bude muset nechat co nejdřív nasadit, když už přišel říjen a topení bylo tak drahé: kulečnickový stůl potažený plachtovinou, který patřil Ralphovi. Vždycky v květnu jí to nedalo a pečlivě ho vyluxovala, i když si na něm nikdo nezahrál od roku 1959, kdy Ralph zemřel. Nic víc tady už nebylo. Krabice časopisů, které sbírala pro cumberlandskou nemocnici, odhrnovač sněhu se zlomenou násadou, deska, na které ještě viselo Ralphovo náradí, kufr se starými záclonami, které už budou nejspíš plesnivé.

Ale zápach neřidl.

Upřela oči na malá dvířka, která vedla do sklípku na brambory, ale nechystala se tam vstoupit, dnes ne. Kromě toho byly stěny bramborového sklípku ze solidního betonu. Nějaké zvíře by se tam těžko dostalo. Ledaže –

„Ede?“ zavolala najednou, naprosto bezdůvodně. Bezbarvý zvuk vlastního hlasu jí polekal.

Zvolání odumřelo v kalně osvětleném sklepě. Proč to vlastně udělala? Pro Boha, co by tam dole Ed Craig dělal, i kdyby tam bylo místo? Pil? Nedokázala by si v té chvíli vzpomenout na bezútěšnější místo ve městě, kde by se dalo pít, než byl její sklep. Spíš sedí někde v lese s tím svým nanicovatým přítelem Virgem Rathbunem a prochlastává cizí výplatu.

Přesto ještě chvílku váhala, přejížděla pohledem sem a tam. Ten shnilý puch byl příšerný, prostě příšerný. Zadoufala, že nebude muset sklep dezinfikovat.

Naposledy pohlédla ke dvířkům do bramborového sklípku a vrátila se nahoru.

8.

Otec Callahan je vyslechl, všechny tři; ve chvíli, kdy ho přizvali na schůzku, bylo něco po půl dvanácté. Seděli v chladném a prostorném obývacím pokoji na faře a slunce proudilo dovnitř velkými okny v tak mohutných svazcích, že by se daly krájet. Callahan pozoroval zrnka prachu, jak zasněně tančí ve slunečních paprscích, a připomněl si jeden starý kreslený vtip, který kdesi zahlédl. Žena, vytírající podlahu, překvapeně hledí na zem; setřela si kus stínu. Měl trochu podobný pocit. Podruhé za čtyřiaadvacet hodin se setkal s čírou nemožností – jenomže nyní tu nemožnost potvrdil spisovatel, na první pohled rozumný chlapec, a lékař, kterého si ve městě vážili. Jenomže nemožnost zůstává nemožností. Nemůžete setřít vlastní stín. Mohlo by se jen zdát, že se to stalo.

„Dalo by se tomu všemu snáz uvěřit, kdybyste třeba dokázali zařídit pořádnou bouřku s výpadkem proudu,“ prohodil.

„Je to čistá pravda,“ řekl Jimmy. „Ujistiťuji vás.“ Ruka mu zabloudila ke krku.

Otec Callahan vstal a vytáhl cosi z Jimmyho černé kabely – dvě seříznuté baseballové pálky, na konci zašpičatělé. Obracel jednu v rukou a řekl: „Jen trpělivost, paní Smithová. Nebude to bolet ani trošku.“

Nikdo se nezasmál.

Callahan vrátil kolíky na místo, přešel k oknu a vyhlédl na Jointner Avenue. „Všichni jste velmi přesvědčiví,“ prohodil. „Myslím, že musím přidat jeden kamínek do mozaiky, který v této chvíli nemáte.“

Otočil se k nim zády.

„Ve výkladní skříni Barlowova a Strakerova obchodu s nábytkem je cedule,“ pokračoval. „Stojí na ní: 'Do odvolání zavřeno'. Bez odkladu jsem tam dnes ráno v devět zašel, abych obvinění pana Burkeho probral s tím tajemným panem Strakerem. Obchod je zamčený, vpředu i vzadu.“

„Musíte uznat, že to odpovídá tomu, co tvrdí Mark,“ poznamenal Ben.

„Snad. A možná je to jediná možnost. Dovolte mi, abych se znovu zeptal: víte určitě, že do toho musíte zatahovat katolickou církev?“

„Ano,“ odpověděl Ben. „Ale budeme pokračovat i bez ní, jestli to bude nutné. Když na to přijde, půjdu i sám.“

„To nebude třeba,“ řekl otec Callahan a vstal. „Pojďte za mnou do kostela, pánové, vyslechnu vaše zpovědi.“

9.

Ben si ve zšeřelé zatuchlé zpovědnici nemotorně klekl, mysl mu vířila, myšlenky se nesouvisle rozběhly. Probleskla jimi řada surrealistických obrazů: Susan v parku; paní Glicková, ustupující před křížkem narychlo udělaným ze stlačovačů jazyka, ústa otevřená jako zející rána; Floyd Tibbits, shrbený, vystupuje z auta, oblečený jako strašák do zelí, a vrhá se na něj; Mark Petrie, opírající se o okno Susanina auta. Poprvé a naposledy ho napadlo, že to všechno je možná jenom sen, a jeho unavená mysl k té myšlence dychtivě přilnula.

Zrak mu padl do rohu zpovědnice, cosi tam leželo, zvědavě to zvedl. Byla to prázdná krabička od mátových bonbonů, asi vypadla z kapsy nějakého chlapce. Dotek reality, který nebylo možno popřít. Jeho prsty cítily skutečnou, hmatatelnou lepenku. Ta noční měra byla skutečnost.

Otevřelo se malé výsuvné okénko. Podíval se na ně, ale nic v něm neviděl. V otvoru byla hustá síť.

„Co mám dělat?“ zeptal se síťky.

„Řekněte 'Odpusť mi, otče, neboť jsem zhřešil.'“

„Odpusť mi, otče, neboť jsem zhřešil,“ opakoval Ben, jeho hlas se v tom uzavřeném prostoru podivně a silně ozýval.

„Teď mi řekněte všechny své hříchy.“

„Všechny?“ ulekl se Ben.

„Snažte se uvádět příklady,“ řekl Callahan suše. „Vím, že do tmy musíme stihnout spoustu věcí.“

Ben usilovně přemýšlel, snažil se mít před očima deset přikázání jako určité vodítko, a začal. Čím dále postupoval, nebylo to o nic snazší. Neměl žádný pocit katarze – jenom neurčitěho zmatku z toho,

že svěřuje jakémusi cizinci největší tajemství svého života. Přesto chápal, že se tento obřad může stát nezbytností: je to stejné hořké nutkání jako masážní alpa pro chronického pijáka nebo obrázky za uvolněným prknem v koupelně pro chlapce v pubertě. Bylo v tom cosi středověkého, cosi prokletého – rituální zvracení. Přistihl se, že si vzpomíná na scénu z Bergmanova filmu Sedmá pečeť, kde zástup otrhaných kajícníků prochází městem postiženým černým morem. Kajícníci se mrskali březovými větvemi, až krváceli. Odporná představa, že by se měl takhle odhalovat (a přitom by si zvráceně nedovolil lhát, i když to docela přesvědčivě dovedl), potvrdila s konečnou platností, kam tento den směřuje, a v duchu skoro viděl slovo „upír“ napsané na černé tabuli mozku, nikoli strašidelným písmem filmového plakátu, ale malými, střízlivými písmeny, podobnými dřevořezbě nebo rytině. Cítil se bezmocný, lapený neznámým obřadem, zbavený spojení s dobou, do které patřil. Zpovědnice mohla být třeba přímým výtahem do dnů, kdy se všeobecně vědělo,

Že součástí okolní temnoty jsou vlkodlaci, inkubové a čarodějnice a církev je jediným majákem. Poprvé v životě pocítil pomalý, hrozivý tep a vzdouvání věků a uviděl svůj život jako kalnou, rozehvělou jiskřičku ve stavbě, která, pokud by byla vidět zřetelně a celá, by mohla přivést všechny lidi k šílenství. Matt jim nepovídal o koncepci otce Callahana, který církev pojímá jako Moc, ale Ben by tomu nyní porozuměl. Cítil Moc v téhle páchnoucí bedně, jak ho drtí, nahého a nicotného. Cítil to tak, jak to nemohl cítit žádný katolík, vychovávaný ke zpovědi od nejranejšího dětství.

Když vystoupil, vděčně na tváři pocítil čerstvý vzduch z otevřených dveří. Dlaní si přešel zátylek, zvlhlý potem.

Callahan také vystoupil. „Ještě jsme neskončili,“ řekl.

Ben se beze slova vrátil, ale nepoklekl. Callahan mu udělil rozhřešení – desetkrát Otčenáš a desetkrát Zdravas.

„Ten neumím,“ bránil se Ben.

„Dám vám kartičku, na které to bude napsané,“ řekl hlas na druhé straně sítě. „Můžete si je přeříkávat pro sebe, až pojedeme do Cumberlandu.“

Ben na okamžik zaváhal. „Matt měl pravdu, víte. Když říkal, že to bude těžší, než si myslíme. Než bude po všem, budeme potit krev.“

„Ano?“ opáčil Callahan – zdvořile, nebo pochybovačně? Ben nevěděl. Podíval se dolů a uviděl, že pořád ještě drží tu krabičku od bonbonů. Zmačkal ji do beztvaré koule, jak křečovitě svíral pravou dlaň.

10.

Bylo už k jedné, když všichni nastoupili do velkého buicka Jimmyho Codyho a vyrazili. Nikdo nemluvil. Otec Donald Callahan měl na sobě rochetku a bílou štolu lemovanou purpurem. Každému dal malou lahvičku vody z křtitelnice a každého požehnal znamením kříže. Na klíně držel malé stříbrné ciborium s několika hostiemi.

Nejdřív se zastavili v Jimmyho cumberlandské ordinaci, Jimmy nechal motor běžet a zašel dovnitř. Když se objevil, měl na sobě volné sportovní sako, které tajilo McCaslinův revolver, a v pravé ruce nesl obyčejné kladivo pro kutily.

Ben se na ně fascinovaně podíval a koutkem oka viděl, že Mark a Callahan hledí stejně vyjeveně. Kladivo mělo ocelově modré ostří a děrované gumové topůrko.

„Ošklivé, že?“ poznamenal Jimmy.

Bena napadlo, že by to kladivo měl použít na Susan, aby jí mohl vrazit kolík mezi prsa, a pocítil, jak se mu pomalu obrací žaludek, jako letadlo předvádějící salto.

„Ano,“ řekl a olízl si rty. „Je ošklivé, jen co je pravda.“

Zajeli ke cumberlandskému nákupnímu středisku. Ben a Jimmy šli do samoobsluhy a vzali všechny česnek, který byl vystavený na pultě se zeleninou – dvanáct krabic bělošedých paliček. Dívka u pokladny zvedla obočí a řekla: „Štěstí, že s váma dneska večer nejedu na projížďku, kluci.“

Když vycházeli ven, napadlo Bena: „Zajímalo by mě, na jakém principu proti nim česnek funguje? Je o tom něco v Bibli, nebo nějaká starověká kletba, nebo –“

„Řekl bych, že je to nějaká alergie,“ ozval se Jimmy.

„Alergie?“

Callahan zaslechl poslední slovo a požádal, aby mu všechno zopakovali, když vyráželi ke květinářství Severská kráska.

„Ach ano, souhlasím s doktorem Codym,“ řekl. „Pravděpodobně se jedná o alergii... pokud vůbec působí jako zapuzující prostředek. Pamatujte, že to ještě není prokázáno.“

„To je na kněze zvláštní myšlenka,“ prohodil Mark.

„Proč? Pokud musím přijmout existenci upírů (a zdá se, že musím, aspoň prozatím), musím je přijmout jako stvoření, která nejsou vázána přírodními zákony? Některými určitě ne. Lidové pověsti tvrdí, že se nedají vidět v zrcadle, že se můžou proměňovat v netopýry, vlky nebo ptáky – takzvané psychopompy že můžou ztenčit svá těla a proklouznout nejmenšími škvírami. Ještě víme, že mají zrak, sluch, řeč... a velmi pravděpodobně chuť. Možná také znají starosti, bolest –“

„A lásku?“ zeptal se Ben a díval se přímo před sebe.

„Ne,“ odpověděl Jimmy. „Řekl bych, že láska k nim nepatří.“ Zajel na malé parkoviště vedle květinářství ve tvaru L s připojeným skleníkem.

Když vešli, nade dveřmi zacinkal zvonek a pohltila je těžká květinová vůně. Benovi se z toho hustého, sytého smíšeného aroma dělalo zle, připomnělo mu pohřební ústavy.

„Vítejte.“

Přicházel k nim vysoký chlapík v plátěné zástěře, v jedné ruce květináč zamazaný od země.

Ben sotva začal vysvětlovat, co chtějí, když muž v zástěře potřásl hlavou a skočil mu do řeči.

„Je mi líto, ale jdete pozdě. Minulý pátek sem přišel nějaký pán a koupil všechny růže, které jsem měl na skladě – červené, bílé i žluté. Další budu mít nejdřív ve středu. Kdybyste si chtěli objednat –“

„Jak ten muž vypadal?“

„Velmi zvláštně,“ řekl majitel krámku a odkládal květináč. „Vysoký, úplně plešatý. Pronikavé oči. Kouřil cizí cigarety, podle vůně. Musel květiny odnést natříkrát, pokaždé šel s plnou náručí. Nakládal je dozadu do nějakého hodně starého auta, myslím, že to byla dodgeska –“

„Packard,“ řekl Ben. „Černý packard.“

„Takže ho znáte.“

„Svým způsobem.“

„Platil hotově. Velmi neobvyklé, vzhledem k výšce účtu. Ale možná, že kdybyste se s ním spojili, prodal by vám –“

„Možná,“ odpověděl Ben.

V autě to znovu probírali.

„Ve Falmouthu je obchod –“ začal otec Callahan pochybovačně.

„Ne!“ přerušil ho Ben. „Ne!“ Hlas se mu chvěl na pokraji hysterie, takže se po něm všichni ohlédli. „A až se dostaneme do Falmouthu a zjistíme, že Straker tam byl taky? Co pak? Portland? Kittery? Boston? Copak si neuvědomujete, co se děje? Předvídal to! Vodí nás za nos!“

„Bene, buď rozumný,“ napomenul ho Jimmy. „Nemyslíš, že bychom měli aspoň –“

„Nepamatujete si, co říkal Matt? 'Nesmíte propadnout dojmu, že když nemůže vstát za denního světla, nemůže vám ublížit.' Podívej se na hodinky, Jimmy.“

Jimmy poslechl. „Čtvrt na tři,“ řekl pomalu a podíval se na nebe, jako by zpochybňoval pravdu, kterou hlásal ciferník Ale bylo to tak; stíny už mířily jinam.

„Předběhl nás,“ pokračoval Ben. „Na každou míli má náskok čtyři kroky. Opravdu jsme si mysleli – mohli jsme si myslet – že by nás on blazeované nebral na vědomí? Že nevyužil veškeré možnosti, jak všechno zjistit a klást nám překážky? Musíme jet hned, než promrháme zbytek dne hádkou, kolik andělů může tančit na hlavičce špendlíku.“

„Má pravdu,“ řekl Callahan klidně. „Myslím, že bychom měli přestat mluvit a pustit se do toho.“

„Tak jed'te,“ naléhal Mark.

Jimmy rychle vyrazil z parkoviště u květinářství, až pneumatiky na dlažbě zakvílely. Majitel se za nimi díval, protože v autě s lékařským emblémem na sebe křičeli jako naprostí šílenci tři dospělí muži, z toho jeden kněz, a malý chlapec.

11.

Cody přijížděl k Marstenovu domu od Brooks Road, ze slepé strany městyse, a Donald Callahan, který dům z takového úhlu ještě neviděl, si pomyslel: No tohle, skutečně se tyčí nad městem. Divné, že jsem si toho dřív nevšiml. Má skvělou pozici, je posazený na kopci vysoko nad křižovatkou Jointner Avenue a Brock Street. Perfektní úhel náměru a téměř třistašedesátistupňový rozhled na městys. Bylo to mohutné a rozlehlé stavení, a díky zavřeným okenicím příchozím připadalo, že nabylo skličujících, přemrštěných rozměrů; proměnilo se v monolitní sarkofág, memento zhouby.

Zde došlo k vraždě i sebevraždě, což znamenalo, že dům stál na hříšné půdě.

Otevřel ústa, aby to řekl nahlas, ale pak si to rozmyslel.

Cody zabočil na Brooks Road a dům na chvíli zmizel za stromy. Jakmile prořídly, Cody odbočil na příjezdovou cestu. Před garáží parkoval packard; Jimmy vypnul motor a vytáhl McCaslinův revolver.

Callahan pocítil, že se ho zdejší atmosféra okamžitě zmocnila. Vytáhl z kapsy krucifix – patřil matce – a pověsil si ho kolem krku, kde už měl pověšený svůj vlastní křížek. V podzimních obnažených stromech nezpíval žádný pták. Vysoká, zvadlá tráva vypadala ještě sušší a dehydrovanější, než by příslušelo na tuto roční dobu; i půda vypadala zešedle a vyčerpaně.

Schody na verandu byly prapodivně zvlněné a na jednom sloupku verandy, odkud někdo nedávno odstranil nápis zakazující vstup, se skvěla jasnější barevná skvrna. Pod starou zrezivělou petlicí na dveřích se mosazně blýskal nový visací zámek.

„Možná oknem, jako Mark –“ začal Jimmy váhavě.

„Ne,“ přerušil ho Ben. „Přímo hlavním vchodem. Jestli budeme muset, vyrazíme dveře.“

„Myslím, že to nebude nutné,“ řekl Callahan úplně změněným hlasem. Jakmile vystoupili, vedl je vpřed, aniž se zastavil a zamyslel se.

Když se přibližoval ke dveřím, měl pocit, že se ho zmocňuje horlivost – ta stará horlivost, o které si byl jist, že navždy zmizela. Zdálo se, že dům se nad nimi sklání a vydechuje zlo z prasklin v

nátěru. Přesto nezaváhal. Veškeré otálení zmizelo. V posledních okamžicích ostatní ani tak nevedl, jako byl sám puzen.

„Ve jménu Boha otce!“ zvolal a jeho hlas získal drsný, rozkazovačný tón, který všechny přiměl, aby se stáhli kolem něj. „Přikazuji zlu, aby odešlo z tohoto domu! Démoni, odstupte!“ A aniž si uvědomil, co dělá, udeřil do dveří křížem, který držel v ruce.

Zablesklo se – později se všichni shodli, že to tak skutečně bylo – ucítili pronikavý závan ozonu, a cosi zapraskalo, jako by sama dřevěná prkna vykřikla. Půlkulatý světlík nade dveřmi vybuchl a vyletěl ven, a zároveň velké arkýřové okno, které vedlo na dvorek, vyplivlo sklo. Jimmy vykřikl. U nohou, na dřevěné dlážce, jim zůstal ležet nový visací zámek, spečený do beztvaré hroudy. Mark se shýbl, aby ho sebral, a vyjekl.

„Pálí,“ oznámil.

Callahan odstoupil ode dveří, celý se třásl. Podíval se na kříž v ruce. „Tohle je nejúžasnější věc, která se mi kdy v životě přihodila,“ řekl. Vzhlédl k nebi, jako by pátral po tváři samotného Boha, ale nebe zůstalo netečné.

Ben strčil do dveří a ty se lehce otevřely. Ale počkal, až vejde Callahan. V chodbě se Callahan podíval na Marka.

„Do sklepa,“ řekl Mark. „Dostanete se tam přes kuchyň. Straker je nahoře. Ale –“ Odmlčel se, mračil se. „Něco je jinak. Nevím co. Něco je trochu jinak.“

Nejdřív šli nahoru, a i když Ben nebyl v čele, pocítil husí kůži dávného strachu, když se přibližovali ke dveřím na konci chodby. Tedy skoro měsíc poté, co se vrátil do 'salem's Lotu, měl podruhé v životě nahlédnout do onoho pokoje. Když Callahan rozrazil dveře, podíval se Ben rychle nahoru... a z hrdla a úst se mu vydral výkřik, ještě než ho stačil zadržet. Pronikavý, zženštilý, hysterický výkřik.

Ale na stropním trámu nevisel Hubert Marsten, ani jeho duch.

Byl to Straker, a byl pověšený hlavou dolů jako prase na jatkách, krk rozsápaný. Hleděl na ně skelnýma očima, hleděl skrz ně, za ně.

Byl mramorově bílý, protože v něm nezbyla ani kapka krve.

12.

„Pane Bože,“ vydechl otec Callahan. „Pane Bože.“

Pomalou vstupovali do místnosti, Callahan a Cody napřed, Ben a Mark za nimi, přimáčknutí k sobě.

Straker měl spoutané nohy; potom ho někdo vytáhl nahoru a přivázal. Bena kdesi v hloubi mozku napadlo, že to musel být muž s obrovskou silou, aby mrtvého Strakera vytáhl tak vysoko, že se visící ruce ani nedotýkaly podlahy.

Jimmy se vnitřní stranou zápěstí dotkl mrtvého čela, potom v ruce podržel jednu bezvládnou ruku. „Je mrtvý možná osmnáct hodin,“ řekl. Otrásl se a ruku pustil. „Pane Bože, takhle příšerně... to mi nejde na rozum. Proč – kdo –“

„Udělal to Barlow,“ pronesl Mark. Díval se na Strakerovu mrtvolu, pohled mu nezakolísal.

„A pořádně se Strakerem zatočil,“ řekl Jimmy. „Žádný věčný život ho nečeká. Ale proč takhle? Proč ho věšel hlavou dolů?“

„Je to starý makedonský zvyk,“ vysvětlil otec Callahan, „věšet těla nepřátel nebo zrádců obráceně, takže hlava míří k zemi a ne k nebesům. Takhle byl ukřižován svatý Pavel, na kříži ve tvaru X, se zlomenýma nohama.“

Teď promluvil Ben, a hlas, který se mu dral z krku, zněl staře a zastřeně. „Zase nás přečhytračil. Zná stovku triků. Pojd'me.“

Vyšli za ním zpátky do chodby, pak po schodech dolů a do kuchyně. Jakmile se tam ocitli, Ben dal znovu přednost otci Callahanovi. Chvilku se na sebe jen dívali, potom pohlédli na dveře, za nimiž vedla cesta dolů, a Ben si vzpomněl, jak se před pětadvaceti lety vydal jinou cestou nahoru a ocitl se tváří v tvář čemusi nevysvětlitelnému.

13.

Když kněz otevřel dveře, Mark cítil, že mu na nozdry znovu útočí ten nezaměnitelný, hnilobný pach – ale přece jen byl jiný. Nebyl tak silný. Nebyl tak zkázonosný. Kněz scházel po schodech dolů. Přesto musel vynaložit veškerou vůli, aby otce Callahana do toho hromadného hrobu následoval.

Jimmy vytáhl z kabely baterku a rozsvítil ji. Paprsek osvětlil podlahu, přešel po zdi a vrátil se. Chvilí prodléval na dlouhé přepravní bedně a potom paprsek dopadl na stůl.

„Tam,“ řekl. „Podívejte se.“

Na stole ležela obálka, sytě žlutý pergamen ve špinavé tmě čistě zářil.

„Je to trik,“ řekl otec Callahan. „Radši se toho nedotýkejte.“

„Ne,“ ozval se Mark. Cítil úlevu a zároveň zklamání. „Není tady. Je pryč. Tohle je pro nás. Nejspíš se nám vysmívá.“

Ben přistoupil ke stolu a zvedl obálku. Dvakrát ji v rukou obrátil – Mark si v záři Jimmyho baterky všiml, že se mu chvějí prsty – a potom ji roztrhl.

Uvnitř byl jeden list, pergamenový jako obálka; všichni se shlukli kolem. Jimmy zamířil baterku na stránku, která byla hustě popsaná elegantním, pavoučím rukopisem. Společně četli, Mark trochu pomaleji než ostatní.

4. října

Moji drazí mladí přátelé,

jak je od vás milé, že jste se zde zastavili!

Nikdy se nevyhýbám společnosti; je to jedna z mých velkých radostí v dlouhém a často osamělém životě. Kdybyste přišli večer, s největší radostí bych vás přivítal osobně. Avšak předpokládal jsem, že možná dáte přednost návštěvě za denního světla, a proto jsem se radši vzdálil.

Zanechal jsem vám malou zástavu na důkaz své náklonnosti; někdo velmi blízký a drahý jednomu z vás nyní obývá místo, kde jsem trávil své dny, dokud jsem se nerozhodl, že by pro mě mohlo být vhodnější jiné ubytování. Je velmi krásná, pane Mearsi – velmi zubatá, pokud si mohu dovolit takový bonmot. Už ji nepotřebuji, a tak jsem vám ji přenechal – jak tomu říkáte? – jako zahřívací kolo. Jako předkrm, je-li vám libo. Podíváme se, jak si pochutnáte na předkrmu před hlavním chodem, na který se chystáte, ano?

Mistře Petrie, oloupil jste mě o nejvěrnějšího a nejschopnějšího sluhu, jakého jsem poznal. Nepřímo jste mě donutil, abych se podílel na jeho zničení; způsobil jste, že mě zradily mé vlastní chutě. Nepochybně jste ho obelstil. Budu se těšit na setkání s vámi. Myslím, že první přijdou na řadu vaši rodiče. Dnes večer... nebo zítra večer...

nebo jindy. A pak vy. Ale vy do mé církve vstoupíte jako choralista castratum.

A otec Callahan – přesvědčili vás, abyste přišel? To jsem si myslel. Od chvíle, kdy jsem přijel do Jerusalem's Lotu, jsem vás zpozvdálí pozoroval... podobně jako dobrý šachista studuje hru svého protivníka, říkám to správně? Avšak katolická církev není mým nejstarším protivníkem! Já jsem byl stár, když ona byla mladá, když se její členové skrývali v římských katakombách a malovali si na hrudníky ryby, aby se vzájemně poznali. Byl jsem už silný, když tenhle klub samolibých pojídačů chleba a pijanů vína, kteří uctívají spasitele ovcí, byl ještě slabý. Mé obřady už byly staré, když obřady vaší církve nebyly ani vytvořeny. Přesto vás nepodceňuji. Dobře se vyznám v cestách dobra, stejně jako zla. Nejsem unaven.

A překonám vás. Jak? řeknete. Copak Callahan nenese symbol Bílé? Copak Callahan nemůže chodit ve dne jako v noci? Copak neexistují kouzla a lektvary, křesťanské i pohanské, o kterých mě a mé souvěrce informoval můj dobrý přítel Matthew Burke? Ano, ano a ještě jednou ano. Ale já jsem žil déle než vy. Jsem lstivý. Nejsem jen had, jsem otec všech hadů.

Přesto, řeknete, to nestačí. A skutečně. Nakonec se, „otče“ Callahane, zničíte sám. Vaše víra v Bílou je slabá a nepevná. Vaše řeči o lásce jsou jen domněnky. Jenom když mluvíte o láhvi, pak jste odborník.

Moji drazí, dobří přátelé – pane Mearsi; pane Cody; mistře Petrie; otče Callahane – ať je vám zde příjemně, chovejte se jako doma. Médoc je výtečný, obstaral ho, zvláště pro mě, předchozí majitel domu, jehož osobní společnosti jsem nezakusil. Pokud budete mít chuť na doušek vína, až dokončíte svou práci, buďte laskavě mými hosty. Setkáme se znovu, a pak každému z vás budu tlumočit svá blahopřání poněkud osobnějším způsobem.

Do té doby, adieu.

BARLOW

Roztřesený Ben nechal dopis padnout na stůl. Podíval se na ostatní. Mark svíral pěsti, ústa strnule zkřivená jako někdo, kdo kouzlil do čehosi shnilého; Jimmyho zvláštní, chlapecký obličej byl

svrašťelý a bledý; otci Donaldu Callahanovi svítily oči, ústa měl stažená do rozechvělého oblouku.

Jeden po druhém k němu vzhledli.

„Jdeme,“ řekl.

Společně zašli za roh.

14.

Parkins Gillespie stál na schodech u cihlové radnice, u očí silný dalekohled Zeiss; v autě městské policie zrovna přijel Nolly Gardener, vystoupil tak, že zároveň uvolnil pás a zvedl se ze sedadla.

„Co je, Parku?“ zeptal se už na schodech.

Parkins mu beze slova podal dalekohled a mozolnatým palcem píchl směrem k Marstenovu domu.

Nolly se podíval. Viděl toho starého packarda a před ním nového hnědého buicka. Dosah dalekohledu nebyl takový, aby se dalo rozeznat číslo. Spustil dalekohled dolů. „To je auto doktora Codyho, ne?“

„Jo, myslím, že je.“ Parkins si vložil mezi rty pallmallku a o cihlovou stěnu za sebou škrtl zápalkou.

„Nikdy jsem si nevšiml, že by tam stálo jiný auto než ten packard.“

„Jo, správně,“ řekl Parkins zamyšleně.

„Myslíš, že bychom tam měli zajít a omrknout to?“ Nolly to pronesl s pozoruhodným nedostatkem obvyklého nadšení. Už pět let byl mužem zákona a pořád byl svým postavením uchvácen.

„Ne,“ řekl Parkins, „myslím, že to necháme být.“ Vytáhl z vesty hodinky a odklopil stříbrné víčko jako železničář, kontrolující průjezd rychlíku. Přesně 15:41. Porovnal hodinky s hodinami na radnici a pak je zastrčil zpátky na své místo.

„Jak to vůbec dopadlo s Floydem Tibbitsem a tím malým McDougalem?“ zeptal se Nolly.

„Nevím.“

„Aha,“ řekl Nolly rozpačitě. Parkins byl vždycky skoupý na slovo, ale takovýhle ještě nebyl. Znovu se podíval dalekohledem: žádná změna.

„Ve městě je dneska nějaký klid,“ zkusel to Nolly.

„Jo,“ řekl Parkins. Podíval se vybledlýma modrýma očima po Jointner Avenue a přes park. Ulice i park byly pusté. Skoro celý den byly pusté. Kolem válečného pomníku nápadně ubylo matek s kočárky a batolaty.

„Dějou se divný věci,“ odvážil se říct Nolly.

„Jo,“ odpověděl Parkins zahloubaně.

V posledním zoufalém pokusu Nolly sáhl po konverzačním námětu, kterého se Parkins vždycky spolehlivě chopil: počasí. „Mračí se,“ řekl. „Do večera bude pršet.“

Parkins se zahleděl do nebe. Přímo nad hlavou jim pluly beránky a na jihozápadě se sbírala hradba mračen. „Jo,“ zahučel a odhodil nedopalek.

„Parkuje ti dobře?“

Parkins Gillespie o tom zauvažoval.

„Ne,“ odpověděl.

„No tak co se sakra děje?“

„Myslím,“ řekl Gillespie, „že jsem posranej strachy.“

„Co?“ nechápal Nolly. „Z čeho?“

„Nevím,“ řekl Parkins a vzal si od Nollyho dalekohled. Znovu začal zkoumat Marstenův dům a Nolly, který pozbyl řeči, zůstal stát vedle něj.

15.

Za stolem, na kterém byl nachystaný dopis, se sklep zatačel do L, a teď se ocitli v místech, která kdysi byla vinným sklepem. Hubert Marsten musel být opravdu pašerák, pomyslel si Ben. Byly tu malé a střední soudky, pokryté prachem a pavučinami. U jedné stěny byla jesličková police na víno a z některých kosoúhlých přihrádek stále vyčnívaly starobylé láhve. Některé už zkvasily a vytekly a tam, kde kdysi čekalo na znalcovu patro jiskřivé burgundské, si pavouk utkal svůj domov. Zbytek se nepochybně změnil v ocet; jeho ostrý pach se vznášel ve vzduchu, smíšený s pachem pomalu postupující zkázy.

„Ne,“ pronesl Ben klidně, jako když člověk konstatuje fakt. „Nemůžu.“

„Musíte,“ řekl otec Callahan. „Neříkám vám, že to nebude těžké ani zlé. Jenom, že musíte.“

„Nemůžu!“ vykřikl Ben a tentokrát se to slovo rozlehlo po celém sklepe.

Uprostřed na vyvýšeném stupínku, osvětleném Jimmyho baterkou, nehybně ležela Susan Nortonová. Od ramenou po paty byla zahalená prostým lněným šatem, a když ji objevili, nikdo z nich nemohl promluvit. Údivem polkli slova.

Zaživa byla hezkým, milým děvčetem, které někde cestou minulo odbočku směřující ke kráse (možná jen o pár palců); ne že by v jejich rysech byl nějaký nedostatek, ale – dost možná – to bylo tím, že měla život tak klidný a nerušený. Ale nyní krásy dosáhla.

Temné krásy.

Smrt jí své znamení nevtiskla. Obličej měl živou barvu a rty, prosté jakéhokoli líčení, byly tmavě a zářivě rudé. Čelo bylo bledé, ale bez kazu, pleť smetanová. Oči měla zavřené, tmavé řasy hladivě spočívaly na lících. Jednu ruku měla stočenou k boku, druhá lehce spočívala na břiše. Celkově však nečinila dojem andělské líbeznosti, ale studené, netečné krásy. Cosi v jejím obličejí – nebylo to zřetelné, jen lehce naznačené – Jimmymu připomnělo mladé saigonské dívky, některým ještě nebylo třináct, které klečily před vojáky v uličkách za bary, nikoli poprvé ani posté. Ale zkázou těchto dívek nebylo zlo, ale jen znalost světa, kterou získaly příliš brzo. Proměna v obličejí Susan byla úplně jiná – jenomže nedokázal říct, jaká.

Callahan přistoupil blíž a přitiskl prsty na její pevné levé ňadro.

„Tady,“ řekl. „Srdce.“

„Ne,“ opakoval Ben. „Nemůžu.“

„Bud’te její mileneč,“ pokračoval otec Callahan tiše. „Nebo lépe, manžel. Neublížíte jí, Bene. Osvobodíte ji. Jediným zraněným budete vy.“

Ben se na něj tupě podíval. Mark vytáhl z Jimmyho černé kabely kolík a mlčky mu ho podal. Ben ho vzal do ruky, která se musela natáhnout jakoby přes celé míle.

Když na to nebudu myslet, potom možná –

Ale to přece nejde, nemyslet na to. A najednou se mu vybavila věta z Draculy, té úžasné pohádky, která ho už ani v nejmenším nebavila. Van Helsing říkal Arthurovi Holmwoodovi, který byl

postaven před stejně strašný úkol: Musíme přebrodit kalné vody, než se ocitneme v čirých.

Může některý z nich ještě někdy dosáhnout čirých vod?

„Odneste to!“ zaúpěl. „Nenuťte mě, abych to udělal –“

Zádná odpověď.

Cítil, jak mu na čele, lících, předloktí vyvstal studený, nezdravý pot. Připadalo mu, že kolík, který byl před čtyřmi hodinami obyčejnou baseballovou pálkou, najednou podivně ztěžkl, jako by se v něm soustředily neviditelné, ale titánské siločáry.

Zvedl kolík a přitiskl ho na její levé ňadro, těsně nad poslední zapnutý knoflík blůzy. Špička jí udělala v mase důlek, cítil, že mu koutek úst začíná škubat v neovladatelném tiku.

„Není mrtvá,“ řekl. Měl chraptivý a zastřený hlas. Tohle byla jeho poslední obranná linie.

„Ne,“ řekl Jimmy neúprosně. „Je Nemrtvá, Bene.“ Předvedl jim to; omotal jí kolem nehybné paže obinadlo měřiče krevního tlaku a napumpoval je. Stupnice ukazovala 00/00. Přiložil jí k hrudi stetoskop a každý z nich si poslechl ticho, které v ní vládlo.

Benovi se v druhé ruce cosi ocitlo – léta potom si nemohl vzpomenout, kdo mu je podal. Kladivo. Kutilské kladivo s gumovým děrovaným topůrkem. Ploska se ve světle baterky zaleskla.

„Udělejte to rychle,“ řekl Callahan, „a pak běžte ven na denní světlo. My to dokončíme.“

Musíme přebrodit kalné vody, než se ocitneme v čirých.

„Bože, odpusť mi,“ zašeptal Ben.

Pozvedl kladivo a udeřil.

Kladivo zcela dopadlo na vrchol kolíku a celou délkou javorového dřeva proběhl třaslavý záchvěv, který ho navždycky bude pronásledovat ve snech. Oči se jí rázem rozevřely, veliké a modré, jako by to způsobila síla úderu. Z místa, kam špička kůlu pronikla do těla, vyrazila krev jasným a překvapivě silným proudem, smáčela mu ruce, košili, tváře. V okamžiku se sklep zaplnil jejím horkým měďnatým zápachem.

Zmítala se na stole. Ruce jí vylétly a šíleně se třepotaly ve vzduchu jako ptáci. Chodidla vybubňovala nesmyslné, překotné sólo do dřevěné desky. Ústa se jí rozevřela, odhalila strašidelné vlčí

špičáky, a začala vyrazet výkřik za výkřikem jako pekelná trubka. Z koutků úst se vyvalila krev.

Kladivo se zvedalo a dopadalo: znovu... zas... zas.

Benovi v hlavě zněly skřeky velkých černých vran. Myšlenky mu vířily v hrozných, nezapamatovatelných obrazech. Ruce měl šarlatové, kolík byl šarlatový, nemilosrdně se zvedající a dopadající kladivo bylo šarlatové. Baterka se v Jimmyho roztřesených rukou proměnila v stroboskop, osvětlující v záblescích a mihotání zrůzněný, křečovitý obličej Susan. Zuby jí prořízly rty, třepily maso na proužky. Krev cákala po čistém lněném prostěradle, které Jimmy tak pečlivě odhrnul, a vytvářela obrazce podobné čínským ideogramům.

A potom se náhle prohnula jako luk, ústa se rozšklebila, až se zdálo, že jí musí prasknout čelist. Z rány, kterou způsobil kolík, vyrazil mohutný proud tmavší krve – byla v tom mihotavém, šíleném světle skoro černá: krev ze srdce. Skřek, který se vyvalil z ozvučnice zejících úst, vycházel z nejtajnějších sklepení nejhlubších rasových vzpomínek a z ještě nedozírnějších hlubin, na dosah vlhké temnoty lidské duše. Z úst a nosu se vyhl příval krve... a ještě cosi. Ve slabém světle to byl jenom dojem, stín čehosi, co se zaznívalo sem a tam, podvedené a zničené. Splynulo to s temnotou a zmizelo.

Zhroutila se, ústa povolila, zavřela se. Potrhané rty se oddělily v posledním, ševelivem závanu vzduchu. Na okamžik se jí zachvěla víčka a Ben viděl, nebo si představoval že vidí, tu Susan, kterou potkal v parku, kde si četla jeho knihu.

Bylo dokonáno.

Odstoupil, upustil kladivo, ruce držel před sebou jako otřesený dirigent, jehož symfonie se zvrhla ve vřavu.

Callahan mu položil ruku na rameno. „Bene –“

Utekl.

Potácel se nahoru po schodech, padal, plazil se ke světlu nahoře. Hrůza dítěte a hrůza dospělého se proluly. Kdyby se ohlédl, uviděl by, že na vzdálenost paže za ním běží Hubie Marsten (nebo třeba Straker), napuchlý a nazelenalý obličej rozšklebený, provaz zaříznutý hluboko do krku – úšklebek odhaluje špičáky namísto normálních zubů. Zuboženě vykřikl.

Vzdáleně zaslechl, jak otec Callahan volá: „Ne, nechte ho být –“
Proletěl kuchyní a zadním vchodem ven. Schůdky k zadní verandě mu pod nohama povolily a on po hlavě dopadl na zem. Vyhrabal se na kolena, plazil se dál, konečně vstal a letmo se ohlédl.

Nic.

Dům se nad ním netečně tyčil, zbavený posledního zbytku zla. Byl to znovu pouze dům.

Ben Mears zůstal stát v nehybném tichu hustě zarostlého dvorku, hlavu zakloněnou, a plnými doušky lapal vzduch.

16.

Na podzim v Lotu přichází noc takto:

Nejdřív slunce povolí paprsky, kterými beztak jen slabě svíralo vzduch, takže ho ochladí a připomene, že se blíží zima a ta zima bude dlouhá. Sbírají se průhledné záclony mračen a stíny se prodlužují. Nejsou nijak hutné, jako bývají v létě; na stromech není listů a na nebi neplují buclaté mraky, které by je zvýraznily. Jsou to vyzáblé, ošklivé stíny, které se zakusují do země jako zuby. Jak se slunce blíží k obzoru, jeho laskavá žlut' začne houstnout, začne se kazit, až se rozhoří zlobnou, plamennou oranžovou. Vrhá přes obzor pestrobarevnou zář – zbarví síťoví mraků, které je chvílemi červené, oranžové, rumělkové, purpurové. Někdy se mraky roztrhnou do velkých, pomalých vorů a propouštějí paprsky nevinně žlutého slunce, které s hořkou nostalgií připomínají léto, jež minulo.

To je šest hodin, čas večere (v Lotu se obědvá v poledne a kastrůlky s obědem, které muži berou ze stolu, než vyjdou ze dveří, jsou známy jako jídlonosiče). Mabel Wertsová, ta nezdravá hromada starého sádla, visícího třaslavě na kostech, se usazuje k prsíčkům pečeného kuřete a šálku čaje, telefon u lokte. U Evy se muži scházejí ke společnému jídlu: ke kupované hotové večeri, konzervě hovězího, konzervě fazolí, které se žalostně liší od fazolí, jež před lety jejich matky dusily celé soboty, nebo ke špagetám či ohřívaným karbanátkům koupeným ve Falmouthu u McDonalda cestou z práce domů. Eva sedí u stolu v předním pokoji, s Groverem Verrillem nervózně hraje žolíky a utrhuje se na ostatní, aby po sobě utřeli stůl a přestali krucinál všude bryndat. Nemůžou si vzpomenout, kdy

naposledy ji viděli v takové náladě, podebranou a nabroušenou. Ale vědí, co za tím vězí, i když ona si to neuvědomuje.

Pan a paní Petrieovi jedí v kuchyni obložené chleby a snaží se dešifrovat vzkaz, který právě dostali, telefonát od místního katolického kněze, otce Callahana: Váš syn je se mnou. Je v pořádku. Za chvíli ho doprovodím domů. Sbohem. Rozebírali to zavolání s místním policistou, Parkinsem Gillespiem, a rozhodli se, že ještě chvíli počkají. Vycítili změnu ve svém synovi, o kterém matka ráda říkala, že je Tajuplný. Přesto se nad nimi vznášejí tiché vidiny Ralphieho a Dannyho Glickových.

Milt Crossen vzadu v krámku večeri chléb s mlékem. Od té doby, co mu v osmašedesátém umřela žena, nemá na jídlo skoro chuť. Delbert Markey, majitel hospody U Della, se metodicky pracovává pěti hamburgery, které si opekl na grilu. Pojídá je s hořčicí a hromadami syrové cibule, a většinu noci si bude stěžovat každému, kdo bude ochoten poslouchat, že ho to zatracené pálení záhy zabije. Hospodyně otce Callahana, Rhoda Curlessová, není nic. Má starost o otce Callahana, který se kdesi toulá. Harriet Durhamová s rodinou jí kotlety. Carl Smith, od roku 1957 vdovec, má jednu vařenou bramboru a láhev limonády. Rodina Dereka Boddina má šunku a růžičkovou kapustu. Je, říká Richie Boddin, bývalý největší postrach školy. Růžičková kapusta. Sníš ji, nebo ti nasekám na zadek, říká Derek. Sám ji nenávidí.

Reggie a Bonnie Sawyerovi mají přírodní žebírko, mraženou kukuřici, opékané brambory a jako dezert čokoládový dort s polevou. Všechno oblíbená Reggieho jídla. Bonnie, které už modřiny začínají vybledávat, servíruje mlčky a se sklopenýma očima. Reggie soustředěně, vážně jí, při jídle urazí tři budvary. Bonnie jí vestoje. Pořád je příliš rozbolavělá, než aby si mohla sednout. Nemá nijak chuť, ale přesto jí, aby si Reggie ničeho nevšiml a něco neřikal. Když ji tehdy večer zmlátil, spláchl jí všechny pilulky do záchodu a znásilnil ji. A od té doby ji znásilňoval každou noc.

Ve tři čtvrtě na sedm už byla většina jídel snědena, většina cigaret a doutníků po večeri vykouřena, většina stolů uklizena. Talíře se myjí, oplachují a skládají do odkapávačů. Malé děti jsou zabaleny

do pyžam a odeslány do vedlejšího pokoje, aby se dívaly na televizi, dokud nebude čas jít spát.

Roy McDougall, který na pánvi na uhel spálil telecí řízky, kleje a hází je – pánev se vším všudy – do popelnice. Bere si džínové sako a vyráží k Dellovi, nechává manželku, tlustou jako prase a se kterou nic není, spát v ložnici. Děcko je mrtvé, žena k ničemu, večere spálená. Nejvyšší čas se napít. A možná nejvyšší čas se sebrat a vypadnout z tohoto nanicovatého města.

V malém bytě na Taggart Street, která se nachází kousek od Jointner Avenue a končí slepě za radnicí, sesílají bohové Joeovi Craneovi pochybný dar. Vyjedl miskou pšeničné kaše a zrovna si sedá k televizi, když cítí, že mu levou stranu hrudi a levou paži ochromuje silná a náhlá bolest. Pomyslí si: Co je to? Snad ne můj budíček? Jak už to bývá, má pravdu. Vstává a dostane se na půl cesty k telefonu, než ho bolest pohltí a srazí v cestě jako palice býka. Malá barevná televize žvatlá dál, a bude žvatlat ještě čtyřicet hodin, než ho někdo najde. Jeho smrt, která nastala v 18:51, je jedinou přirozenou smrtí, k níž 6. října v Jerusalem's Lotu došlo.

V sedm hodin se barevná nádhera nebes smrskla na trpkou oranžovou čárku na západním obzoru, jako by za okrajem světa pohasínal oheň z pece. Na východě už vyšly hvězdy. Svítí klidně, jako blýskavé diamanty. V tuto roční dobu v nich není ani stopy po milosrdenství, žádná útěcha pro milence. Jen září, nádherně netečné.

Pro malé děti přišel čas jít do postele. Čas, aby je rodiče přikryli v postýlkách a kolébkách a přitom se usmívali jejich křiku, že chtějí být vzhůru ještě chvilku, aby nechali rozsvícené světlo. Shovívavě otvírají dveře skříní, aby jim ukázali, že uvnitř nic není.

A všude kolem nich se na svých šerých křídlech pozvedá bestiální noc. Nastal čas upírů.

17.

Když Jimmy a Ben vstoupili, Matt lehce podřimoval, ale téměř okamžitě byl dokonale vzhůru, v pravé ruce sevřel křížek.

Jeho oči se setkaly s Jimmovýma, pak se obrátily k Benovi... a zakolísaly.

„Co se stalo?“

Jimmy mu to v krátkosti pověděl. Ben neříkal nic.

„A její tělo?“

„Callahan a já jsme je uložili tváří dolů do bedny, která byla ve sklepeš, možná to byla stejná bedna, ve které se Barlow dostal do města. Ani ne před hodinou jsme ji hodili do řeky Royal. Bednu jsme zatížili kamením. Použili jsme Strakerovo auto. Kdyby si vozu někdo u mostu všiml, bude to na Strakera.“

„To jste udělali dobře. Kde je Callahan? A chlapec?“

„Šli domů k Markovi. Jeho rodičům se musí všechno říct. Barlow jim hrozil.“

„Budou tomu věřit?“

„Jestli ne, Mark požádá otce, aby zavolal vám.“

Matt přikývl. Vypadal velmi unaveně.

„Bene,“ řekl. „Pojď sem. Posad se ke mně na postel.“

Ben poslušně přišel, obličej prázdný a omámený. Posadil se a pečlivě složil ruce v klíně. Oči se podobaly vyhořelým cigaretovým dutinkám.

„Není pro tebe žádné útěchy,“ oslovil ho Matt. Vzal jednu Benovu ruku do dlaní. Ben ho nechal, nebránil se. „Na tom nezáleží. Čas tě utěší. Má klid.“

„Dělal si z nás blázny,“ řekl Ben dutě. „Vysmál se nám, každému zvlášť. Jimmy, dej mu ten dopis.“

Jimmy podal Mattovi obálku. Ten z ní vytáhl těžký list pergamentu a pečlivě četl, držel si dopis jenom několik palců před nosem. Rty se mu lehce pohybovaly. Odložil list a řekl: „Ano. Je to on. Jeho ego je větší, než jsem si vůbec představoval. Málem by mi z toho naskočila husí kůže.“

„Nechal ji tam jako dobrý vtip,“ pokračoval Ben hluše. „On už byl pryč, dávno. Bojovat s ním je jako bojovat s větrem. Musíme mu připadat jako mravenci. Nepatrní mravenci, kteří pro jeho zábavu pobíhají sem a tam.“

Jimmy otevřel ústa, chtěl něco říct, ale Matt lehce zavrtěl hlavou.

„To vůbec není pravda,“ řekl. „Kdyby mohl vzít Susan s sebou, vzal by ji. Nevzdával by se svých Nemrtvých jenom kvůli vtipu, když je jich tak málo! Jen se trochu uklidni, Bene, a uvaž, co jste mu

udělali. Zabili jeho společníka, Strakera. Sám přiznal, že jste ho dokonce donutili podílet se na té vraždě, protože neovládl svou neukojitelnou chuť! Jak ho muselo vyděsit, když se probudil z bezesného spánku a zjistil, že malý chlapec, neozbrojený, přemohl takovou příšeru!“

S obtížemi se na posteli posadil. Ben otočil hlavu a podíval se na něj se zájmem, který projevil poprvé od chvíle, kdy ostatní vyšli z domu a našli ho na zadním dvorku.

„Možná to není to největší vítězství,“ uvažoval Matt. „Vyhnali jste ho z jeho domu, z domu, který si vybral. Jimmy říkal, že otec Callahan sterilizoval sklep svěcenou vodou a všechny dveře zapečetil hostiemi. Jestli se tam vrátí, zemře... a on to ví.“

„Ale vyvázl,“ řekl Ben. „Co na tom sejde?“

„Vyvázl,“ opakoval Matt tiše. „A kde spal dneska? V kufru auta? Ve sklepech některé své oběti? Možná ve sklepení starého metodistického kostela v Mokřinách, který shořel při požáru v jedenapadesátém? Ať to bylo kdekoli, myslíte, že se mu to líbilo nebo že se tam cítil bezpečně?“

Ben neodpověděl.

„Zítra se vydáte na lov,“ pokračoval Matt a rukama sevřel Benovy dlaně. „Nejen na Barlowa, ale na všechny malé ryby – a po dnešní noci bude malých ryb spousta. Jejich hlad není nikdy ukojen. Budou jíst, dokud nebudou přecpaní. Noci jsou jeho, ale vy se za ním vydáte ve dne a budete ho honit tak dlouho, dokud se nevydělší a neuteče, nebo ho vyslídíte, propíchnete kulem a odtáhnete ječícího na slunce!“

Ben při té řeči zvedl hlavu. Ve tváři měl před chvílí skoro strašidelný výraz. Teď se mu rty zvlhnily mírným úsměvem. „Ano, tak je to správné,“ zašeptal. „Jenomže ne zítra, ale už dnes. Hned teď –“

Mattova ruka vylétla a sevřela Benovo rameno překvapivou, houževnatou silou. „Dnes večer ne. Dnešní noc strávíme společně – ty, já, Jimmy, otec Callahan, Mark a Markovi rodiče. On už ví... bojí se. Jenom šílenec nebo svatý by se odvážil přiblížit se k Barlowovi, bdělému ve své matce-noci. A to není žádný z nás.“ Zavřel oči a potichu řekl: „Myslím, že ho začínám znát. Ležím v nemocnici v

posteli a hraju Mycrofta Holmese, snažím se předvídat jeho činy tím, že se vžívám do jeho postavení. Žil celá staletí a je geniální. Ale je také egocentrický, jak ukazuje jeho dopis. Proč ne? Jeho ego vyrostlo, jako roste perla, vrstva po vrstvě, až je obrovská a jedovatá. Je plný pýchy. Je opravdu chvastoun. A jeho žízeň po pomstě je určitě strhující, před ní se všichni musí třást, ale dá se taky využít.“

Otevřel oči a zachmuřeně se na ně podíval. Pozvedl před sebe kříž.

„Tohle sice zastaví jeho, ale možná nezastaví toho, koho využije, jako využil Floyda Tibbitse. Myslím, že se pokusí nás dnes v noci zlikvidovat... někoho z nás nebo všechny.“

Podíval se na Jimmyho.

„Myslím, že jste udělali chybu, když jste poslali Marka a otce Callahana k Markovým rodičům. Mohli jsme je zavolat sem, nic by nevěděli. Teď jsme rozdělení... a zvlášť se bojím o toho chlapce. Jimmy, radši jim zavolej... hned jim zavolej.“

„Dobře.“ Vstal.

Matt se podíval na Bena. „A ty s námi zůstaneš? Budeš s námi bojovat?“

„Ano,“ zachraptěl Ben. „Ano.“

Jimmy vyšel z pokoje, zamířil do sesterny a našel v seznamu číslo Petrieů. Rychle vytočil číslo a hrůzou se mu udělalo zle, když se ve sluchátku místo vyzváněcího tónu ozval kvílivý zvuk, kterým se hlásí stanice mimo provoz.

„Dostal je,“ pronesl.

Vrchní sestra ho zaslechla a vzhledla, ale jeho výraz ji polekal.

18.

Henry Petrie byl vzdělaný muž. Měl absolutorium Severovýchodní univerzity, titul z massachusettské techniky a doktorát z ekonomie. Opustil velmi dobré učitelské místo na vysoké škole a vzal úřednické místo u pojišťovny, ze zvědavosti i v naději na dobrý výdělek. Chtěl zjistit, jestli jeho ekonomické představy fungují stejně dobře v praxi jako v teorii. Fungovaly. Příští léto, jak doufal, si udělá zkoušky veřejného účetního, a za další dva roky advokátní zkoušky. Jeho momentálním cílem bylo zahájit osmdesátá léta na

vysokém ekonomickém postu ve federální vládě. Synovo podivínství nepocházelo od Henryho Petrieho; otcova logika byla perfektní a bez prasklin, a jeho svět byl vypracován k téměř naprosté dokonalosti. Byl registrovaný demokrat, který v roce 1972 hlasoval pro Nixona nikoli proto, že věřil, že je Nixon čestný – manželce mnohokrát řekl, že Richarda Nixona považuje za lumpa bez fantazie, obdařeného noblesou, jakou disponuje liftboy u Woolworthe – ale proto, že protikandidátem byl pošahaný velebníček, který by hospodářství země přivedl ke krachu. Na opoziční kulturu šedesátých let se díval s klidnou shovívavostí pramenící z víry, že sama zkolabuje, aniž uškodí, protože nemá žádnou monetární základnu, na které by stála. Jeho láska k ženě a synovi nebyla nadpozemská – nelze napsat báseň o vášni muže, který před manželkou muchlá ponožky do kuličky – ale byla solidní a neochvějná. Podobal se rovnému šípů, plný důvěry v sebe sama a v přírodní zákony fyzikální, matematické, ekonomické i (v poněkud mírnějším stupni) sociologické.

Poslouchal vyprávění svého syna a vesnického abbého, uskrával kávu a častoval je bystrými otázkami ve chvílích, kdy se vyprávění zamotávalo nebo nebylo jasné. Zdálo se, že je čím dál klidnější, v přímé úměře k podivuhodnosti příběhu a vzrůstajícímu zaujetí manželky June. Když dovyprávěli, bylo skoro za pět minut sedm. Henry Petrie vyslovil verdikt ve třech klidných, uvážlivých slabikách.

„Nemožné.“

Mark vzdychl, podíval se na Callahana. „Já vám to říkal.“ Říkal mu to, když v Callahanově starém autě odjízděli od fary

„Henry, nemyslíš, že bychom –“

„Počkej.“

Tohle slovo a pozvednutá ruka (téměř lhostejné gesto) ji okamžitě zarazily. Sedla si a objala Marka kolem ramen, poněkud ho od Callahana odtáhla. Chlapec se podvolil.

Henry Petrie se mírně podíval na otce Callahana. „Podíváme se, jestli tenhle podvod – nebo co to je – můžeme vyřešit jako dva rozumní lidé.“

„To bude asi nemožné,“ řekl Callahan stejně mírně, „ale určitě se o to pokusíme. Jsme zde, pane Petrie, hlavně proto, že Barlow vyhrožoval vám a vaší ženě.“

„Opravdu jste dnes odpoledne zatloukli kůl do těla toho děvčete?“

„Já ne. Udělal to pan Mears.“

„Ta mrtvola tam ještě je?“

„Hodili ji do řeky.“

„Jestli je to pravda,“ pokračoval Petrie, „pak jste zatáhl mého syna do zločinu. Uvědomujete si to?“

„Ano. Bylo to nezbytné. Pane Petrie, jednoduše zavolejte Mattu Burkeovi do nemocnice –“

„Ach, jsem přesvědčen, že máte svědky, aby vás kryli,“ řekl Petrie, na rtech pořád ten slabý, rozčilující úsměv. „To je na tom vašem šílenství fascinující. Mohu vidět dopis, který vám nechal ten Barlow?“

Callahan v duchu zaklel. „Má ho doktor Cody.“ A dodal, jako by ho to právě napadlo: „Opravdu bychom měli zajet do cumberlandské nemocnice. Když si promluvíte s –“

Petrie vrtěl hlavou.

„Nejdřív si trochu promluvíme my dva. Vaši svědkové jsou určitě spolehliví, jak jsem již naznačil. Doktor Cody je váš rodinný lékař a my všichni ho máme velmi rádi. Také mi bylo dáno na srozuměnou, že Matthew Burke je nezpochybnitelný... přinejmenším jako učitel.“

„Ale přesto?“ zeptal se Callahan.

„Otče Callahane, dovozte, abych to obrátil. Kdyby vám tučet spolehlivých svědků tvrdil, že v pravé poledne parkem profrčela obří beruška a mávala vlajkou konfederace za zpěvu písně „Sladká Adéla“, věřil byste tomu?“

„Kdybych si byl jist, že svědkové jsou spolehliví, a kdybych si byl jist, že nezturují, určitě bych neměl daleko k tomu, abych věřil.“

Se stále stejným mírným úsměvem Petrie řekl: „A v tomhle se lišíme.“

„Vaše mysl je uzavřená,“ řekl Callahan.

„Ne – pouze umíněná.“

„To je v důsledku totéž. Povězte mi, schvaluje společnost, pro kterou pracujete, když se její úředníci rozhodují podle vnitřního přesvědčení a nikoli na základě vnějších skutečností? Tady nejde o logiku, Petrie; to jsou čáry.“

Petrie se přestal usmívat a vstal. „To, co jste vyprávěli, je určitě velmi znepokojivé. Zatáhli jste mého syna do něčeho šíleného, nejspíš i nebezpečného. Budete mít štěstí, když se nedostanete před soud. Zavolám vašim známým a promluví s nimi. Potom radši všichni zajedeme do nemocnice za panem Burkem a probereme celou záležitost důkladněji.“

„Jste velmi laskav, že porušujete svou zásadu,“ řekl Callahan suše.

Petrie zašel do obývacího pokoje a zvedl telefon. Nebylo slyšet žádné obvyklé bzučení; linka byla hluchá, mlčenlivá. Trochu se zamračil, několikrát stiskl vidlici. Nic. Odložil sluchátko do vidlice a vrátil se do kuchyně.

„Zdá se, že máme poruchu,“ oznámil.

Všiml si, že Callahan a jeho syn si okamžitě vyměnili vyděšený, všechápající pohled, a popudilo ho to.

„Mohu vás ubezpečit,“ řekl trochu ostřeji, než zamýšlel, „že telefonní síť v Jerusalem's Lotu nepotřebuje k poruchám upíry.“

Zhasla světla.

19

Jimmy utíkal zpátky k Mattovi do pokoje.

„U Petrieů nefunguje telefon. Myslím, že on tam je. Hergot, jsme to ale hlupáci –“

Ben vyskočil. Mattův obličej se jakoby svařtil a stáhl. „Vidíte, jak pracuje?“ zamumlal. „Jak hladce? Kéž bychom byli měli ještě hodinu světla, mohli jsme... ale ne. Je po všem.“

„Musíme se tam dostat,“ naléhal Jimmy.

„Ne! To nesmíte! Pro záchranu vašich životů i mého, to nesmíte!“

„Ale oni –“

„Není jim pomoci! Jestli se tam něco děje – nebo se už stalo – bude po všem, než se tam dostanete!“

Stáli nerozhodně u dveří.

Matt se vzchopil, sebral veškerou sílu a promluvil k nim klidně, ale důrazně.

„Jeho ego je veliké, stejně tak je pyšný. V tom je snad slabina, kterou můžeme obrátit ve svůj prospěch. Ale jeho mozek je taky veliký, a my ho musíme respektovat a počítat s ním. Ukázali jste mi jeho dopis – mluví o hře v šachy. Nepochybuju, že je skvělý hráč. Neuvědomujete si, že u Petriů mohl provést to, co chtěl, aniž by přerušil telefonní vedení? Ale on vedení přerušil, protože chce, abyste věděli, že bílý má šach! Rozumí válčení a chápe, že dobýt území je snazší, pokud je vojsko rozděleno a zmateno. Kontumačně na vás získal první tah, protože jste na to zapomněli – původní skupina byla rozdělena na dvě. Kdybyste se teď hnali k Petriům, skupina by se rozdělila na tři. Já jsem sám a upoutaný na lůžko; lehce by si se mnou poradil, přes všechny kříže, knihy a zaříkání. Stačilo by mu, kdyby poslal některého svého skoro Nemrtvého, aby mě zastřelil nebo zabil nožem. A zbyli byste jenom vy dva, potáčeli byste se nocí, až by vás dostihla zkáza. A pak by 'salem's Lot byl jeho. Copak to nechápete?“

Ben promluvil první. „Ano.“

Matt sklesl zpátky do podušek. „Nemluví tak proto, že bych se bál o svůj život, Bene. To mi věř. Ani ze strachu o život vás. Bojím se o město. Ať se stane co se stane, někdo musí zůstat, aby ho zítra zastavil.“

„Ano. A mě nedostane, dokud nepomstím Susan.“

Zavládlo mlčení.

Přerušil je Jimmy Cody. „Ale i tak by naši mohli vyvážnout,“ uvažoval. „Myslím, že Callahana podcenil, a jsem přesvědčen, že zatraceně podcenil toho chlapce. To je chladnokrevný chlapík.“

„Budeme doufat,“ řekl Matt a zavřel oči.

Usadili se a čekali.

20.

Otec Callahan stál na jedné straně prostorné kuchyně Petriů a vysoko nad hlavou držel křížek své matky, který vrhal strašidelnou zář po celé místnosti. Na druhé straně, poblíž dřezu, stál Barlow,

jednou rukou držel Markovi ruce za zády, předloktím druhé mu tiskl krk. Mezi nimi, na zemi ve střepech rozbitého skla po Barlowově vstupu, bezvládně leželi Henry a June Petrieovi.

Callahan byl celý omámený. Seběhlo se to tak rychle, že to ještě nedokázal pochopit. Věcně (i když to bylo rozčilující) tu záležitost s Petriem probírali, pod přímočarým, racionálním světlem kuchyňské zářivky. V následující chvíli se ocitl uprostřed šílenství, které Markův otec s takovým klidem a chápavou neústupností odmítl.

Jeho mozek se snažil zrekonstruovat, co se vlastně stalo.

Petrie se vrátil a řekl jim, že telefon nefunguje. Za okamžik zhasla světla. June Petrieová vykřikla. Překotila se židle. Chvilku se všichni potáceli v nastalé tmě a volali na sebe. Potom se okno nad dřezem vysypalo dovnitř, sklo se rozprsklo po kuchyňské lince a po linoleu. To všechno se událo během třiceti vteřin.

Potom do kuchyně vstoupil jakýsi stín a Callahan zlomil kouzlo, které ho ochromovalo. Chytil křížek na řetízku u krku, a jakmile se ho dotkl, místnost ozářilo nadzemské světlo.

Uviděl Marka, jak se snaží odtáhnout matku ke dveřím do obývacího pokoje. Henry Petrie stál mezi nimi, hlavu obrácenou, v klidném obličejí inu poklesla čelist údivem nad tímto naprosto nelogickým vpádem. A za ním, nad nimi všemi, se rýsoval bílý, rozšklebený obličej jako od Frazetty, který odhaloval dlouhé, ostré špičáky – a rudé, zlověstné oči, podobné dvířkům pekelných pecí. Barlowovy ruce vylétly vzhůru (Callahan měl právě čas si všimnout, jak dlouhé a citlivé ty zsinalé prsty byly, jako u koncertního pianisty), a Barlow do jedné ruky chytil hlavu Henryho Petrieho, do druhé hlavu June, a srazil je k sobě s nechutným křupnutím. Oba padli jako podřátí a Barlowova první hrozba byla splněna.

Mark vyrazil pronikavý, ostrý výkřik a bezmyšlenkovitě se vrhl na Barlowa.

„A mám tě!“ zaburácel Barlow radostně svým sytým, mocným hlasem. Mark slepě zaútočil a byl okamžitě zajat.

Callahan vykročil, pozvedl kříž.

Barlowův vítězný smích se proměnil v bolestný škleb. Smýkl sebou k dřezu, chlapce táhl za sebou jako štít. Nohy jim zavrzaly na rozbitém skle.

„Ve jménu Božím –“ začal Callahan.

Když zaznělo jméno Boha, Barlow hlasitě zaječel, jako by ho udeřil bičem, ústa se mu rozevřela v děsivém úšklebku, jehlovité špičáky v nich zasvítily. Svaly na krku mu vystoupily jako provazy „Nepřibližuj se!“ sípal. „Nepřibližuj se, šamane! Jinak roztrhám chlapci krční žíly a tepny, než se stačíš nadechnout!“ Při řeči stahoval horní ret a ukazoval dlouhé, špičaté zuby, a když domluvil, trhl hlavou dravčím pohybem, rychlostí zmije, a minul Markovo hrdlo sotva o palec.

Callahan strnul.

„Zpátky,“ přikázal Barlow, znovu se zubil. „Ty budeš na jedné straně stolu a já na druhé, rozumíš?“

Callahan pomalu couval, kříž stále držel před sebou v úrovni očí, takže se díval přes jeho ramena. Zdálo se, že kříž zvučí spoutaným ohněm, a jeho síla mu pronikala předloktím, až se mu svaly zatínaly a třásly se.

Hleděli na sebe.

„Konečně spolu!“ usmíval se Barlow. Měl výraznou, inteligentní a hezkou tvář, ale byla to jaksi ostrá, odpudivá krása – i když, jak se světlo pohnulo, vypadal téměř jemně. Kde už podobnou tvář viděl? A najednou mu to došlo, ve chvíli nejstrašnější hrůzy, jakou kdy poznal. Byla to tvář pana Flipa, jeho osobního strašidla, příšery, která se ve dne schovávala ve skříní a vycházela ven, když matka zavřela dveře do ložnice. Nesměl si nechat rozsvícenou lampičku – matka i otec se shodli, že s těmihle dětskými strachy se nejlépe bojuje tak, když se jim čelí zpřímá, žádné rozmazlování- a tak každou noc, když se dveře zaklaply a matčiny kroky na chodbě dozněly, dveře skříně se na škvírku pootevřely a on cítil (nebo doopravdy viděl?), že na něj hledí hubený bílý obličej a planoucí oči pana Flipa. A teď tu byl zas, vystoupil ze skříně, nad Markovým ramenem se rýsuje jeho klaunsky bílý obličej, žhnoucí a uhrančivé oči a rudé, smyslné rty

„A co teď?“ řekl Callahan úplně cizím hlasem. Díval se na Barlowovy prsty, ty dlouhé, citlivé prsty, které svíraly chlapci hrdlo. Byly na nich malé modré skvrnky.

„Uvidíme. Co dáš za tuhle ubohou trosku?“ Najednou trhl Markovým zápěstím za zády do výše, zřejmě v naději, že otázku

zdůrazní bolestný výkřik, ale Mark se nepodrobil. Mezi zuby mu jenom zasykl vzduch, ale jinak mlčel.

„Budeš ječet,“ zašeptal Barlow a rty se mu zkrřivily bestiální nenávisť. „Budeš ječet, dokud ti hrdlo nepukne!“

„Nech toho!“ vykřikl Callahan.

„Měl bych snad?“ Nenávist z obličeje vyprchala. Její místo zaujal temně okouzující úsměv. „Měl bych chlapce ušetřit, nechat si ho na další noc?“

„Ano!“

Barlow řekl tiše, skoro předl: „Odhodíš tedy svůj kříž a postavíš se mi za rovných podmínek – černá proti bílé? Tvá víra proti mé?“

„Ano,“ řekl Callahan, ale už ne tak pevně.

„Pak to udělej!“ Ty plné rty se stáhly, jako v očekávání. Vysoké čelo svítilo v podivném jasném světle, které zaplňovalo místnost.

„A mám ti věřit, že ho pustíš? Udělal bych líp, kdybych si strčil za košili chřestýše a věřil, že mě neuštkne.“

„Ale já tobě důvěřuji... podívej!“

Pustil Marka a odstoupil, obě ruce pozvedl, byly prázdné.

Mark zůstal chvíli nehybný, nevěřící, ale pak se po letném ohlédnutí na Barlowa rozběhl k rodičům.

„Uteč, Marku!“ vykřikl Callahan. „Uteč!“

Mark k němu vzhlédl, oči obrovské a temné. „Myslím, že jsou mrtví...“

„UTEČ!“

Mark se pomalu zvedl. Otočil se a podíval se na Barlowa.

„Brzy, bratříčku,“ řekl Barlow skoro dobrotivě. „Velmi brzy se ty a já –“

Mark mu plivl do obličeje.

Barlowovi se zarazil dech. Čelo mu potemnělo hlubinou vzteku, díky které vypadal jeho předchozí výraz jako to, čím docela dobře mohl být: pouhá hra. Callahan v jeho očích na okamžik zahlédl šílenství černější, než je duše vraha.

„Ty jsi na mě plivl,“ zašeptal Barlow. Tělo se mu třásl, skoro se kolébalo zuřivostí. Rozklepaně udělal krok vpřed, jako nějaký příšerný slepec.

„Ustup!“ zařval Callahan a přistrčil mu před oči kříž.

Barlow vykřikl a zakryl si rukama tvář. Kříž vzplál nadpřirozenou, oslepující září a to byla ta chvíle, kdy ho mohl Callahan zahnat, pokud by se odvážil přitlačit.

„Zabiju tě,“ pronesl Mark.

A zmizel, jako temná vlna příboje.

Zdalo se, že Barlow vyrostl. Vlasy, po evropském způsobu sčesané z čela, jako by se mu kolem lebky vznášely. Měl na sobě tmavý oblek, vínovou kravatu s bezvadným uzlem, a Callahanovi připadal jako nedílná součást a díl temnoty, která ho obklopovala. Oči mu v důležitých svítily jako zlomyslné a zlověstné uhlíky.

„Teď splň svou část smlouvy, šamane.“

„Jsem kněz!“ vyhrkl chvatné Callahan.

Barlow se maličko, posměšně uklonil. „Kněz,“ opakoval, a to slovo se v jeho ústech převálilo jako mrtvá treska.

Callahan zůstal nerozhodně stát. Proč by měl kříž odhazovat? Lepší je zahnat Barlowa, pro dnešek se spokojit s remízou, a zítra –

Ale z hloubi duše se vynořily varovné myšlenky. Odmítnout upírovu výzvu znamenalo riskovat možnosti daleko závažnější, než o jakých kdy uvažoval. Kdyby se opovážil kříž neodhodit, bylo by to vlastně přiznání... přiznání... čeho? Kéž by se všechno neseběhlo tak rychle, kéž by měl víc času přemýšlet, rozmyslet si to –

Zář kříže bledla.

Podíval se na něj, oči se mu rozšířily. Pociťoval v břiše strach jako klubko žhavých drátů. Prudce vzhlédl a zahleděl se na Barlowa. Kráčel k němu přes kuchyň a široce, chlípně se usmíval.

„Nepřibližuj se,“ zachraptěl Callahan a ustoupil o krok. „Přikazuji ti to, ve jménu Božím.“

Barlow se mu vysmál.

Kříž zářil už jen slabounce, rámovalo ho sotva zřetelné světlo. Po tváři upíra se znovu rozprostřely stíny, nasazovaly mu podivnou masku barbarských rysů a trojúhelníkovitých propadlin pod vystupujícími lícními kostmi.

Callahan ustoupil ještě o krok, až hýžděmi narazil do stolu, který stál u stěny.

„Nemáš kam jít,“ zamumlal Barlow zarmouceně. Jeho temné oči překypovaly pekelnou radostí. „Je smutné vidět, jak lidská víra selhává. Ach, nuže...“

Kříž se v Callahanových rukou chvěl a najednou i poslední zbytky světla zmizely. Zbyl z něj jenom kus sádry, který si jeho matka koupila v Dublinu v krámku se suvenýry, nejspíš za zlodějskou cenu. Moc, která z něj vyzařovala a proučila Callahanovi do paže s takovou silou, že by mohl bořit zdi a lámat kámen, byla pryč. Svaly si pamatovaly to napětí, ale nemohly je nahradit.

Barlow vztáhl z temnoty ruku a vytrhl mu kříž z prstů. Callahan zoufale vykřikl, byl to výkřik, který zazněl v duši – avšak nikoli v hrdle – toho dávného dítěte, jež bylo ponecháno o samotě s panem Flipem, vyhlížejícím ze skříně, než zapadly žaluzie spánku. A zvuk, který následoval, ho bude pronásledovat po celý zbytek života: dvojí suché křupnutí, když Barlow lámal ramena kříže, a tupá rána, když ho hodil na podlahu.

„Bůh tě proklej!“ vykřikl.

„Na takové melodrama už je pozdě,“ řekl Barlow ze tmy. Jeho hlas byl skoro lítostivý. „Už to není potřeba. Zapomněl jsi doktrínu své vlastní církve, je to tak? Kříž... chléb a víno... zpovědnice... pouhé symboly. Bez víry je kříž jen dřevem, chléb pečenou pšenicí, víno kyselými hrozný. Kdybys kříž odhodil, příští noc bys mě porazil. Svým způsobem jsem v to doufal. Už je to dlouho, kdy jsem se utkal se skutečně důstojným protivníkem. Ten chlapec vydá za deset takových, jako jsi ty, falešný knězi.“

Callahanova ramena najednou v temnotě s úžasnou silou sevřely cizí ruce.

„Myslím, že nyní poznáš zapomnění mé smrti. Pro Nemrtvé není paměti; pouze hlad a potřeba sloužit Mistrovi. Mohl bych tě upotřebit. Mohl bych tě poslat mezi tvé přátele. Ale je to nutné? Když je nebudeš vést, pak jich myslím zbude málo. A ten chlapec jim všechno poví. Jeden z vlastních řad půjde proti nim. To je pro tebe možná vhodnější trest, falešný knězi.“

Vzpomněl si na Mattova slova: Některé věci jsou horší než smrt.

Pokusil se vymanit, ale ruce ho držely jako ve svěráku. Pak ho jedna ruka pustila. Ozvalo se zašelestění látky po nahé kůži, a potom zvuk trhání.

Ruce se přesunuly k jeho krku.

„Pojď, falešný knězi. Poznej pravé náboženství. Přijmi mou svátost.“

Callahana zaplavilo poznání jako příšerná povodeň.

„Ne! Nedělej to... ne –“

Ale ruce byly neúprosné. Přitahovaly mu hlavu blíž, blíž, blíž.

„Tu máš, knězi,“ zašeptal Barlow.

A Callahanova ústa se přitiskla na páchnoucí maso chladného hrdla upíra, kde pulsovala otevřená žíla. Zadržoval dech snad po celé věky, divoce a zbytečně se zmítal, rozmazával si krev po tvářích, čele a bradě jako válečnickou barvu.

A nakonec se napil.

21.

Ann Nortonová vystoupila z auta, o klíčky se nestarala a vydala se přes parkoviště u nemocnice k jasně osvětlené vstupní hale. Mraky na nebi vymazaly hvězdy – chystalo se na déšť. Nepodívala se nahoru. Šla netečně, dívala se přímo před sebe.

Byla to úplně jiná žena než ta, kterou viděl Ben Mears ten první večer, kdy ho Susan pozvala, aby s její rodinou povečeřel. Tehdy to byla středně vysoká dáma, oblečená do zelených vlněných šatů, které neprozrazovaly peníze, ale pohodlí. Tehdejší dáma nebyla krásná, ale byla hezky upravená a vypadala příjemně; šedivějící vlasy se nedávno podrobily trvalé.

Dnešní žena měla na nohou jenom domácí bačkory. Jinak byla bosá, a když neměla stahovací punčochy, křečové žíly znatelně vystoupily (i když ne tolik jako dřív; ubylo v nich tlaku). Přes spodničku měla jenom potrhaný žlutý župan; prameny vlasů jí rozcuchal zvedající se vítr. Obličej měla mramorově bledý a pod očima tmavé hnědé kruhy.

Sama to Susan říkala, varovala ji před tím Mearsem a jeho přáteli, varovala ji před mužem, který ji zavraždil. Matt Burke ho navedl. Spolčili se. Ach ano. Věděla to. On jí to řekl.

Celý den jí bylo špatně, bylo jí zle a byla ospalá a skoro nedokázala vstát z postele. A když po poledni upadla do těžkého spánku, zatímco manžel byl někde u výslechu kvůli hloupému hlášení o pohřešovaných osobách, ve snu k ní přišel on. Měl hezkou tvář, byl rozkazovačný, arogantní a nepřipouštěl odpor. Měl orlí nos, vlasy sčesané z čela, a jeho výrazná, fascinující ústa kryla podivně vzrušující bílé zuby, které se objevily, když se usmál. A ty oči... byly rudé a hypnotické. Když se na vás těma očima podíval, nemohli jste odvrátit zrak... ani jste nechtěli.

On jí řekl všechno, i to, co teď musí udělat – a až bude po všem, může být zase se svou dcerou a ještě s mnoha ostatními... a s ním. Nehledě na Susan, byl to on, koho chtěla potěšit a přesvědčit, aby jí dal tu věc, po které toužila a kterou potřebovala; dotek; prostoupení.

V kapse měla osmatřicítku svého manžela.

Vstoupila do haly a podívala se k vrátnici. Kdyby se ji někdo pokusil zastavit, poradila by si s ním. Nikoli střelbou, ne. Nesmí padnout jediný výstřel, dokud se nedostane do Burkeova pokoje. On jí to řekl. Kdyby se k ní dostali a zastavili ji dřív, než by dokončila úkol, on by k ní v noci nepřišel a už by ji palčivě nelíbal.

U stolu seděla mladá dívka v bílém čepečku a uniformě, v měkkém světle lampičky nad pultem ústředny luštila křížovku. Halou zrovna procházel zřízenec, byl k nim obrácený zády.

Když zaslechla Anniny kroky, sestra vzhledla s nacvičeným úsměvem, ten ale pohasl, když uviděla ženu s propadlýma očima, která se k ní blíží jen v pyžamu. Oči měla mdlé, ale podivně zářivé, jako by byla hračkou na péro, kterou někdo natočil a pustil. Možná nějaká pacientka, která se šla projít.

„Paní, jestli –“

Ann Nortonová vytáhla z kapsy županu osmatřicítku jako desperátský pistolník ze zašlých časů. Namířila ji sestře na hlavu a řekla: „Otočte se.“

Ústa sestry se neslyšně pohybovala. Křečovitě se nadechla.

„Neječte. Zabiju vás, jestli zaječíte.“

Vzduch jen zasykl. Sestra velmi zbledla.

„Ted se otočte.“

Sestra pomalu vstala a otočila se. Ann Nortonová osmatřicítku otočila a rozpřáhla se ze všech sil, aby udeřila rukojetí sestru do hlavy.

Ve stejné chvíli ztratila půdu pod nohama.

22.

Pistole obloukem odletěla.

Žena v potrhaném žlutém županu nevykřikla, ale začala hrdlem vyluzovat vysoký kvílivý zvuk, skoro kňučela. Sápala se po zbrani jako krab, a muž, který polekaně a vyděšeně stál za ní, po pistoli vyrazil zároveň s ní. Když viděl, že se ke zbrani dostane pozdě, odkopl ji po koberci v hale dál.

„Hej!“ zaječel. „Hej, pomoc!“

Ann Nortonová se ohlédla přes rameno a zasyčela na něj, obličej se jí svařtil do podvedeného nenávislného šklebu, a pak se znovu vrhla po zbrani. Zřízenec se spěšně vrátil. Chvíli se na tu scénu v němém úžasu díval a pak zvedl pistoli, která mu ležela skoro u nohou.

„Pro Kristapána,“ řekl. „Ta věc je nabitá –“

Zaútočila na něj. Ruce s prsty zahnutými jako drápy mu zařala do tváře, vyryla překvapenému zřízenci rudé pruhy přes čelo a pravou líc. Držel pistoli nahoře, aby na ni nedosáhla. Kňučela a pořád se po ní sápal.

Vylekaný muž k ní přiskočil zezadu a popadl ji. Později bude tvrdit, že měl pocit, jako kdyby chytil pytel hadů. Tělo pod županem bylo horké a odpudivé, každíčký sval se svíjel a cukal. Zatímco se snažila vyprostit se, zřízenec jí uštědřil ránu do čelisti. Oči se jí obrátily v sloup a zhroutila se.

Zřízenec a polekaný muž se na sebe podívali.

Sestra u vratnice křičela. Ruce si tiskla k ústům, čímž dodávala svým výkřikům jedinečného tónu mlhové sirény.

„Lidi, co to tady vedete za nemocnici?“ zeptal se vylekaný muž.

„Pámbů ví,“ oddechoval zřízenec. „Co se sakra stalo?“

„Zrovna jsem šel navštívit sestru. Narodilo se jí dítě. A ten kluk přijde ke mně a říká, že dovnitř zrovna vešla ženská s pistolí. A –“

„Jaký kluk?“

Vylekaný muž, který přišel navštívit svou sestru, se rozhlédl. Hala se plnila lidmi, ale všichni už byli dávno plnoletí.

„Teď ho nevidím. Ale byl tu. Ta pistole je nabitá?“

„To bych řekl,“ supěl zřízenec.

„Lidi, co to tady vedete za nemocnici?“ zeptal se znovu vylekaný muž.

23.

Zahlédli dvě sestry, běžící kolem dveří k výtahům, a uslyšeli nezřetelný křik od schodiště. Ben pohlédl na Jimmyho a Jimmy nechápavě pokrčil rameny. Matt s pootevřenými ústy klimbal.

Ben zavřel dveře a zhasl světla. Jimmy se přikrčil u nohou Mattovy postele, a když zaslechli, jak přede dveřmi zaváhaly nějaké kroky, Ben se u nich přikrčil. Když se otevřely a dovnitř nakoukla hlava, chytil ji polovičním nelsonem a druhou rukou jí přimáčkl křížek na obličej.

„Pust'te mě!“

Vylétla čísi ruka a marně ho bušila do hrudi. Za chvíli se rozsvítla stropní světla. Matt seděl na posteli a mžoural na Marka Petrieho, který se svíjel v Benových pažích.

Jimmy se napřímil a rozběhl se přes pokoj. Už to vypadalo, že chlapce obejmě, když tu zaváhal. „Zvedni bradu.“

Mark poslechl, všem třem ukázal neposkrvněný krk.

Jimmy se uvolnil. „Chlapče, v životě jsem nikoho neviděl tak rád jako tebe. Kde je farář?“

„Nevím,“ řekl Mark hluše. „Barlow mě chytil... zabil naše. Jsou mrtví. Naši jsou mrtví. Rozbil jim hlavy o sebe. Zabil naše. Pak chytil mě a řekl otci Callahanovi, že mě pustí, jestli otec Callahan slíbí, že odhodí kříž. Slíbil to. Utekl jsem. Ale než jsem utekl, plivl jsem na něho. Plivl jsem na něho a zabiju ho.“

Kýval se mezi dveřmi. Na čele a tvářích měl škrábance od ostružin. Utíkal lesem po stezce, na které Danny Glick s bratrem už tak dávno potkali své neštěstí. Kalhoty měl po kolena mokré, jak se brodil přes Taggart Stream. Chytil stopa, ale nevzpomínal si, kdo ho svezl. Hrál rádio, to si pamatoval.

Benovi zamrzl jazyk. Nevěděl, co říct.

„Ubohý chlapče,“ řekl Matt měkce. „Ubohý, statečný chlapče.“

Markovi se začal bortit obličej. Zavřel oči, zkřivil ústa a vymáčkl ze sebe: „Ma-ma-maminko –“

Slepě se zapotácel, Ben ho chytil do náruče, přitáhl ho k sobě a kolébal ho, až se konečně objevily slzy a smáčely mu košili.

24.

Otec Callahan neměl ponětí, jak dlouho šel tmou. Klopýtal zpátky k městu po Jointner Avenue, svého auta, které nechal zaparkované u Petrieů, si vůbec nevšiml. Chvilími se odpotácel do středu silnice, chvilími se ocitl na chodníku. Jednou ho málem přešlo auto, světlomety se podobaly velkým zářícím kotoučům; houkačka se rozeřvala a auto v poslední chvíli uhnulo, pneumatiky zakvílely na dlažbě. Jednou spadl do příkopu. Když docházel ke žlutému blikajícímu světlu, dalo se do deště.

Na ulicích nebyl nikdo, kdo by si ho povšiml; 'salem's Lot byl pro tuto noc již nasycen, ještě vrchovatěji než obvykle. Bufet byly prázdný a slečna Cooganová u Spencera seděla u pokladny a četla si v časopisech s „opravdovými životními příběhy“ v ledově bílém světle stropních zářivek. Venku, pod světelným nápisem znázorňujícím modrého psa ve skoku, hlásal červený neon:

AUTOBUS

Předpokládal, že všichni mají strach. Měli k tomu veškeré důvody. Kdesi v hloubi duše pochopili nebezpečí a dnes večer byly dveře zamčené, v Lotu, kde se léta nezamykalo... pokud vůbec někdy.

Procházel osaměle ulicemi. On sám se neměl čeho bát. Bylo to zábavné. Hlasitě se zasmál, ale ten zvuk připomněl spíš divoký, šílený vzlyk.

Žádný upír se ho nedotkne. Ostatních možná ano, ale jeho ne. Pán ho poznamenal, a tak bude svobodný, dokud se Pán nepřihlásí o svá práva.

Nad ním se rýsoval kostel svatého Ondřeje.

Zaváhal, pak se vydal po chodníku k němu. Bude se modlit. Bude se modlit celou noc, pokud to bude nutné. Nikoli k novému Bohu, Bohu ghet, sociálního povědomí a obědů zadarmo, ale ke

starému Bohu, který prostřednictvím Mojžíše hlásal, že čarodějnice nemá trpět životem, a sám pozvedl svého syna z mrtvých. Dej mi druhou možnost, Bože. Celý život se budu kát. Jenom... dej mi druhou možnost.

Klopýtal po širokých schodech, roucho zablácené a ucourané, ústa zamazaná Barlowovou krví.

Nahore se na chvíli zastavil a pak sáhl po klice prostředních dveří.

Jakmile se jí dotkl, modře se zablesklo a odhodilo ho to zpátky. Bolest mu pronikla zády, pak hlavou, pak hrudí, žaludkem a holeněmi, jak v kotrmelcích padal ze žulových schodů na chodník.

Zůstal v dešti ležet, chvěl se, ruce v jednom ohni.

Zvedl je k očím. Byly popálené.

„Nečistý,“ zamumlal. „Jsem nečistý, nečistý, ach Bože, tak nečistý.“

Roztřásl se. Objímal se kolem ramen, třásl se v dešti a za ním se tyčil kostel, dveře pevně zavřené.

25.

Mark Petrie seděl na Mattově posteli, přesně na stejném místě, na kterém seděl Ben, když sem s Jimmym přišli. Mark si utřel slzy rukávem a i když měl oči opuchle a zarudlé, zdálo se, že už se ovládl.

„Určitě víš,“ řekl Matt, „že 'salem's Lot je v zoufalé situaci, vid'?“

Mark přikývl.

„Už teď se po něm plíží jeho Nemrtví,“ pokračoval Matt zachmuřeně. „A berou s sebou další. Nedostanou všechny – ne dnes v noci – ale zítra vás čeká strašná práce.“

„Matte, chci, abyste se trochu vyspal,“ přerušil ho Jimmy „Budeme tady, nebojte se. Nevypadáte dobře. Jste v hrozném napětí –“

„Moje město se mi rozpadá před očima a ty chceš, abych spal?“ Oči, zdánlivě neúnavné, mu blýskly ve strhaném obličejí.

Jimmy se nedal: „Jestli se chcete dozvědět, jak to tu skončí, musíte si trochu šetřit síly. Říkám vám to jako doktor, krucinál.“

„Dobře. Za chvíli.“ Podíval se na všechny. „Zítra se vy tři musíte vrátit do Markova domu. Vyrobité si kolíky. Spoustu kolíků.“

Pomalu jim to docházelo.

„Kolik?“ zeptal se Ben potichu.

„Řekl bych, že budete potřebovat nejmíň tři stovky. Radil bych vám vyrobit si jich pět set.“

„To je nemožné,“ bránil se Jimmy chabě. „Tolik jich přece nemůže být.“

„Nemrtví mají žízeň,“ řekl Matt prostě. „Lépe je být připraven. Půjdete společně. Neodvažujte se rozdělit, ani za denního světla. Budete jako úklidová četa. Začnete na jednom konci města a budete pomalu postupovat na druhý.“

„Nedokážeme je všechny najít,“ namítal Ben. „Ani kdybychom začali za svítání a pracovali bez přestávky do tmy.“

„Musíte udělat všechno, co je ve vašich silách, Bene. Lidé vám možná začnou věřit. Někteří pomůžou, když jim ukážete, že to, co říkáte, je pravda. A až zase přijde tma, bude zase jemu zbývat spousta práce.“ Vzdychl. „Musíme předpokládat, že otec Callahan je pro nás ztracen. To je zlé. Přesto nesmíte povolovat v tlaku. Budete muset být opatrní, všichni. Buďte připraveni lhát. Jestli vás zavrou, pak to poslouží jeho záměrům. A pokud jste o tom ještě neuvažovali, můžete o tom uvažovat teď: je velmi pravděpodobné, že pokud někdo z nás nebo všichni přežijeme, možná budeme souzeni pro vraždu.“

Podíval se každému do tváře. To, co uviděl, ho zřejmě uspokojilo, protože znovu obrátil veškerou pozornost k Markovi.

„Ty víš, co je nejdůležitější, že?“

„Ano,“ řekl Mark. „Zabít Barlowa.“

Matt se maličko pousmál. „Bojím se, že bys to vzal za špatný konec. Nejdřív ho musíme najít.“ Podíval se zblízka na Marka. „Viděls dneska v noci něco, slyšels něco, cítils něco, nahmátls něco, co by nám ho pomohlo najít? Pořádně se zamysli, než nám odpovíš! Víš líp než my všichni, jak je to důležité!“

Mark se zamyslel. Ben nikdy neviděl, že by někdo vzal podobný rozkaz tak doslova. Opřel si bradu o dlaň a zavřel oči. Zdálo se, že se pozorně probírá každou podrobností nočního setkání.

Nakonec oči otevřel, krátce se rozhlédl, zavrtěl hlavou. „Nic.“

Mattův obličej povadl, ale nevzdával se. „Třeba suchý list na šatech? Tráva v manžetách kalhot? Hlína na botách? Nějaká nitka, která mu někde visela?“ Bezmocně bouchl do pelesti. „Všemohoucí Bože, copak v něm není škvíra, copak je jako vejce?“

Markovi se najednou rozšířily oči.

„Tak co?“ naléhal Matt. Chytil chlapce za loket. „Co je? Na cos přišel?“

„Modrá křída,“ řekl Mark. „Jednu ruku mi zahákl kolem krku, takhle, a viděl jsem mu dlaň. Měl dlouhé bílé prsty a na dvou měl šmouhy od modré křídly. Jenom maličké.“

„Modrá křída,“ řekl Matt zamyšleně.

„Škola,“ ozval se Ben. „Nic jiného.“

„Ale ne střední škola,“ namítal Matt. „Nás zásobuje Dennison a spol. z Portlandu. Posílají nám jenom bílou a žlutou. Celé roky ji mám za nehty a na kabátech.“

„A co hodiny kreslení?“ zeptal se Ben.

„Ne, na střední škole je jenom grafika. Používají se inkousty, ne křída. Marku, víš jistě, že to byla –“

„Křída,“ kývl hlavou.

„Určitě některý přírodopisec používá barevné křídly, ale kde je na střední škole nějaký úkryt? Viděli jste ji – celá v jednom podlaží, všechno prosklené. Lidé celý den otevírají skříně. Dokonce i v kotelně.“

„A co za jevištěm?“

Matt pokrčil rameny.

„Je tam dost tma. Ale jestli za mě paní Rodanová vezme to školní představení – studenti jí říkají paní Rodanová podle jednoho legračního japonského sci-fi filmu – tak se ta místnost bude velmi využívat. To by bylo pro něj hrozně riskantní.“

„A co základní školy?“ zeptal se Jimmy. „Na nižším stupni se určitě učí kreslení. A vsadil bych se o sto dolarů, že barevnou křídou tam nedají z ruky.“

Matt řekl: „Základní škola na Stanley Street byla postavená ze stejných účelově vázaných peněz jako střední škola. Je to taky moderní, přízemní budova. Spousta oken, aby slunce mohlo dovnitř.“

Není to typ domu, ve kterém by se naše kořist chtěla vyskytovat. Takoví jako on mají rádi staré domy, plné tradice, tmavé, omšelé, jako –“

„Jako škola na Brock Street,“ řekl Mark.

„Ano.“ Matt se podíval na Bena. „Škola na Brock Street je budova s dřevěnou kostrou, třemi podlažimi a sklepem, postavená přibližně ve stejné době jako Marstenův dům. Když se mělo hlasovat o přidělu peněz na školu, ve městě se hodně mluvilo o tom, že ta škola není bezpečná z hlediska požáru. To byl jeden důvod, proč se našly peníze na přístavek. Dva tři roky předtím byl v jedné škole v New Hampshire velký požár –“

„Vzpomínám si,“ zamumlal Jimmy. „To bylo v Cobbs' Ferry, ne?“

„Ano. Uhořely tři děti.“

„A škola na Brock Street se pořád používá?“ zeptal se Ben.

„Jenom první podlaží. První až čtvrtá třída. Celá budova se má během několika let vyřadit z provozu, až bude hotový přístavek u školy na Stanley Street.“

„Má se tam Barlow kde schovat?“

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl Matt, ale neznělo to přesvědčivě. „V druhém a třetím podlaží je plno prázdných tříd. Okna byla zatlučena prkny, protože děti do nich házely kamení.“

„Tak je to ono,“ řekl Ben. „Musí to být ono.“

„Zní to dobře,“ připustil Matt, ale už vypadal opravdu unaveně. „Ale připadá mi to příliš jednoduché. Příliš průhledné.“

„Modrá křída,“ zamumlal Jimmy. Měl nepřítomný pohled.

„Já nevím,“ řekl Matt roztržitě. „Já prostě nevím.“

Jimmy otevřel svou černou kabelu a vytáhl malou lahvičku s pilulkami. „Vezměte si dvě a zapijte je vodou,“ nařídil Mattovi. „Hned teď.“

„Ne. Ještě toho musíme spoustu probrat. Ještě spoustu –“

„Riziko, že vás ztratíme, si nemůžeme dovolit,“ řekl Ben pevně. „Jestli otec Callahan skutečně zmizel, teď jste z nás nejdůležitější vy. Poslechněte ho.“

Mark přinesl z koupelny sklenici vody a Matt se s nechutí podrobil.

Bylo čtvrt na jedenáct.

V pokoji se rozhostilo ticho. Ben si pomyslel, že Matt vypadá strašně starý, strašně opotřebovaný. Bílé vlasy vypadaly řidší, sušší, a celoživotní starost jako by mu vtiskla pečeť do tváře během několika dnů. Svým způsobem, pomyslel si Ben, to bylo logické, že ho nakonec postihly problémy – velké problémy – musely přijít v této snové, temně fantastické podobě. Celý život byl přípravou k tomu, aby se nakonec zabýval symbolickými d'ábly, kteří vyskočí do světla lampičky na čtení a za úsvitu mizí.

„Dělá mi starosti,“ prohodil Jimmy potichu.

„Myslel jsem, že to byl mírný záchvat,“ řekl Ben. „Že to vlastně žádný infarkt nebyl.“

„Jen mírná okluze. Ale ta příští mírná nebude. Bude masivní. Jestli tahle hrůza brzo neskončí, zabije ho.“ Vzal Matta za ruku a něžně, s láskou nahmatal puls. „A to by byla tragédie.“

Čekali kolem lůžka, střídavě spali a drželi hlídku. Prospal celou noc, Barlow se neobjevil. Měl práci jinde.

26.

Slečna Cooganová četla ve Zpovědích ze skutečného života příběh nazvaný „Pokusila jsem se uškrtit své dítě“, když se otevřely dveře a vešel první návštěvník toho večera.

Nikdy nezažila, že by obchody byly tak mrtvé. Ruthie Crockettová s kamarády se nestavila ani na sodu – ne že by jí tahle banda chyběla – a Loretta Starcherová se nezastavila pro The New York Times. Noviny ležely pořád pod pultem, úhledně složené. Loretta byla jediným člověkem v Jerusalem's Lotu, kdo Times (přesně takhle, kurzívou, název vyslovovala) pravidelně kupoval. A následující den je nechávala v čítárně.

Ani pan Labree se po večeři nevrátil, i když na tom nebylo nic neobvyklého. Pan Labree byl vdovec, měl velký dům na Schoolyard Hill blízko Griffenových a slečna Cooganová věděla naprosto přesně, že domů na večeři nešel. Odešel k Dellovi, pojídal hamburgery a pil pivo. Jestli se do jedenácti nevrátí (a teď už bylo tři čtvrtě), vytáhne klíč ze šuplíku kasy a zamkne sama. Nebylo by to poprvé. Ale

všichni by se dostali do pěkného průšvihů, kdyby sem někdo přišel a nutně potřeboval léky.

Někdy se jí stýskalo po návalu, který touhle dobou, kdy končil film, vždycky nastal – ovšem než zbourali staré kino Nordika naproti přes ulici; lidé chtěli ovocný střík se zmrzlinou a frappé a ovomaltinu, páry se držely za ruce a povídaly si o domácích úkolech. Bylo to perné, ale taky zdravé. Ty děti nebyly jako Ruthie Crockettová a její parta, kteří se pořád hihňají a předvádějí prsa a nosí džíny tak upnuté, až se rýsují kalhotky – pokud vůbec nějaké mají. Její skutečné pocity vůči těmto bývalým stálým zákazníkům (kteří, i když na to už zapoměla, ji stejně tak rozčilovali), byly zamlženy nostalgií, a tak když se dveře otevřely, dychtivě vzhlédla, jako by to mohl být absolvent ze čtyřiašedesátého se svou dívkou, a očekávala objednávku na čokoládový zmrzlinový pohár s dvojitou porcí oříšků.

Ale byl to nějaký muž, dospělý muž, někdo, koho znala, ale nemohla zařadit. Když pokládal kufřík na pult, cosi v jeho chůzi nebo pohybu hlavy jí prozradilo, kdo to je.

„Otče Callahane!“ řekla a nedokázala zakrýt překvapení. Nikdy ho neviděla bez kněžského roucha. Měl na sobě obyčejné tmavé kalhoty a modrou košili, jako prostý tovární dělník.

Najednou se polekala. Jeho šaty byly čisté a vlasy pečlivě učesané, ale ve tváři měl cosi, cosi –

Najednou si vzpomněla na den, kdy se před dvaceti lety vracela z nemocnice, ve které jí na náhlý záchvat zemřela matka – staré generace tomu říkaly šok. Když to řekla bratrovi, vypadal trochu jako nyní otec Callahan. Tvářil se vyčerpaně a zasmušile, oči měl prázdné a nepřítomné. Měl v nich jakýsi vyhaslý výraz, ze kterého na ni padla tíseň. A pleť kolem úst měl zrudlou a podrážděnou, jako by se příliš holil nebo ji dlouho utíral ručníkem, jako by se snažil zbavit se nějaké skvrny.

„Chci si koupit lístek na autobus,“ pronesl.

Tak je to, pomyslela si. Chudák, někdo umřel, před chvílí mu to zavolali na ředitelství nebo jak tomu říkají.

„Jistě,“ řekla. „Kam –“

„Který autobus jede jako první?“

„Kam?“

„Kamkoli,“ odpověděl a tím rozbil její teorii na kusy.

„No... já nevím... podívám se...“ Zašátrala po jízdním řádu a celá popletená se do něho zadívala. „V jedenáct deset je tu autobus, který jede do Portlandu, Bostonu, Hartfordu a New Y-“

„Tak ten,“ přerušil ji. „Kolik?“

„Na jak dlouho – chci říct, jak daleko?“ Teď už byla úplně zmatená.

„Až na konečnou,“ řekl dutě a usmál se. V životě neviděla na lidské tváři tak strašný úsměv, odtrhla od něho pohled. Jestli se mě dotkne, pomyslela si, tak budu křičet. Budu ječet jako o život.

„T-t-tak to bude do New Yorku,“ řekla. „Dvacet devět dolarů a sedmdesát pět centů.“

Trochu s obtížemi vylovil peněženku ze zadní kapsy, uviděla, že má pravou ruku ovázanou. Položil před ni jednu dvacítku a dvě dolarovky, a když sahala pro lístek, shodila na zem celou hromadu prázdných tiketů. Když je dosbírала, přidal dalších pět dolarovek a hromádku drobných.

Vypsala lístek, jak mohla nejrychleji, ale žádná rychlost jí nemohla stačit. Cítila na sobě jeho mrtvý pohled. Orazítkovala lístek a přistrčila mu ho přes pult tak, aby se nemusela dotknout jeho ruky.

„B-budete muset počkat venku, otče C-Callahane. Během pěti minut musím zavřít.“ Shrábla bankovky a drobné a poslepu je strčila do pokladny, nepokusila se je spočítat.

„To je v pořádku.“ Zastrčil si lístek do náprsní kapsy. Aniž se na ni podíval, řekl: „A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho potkal, nezabil. A Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. To je Písmo, slečno Cooganová. Nejkrutější zápis v Bibli.“

„Opravdu?“ řekla. „Je mi líto, ale budete muset jít ven, otče Callahane. Já... pan Labree se za chvíli vrátí a on nemá rád... nemá rád, když... když...“

„Samozřejmě.“ Otočil se k odchodu. Zastavil se a ohlédl se po ní. Uhnula před těma strnulýma očima. „Vy bydlíte ve Falmouthu, že, slečno Cooganová?“

„Ano –“

„Máte auto?“

„Ano, jistě. Opravdu vás musím požádat, abyste počkal na autobus venku –“

„Dnes večer jedte domů co nejrychleji, slečno Cooganová. Zamkněte si všechna dvířka u auta a nikomu nezastavujte. Nikomu. Nezastavujte ani tomu, koho znáte.“

„Nikdy neberu stopaře,“ řekla slečna Cooganová rozhodně.

„A až se dostanete domů, nevracejte se do Jerusalem's Lotu,“ pokračoval Callahan. Upřeně se na ni díval. „V Lotu nastaly zlé časy.“

Slabě se ozvala: „Nevím, o čem mluvíte, ale budete muset počkat na autobus venku.“

„Ano. Dobře.“

Vyšel ven.

Najednou si uvědomila, jaké ticho v krámku je, jaké naprosté ticho. Jak to, že po setmění nikdo – nikdo – nepřišel, kromě otce Callahana? Bylo to tak. Vůbec nikdo nepřišel.

V Lotu nastaly zlé časy.

Začala obcházet krám a zhasínat světla.

27.

V Lotu vládla černá tma.

Za deset minut dvanáct probudilo Charlieho Rhodese dlouhé, neúnavné troubení. Probral se v posteli a zpříma se posadil.

Jeho autobus!

A vzápětí:

Ti malí hajzlíci!

Děti už takové věci zkoušely dřív. Znal je, ta zatracená háďata. Děti mu jednou pomocí sirek vypustily pneumatiky. Neviděl, kdo to udělal, ale dostal zatraceně dobrý nápad. Zašel za tím podělaným ředitelem a udal Mika Philbrooka a Audieho Jamese. Věděl, že to byli oni – ani je nemusel chytit při činu.

Víte určitě, že to byli oni, Rhodesi?

Přece vám to říkám, ne?

A ten rozmazlenec nemohl nic dělat; musel je potrestat. O týden později si ho ten kretén zavolal do kanceláře.

Rhodesi, dneska jsme museli potrestat Andyho Garveye.

Jo? To mě nepřekvapuje. V čem jel?

Bob Thomas ho chytil, jak mu vypouští u autobusu pneumatiky. A dlouho, chladně si Charlieho Rhodese měřil.

No a co má bejt, i kdyby to byl Garvey a ne Philbrook a James? Však chodí spolu, všichni jsou to stejní parchanti, všichni zaslouží pěkných pár pohlavků.

Teď ho přivádělo k šílenství houkání klaksonu, vždyť se vybije baterka, někdo na houkačku přímo nalehl:

TU, TÚÚ, TÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ –

„Vy zkurvysyni,“ zašeptal a vyklouzl z postele. Potmě si natáhl kalhoty. Světlo by ty hovňouse jenom zaplašilo, a to nechtěl.

Jindy mu kdosi položil na sedadlo řidiče kravinec, a tehdy měl taky docela dobrou představu, kdo to udělal. Mohli jste jim to přečíst v očích. Naučil se to, když za války držel hlídku na tranzitní stanici. S kravincovou záležitostí se vypořádal po svém. Tři dny po sobě vždycky vykopl toho malého zkurvysyna z autobusu, čtyři míle od domova. Kluk za ním nakonec s brekem přišel.

Já jsem nic neudělal, pane Rhodesi. Proč mě pořád vyhazujete?

Ty říkáš nic tomu, žeš mi položil na sedadlo kravinec?

Ne, to jsem nebyl já. Přísahám Bohu, že jsem to nebyl já.

No, to se jim muselo nechat. Uměli lhát vlastní matce do očí, s rozjasněným a usměvavým obličejem, a nejspíš to i dělali. Vyhodil toho kluka ještě dva večery po sobě a pak se vyzpovídal Ježíšovi. Potom ho vykopl ještě jednou – dalo by se říct ze zvyku – až mu Dave Felsen v garážích řekl, že by to měl na nějakou dobu nechat plavat.

TÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ –

Popadl košili a vzal si starou tenisovou raketu, opřenou v koutě. Kriste pane, dneska v noci někomu zmaže prdel!

Vyšel zadním vchodem a obešel dům na místo, kde vždycky parkoval jeho velký žlutý autobus. Byl energický a chladnokrevný. Tohle byla infiltrace nepřítelů, jako v armádě.

Zastavil se za keřem oleandru a podíval se na autobus. Ano, viděl je, byla jich celá parta, tmavší stíny za ztemnělými skly. Pocítil ten starý rudý vztek, nenávisť jako vřelý led, a sevřel tenisovou

raketu tak pevně, až se mu v ruce rozechvěla jako ladička. Vytřískali – šest, sedm, osm – osm oken u jeho autobusu!

Proklouzl dozadu; pak se plížil podél žlutého boku ke dveřím pro cestující. Byly otevřené. Napjal se, a najednou vyskočil na schody.

„Tak! Ani hnout! Hochu, nech bejt tu zatracenou houkačku nebo tě –“

Chlapec, sedící na místě řidiče s oběma rukama přimáčknutýma na klaksonu, se k němu otočil a bláznivě se usmál. Charlie ucítil, jak se mu obrátil žaludek. Byl to Richie Boddin. Byl celý bílý – jako prostěradlo – až na černé uhlíky očí a rty, které byly rubínově červené.

A ty zuby –

Charlie Rhodes se podíval uličkou dál.

Byl tam Mike Philbrook? Audie James? Všemohoucí Bože, byli tam Griffenovi chlapci! Hal a Jack, seděli skoro vzadu, seno ve vlasech. Ale ti přece mým autobusem nejezdí! Mary Kate Greigsonová a Brent Tenney seděli bok po boku. Měla na sobě pyžamo, on měl modré džíny a flanelovou košili, kterou měl opačně a navíc naruby, jako by zapomněl, jak se obléct.

A Danny Glick. Ale – ach, Kriste Pane – ten byl přece mrtvý; mrtvý už celé týdny!

„Hele,“ řekl zncitlivělými rty. „Hele, děcka –“

Tenisová raketa mu vyklouzla z ruky. Ozvalo se zasyčení a tlumené bouchnutí, protože Richie Boddin, na tváři stále ten bláznivý úsměv, zatáhl za chromovanou páku, kterou se zavíraly dveře. Všichni se teď zvedali ze sedadel, všichni.

„Ne,“ zašeptal a snažil se o úsměv. „Děcka... vy mi nerozumíte. To jsem já. Charlie Rhodes. Přece... přece...“ Nesmyslně se na ně usmíval, vrtěl hlavou, ukazoval jim ruce, aby poznali, že jsou to jenom ruce starého kamaráda Charlieho Rhodese, úplně nevinného, a couval, dokud se zády nepřimáčkli na široké zbarvené přední sklo.

„Ne,“ zašeptal.

Pořád se blížili, strnule se usmívali.

„Prosim vás, ne.“

A pak se na něj vrhli.

28.

Ann Nortonová zemřela během krátké cesty výtahem z prvního podlaží nemocnice do druhého. Jen se otrásla a z koutku úst jí vytekl čůrek krve.

„Tak to by bylo,“ řekl jeden zřízenec. „Můžeš vypnout houkačku.“

29.

Eva Millerová měla sen.

Byl to podivný sen, nebyla to tak docela noční můra. Oheň v jedenapadesátém zuřil pod nesmiřitelným nebem, které měnilo barvu od bledě modré na obzoru do žhavé, nemilosrdně bílé v nadhlavníku. Slunce pražilo z té obrácené mísy jako svítivý mědák. Všude byl cítit čpavý kouř; všichni přestali pracovat, lidé stáli na ulicích, dívali se k jihozápadu, k Mokřinám, a k severozápadu, k lesům. Dým se vznášel ve vzduchu celé dopoledne, ale teď, v jednu odpoledne, jste už mohli zahlédnout oheň, pochodující zelení za Griffenovými pastvinami. Stálý vítr, který pomohl plamenům přeskočit jednu ohňovou zábranu, teď přinášel nad město bílý popílek, který se nepřestával sypat jako letní sníh.

Ralph ještě žil, byl venku a snažil se zachránit pilu. Ale bylo to všechno pomíchané, protože s ní byl Ed Craig, a Eda potkala až na podzim roku 1954.

Pozorovala oheň z okna ložnice v patře a byla nahá. Zezadu se jí dotkly čísi ruce, drsné hnědé ruce na hladkých bělostných bocích, a ona věděla, že je to Ed, i když ve skle neviděla ani jeho odraz.

Ede, pokusila se říct. Teď ne. Je moc pozdě. Už je to skoro devět let.

Ale jeho ruce byly vytrvalé, přejely jí po bříše, jeden prst si pohrál s kalíškem pupíku, pak obě ruce vyklouzly nahoru a chytily ji za prsa s nestydatou znalostí.

Snažila se mu říct, že stojí u okna, že někdo na ulici by se mohl ohlédnout a uvidět je, ale žádná slova jí z úst nevycházela a potom na paži ucítila jeho rty, přesunuly se jí na rameno, a pak se pevně a chtivě přitiskly na krk. Ucítila jeho zuby, kousal ji, sál a kousal,

nasával krev, a znovu se pokusila bránit se: Nedělej mi cucfleky, Ralph to uvidí –

Ale protestovat bylo nemožné a ona už ani nechtěla. Už se nestarala, kdo se ohlédne a uvidí je, nahé a nestoudné.

Oči jí zasněně sklouzly k ohni, zatímco na krku cítila jeho rty a zuby, a kouř byl velmi černý, černý jako noc, zatemňoval žhavé kovové nebe, měnil den v noc; avšak v ní se oheň pohyboval jako pulsující šarlatové nitky a květy – hýřivé květiny v půlnoční džungli.

A pak nastala noc a město zmizelo, jenom oheň zuřil ve tmě, míhal se ve fascinujících, kaleidoskopických tvarech, až se zdálo, že se skládají do zkrvavené tváře – tváře s orlím nosem a hluboko posazenýma, pronikavýma očima, plnými a smyslnými rty, částečně ukrytými za hustým knírem, a vlasy sčesanými z čela, jako to nosí hudebníci.

„Ten welshský šatník,“ promluvil nějaký vzdálený hlas, a ona rázem věděla, že je to jeho hlas. „Ten v komoře. Myslím, že bude báječně vyhovovat. A pak zabezpečíme schody... je moudré být připraven.“

Hlas utichl. Plameny pohasly.

Zbyla jen temnota, a ona v ní, snící nebo začínající snít. Maně si pomyslela, že to bude sladký a dlouhý sen, ale pod hladinou hořký a beze světla, jako vody Léthé.

Ozval se jiný hlas – Edův. „Pojď, miláčku. Vstávej. Musíme udělat, co říká.“

„Ede? Ede?“

Nad ní se skláněl jeho obličej, nebyl vykreslený ohněm, ale byl hrozně bledý a podivně prázdný. Ale přesto ho znovu milovala... víc než jindy. Toužila po jeho polibku.

„Pojď, Evo.“

„Je to sen, Ede?“

„Ne... není to sen.“

Polekalo ji to, ale po chvíli ji strach přešel. Namísto něho přišlo poznání. S poznáním se dostavil hlad.

Pohlédla do zrcadla a spatřila jen odraz ložnice, prázdné a tiché.

Dveře do komory byly zamčené a klíč byl ve spodní zásuvce šatníku, ale na tom nezáleželo. Klíče už nebyly zapotřebí. Proklouzli mezi dveřmi a ostěním jako stíny.

30.

Ve tři ráno krev teče pomalu a hustě a spánek je těžký. Duše buď spí v pozeňnané nevědomosti noční hodiny, nebo se shlíží sama v sobě v hlubokém zoufalství. Nic mezi tím. Ve tři ráno je ta stará děvka, svět, zbavená křiklavých šminek, nemá žádná prsa a má skleněné oko. Veselí zní dutě a pronikavě, jako v Poeově zámku obklopeném Rudou Smrtí. Hruža je zničena nudou. Láska je sen.

Parkins Gillespie se odstrachal od stolu v kanceláři ke kávové konvici, vypadal jako velmi hubená opice, kterou stravuje neznámá choroba. Za ním byl rozložený pasiáns v osmi sloupcích. Zaslechl v noci několik výkřiků, podivné, trhané zvuky houkačky, a pak kdosi utíkal. Nevyšel, aby něco z toho prošetřoval. Jeho zvrásněný a propadlý obličej byl přestrašený věcmi, o kterých si myslel, že se venku dějí. Na krku měl kříž, medailónek svatého Kryštofa a mírový znak hippies. Nevěděl přesně, proč si je vzal, ale uklidňovaly ho. Přemýšlel o tom, že jestli dnešní noc přežije, zítra odjede někam daleko a služební odznak nechá na policiče, vedle svazku klíčů.

Mabel Wertsová seděla v kuchyni u stolu, před sebou šálek vychladlé kávy, závěsy poprvé za celé roky stažené, čočky dalekohledu opatřené krytkami. Poprvé za šedesát let nechtěla nic vidět ani slyšet. Noc byla plná smrtonosných novinek, kterým nechtěla naslouchat.

Bill Norton byl na cestě do cumberlandské nemocnice, protože mu odtamtud volali (to byla jeho žena ještě naživu), a tvář měl strnulou a nehybnou. Stěrače jednotvárně bzučely v houstnoucím dešti. Snažil se na nic nemyslet.

Ve městě byli ještě další lidé, kteří spali nebo bděli, nedotčení. Většina nedotčených byli svobodní lidé, kteří ve městě neměli příbuzné nebo blízké přátele. Hodně z nich si ani neuvědomovalo, že se něco děje.

Přesto však ti, co byli vzhůru, rozsvítili všechna světla, a člověk, který by projížděl městem (a několik aut skutečně projelo, mířilo do

Portlandu nebo někam na jih), mohl být udiven tím, že taková víska, tolik podobná ostatním, které již minul, je v tak ponurou hodinu plná jasně osvětlených domů. Mohl by třeba zpomalit a hledat požár nebo nějakou nehodu, a když nic z toho neuviděl, znovu zrychlil a pustil všechno z hlavy.

To bylo na tom to zvláštní: nikdo z těch, kdo byli v Jerusalema's Lotu vzhůru, neznal pravdu. Pár lidí snad mělo podezření, ale i jejich podezření byla neurčitá a beztvará jako tříměsíční plod. Přesto bez váhání šli k zásuvkám stolů, krabicím v komoře nebo schránkám na šperky a hledali nějaký náboženský, kouzelný symbol, který snad měli. Dělalí to bez uvažování, podobně jako člověk, který jede dlouho a o samotě autem, si bude zpívat, aniž by věděl, že zpívá. Pomalu přecházeli z místnosti do místnosti, jako by se jejich těla proměnila v křehké sklo, rozsvěcovali všechna světla a nedívali se z oken ven.

To především. Nedívali se z oken ven.

Bez ohledu na zvuky a strašnou nejistotu, bez ohledu na strašlivé neznámo, byla ještě jedna horší věc: pohlédnout Gorgoně do tváře.

31.

Ten zvuk mu vtrhl do spánku jako hřebík zatloukaný do tvrdého dubu; velmi pomalu, jakoby vlákno po vlákně. Nejdřív si Reggie Sawyer myslel, že se mu zdá o truhlářích, a jeho mozek, potácející se v krajině stínů mezi spánkem a bděním, mu vyhověl zpomalenou útržkovitou vzpomínkou na to, jak s otcem zatloukají prkna po stranách chaty, kterou si postavili u Bryant Pond v roce 1960.

Sen se rozplynul ve zmatenou myšlenku, že se mu to vůbec nezdá, ale opravdu slyší kladivo. Zmatek se stupňoval, pak procitl; rány se ozývaly od předních dveří, čísi pěst dopadala na dřevo s pravidelností metronomu.

Oči mu nejdřív sklouzly k Bonnie, která ležela na boku, hromádka ve tvaru S pod dekou. Pak na hodiny: 4:15.

Vstal, vyklouzl z ložnice a zavřel za sebou dveře. Rozsvítil světla v chodbě, vykročil ke dveřím – a pak se zastavil. Niterný strážce zafungoval a srst se naježila.

Sawyer pozoroval hlavní vchod s němou zvědavostí, hlavu nachýlenou. Nikdo ve čtvrt na pět ráno nebuší na dveře. Kdyby se něco stalo někomu z rodiny, zavolali by, ale nepřišli by mu bouchat na dveře.

V osmašedesátém byl sedm měsíců ve Vietnamu, pro americké chlapce ve Vietnamu to byl moc těžký rok, a zažil bojovou akci. Za těch dnů bylo probouzení náhlé, jako když lusknete prsty nebo rozsvítíte lampu; v jedné chvíli spíte jako pařez, v následující vteřině ve tmě bdíte. Ten zvyk v něm odumřel skoro hned, jakmile ho odvezli zpátky do Států, a byl na to pyšný, i když o tom nikdy nemluvil. Nebyl přece žádný stroj, pro Kristapána. Zmáčkněte tlačítko A a Johnny se probouzí, zmáčkněte tlačítko B a Johnny zabije pár rákosníků.

Ale teď, bez jakéhokoli varování, z něj otupělost a zachumlanost spánku spadla jako hadí kůže a stál tu nastražený, jen mžikal očima.

Venku někdo je. Nejspíš ten mladý Bryant, ožraly, seká patky. Připravený zvítězit nebo zemřít pro nevinnou pannu.

Odešel do obývacího pokoje a zamířil ke stojanu na pušky u falešného krbu. Nerozsvítil; znal cestu po hmatu dokonale. Vzal si brokovnici, zlomil ji, světlo z chodby se matně zalesklo na mosazném plášti. Vrátil se zpátky do dveří obývacího pokoje a vystrčil hlavu do chodby. Monotónní bušení pokračovalo, pravidelně, ale bez rytmu.

„Tak pojd’“, zavolal Reggie Sawyer.

Bušení ustalo.

Nastala dlouhá odmlka, pak se otočil knoflík dveří, pomaloučku, až západka dosáhla krajní polohy. Dveře se otevřely a v nich stál Corey Bryant.

Reggie cítil, že se mu na okamžik zastavilo srdce. Bryant měl na sobě stejné šaty jako tehdy, když ho Reggie vyhnal, jenomže teď byly roztrhané a špinavé. Kalhoty a košili měl obalené suchým listím. Blátivá šmouha na čele zdůrazňovala sinalou bledost.

„Ani hnout,“ řekl Reggie, zvedl pušku a odjistil. „Tentokrát je nabitá.“

Ale Corey Bryant ztěžka vykročil, kalné oči upřené na Reggieho tvář s výrazem, který byl horší než nenávisť. Z úst mu vyklouzl jazyk

a olízl rty. Boty měl obalené bahnem, ze kterého děšť namíchal černé lepidlo, a jak Corey Bryant kráčel chodbou, na podlahu padaly hrudky špíny. V jeho chůzi bylo cosi neoblomného a neodvratného, pozorovatele zaujalo chladné a hrozivé nelítostné odhodlání. Zablácené podpatky dupaly. Nebylo rozkazu, který by je zastavil, nebylo prosby, která by je obměkčila.

„Ještě dva kroky a ustřelím ti tu zasranou hlavu,“ vykřikl Reggie.

Slova zazněla chraptivě a suše. Ten chlap nebyl opilý, byl něco horšího. Úplně mu přeskočilo. Najednou mu bylo jasné, že ho bude muset zastřelit.

„Stůj,“ opakoval, ale jen mechanicky, lhostejně.

Corey Bryant se nezastavil. Upíral na Reggieho tvář své oči zářící mrtvou životností, jako vycpaný jelen. Podpatky zlověstně klapaly.

Bonnie za ním vykřikla.

„Vrať se do ložnice,“ přikázal jí Reggie. Vystoupil do chodby mezi ně. Bryant už byl od něj jenom dva kroky. Jedna vláčná, bílá ruka se pozvedla, aby chytila brokovnici za hlavně.

Reggie stiskl oba kohoutky.

Rána se v úzké chodbě rozlehla jako hrom. Z hlavní krátce vyšlehl oheň. Vzduch se zaplnil pachem spáleného prachu. Bonnie znovu pronikavě vykřikla. Coreyova košile se roztrhala, zčernala a rozevřela se, nebyla ani tolik proděravělá, jako se spíš rozpadala. Ale když se rozhalila, zbavená knoflíků, bylo vidět, že rybí bělost hrudníku a břicha zůstala neuvěřitelně neposkvrněná. Reggieho strnulé oči nabyly dojmu, že to maso vůbec není maso, ale cosi nehmotného, jako řídká záclona.

Pak mu Corey vyrazil brokovnici z rukou, jako by to byly ruce dítěte. Potom ho Corey popadl a mrštil jím o stěnu, až mu cvakly zuby. Nohy ho odmítly podržet a tak se omámeně sesul. Bryant prošel kolem něj k Bonnie. Choulila se ve dveřích, ale nespouštěla z Coreye oči, a Reggie viděl, jak jsou oba rozpálení.

Corey se ohlédl a zazubil se na Reggieho, byl to široký úsměv od ucha k uchu, jaký turistům v poušti nabízejí lebky pošlého dobytka. Bonnie vztáhla ruce. Chvěly se. Zdálo se, že jí obličejem

proběhl výraz hrůzy a chťiče, jako když se za slunného dne honí stíny mraků.

„Miláčku,“ řekla.
Reggie vykřikl.

32.

„Hej, kámo,“ zavolal řidič. „Tohle je Harford.“

Callahan vyhlédl širokým, kouřovým oknem na neznámou krajinu, ještě podivnější díky lehce prosakujícímu rannímu světlu. V Lotu se už budou vracet zpátky do svých děr.

„Já vím,“ řekl.

„Budeme tu stát dvacet minut. Nechcete jít dovnitř a koupit si třeba obložený chlebiček?“

Callahan neohrabaně vytáhl ovázanou rukou z kapsy peněženku a skoro ji upustil. Kupodivu se zdálo, že ruka už nebolí; byla jenom ochromená. Bylo by lepší, kdyby bolela. Bolest byla aspoň skutečná. V ústech měl pachut' smrti, hloupou, moučnou chuť jako po shnilém jablku. To bylo všechno? Ano. Bylo to zlé.

Vytáhl dvacku. „Můžete mi přinést láhev?“

„Pane, předpisy –“

„A drobné si samozřejmě nechtě. Půllitr bude stačit.“

„Já nemám zapotřebí, aby mi někdo v autobuse vyváděl, pane. Za dvě hodiny jsme v New Yorku. Tam dostanete, co chcete. Všechno.“

Myslím, že se mýlíš, příteli, pomyslel si Callahan. Znovu nahlédl do peněženky, aby viděl, co je v ní. Desítka, dvě pětidolarovky, dolarovka. Přidal ke dvacce desítku a podal je řidiči ovázanou rukou.

„Půllitr bude stačit,“ řekl. „A drobné si samozřejmě nechtě.“

Řidič zvedl pohled od třiceti dolarů k temným, zapadlým očím, a strašlivou chvíli si myslel, že hovoří s živoucí lebkou, lebkou, která nějak zapomněla, jak se zubit.

„Třicet dolarů za půl litru? Pane, vy jste cvok.“ Ale peníze si vzal, prošel prázdným autobusem dopředu, potom se otočil. Peníze zmizely. „Ale žádný vyvádění. Nepotřebuju, aby mi někdo v autobuse vyváděl.“

Callahan přikývl jako malý chlapec, přijímající zasloužené pokárání.

Řidič se na něj ještě chvíli díval, potom vystoupil.

Něco levného, myslel si Callahan. Něco, co spálí jazyk a zasyčí v hrdle. Něco, co spláchne tu mdlou, nasládlou chuť... nebo ji aspoň zmírní, dokud nenajde nějaké místo, kde bude moci začít důkladně pít. Pít a pít a pít –

Pak si pomyslel, že se asi zhroutí, začne plakat. Neměl žádné slzy. Cítil se velmi vyschlý a úplně prázdný. Zbyla jenom... ta chuť.

Pospěš si, řidiči.

Dál se díval z okna ven. Na druhé straně ulice na verandě seděl desetiletý chlapec, hlavu opřenou o ruce složené na kolenou. Callahan ho pozoroval, dokud autobus zase nevyjel, ale chlapec se nepohnul.

33.

Ben ucítil na paži ruku a vyplul na hladinu vědomí. Blízko ucha se mu ozval Mark: „Ráno.“

Otevřel oči, dvakrát zamrkal, aby je rozlepil, a podíval se oknem na svět. Vytrvalým podzimním deštěm, ani lijákem ani přeháňkou, se kradlo svítání. Stromy, které lemovaly pavilón uprostřed trávníku na severní straně nemocnice, už byly napůl holé, a černé větve se rýsovaly na šedém nebi jako obří písmena neznámé abecedy. Silnice číslo 30, která se odvíjela z města dál na východ, se leskla jako lachtan – auto, které projíždělo s rozsvícenými světly, po sobě zanechávalo na makadamu zlověstné červené stopy.

Ben vstal a rozhlédl se. Matt spal, hrud se mu zdvíhala a klesala, jak pravidelně, i když mělce dýchal. Jimmy taky spal, natáhl se v pokoji na lenošku. Na tvářích mu vyrazilo nedoktorské strniště. Ben si přešel dlaní po tváři. Zachrastilo to.

„Už je čas jít, ne?“ zeptal se Mark.

Ben přikývl. Vzpomněl si, jaký je čeká den a všechny možné hrůzy, a uhnul před tou představou. Jediný způsob, jak to všechno přestát, bude promýšlet jenom deset minut dopředu. Pohlédl chlapci do tváře a ta nezlomná dychtivost, kterou uviděl, ho znepokojila. Přešel k Jimmymu a zatřásl jím.

„He!“ vyjekl Jimmy. Zazmítal se na pohovce jako plavec, který se noří z hluboké vody. V obličeji mu zacukalo, vytřeštil oči a chvíli vypadal naprosto vyděšeně. Díval se na oba nechápavě, nepoznával je.

Potom si uvědomil, kde je, a uvolnil se. „Ach. Sen.“

Mark přikývl, dokonale porozuměl.

Jimmy se podíval z okna a řekl „Světlo“ způsobem, jakým chudák říká peníze. Vstal a přešel k Mattovi, chytil ho za zápěstí a chvíli je držel.

„Je v pořádku?“ zeptal se Mark.

„Myslím, že je mu líp než včera v noci,“ řekl Jimmy. „Bene, navrhuji, abychom my tři odjeli služebním výtahem, pro případ, že si Marka včera večer někdo všiml. Čím méně riskujeme, tím lépe.“

„Nestane se panu Burkeovi o samotě nic?“ zeptal se Mark.

„Myslím, že ne,“ řekl Ben. „Nejspíš se budeme muset spolehnout na jeho chytrost. Barlow by dal nevím co za to, kdyby nás tu zdržel další den.“

Prošli po špičkách chodbou a svezli se služebním výtahem. Kuchyň se v tuhle hodinu zrovna dostávala do obrátek – bylo skoro čtvrt na osm. Jeden kuchař zvedl hlavu, zamával a řekl: „Nazdar, doktore.“ Nikdo jiný je neoslovil.

„Kam nejdřív?“ zeptal se Jimmy. „Do školy na Brock Street?“

„Ne,“ řekl Ben. „Dopoledne je tam spousta lidí. Odcházejí ti malí brzo, Marku?“

„Jdou domů až ve dvě.“

„To nám zbude spousta denního světla,“ řekl Ben. „Nejdřív půjdeme k Markovi. Pro kolíky.“

34.

Jak se blížili k Lotu, v Jimmyho buicku se hromadilo skoro hmatatelné mračno strachu a hovor vázl. Když Jimmy odbočil z dálnice u velkého zeleného reflexního nápisu SILNICE Č.12 JERUSALEM'S LOT CUMBERLAND OKR. CUMBERLAND, Ben si pomyslel, že po téhle cestě se vraceli se Susan domů po první schůzce – chtěla tehdy vidět nějaký film s automobilovou honičkou.

„Zhoršilo se to,“ řekl Jimmy. Jeho chlapecký obličej byl bledý, vyděšený a zlostný. „Kriste pane, skoro to cítím.“

I ty to cítíš, pomyslel si Ben, i když pach byl spíš duševní než tělesný: psychický závan z otevřené hrobky.

Silnice číslo 12 byla skoro pustá. Cestou minuli dodávku mlékaře Wina Purintona, zaparkovanou stranou od silnice a opuštěnou. Motor běžel, Ben ho vypnul, když se podíval dozadu. Jimmy na něj zvědavě pohlédl, když se vrátil. Ben zavrtěl hlavou. „Není tam. Svítila kontrolka, benzín skoro došel. Běžel celé hodiny.“ Jimmy se udeřil pěstí do stehna.

Ale když vjížděli do města, Jimmy řekl skoro absurdně ulehčeným tónem:

„Podívejte se, Crossen má otevřeno.“

Měl. Vpředu postával Milt, rozkládal plastovou plachtu nad stojanem s novinami a vedle něj stál Lester Silvius ve žlutém pršáku.

„Ale zbytek té jejich party nevidím,“ uvažoval Ben.

Milt k nim vzhlédl, zamával, a Ben měl dojem, že ve tvářích obou mužů vidí ustarané vrásky. Na vnitřních dveřích Foremanova pohřebního ústavu pořád visela cedule „Zavřeno“. Železářství bylo také zavřené, u Spencera zamčeno a tma. Jídlna měla otevřeno a když projeli kolem, Jimmy zajel s buickem k obrubníku před novým obchodem. Nad výkladní skříní stálo prostými zlatými písmeny: „Barlow a Straker –Vybraný nábytek“. A na dveřích, jak říkal Callahan, byl přilepený kus papíru s nápisem vyvedeným zvláštním rukopisem, který všichni poznali ze vzkazu, který viděli předchozí den: „Zavřeno do odvolání.“

„Proč tu zastavujete?“ zeptal se Mark.

„Jenom se přesvědčíme, jestli se náhodou neschoval tady,“ vysvětloval Jimmy. „Ten krátek se tak nabízí, že mohl předpokládat, že ho přehlédneme. A myslím, že celníci čmárají na krabice, které zkontrolovali. Píší na ně křídou.“

Obešli dům dozadu, a zatímco se Ben a Mark choulili v dešti, Jimmy prostrčil loket obalený kabátem zasklenými dveřmi, takže mohli vlézt dovnitř.

Vzduch uvnitř byl zkažený, žluklý, jako bývá vzduch v místnosti zavřené po celá staletí a ne několik dnů. Ben nakoukl do výstavní

místnosti, ale tam nebylo kde se schovat. Spoře zařízená, ani stopy po tom, že by Straker doplňoval zásoby.

„Pojď sem!“ zavolal Jimmy chraptivě a Benovi vyskočilo srdce do krku.

Jimmy a Mark stáli u dlouhé bedny, kterou Jimmy trochu pootevřel pomocí páčidla na opačném konci topůrka kladiva. Nahlédli dovnitř a uviděli bledou ruku v tmavém rukávu.

Ben se bez přemýšlení na bednu vrhl. Jimmy se na opačném konci oháněl kladivem.

„Bene,“ řekl Jimmy, „pořežeš si ruce. Přece –“

Neslyšel. Odtrhával prkna z bedny, bez ohledu na hřebíky a třísky. Měli ho, dostali tu odpornou noční můru, vlastnoručně do něho zatluče kůl, jako ho zatloukl do Susan –

Utrhl další kus laciného bednění a pohlédl do mrtvé, mramorově bledé tváře Mika Ryersona.

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho, a pak společně vydechli... jako by místností zavál mírný vánek.

„Co teď?“ zeptal se Jimmy.

„Radši nejdřív zajedeme k Markovi domů,“ řekl Ben. Hlas mu zněl hluše zklamáním. „Víme, kde je. Nemáme hotový ještě ani jeden kolík.“

Narychlo vrátili rozštípaná prkna na místo.

„Radši se ti na ty ruce podívám,“ řekl Jimmy „Krvácí ti to.“

„Později,“ odbyl ho Ben. „Jdeme.“

Znovu vyšli ven, všem se ulevilo, aniž to řekli nahlas, že jsou na čerstvém vzduchu, a Jimmy zamířil s buickem na Jointner Avenue a pak do obytné části města, hned za strohou obchodní čtvrtí. K Markovu domu dojel možná dřív, než bylo kterémukoli z nich milé.

Starý sedan otce Callahana parkoval na okružní příjezdové cestě za praktickým pintem Henryho Petrieho. Když Mark uviděl auto, zprudka se nadýchl a odvrátil pohled. Z obličeje mu zmizela všechna barva.

„Já tam nemůžu jít,“ zamumlal. „Promiňte. Počkám v autě.“

„Nemáš proč se omlouvat, Marku,“ řekl Jimmy.

Zaparkoval, vypnul zapalování a vystoupil. Ben chvíli váhal, potom položil Markovi ruku na rameno. „Budeš v pořádku?“

„Jasně.“ Ale vůbec nevypadal dobře. Brada se mu třásla a oči měl prázdné. Najednou se k Benovi otočil, prázdnota z očí zmizela a její místo zaujala prostá bolest, plovoucí v slzách. „Přikryjte je, ano? Jestli jsou mrtví, přikryjte je.“

„Určitě to udělám,“ řekl Ben.

„Takhle je to lepší,“ drmolil Mark. „Můj otec... z něho by byl velmi úspěšný upír. Možná by byl časem stejně dobrý jako Barlow. On... on byl dobrý ve všem, co dělal. Možná až moc dobrý.“

„Snaž se o tom tolik nepřemýšlet,“ chlácholil ho Ben a nenáviděl ta nepřesvědčivá slova, která vypouštěl z úst. Mark k němu vzhlédl a křivě se pousmál.

„Za domem je hromada dřeva,“ řekl Mark. „Půjde vám to rychleji, když si půjčíte tátův soustruh, je ve sklepě.“

„Dobře,“ řekl Ben. „Jen klid, Marku. Hlavně klid, jak jen ti to půjde.“

Ale chlapec se už díval jinam a otíral si rukávem oči.

Ben a Jimmy vyšli po zadních schodech a pak vstoupili dovnitř.

35.

„Callahan tady není,“ řekl Jimmy ochable. Už prošli celý dům.

Ben se přinutil, aby to vyslovil. „Barlow ho určitě dostal.“

Podíval se na zlomený kříž, který sebral ze země. Včera visel Callahanovi na krku. Byla to jediná stopa, kterou po něm našli. Ležel u těl Petriů, byli opravdu naprosto mrtví. Hlavy jim kdosi srazil dohromady silou, která jim doslova roztránila lebky. Ben si připomněl, jak nepřirozenou sílu prokázala paní Glicková, a udělalo se mu zle.

„Jdeme,“ řekl Jimmymu. „Musíme je přikrýt. Slíbil jsem to.“

36.

Z gauče v obývacím pokoji sebrali přehoz a zakryli jím těla. Ben se snažil nedívat se ani nemyslet na to, co dělají, ale to bylo nemožné. Když byli hotovi, zpod pestře zbarveného přehozu vyklouzla jedna ruka – pěstěná, s nalakovanými nehty, patřila tedy June Petriové; špičkou boty ji zastrčil zpátky, šklebil se úsilím, aby ovládl žaludek. Obrysy pod přehozem patřily neomylně a nezvratně

mrtvým tělům, připomínaly mu novinové fotky z Vietnamu – padlí v boji a vojáci, nesoucí příšerná břemena v černých gumových pytlech, které absurdně připomínají golfové vaky.

Sešli po schodech dolů, každý nesl náruč žlutých jasanových polen.

Sklep byl doménou Henryho Petrieho a dokonale odrážel jeho osobnost: nad pracovní plochou visela v řadě tři silná světla, každé stíněné širokým kovovým stínítkem, aby světlo dopadalo co nejsilněji na hoblovku, okružní pilu, cirkulárku, soustruh, elektrickou brusku. Ben viděl, že vyráběl ptačí hotel, který chtěl nejspíš příští jaro umístit vzadu na zahradu, a detailní plánek, podle něhož pracoval, byl pečlivě v každém rohu zatížený obráběnými kovovými těžítky. Dělal odbornou, leč mechanickou práci, a teď nebude nikdy hotova. Podlaha byla pečlivě umetená, ale ve vzduchu se vznášel příjemně nostalgický odér pilin.

„To vůbec nepůjde,“ řekl Jimmy.

„Já vím,“ odvětil Ben.

„Pilka na dřevo,“ zavrčel Jimmy a nechal spadnout dřevo z náruče na neladnou hromadu. Polínka se rozprskla po zemi jako mikádo. Pronikavě, hystericky se zachechal.

„Jimmy –“

Ale ten smích přehlušil Benův pokus promluvit jako dusítko struny piána.

„Půjdeme ven a skončujeme s tou pohromou. Použijeme tu hromadu dřeva ze dvorku Henryho Petrieho. Což takhle nějaké nohy od židlí nebo baseballové pálky?“

„Jimmy, co jiného můžeme dělat?“

Jimmy se na něj podíval a s viditelným úsilím se ovládl. „Je to jako hledání pokladu,“ řekl. „Jdi čtyřicet kroků po severní pastvině Charlese Griffena a podívej se pod velký kámen. Ha. Ježíši Kriste. Můžeme vypadnout z města. Můžeme to udělat.“

„Chceš toho nechat? Opravdu tohle chceš?“

„Ne. Ale jenom dnešek nebude stačit, Bene. Bude to trvat týdny, než je všechny dostaneme, pokud se nám to vůbec podaří. Dokážeš to vydržet? Vydržíš tisíckrát udělat... dělat to, cos udělal Susan? Vytahovat je ze skříní a smradlavých skryšší, budou ječet a bránit se,

a ty jim budeš zatloukat kůly do hrudních košů a drtit jim srdce? Dokážeš to vydržet až do listopadu a nezbláznit se?“

Ben se nad tím zamyslel a narazil na slepou zeď: neměl nejmenší tušení.

„Nevím,“ řekl.

„A co ten kluk? Myslíš, že to zvládne? Bude zralý na svěrací kazajku. A Matt umře. To ti garantuju. A co uděláme, až tady začne čenichat státní policie, co se to sakra stalo se 'salem's Lotem? Co jim řekneme? 'Omluvte mě, musím zatím proklát kulem jednoho upíra'? Co pak, Bene?“

„Jak to mám sakra vědět? Měl snad někdo možnost se na chvílku zastavit a rozmyslet si to?“

Oba naráz si uvědomili, že stojí těsně u sebe a řvou si do obličejů.

„No tak,“ řekl Jimmy. „No tak.“

Ben sklopil oči. „Promiň.“

„Ne, bylo to moje vina. Jsme pod takovým tlakem... Barlow by to nepochybně nazval koncovkou.“ Prohrábl si rukou zrzavé vlasy a nepřítomně se rozhlédl. Najednou mu zrak padl na cosi vedle Petrieho plánu, zvedl to. Byla to měkká černá tužka.

„Tohle možná bude nejlepší,“ řekl.

„Ty zůstaneš tady, Bene. Začni soustružit kolíky. Jestli se do toho pustíme, musíme na to jít vědecky. Ty jsi výrobní oddělení. Mark a já jsme výzkum. Budeme chodit po městě a hledat je. Najdeme je, stejně jako jsme našli Mika. Jejich pozice označím touhle měkkou tužkou. Zítra přijdou na řadu kůly.“

„Neuvidí ta znamení a nepřestěhují se?“

„To bych neřekl. Paní Glicková nevypadala, že by uvažovala nějak bystře. Myslím, že se pohybují spíš instinktivně než rozumně. Možná se po nějaké době stanou chytřejší, začnou se lépe schovávat, ale myslím, že ze začátku to bude, jako když střílíš rybu v sudu.“

„Proč nejdu já?“

„Protože já znám město a město zná mě – jako znalo mého otce. Živí v Lotu se dneska schovávají doma. Kdybys u nich zaklepal, neotevrou ti. Když přijdu já, většina otevře. Některé schovávačky

znám. Víím, kde jsou v Mokřinách lovecké boudy a kam vedou polní cesty. Ty to nevíš. Umíš zacházet se soustruhem?“

„Ano,“ řekl Ben.

Jimmy měl samozřejmě pravdu. Jenomže úleva nad tím, že nemusí jít ven a postavit se jim, mu přivodila pocit viny.

„Fajn. Jdeme na to. Už je po poledni.“

Ben se otočil k soustruhu, pak se zarazil. „Jestli počkáš půl hodiny, mohl bych ti dát s sebou tak půl tuctu kolíků.“

Jimmy zaváhal, pak sklopil oči. „Ehm, myslím, že zítra... zítra to bude...“

„O.K.“ přerušil ho Ben. „Běžte. Poslechni, nechceš se tak ve tři vrátit? V okolí už bude dost klid, takže bychom mohli prověřit tu školu.“

„Dobře.“

Jimmy vykročil z dílny a zamířil ke schodům. Cosi – nějaká nedokončená myšlenka nebo snad nápad – ho přimělo, aby se otočil. Viděl Bena na druhé straně sklepa, jak pracuje pod jasnou září tří lamp, visících úhledně v řadě.

Cosi... ale už to bylo pryč.

Vrátil se.

Ben soustruh vypnul a podíval se na něj. „Ještě něco?“

„Jo,“ řekl Jimmy. „Měl jsem to na jazyku. Ale nemůžu na to přijít.“

Ben povytáhl obočí.

„Když jsem se od schodů ohlédl a uviděl tě, cosi mi v hlavě cvaklo. Ale je to pryč.“

„Bylo to důležité?“

„Nevím.“ Zamyšleně zašoupal nohama, chtěl to přivolat zpátky. Zarazilo ho cosi v obrazu Bena, skloněného pod světly nad soustruhem. Nic. Když o tom bude přemýšlet, bude myšlenka o to nepolapitelnější.

Vyšel nahoru, ale ještě jednou se zastavil a ohlédl se. Ten obraz byl strašidelně povědomý, ale nepřijde na to. Prošel kuchyní a pak ven k autu. Déšť se zmírnil v mrhlení.

37.

Auto Roye McDougalla stálo na příjezdové cestě k parkovišti přívěsů na Okraji, a když ho tam Jimmy uviděl stát v pracovní den, pomyslel na nejhorší.

Vystoupil i s Markem, Jimmy vzal svou černou kabelu. Vyšli po schůdkách, Jimmy zkusil zazvonit. Zvonek nefungoval, tak místo toho zaklepal. Bušení v přívěsu McDougallových ani v sousedním o dvacet yardů dál nikoho nezvedlo. U sousedů také stálo auto.

Jimmy zkusil vnější dveře, byly zamčené. „Na zadním sedadle je kladivo,“ řekl.

Mark je přinesl a Jimmy rozbil sklo ve dveřích vedle kliky. Prostrčil ruku otvorem a uvolnil zástrčku. Vnitřní dveře byly odemčené. Vešli.

Zápach okamžitě poznali, a Jimmy cítil, jak se mu nozdry stahují, jako by se před ním chtěly uzavřít. Zápach nebyl tak silný jako ve sklepe Marstenova domu, ale byl stejně odporný – pach hniloby a smrti. Vlhký, zkažený smrad. Jimmy si uvědomil, že vzpomíná na dobu, kdy v dětství s kamarády vyráželi o jarních prázdninách na kolech ven sbírat vratné láhve od piva a limonád, které se objevily pod slézajícím sněhem. V jedné z nich (byla to láhev od oranžády) uviděl malou, shnilou polní myš, kterou přilákala sladkost a pak se nedokázala dostat ven. Trochu se toho nadýchl a okamžitě se otočil a zvracel. Tenhle zápach byl neomylně stejný – odporná sladkost a shnilá trpkost, smíchané dohromady a divoce kvasící. Cítil, jak se mu zvedá žaludek.

„Jsou tady,“ řekl Mark. „Někde.“

Metodicky procházeli bytem – kuchyň, jídelní kout, obývací pokoj, dvě ložnice. V chůzi otevírali skříně. Jimmy myslel, že něco našli ve skříní pánské ložnice, ale byla to jen hromada špinavých šatů.

„Sklep tu není?“ zeptal se Mark.

„Ne, možná je tu komora s rozvody.“

Obešli přívěs dozadu a uviděli malá dvířka, která se otvírala dovnitř, zasazená do levných betonových základů. Byla zajištěna starým visacím zámkem. Jimmy ho urazil pěti pádnými ranami kladivem, a když je rozevřel, vyvalila se na ně vlna hustého smradu.

„Jsou tam,“ řekl Mark.

Jimmy nakoukl dovnitř a zahlédl tři páry chodidel, jako u mrtvol vyrovnaných do řady na bitevním poli. Jeden pár pracovních bot, jeden s pletenými bačkorami, a třetí pár – byly to opravdu drobné nožky – byl bos.

Rodinný výjev, pomyslel si Jimmy bláznivě. Reader's Digest, kde jsi, když tě potřebujeme? Zaplavil ho pocit neskutečna. To děcko, pomyslel si. Jak máme zvládnout to malé děcko?

Udělal na dvířkách značku měkkou černou tužkou a zvedl zlomený zámek. „Tak jdeme vedle,“ řekl.

„Počkejte,“ zadržel ho Mark. „Pojďte jednoho vytáhnout ven.“

„Vytáhnout...? Proč?“

„Možná je denní světlo zabije,“ pokračoval Mark. „Možná nebudeme potřebovat kolíky.“

Jimmy se chytil té naděje. „Jo, oukej. Tak kterého?“

„Děcko ne,“ řekl Mark okamžitě. „Toho muže. Chyťte ho za jednu nohu.“

„Dobrá.“ Jimmymu vyschlo v ústech, a když polkl, v krku mu cvaklo.

Mark se vplazil po břicho dovnitř, uschlé listí pod jeho vahou šustilo. Chytil jednu botu Roye McDougalla a zatáhl. Jimmy se vecpal dovnitř za ním, záda si odíral o nízký strop, vzpíral se klaustrofobii. Popadl druhou botu a společně ho vytáhli do ustávajícího mrhnutí a bílého světla.

To, co následovalo, bylo skoro nesnesitelné. Roy McDougall, jakmile na něj zcela dopadlo světlo, se začal vrtět jako člověk, kterého něco ruší ve spánku. Z pórů mu začala prýštit pára a vlhkost, a kůže se mírně prověsila a zežloutla. Oční bulvy se za tenkou kůží zavřených víček rychle pohybovaly. Nohy pomalu a jako ve snu kopaly do mokrého listí. Horní ret se mu odchlípl, odhalil horní špičáky, jaké mají velcí psi – německý ovčák nebo kolie. Pomalu máchal rukama, pěsti se zatínaly a rozvíraly, a když jedna z nich přejela Markovi po košili, Mark se zhnuseným výkřikem odskočil.

Roy se obrátil a začal se pomalu soukat zpátky do komory, paže, kolena a obličej vyrývaly ve změkklé půdě rýhy. Jimmy si všiml, že když se těla dotklo světlo, nastalo trhané, Cheyne-Stokesovo

dýchání; to ustalo, jakmile se McDougall dostal zase celý do stínu. Stejně tak vylučování tekutiny.

Když se dostal na místo, kde předtím odpočíval, McDougall se obrátil a zůstal klidně ležet.

„Zavřete to,“ řekl Mark příškrčeně. „Prosím vás, zavřete to.“ Jimmy zavřel dvířka a zajistil je ураženým zámekem, jak to jen šlo. Obraz McDougallova těla, zmítajícího se v mokřém, hničícím listí jako omámený had, se mu vryl do mozku. Byl přesvědčen, že se nedočká chvíle, kdy by ho pohřbil hluboko v paměti – i kdyby měl žít až do stovky.

38.

Stáli na dešti, třásli se, dívali se na sebe. „Sousedí?“ zeptal se Mark.

„Ano. Na ty by McDougallovi logicky zaútočili jako první.“

Přešli trávník a tentokrát jejich nosy zachytily průkazný shnilý odér už přede dveřmi. Na vizitce pod zvonkem bylo jméno Evans. Jimmy přikývl. David Evans s rodinou. Pracoval jako mechanik v oddělení automobilů u Searse v Gates Falls. Před několika lety ho ošetřoval, měl cystu nebo něco takového.

Tentokrát zvonek fungoval, ale nikdo se neozval. Paní Evansovou našli v posteli. Dvě děti na palandě v ložnici, oblečené do stejných pyžam s obrázky postaviček z medvídka Pú. Najít Dava Evanse jim trvalo déle. Schoval se do nedokončeného úložného prostoru nad malou garáží.

Jimmy udělal do kruhu na hlavních dveřích a dveřích u garáže značku. „Jde nám to dobře,“ řekl. „Dva na dva.“

Mark se nesměle ozval: „Mohl byste minutku počkat? Rád bych si umyl ruce.“

„Jistě,“ souhlasil Jimmy. „Taky bych se mohl umýt. Evansovým nebude vadit, když použijeme jejich koupelnu.“

Vešli dovnitř, Jimmy se posadil do křesla v obývacím pokoji a zavřel oči. Za chvíli zaslechl, jak Mark v koupelně pouští vodu.

Na ztemnělé obrazovce sítnice viděl stůl v pohřebním ústavu, viděl, jak se prostěradlo, které zakrývalo tělo Marjorie Glickové,

začíná chvět, viděl, jak zpod pokrývky vyklouzla jedna ruka a začíná předvádět špičkový tanec ve vzduchu –

Otevřel oči.

Tenhle přívěs byl v lepším pořádku než McDougallův, byl uklizenější, starali se o něj. Nikdy se s paní Evansovou neseťkal, ale zdálo se, že byla na svůj domov pyšná. V malé komoře ležela úhledná hromádka hraček mrtvých dětí, komoře se v prospektu obchodníka s pojízdnými domovy nejspíš říkalo prádelna. Ubohé děti, doufal, že si do sytosti užily hraček, dokud si mohly užívat jasných dnů a slunce. Byla tam ještě tříkolka, několik velkých nákladáků z umělé hmoty a malá benzinová stanice, jedno pásové vozidlo (určitě se o ně sváděly úžasné bitky) a malý kulečnický stůl.

Už chtěl odvrátit pohled, ale pak se polekaně ohlédl.

Modrá křída.

Tři stíněné lampy v řadě.

Muži chodící kolem zeleného stolu pod jasnými světly, dělají šťouchy, stírají z prstu zrnka modré křída –

„Marku!“ zařval a vztyčil se v křesle. „Marku!“ A Mark přiběhl, bez košile, zjistit, co se děje.

39.

Kolem půl třetí se u Matta zastavil jeden bývalý Mattův student (absolvent ročníku 1964, jednička z literatury, trojka z písemné práce), okomentoval hromady tajemné literatury a zeptal se Matta, jestli se připravuje na titul z okultismu. Matt si nemohl vzpomenout, jestli se jmenuje Herbert nebo Harold.

Matt, který zrovna četl knihu nazvanou Podivná zmizení, když Herbert-či-Harold vstoupil, to vyrušení uvítal. Čekal netrpělivě na zazvonění telefonu, i když věděl, že jeho společníci nemohou do školy na Brock Street vstoupit bez nebezpečí před třetí hodinou. Zoufale toužil dozvědět se, co se stalo s otcem Callahanem. A připadalo mu, že den míjí hrozivě rychle – vždycky slyšel, že v nemocnici čas plyne pomalu. Cítil se pomalý a popletený, přece jen starý.

Začal vyprávět Herbertovi-či-Haroldovi o Momsonu ve Vermontu, jehož historii právě četl. Připadala mu obzvláště zajímavá, protože pokud bylo možno považovat příběh za pravdivý, mohl být předzvěstí osudu Lotu.

„Všichni zmizeli,“ říkal Herbertovi-či-Haroldovi, který poslouchal sice zdvořile, ale nudu nemaskoval moc dobře. „Bylo to takové maličké městečko v horní části severního Vermontu, člověk se tam mohl dostat po mezistátní silnici číslo 2 a vermontskou státní číslo 19. Podle sčítání lidu v roce 1920 mělo 312 obyvatel. V srpnu 1923 si nějaká žena v New Yorku začala dělat starosti, protože jí sestra už dva měsíce nenapsala.

Vypravila se tam i s manželem, a jako první ten případ předali novinám, i když nepochybuji, že obyvatelstvo z okolí už nějakou dobu o zmizeních vědělo. Ta sestra i s manželem byli pryč, a všichni z Momsonu taky. Domy a chlévy stály, v jednom domě byla na stole ještě večeře. Ve své době to byl dost senzační případ. Myslím, že bych tam nechtěl zůstat přes noc. Autor knihy tvrdí, že lidé z okolních městysů vyprávějí divné příběhy... o hejkalech, skřetech a tak. Několik odlehlých stodol mělo na sobě namalováno kouzelná znamení a velké kříže, jsou tam prý ještě dnes. Podívej se, tady je fotografie krámků se smíšeným zbožím, nálevny a obchodu s krmivem a obilím – to bylo centrum Momsonu. Co myslíš, že se tam stalo?“

Herbert-či-Harold se zdvořile na obrázky podíval. Obyčejné městečko s pár obchody a několika domy. Některé už se hroutily, nejspíš pod tíhou zimních sněhů. Mohlo by to být jakékoli městečko v zemi. Když jimi projíždíte, nepoznáte, jestli je tam někdo živ, protože po osmé hodině stáhnou rolety. Ze starého pána se na stará kolena stal cvok. Herbert-či-Harold si vzpomněl na svou starou tetu, která v posledních dvou letech života došla k přesvědčení, že jí dcera zabila papouška a předložila jí ho v sekané. Staří lidé mívají bláznivé nápady.

„Velmi zajímavé,“ vzhledl. „Ale neřekl bych... pane Burke? Pane Burke, děje se něco? Je vám... sestro! Hej, sestro!“

Mattovi strnuly oči.

Jedna ruka svírala prostěradlo. Druhou si tiskl k hrudi. Obličej mu zesinal, uprostřed čela mu tepala žíla.

Příliš brzy, pomyslel si. Ne, příliš brzy –

Bolest ho drtila ve vlnách, unášela ho dolů do tmy. Zemdeně si pomyslel: Pozor na poslední krok, ten je nejdůležitější.

Pak následoval pád.

Herbert-či-Harold vyběhl z pokoje, překotil židli a rozsypal hromadu knih. Sestra už přicházela, skoro běžela.

„Pan Burke,“ volal Herbert-či-Harold. Pořád držel tu knihu v ruce, ukazováček vložený mezi stránky s obrázky z Momsonu ve Vermontu.

Sestra stroze přikývla a vstoupila do pokoje. Mattovi hlava napůl sklouzla z postele, oči zavřené.

„Je –?“ zeptal se Herbert-či-Harold utrašeně. Nemusel otázku dokončovat.

„Ano, myslím, že ano,“ odpověděla sestra a zároveň stiskla knoflík, který přivolá zřízence. „Budete muset odejít.“

Ted, když už bylo všechno jasné, byla zase klidná, a měla čas litovat nedojedeného oběda, od kterého vstala.

40.

„Ale v Lotu není žádná kulečnicková herna,“ namítal Mark. „Nejbližší je až v Gates Falls. Že by šel až tam?“

„Ne,“ řekl Jimmy. „To určitě ne. Ale někteří lidé mají kulečnickové nebo biliárové stoly doma.“

„Ano, to vím.“

„Je v tom ještě něco,“ pokračoval Jimmy. „Už jsem na to skoro přišel.“

Zaklonil se, zavřel oči a přikryl si je dlaněmi. Bylo v tom ještě něco, a jeho mozek si to spojil s umělou hmotou. Proč to? Byly plastové hračky a plastové piknikové nádoby, plastové plachty, kterými na podzim přehodíte svou loď –

A najednou se mu v mozku vynořil obrázek kulečnickového stolu, zakrytého plastovým přehozem proti prachu, doplněný zvukovým záznamem, a hlas mimo obraz říkal: Měla bych ho prodat, než ta plst' chytí plíseň – Ed Craig říká, že by mohla zplesnivět – ale patřil Ralphovi...

Otevřel oči. „Vím, kde je,“ řekl. „Vím, kde je Barlow. Je ve sklepě penzionu Evy Millerové.“ A byla to pravda; věděl, že je to tak. Cítil, že je to nezvratný fakt.

Markovi zablýskly oči. „Jdeme na něj.“

„Počkej.“

Přešel k telefonu, našel v seznamu Evino číslo a rychle je vytočil. Nikdo to nezvedal. Zazvonil desetkrát, jedenáctkrát, tucetkrát. Polekaně odložil sluchátko do vidlice. U Evy bydlelo nejméně deset nájemníků, mnozí z nich byli staří pánové v důchodu. Vždycky byl někdo doma. Zatím vždycky.

Podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na čtyři a čas uháněl, uháněl.

„Jdeme,“ rozhodl.

„A co Ben?“

Jimmy chmurně řekl: „Nemůžeme zavolat. U vás doma je přerušené vedení. Jestli půjdeme rovnou k Evě, zbude na další hledání spousta denního světla, pokud jsem se zmýlil. Jestli máme pravdu, vrátíme se, vezmeme Bena a Barlowovi zarazíme ten zkurvený budíček.“

„Jenom si vezmu košili,“ řekl Mark a odběhl do koupelny.

41.

Benův citroěn pořád stál na parkovišti u Evy, osypaný mokrým listím jilmů, které stínily štěrkový plácek. Zvedl se vítr, ale pršet už přestalo. Vývěska, na které stálo „Evin penzion“, se v šedivém odpoledni pohupovala a skřípala. V domě bylo zvláštní ticho, jakoby plné očekávání. Jimmy měl pocit, že už to zažil, a zamrazilo ho. Bylo to tu jako v Marstenově domě. Uvažoval, jestli tady někdo někdy spáchal sebevraždu. Eva by to věděla, ale byl přesvědčen, že Eva už mluvit nebude... nikdy.

„Bylo by to dokonalé,“ řekl nahlas. „Usadit se v místním penzionu a pak se obklopit svými dětmi.“

„Neměli bychom přece jen přibrat Bena?“

„Později. Jdeme.“

Vystoupili z auta a šli na verandu. Vítr je tahal za šaty, čuchal jim vlasy. Všechny stíny už byly protáhlé a dům se nad nimi vypínal jako hrozba.

„Cítíš to?“ zeptal se Jimmy.

„Ano. Je to hustší než jinde.“

„Jsi na to připravený?“

„Ano,“ odpověděl Mark pevně. „A vy?“

„Ve jménu Krista doufám, že ano,“ řekl Jimmy.

Vyšli po schodech na verandu a Jimmy vzal za knoflík dveří. Bylo odemčeno. Když vstoupili do úzkostlivě uklizené velké kuchyně Evy Millerové, zavalil je puch, který vycházel jako z nezahrabané odpadní jámy – ale suché jámy, jakoby vydezinfikované léty.

Jimmy si vzpomněl na jeden rozhovor s Evou – odehrál se skoro před čtyřmi roky, těsně poté, co začal s praxí. Eva přišla na prohlídku. Otec ji měl celé roky jako pacientku, a když Jimmy zaujal jeho místo, když dokonce převzal stejnou ordinaci v Cumberlandu, bez rozpaků za ním přišla. Mluvili o Ralphovi, který byl tehdy dvanáct let po smrti; řekla mu, že Ralphův duch je pořád v domě – každou chvíli přišla na něco nového a dočasně zapomenutého v přístěnku nebo v šuplíku stolu. A ve sklepě stál samozřejmě kulečnickový stůl. Říkala, že by se ho měla zbavit; jenom zabíral místo, které by mohla využít na něco jiného. Ale patřil kdysi Ralphovi, a tak se nemohla rozhodnout, aby si dala inzerát v novinách nebo zavolala do programu místní rozhlasové stanice „Americký obchodník“.

Prošli tedy kuchyní ke dveřím do sklepa a Jimmy je otevřel. Puch zhoustl, skoro je přemohl. Nahmatal vypínač, ale nic se nestalo. Samozřejmě, rozbili ho.

„Trochu se tu rozhlédni,“ nařídil Markovi. „Musí tu mít nějakou baterku nebo svíčky.“

Mark začal šmejdit po kuchyni, otevíral zásuvky a nahlížel do nich. Všiml si, že držák na nože nad dřezem je prázdný, ale v tu chvíli ho nic nenapadlo. Srdce mu tlouklo bolestně pomalu, jako ztlumený buben. Uvědomil si, že se ocitl absolutně na hranici sil, na poslední hranici. Zdálo se, že mozek neuvažuje, jenom reaguje. Neustále koutky očí viděl jakési pohyby, trhal hlavou a rozhlížel se, ale nic nezahlédl. Válečný veterán by rozeznal symptomy, které znamenají počátek bojové únavy.

Vyšel na chodbu a podíval se do šatníku. Ve třetím šuplíku našel dlouhou baterku se čtyřmi monočláňky. Vzal ji do kuchyně. „Už ji mám, J-“

Ozval se jakýsi rachot, následoval těžký pád.

Dveře do sklepa zůstaly dokořán.

A pak řev.

42.

Když Mark opět vkročil do kuchyně Evina penzionu, bylo za dvacet minut pět. Oči měl prázdné a tričko zamazané krví. Oči jako by mu ochrnuly, reagovaly pomalu.

Najednou vykřikl.

Ten zvuk se mu vydral až z břicha, proletěl temnou chodbou hrdla a mezi rozevřeným čelistmi. Křičel, dokud neměl pocit, že to šílenství začíná z jeho mozku odcházet. Křičel, až mu krk praskal a v hlasívkách se usadila bolest jako odštěpek kosti. Ale i když vypudil všechn strach, hrůzu, vztek, zklamání, které mohl, zůstával ten strašný tlak, vycházející ve vlnách ze sklepa – poznání, že Barlow tam kdesi dole je – a že už se blíží tma.

Vyšel na verandu a hltavě vdechoval vítr. Musí sehnat Bena. Ale jako by mu jakási podivná letargie obalila nohy olovem. K čemu to bylo? Barlow vyhraje. Byli blázni, když vytáhli proti němu. A Jimmy zaplatil nejvyšší cenu, stejně jako Susan a otec Callahan.

Napjala se v něm ocelová struna. Ne. Ne. Ne.

Sestoupil po schodech z verandy na rozřesených nohou a nasedl do Jimmyho buicka. Klíčky byly v zapalování.

Sehnat Bena. Zkusit to ještě jednou.

Měl příliš krátké nohy, aby dosáhl na pedály. Posunul si sedadlo a otočil klíčkem. Motor se rozběhl. Zařadil rychlost a položil nohu na plyn. Auto poskočilo dopředu. Dupl na brzdu a náraz jím bolestivě hodil proti volantu. Rozječel se klakson.

Neumím řídit!

Zazdalo se mu, jako by uslyšel svého otce, jak říká svým logickým, pedantským hlasem: Marku, když se učíš řídit, musíš být velmi opatrný. Auta jsou jediným dopravním prostředkem, který není dokonale regulovaný federálními zákony. Výsledkem je, že všichni

řidiči jsou amatéři. Hodně z těch amatérů jsou sebevrazi. Proto musíš být maximálně opatrný. Plynový pedál používáš, jako by mezi ním a tvou nohou bylo vajíčko. Když řídíš auto s automatickou převodovkou, jako je naše, potom levou nohu nepoužíváš vůbec. Používáš jenom pravou; nejdřív brzda a potom plyn.

Sundal nohu z brzdy a auto se šinulo po cestě. Narazilo na obrubník a Mark trhaně zastavil. Přední sklo se zamlžilo. Utřel je rukávem, ale jenom je zamazal.

„Do prdele,“ zamumlal.

Nejistě vyjel, opsal široký, opilý oblouk, přičemž najel na obrubník na opačné straně, a vydal se k domovu. Musel ze všech sil vytahovat krk, aby viděl přes volant. Zašmátral pravou rukou po rádiu a pustil je na plné pecky. Brečel.

43.

Ben šel po Jointner Avenue do města, když se na silnici objevil Jimmyho žlutohnědý buick; pohyboval se trhaně a křečovitě a opilecky šněroval. Zamával na něho a auto zpomalilo, levým předním kolem najelo na obrubník a zastavilo se.

Při výrobě kolíků ztratil pojem o čase, a když se podíval na hodinky, s úlekem si všiml, že je skoro za pět minut čtvrt na pět. Vypnul soustruh, vzal pár kolíků, strčil si je za opasek a vyšel nahoru k telefonu. Sotva na něj vložil ruku, vzpomněl si, že nefunguje.

To už byl opravdu ustaraný, vyběhl ven a podíval se do obou vozů, Callahanova a Petrieho. V žádném nebyly klíčky. Mohl se vrátit a prohledat Henrymu Petrieovi kapsy, ale už jen to pomyšlení mu stačilo. Vydal se do města rychlou chůzí a neustále vyhlížel Jimmyho buicka. Měl v úmyslu jít přímo do školy na Brock Street, když tu se v dohledu objevilo Jimmyho auto.

Doběhl k vozu, za volantem seděl Mark Petrie... sám. Otupěle hleděl na Bena. Pohybovaly se mu rty, ale nic nebylo slyšet.

„Co se stalo? Kde je Jimmy?“

„Jimmy je mrtvý,“ řekl Mark mechanicky. „Barlow všechno předvídal. Je někde ve sklepě penzionu paní Millerové. Jimmy je tam taky. Vlezl jsem dolů, abych mu pomohl, a nemohl jsem se dostat zpátky. Nakonec jsem tam našel prkno, po kterém jsem vylezl, ale ze

začátku jsem si myslel, že jsem tam uvízl... až do z-z-západu slunce...”

„Co se stalo? O čem to mluvíš?“

„Jimmy přišel na to, odkud je ta modrá křída, víte? Když jsme byli v jednom domě na Okraji. Modrá křída. Kulečnickové stoly. Ve sklepě u paní Millerové je kulečnickový stůl, patřil jejímu manželovi. Jimmy zavolal do toho penzionu a nikdo to nebral, tak jsme tam jeli.“

Zvedl oschlý obličej k Benovi.

„Řekl mi, abych se podíval po nějaké baterce, protože vypínač ve sklepě byl rozbitý, stejně jako v Marstenově domě. Tak jsem začal hledat. Já... všiml jsem si, že všechny nože z přihrádky nad dřezem jsou pryč, ale nedošlo mi to. Tak jsem ho vlastně zabil. Zabil. Je to moje vina, moje vina, moje –“

Ben jím zatřásl; vrazil mu dvě facky. „Přestaň, Marku. Přestaň!“

Mark si zakryl rukama ústa, jako by chtěl zachytit hysterické blábolení, než se mu vyřine z úst. Třeštil velikánské oči na Bena.

Nakonec pokračoval: „V zásuvce šatníku na chodbě jsem našel baterku, víte. A v té chvíli Jimmy spadl a začal křičet. On – spadl bych taky, ale varoval mě. Poslední, co řekl, bylo 'Dej pozor, Marku.'“

„Co se stalo?“ naléhal Ben.

„Barlow a ti druzí odřízli schody,“ řekl Mark hluchým, bezbarvým hlasem. „Odřízli je za druhým schodem shora. Nechali kousek zábradlí, takže to vypadalo... vypadalo...“ Zavrtěl hlavou. „Jimmy si v té tmě myslel, že tam jsou. Chápete?“

„Ano.“ Ben chápal. Udělalo se mu špatně. „A ty nože?“

„Byly nastražené dole na podlaze,“ šeptal Mark. „Oni je zatloukli do těch tenkých dřevěných dlaždic a pak urazili rukojeti, aby dlaždice mohly normálně ležet a špičky nožů mířily... mířily nahoru.“

„Och,“ vzdychl Ben bezmocně. „Och, Kriste Pane.“ Vzal Marka za ramena. „Víš určitě, že je mrtvý, Marku?“

„Ano. Byl... byl probodaný na spoustě míst. Ta krev...“

Ben se podíval na hodinky. Za deset minut pět. Znovu měl pocit, že je v úzkých, že se mu nedostává času.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se Mark vzdáleně.

„Pojedeme do města. Zavoláme Mattovi a pak si promluvíme s Parkinsem Gillespiem. Než bude tma, s Barlowem skončujeme. Musíme.“

Mark se malounko, morbidně usmál. „To říkal Jimmy taky. Říkal, že mu zastavíme budík. Ale on nás pořád poráží. Už se o to museli pokusit lepší pašáci než my.“

Ben se podíval dolů na chlapce a chystal se udělat něco odporného.

„Vypadáš, jako by ses bál,“ začal.

„Já se bojím,“ řekl Mark, nijak ho to nepopudilo. „Vy ne?“

„Já se taky bojím,“ odpověděl Ben, „ale taky zuřím. Ztratil jsem dívku, která se mi líbila. Myslím, že jsem ji miloval. Oba jsme ztratili Jimmyho. Ty jsi ztratil mámu a tátu. Leží u vás v obýváku pod přehozem z gauče.“ Donutil se ke konečné surovosti. „Chceš se tam vrátit a podívat se na ně?“

Mark před ním ucukl, obličej vyděšený a bolestný.

„Chci, abys zůstal se mnou,“ naléhal Ben měkce. Cítil, že se mu zvedá žaludek nad sebou samým. Připadal si jako fotbalový trenér před důležitým zápasem. „Nezajímá mě, kdo se ho pokoušel zastavit před námi. Nezajímá mě, jestli s ním hrál už Attila a prohrál. Teď je řada na mně. Chci tě mít u sebe. Potřebuju tě.“ A to byla pravda, čistá a nahá.

„Dobře,“ řekl Mark. Sklopil oči do klína, ruce našly jedna druhou a spojily se ve zmatené pantomimě.

„Zatni zuby,“ řekl Ben.

Mark se na něj beznadějně podíval. „Snažím se.“

44.

Sonnyho benzinka na vzdáleném konci Jointner Avenue byla otevřená a Sonny James (který využíval svého jmenovce v oboru country music pomocí obrovského barevného plakátu vyvěšeného v okně vedle pyramidy plechovek s olejem) vyšel ven, aby na ně osobně počkal. Byl malý, vypadal jako skřítek, a své řídnoucí vlasy měl neustále sestříhané na ježka, kterým prosvítala růžová kůže.

„A, pan Mears, jak se máte? Kde máte svýho citroěna?“

„Odstavil jsem ho, Sonny. Kde je Pete?“ Pete Cook byl Sonnyho pomocník na částečný úvazek a bydlel ve městě. Sonny tam nebydlel.

„Dneska se ani neukázal. Nevadí. Stejně se kšefty nehejbou. Město je dneska úplně mrtvý.“

Ben cítil, že mu v břicho bublá temný, hysterický smích. Hrozil, že se mu vydere z úst jako žluklá vlna.

„Můžete nám natankovat?“ vypravil ze sebe. „Chtěli bychom si zavolat.“

„Jasně. Ahoj, chlapče. Dneska nemáte školu?“

„Jsem s panem Mearsem na exkurzi,“ řekl Mark. „Tekla mi krev z nosu.“

„To bych řek, že tekla. Můj bratr měl taky tyhle ty potíže. To je známka vysokýho krevního tlaku, chlapče. Musíš si dávat pozor.“ Obešel Jimmyho auto dozadu a odšrouboval víčko nádrže.

Ben zašel dovnitř a vytočil číslo na automatu vedle police s automapami Nové Anglie.

„Cumberlandská nemocnice, které oddělení si přejete?“

„Rád bych mluvil s panem Burkem. Pokoj číslo 402.“

Na druhém konci linky nastalo zvláštní ticho, a Ben se zrovna chtěl zeptat, jestli ho třeba nepřestěhovali, když se hlas znovu ozval.

„Kdo volá, prosím?“

„Benjamin Mears.“ V mysli mu náhle jako dlouhý stín vyvstala možnost Mattovy smrti. Mohlo by se to stát? Určitě ne – to už by bylo příliš. „Je v pořádku?“

„Jste příbuzný?“

„Ne, blízký přítel. Není –“

„Pan Burke dnes odpoledne ve tři hodiny sedm minut zemřel, pane Mearsi. Jestli chvíli počkáte, podívám se, jestli se už vrátil doktor Cody. Snad by vám mohl...“

Hlas pokračoval dál, ale Ben už neposlouchal, i když měl sluchátko stále přitisknuté k uchu. Poznání, nakolik se na Matta spoléhal, že je provede tímhle přízračným odpolednem, ho zasáhlo ničivou silou. Matt byl mrtev. Selhání srdce po ucpání věnčité cévy. Přírozená příčina. Jako by sám Bůh od nich odvrátil svou tvář.

Takže už jenom Mark a já.

Susan, Jimmy, otec Callahan, Matt. Všichni jsou pryč.

Pohltila ho panika, mlčky s ní sváděl boj.

Bez přemýšlení odložil sluchátko zpátky do vidlice, ut'al v polovině jakousi otázku.

Vyšel znovu ven. Bylo deset minut po páté. Na západě se protrhávaly mraky.

„To máme rovný tři dolary,“ oznamoval mu Sonny vesele. „To je auto doktora Codyho, ne? Když vidím ty doktorský značky, vždycky si vzpomenu na film, kterej jsem viděl, bylo to vo bandě gaunerů a jeden vždycky kradl auta s doktorskou značkou, protože –“

Ben mu podal tři dolarové bankovky. „Mám naspěch, Sonny. Promiňte. Mám nějaké problémy.“

Sonnyho obličej se sraštil. „Tak to je mi líto, pane Mearsi. Špatný zprávy od vydavatele?“

„Dalo by se to tak říct.“ Usedl za volant, zavřel dveře, vyjel a opustil Sonnyho, který se za ním díval, oblečený do žluté ošumělé pláštěnky.

„Matt je mrtvý, že?“ zeptal se Mark a díval se na něj.

„Ano. Infarkt. Jak jsi to věděl?“

„Poznal jsem to podle vašeho výrazu. Díval jsem se vám do obličeje.“

Bylo 17:15.

45.

Parkins Gillespie stál na malé kryté verandě radnice, kouřil pallmallku a díval se na západní nebe. Neochotně obrátil pozornost na Bena Mearse a Marka Petrieho. Jeho tvář vypadala smutně a staře, jako sklenice vody, kterou vám přinesou v levných jídelnách.

„Jak se máte, konstáble?“ zeptal se Ben.

„Jde to,“ utrousil Parkins. Studoval záděrku na kůžičce lemující nehet na palci. „Viděl jsem, že jezdíte sem a tam. Zdálo se mi, že naposled ten kluk řídil cestou z Railroad Street sám. Bylo to tak?“

„Ano,“ řekl Mark.

„Málem jsi měl bouračku. Chlápek, kterej jel v protisměru, tě minul o zaječí chlup.“

„Konstáble,“ řekl Ben, „chceme vám říct, co se tady děje.“

Parkins Gillespie vyplivl nedopalek cigarety, aniž zvedl ruce ze zábradlí malé kryté verandy. Nepodíval se na ně a klidně řekl: „Nechci to slyšet.“

Ohromeně na něj zírali.

„Nolly se dneska vůbec neobjevil,“ pokračoval Parkins, pořád tím klidným, konverzačním tónem. „Ani si nemyslím, že se ještě ukáže. Včera pozdě večer zavolal, že prý viděl auto Homera McCaslina na Deep Cut Road – myslím, že říkal Deep Cut. Už se neozval.“ Pomalu, smutně, jako by byl pod vodou, sáhl do kapsičky u košile a vytáhl z ní další pallmallku. Zamyšleně ji převaloval mezi palcem a ukazovákem. „Tyhle zasraný věci budou moje smrt.“

Ben to zkusil znovu. „Ten člověk, který si vzal Marstenův dům, Gillespie. Jmenuje se Barlow. Zrovna teď je ve sklepe penzionu Evy Millerové.“

„Ano?“ opáčil Parkins bez zvláštního překvapení. „Je upír, ne? Přesně jako v těch komiksech, které se prodávaly před dvaceti lety.“

Ben nic neřekl. Měl čím dál větší pocit, že se ztratil v ohromné a drtivé noční mŕě, kde neustále, nikým neviděn, ale těsně pod povrchem událostí, běží hodinový stroj.

„Odjíždím z města,“ oznámil Parkins. „Vzadu v autě už mám všechny svoje věci. Pistoli s pouzdem a odznak jsem nechal na polici. S ochranou zákona jsem skončil. Jedu navštívit sestru v Kittery, jasný. Myslím, že je to dost daleko, aby tam byl člověk v bezpečí.“

Ben slyšel svůj vlastní hlas jakoby z dálky:

„Ty zbabělej lumpe. Ty posranej všiváku. Tohle město ještě žije, a ty z něho utíkáš.“

„Nežije,“ zarazil ho Parkins a zapálil si cigaretu dřevěnou kuchyňskou sirkou. „Proto sem přišel on. To město je mrtvý, jako on. Je mrtvý nejmiň dvacet let. Celá země dopadne stejně. Zajeli jsme si s Nollym do letního kina ve Falmouthu, ještě než je na zimu zavřeli. Viděl jsem v tý kovbojce víc krve a zabíjení, než jsem viděl za dva roky v Koreji. Děcka pojídaly kukuřici a smály se.“ Máchl neurčitě rukou k městu, které bylo nadpřirozeně pozlacené svazky paprsků zapadajícího slunce, jako ve snu. „Těm by se nejspíš líbilo, být upíry. Ale mně ne; dneska v noci by si pro mě Nolly přišel. Odjíždím.“

Ben se na něj bezmocně díval.

„Vy dva byste udělali nejlíp, kdybyste nasedli do auta a zamířili nejkratší cestou z města,“ řekl Parkins. „Tohle město bez nás nespadne... nějakou dobu. Pak už na tom nesejde.“

Ano, pomyslel si Ben. Proč to neuděláme?

Mark vyslovil ten důvod za oba. „Protože je zlý, pane. On je opravdu zlý. To je všechno.“

„Opravdu?“ řekl Parkins. Přikývl a pokuřoval svou pallmallku. „Tak dobrá.“ Podíval se k budově střední školy. „Dneska měli v Lotu zatraceně špatnou docházku. Autobusy jezdily pozdě, děcka jsou nemocný, ředitel volá k nim domů a nikdo to nebere. Zavolal mi inspektor, nějak jsem ho uklidnil. Je to takovej srandovní malej plešoun, kterej si myslí, že ví, co dělá. No, učitelé tam ale zůstali. Většinou sem dojíždějí. Můžou učit jeden druhýho.“

Ben si vzpomněl na Matta a řekl: „Ne všichni jsou přespolní.“

„Na tom nesejde,“ odvětil Parkins. Oči mu padly na kolíky, které měl Ben za pasem. „Vy chcete vyžrát na toho chlapa tímhle?“

„Ano.“

„Můžete si vzít mou brokovnici, jestli chcete. Ta puška, to byl Nollyho nápad. Nolly rád chodil ozbrojený, to teda jo. V městě není ani banka, aby mohl doufat, že by ji někdo vyloupil. Ale bude z něho dobrej upír, jakmile se mu pořádně vysvětlí, o co jde.“

Mark se na něj díval s narůstající hrůzou, a Ben věděl, že ho musí odvést. Tohle bylo nejhorší ze všeho.

„Pojď,“ řekl Markovi. „Přeskočilo mu.“

„To je možný,“ souhlasil Parkins. Jeho bledé oči lemované vráskami pozorovaly město. „Ve městě je určitě klid. Viděl jsem Mabel Wertsovou, jak se rozhlíží dalekohledem, ale myslím, že dneska nebylo na co koukat. V noci to bude nejspíš lepší.“

Vrátili se do auta. Bylo skoro půl šesté.

46.

Ve tři čtvrtě na šest zastavili před svatým Ondřejem. Kostel vrhal přes ulici k faře dlouhý stín, přikrýval ji jako proroctví. Ben vytáhl ze zadního sedadla Jimmyho kabelu a vysypal ji. Našel

několik malých ampulek, jejich obsah vysypal z okna, lahvičky si nechal.

„Co to děláte?“

„Nalijeme do nich svěcenou vodu,“ vysvětlil Ben. „pojď.“

Vydali se po chodníku ke kostelu a vystoupili po schodech. Mark chtěl zrovna otevřít prostřední dveře, ale zarazil se a na cosi ukázal.

„Podívejte se.“

Klika byla zčernalá a trochu zkřivená, jako by jí projel mohutný elektrický výboj.

„Říká ti to něco?“ zeptal se Ben.

„Ne. Ne, ale...“ Mark potřásl hlavou, zahnal nedokončenou myšlenku. Otevřel dveře a vešli dovnitř. V kostele byla zima a šero, byl plný strnulého očekávání, jaké v sobě mají všechny prázdné stánky víry, ať bílé nebo černé.

Dvě řady lavic byly uprostřed rozdělené širokou uličkou a po stranách stáli dva sádroví andělé, v náručí mísy se svěcenou vodou; jejich klidné a sladce vědoucí obličej se skláněly, jako by chtěly zahlédnout své podoby v stojaté vodě.

Ben si strčil ampulky do kapsy. „Umyj si tvář a ruce,“ řekl.

Mark se na něj ustaraně podíval. „To je sva- svato-“

„Svatokrádež? Tentokrát ne. Tak dělej.“

Ponořili ruce do klidné vody a pak si opláchli obličej, jako to dělá člověk, který se právě probudil a šplíchl si do očí studenou vodu, aby se do nich vrátila skutečná podoba světa.

Ben vytáhl z kapsy první ampulku a zrovna ji plnil, když čísi pronikavý hlas vykřikl: „Hej! Vy tam! Co to děláte?“

Ben se otočil. Byla to Rhoda Curlessová, hospodyně otce Callahana, seděla v první lavici a bezmocně v prstech přebírala růženec. Měla na sobě černé šaty, pod lemem jí vykukovala spodnička. Byla rozčuchaná; prohrabovala si rukou vlasy.

„Kde je otec? Co to děláte?“ Její hlas byl křehký a slabý, neměl daleko k hysterii.

„Kdo jste vy?“ zeptal se Ben.

„Paní Curlessová. Jsem hospodyně otce Callahana. Kde je otec? Co to děláte?“ Sepjala ruce, začala jimi lomit.

„Otec Callahan odešel,“ řekl Ben, jak uměl nejjemněji.

„Ach.“ Zavřela oči. „Pátral po tom, co sužuje tohle město?“

„Ano,“ řekl Ben.

„Já to věděla,“ vzdychla. „Nemusela jsem se ptát. Je to silný, dobrý člověk na svém místě. Pořád někdo říkal, že se nikdy nevyrovná otci Bergeronovi, ale je ještě lepší. Jak se ukázalo, otec Bergeron mu nesahá ani po kotníky.“

Otevřela oči dokořán a podívala se na ně. Z levého oka jí vyklouzla slza, stekla jí po tváři. „Už se nevrátí, že?“

„Nevím,“ řekl Ben.

„Říkali, že pije,“ pokračovala, jako by neslyšela. „Žil někdy pořádný irský kněz, který by si nepřihnul z láhve? Nebyl to žádná rozmazlená třasořitka, kostelní myš, co se umí jenom modlit. Byl něco víc!“ Její hlas se pozvedl ke klenutému stropu ve chraptivém, skoro vyzývavém výkřiku. „Byl to kněz, žádný posvěcený koňšel!“

Ben a Mark poslouchali mlčky, bez překvapení. V tomhle přízračném dni už nezbylo žádné překvapení; nebylo pro ně místo. Už se na sebe nedívali jako na vykonavatele, mstitele nebo zachránce; ten den je zcela pohltil. Byli bezmocní a jenom přežívali.

„Byl silný, když jste ho naposledy viděli?“ naléhala a zašilhala po nich. Slzy zvýraznily pronikavou nekompromisnost jejího pohledu.

„Ano,“ řekl Mark, který si připomněl Callahana, jak stojí u nich doma v kuchyni s pozvednutým křížem.

„A vy pokračujete v jeho práci?“

„Ano,“ opakoval Mark.

„Tak na co čekáte,“ vyštěkla na ně. „Pokračujte přece!“ A opustila je, odkráčela prostřední uličkou, oblečená do černých šatů, osamělá truchlící na pohřbu, který se nekonal.

47.

Znovu – a naposledy – u Evy. Bylo deset minut po šesté. Slunce viselo nad borovicemi na západě, roztékalo se zpoza roztrhaných mraků jako krev.

Ben zajel na parkoviště a zvědavě se podíval do okna svého pokoje. Roleta nebyla zatažená, viděl, že psací stroj stojí na hlídce,

vedle něho hromada rukopisu a na něm skleněné kulaté těžítko. Připadalo mu úžasné, že to všechno odtud viděl, viděl to tak jasně, jako by všechno na světě bylo v pořádku, normální a rozumné.

Nechal zrak klesnout na zadní verandu. Houpací křesla, na kterých se se Susan poprvé políbili, stála beze změny vedle sebe. Dveře, kterými se vstupovalo do kuchyně, zůstaly otevřené, jak je Mark nechal.

„Já nemůžu,“ zamumlal Mark. „Já prostě nemůžu.“ Oči měl vytřeštěné a bledé. Přitáhl si kolena k bradě a krčil se na sedadle.

„Musíme tam oba,“ řekl Ben. Vytáhl dvě ampulky se svícenou vodou. Mark před nimi v hrůze ucukl, jako by čekal, že když se jich dotkne, pronikne mu do kůže jed. „Pojď,“ naléhal Ben. Nezbyvaly mu už žádné argumenty. „Tak pojď přece.“

„Ne.“

„Marku?“

„Ne!“

„Marku, já tě potřebuju. Zbyli jsme už jenom my dva.“

„Už jsem udělal dost!“ vykřikl Mark. „Víc už udělat nemůžu! Copak nechápete, že se na něho nemůžu podívat?“

„Marku, musíme tam oba. Copak to nevíš?“

Mark si vzal ampulky a pomalu si je přitiskl k hrudi. „Pane Bože,“ zašeptal. „Pane Bože, pane Bože.“ Podíval se na Bena a přikývl. Pohnul hlavou trhaně, z posledních sil. „Ano.“

„Kde je kladivo?“ zeptal se Ben, když vylezli z auta.

„U Jimmyho.“

„Dobrá.“

V sílícím větru vystoupili po schodech na verandu. Slunce rudě zářilo přes mraky, všechno zabarvovalo. Uvnitř, v kuchyni, byl pach smrti skoro hmatatelný a vlhký, tiskl se na ně jako žula. Dveře do sklepa zely dokořán.

„Strašně se bojím,“ řekl Mark, třásl se.

„To je dobře. Kde je baterka?“

„Ve sklepě. Vypadla mi, když...“

„Jasně.“ Stáli před zívajícím sklepem. Jak Mark říkal, ve světle zapadajícího slunce vypadaly schody nedotčené. „Pojď za mnou,“ pobídl ho Ben.

48.

Ben si docela klidně pomyslel: Teď jdu na smrt.

Ta myšlenka ho napadla úplně přirozeně a nebylo v ní strachu ani lítosti. City směřující k nitru byly ztracené ve všepohlcující atmosféře zla, která zde vládla. Když klouzal a škrábal se po prkně, které tu Mark opřel, aby se dostal ze sklepa ven, cítil jenom nepřirozený ledový klid. Viděl, že ruce mu svítí, jako by byly obalené přízračnými rukavicemi. Nepřekvapilo ho to.

Ať to je vrchol zdánlivé vidiny. Jediným císařem je císař zmrzlý. Kdo to řekl? Matt? Matt byl mrtev. Susan byla mrtvá. Miranda byla mrtvá. Wallace Stevens byl taky mrtvý. Na vašem místě bych se tam nedíval. Ale on se podíval. Takhle se díváte, když už je po všem. Jako když se rozbije a roztříská něco, co bylo plné různobarevných tekutin. Nebylo to tak zlé. Nebylo to tak zlé jako jeho smrt. Jimmy měl u sebe McCaslinovu pistoli; ta bude pořád ještě v kapse jeho saka. Vezme si ji, a jestli slunce zapadne dřív, než Barlowa dostanou... nejdřív chlapce, a pak sebe. Není to dobrá smrt, ale pořád lepší než jeho.

Seskočil na zem a pak pomohl dolů Markovi. Chlapcovy oči se stočily k té tmavé, zkroucené věci na zemi, pak uhnuly.

„Nemůžu se na to dívat,“ zachraptěl.

„To je v pořádku.“

Mark se otočil a Ben si klekl. Odsunul spoustu smrtonosných překližkových desek, ze kterých trčela lesklá ostří nožů jako dračí zuby. Potom jemně Jimmyho obrátil.

„Na vašem místě bych se tam nedíval.“

„Ach, Jimmy,“ pokusil se ze sebe vypravit, ale slova pukla a vykrvácela mu v hrdle. Opřel si Jimmyho v ohbí levého lokte a pravou rukou z něj vytahal Barlowovy čepele. Bylo jich šest, a Jimmy hodně krvácel.

Na polici v rohu ležel štos úhledně poskládaných přehozů z obývacího pokoje. Když našel pistoli, baterku a kladivo, přinesl přehozy k Jimmymu a tělo zakryl.

Napřímil se a zkusil baterku. Umělohmotné čočky byly prasklé, ale žárovka fungovala. Posvítil si kolem. Nic. Pak pod kulečnick. Pusto. Za kotlem nic. Police se zavařeninami a na stěně deska s

nářadím. Uříznuté schody, odstrčené ke vzdálené stěně, aby z kuchyně nebyly vidět, Vypadaly jako lešení, které nikam nevede.

„Kde je?“ zamumlal Ben. Mrkl na hodinky, ručičky ukazovaly 18:23. Kdy zapadá slunce? Nemohl si vzpomenout. Určitě nejpozději v 18:55. To jim dávalo nanejvýš půl hodiny.

„Kde je?“ vykřikl. „Cítím ho, ale kde je?“

„Tam!“ zvolal Mark a ukazoval jednou svítící rukou. „Co je to?“

Ben tam zamířil světlo. Kredenc. „Není dost velká,“ řekl Markovi. „A je namáčknutá těsně ke zdi.“

„Podíváme se za ni.“

Ben pokrčil rameny. Přešli sklep ke kredenci a každý zabral z jedné strany. Pocítil, jak se v něm probouzí a narůstá vzrušení. Byl tady ten odér, aura, atmosféra nebo jak jste tomu chtěli říkat, opravdu hustší, pronikavější?

Ben vzhlédl nahoru do otevřených dveří do kuchyně. Světlo se kalilo. Zlato se z něho vytrácelo.

„Je to pro mě moc těžké,“ lupal Mark po vzduchu.

„Nevadí,“ řekl Ben. „Překlopíme ji. Pořádněji chyt’.“

Mark se sklonil, ramenem se zapřel do dřeva. Ze svítícího obličje mu pronikavě hleděly oči.

„O.K.“

Spojenými silami se vrhli proti skříni a kredenc se s pronikavým praskáním překlopila, uvnitř se rozbíjel čínský porcelán, který kdysi Eva Millerová dostala jako svatební dar.

„Věděl jsem to!“ vykřikl Mark vítězně.

Byla tam malá dvířka, sahající do výšky hrudníku, zasazená do stěny na místě, kde stála kredenc. Petlici zajišťoval nový visací zámek.

Dvě pořádné rány kladivem Bena přesvědčily, že zámek nepovolí. „Ježíši Kriste,“ mumlal potichu. V krku se mu rozmáhala zoufalství. Skončit na tomhle, na zámku za pět dolarů –

Ne. Prokouše se tím dřevem třeba zuby, když bude muset.

Posvítil si kolem a paprsek, světla dopadl na desku s nářadím, pečlivě pověšenou vpravo vedle schodů. Na dvou ocelových věšácích tam visela sekera s gumovým krytem přes ostří.

Přeběhl k ní, strhl ji z desky a stáhl z ostří gumový kryt. Vytáhl z kapsy jednu ampulku a upustil ji. Svěcená voda se rozlila po podlaze, ihned se rozzářila. Vzal jinou, odšrouboval drobný uzávěr a smočil v ní ostří sekery. Rozzářilo se tajuplným, nadpřirozeným světlem. A když vzal do rukou dřevěné topůrko, měl pocit, že se mu drží neuvěřitelně dobře, neuvěřitelně správně. Připadalo mu, že jakási síla svařila jeho tělo do tohoto sevření. Chvilí stál, díval se na svítící ostří, a potom, na jakýsi podivný popud se ostřím lehce dotkl svého čela. Zaplavil ho neochvějný pocit jistoty, pocit neodvratné správnosti, čistoty. Poprvé za celé týdny cítil, že už se nepotácí mlhami víry a nevíry, protože bojoval proti sokovi, jehož tělo bylo příliš nehmotné, než aby mohlo utržit rány.

Byla to síla, bzučela mu v pažích jako vysoké napětí.

Ostří se rozzářilo ještě jasněji.

„Udělejte to!“ prosil ho Mark. „Rychle! Prosím vás!“

Ben Mears se rozkročil, rozmáchl se sekerou, pak jí švihl v zářivém oblouku, který nechával na sítnici přetrvávající vjem. Ostří se zakouslo do dřeva, rána se dunivě rozlehla sklepem a sekera zmizela až po topůrko. Třísky se rozletěly.

Vytáhl sekeru ven, dřevo zaskřípalo o ocel. Ťal znovu... znovu... znovu. Cítil, jak se mu svaly na zádech a v pažích stahují a jak spolupracují, pohybují se jistě a s cílevědomým zápalem, který nikdy dřív neznaly. Při každé ráně se rozlétly třísky a odštěpky jako granát. Pátou ranou čepel zajela do prázdna, a tak začal díru rozšiřovat, rychle, skoro horečně.

Mark na něj užasle hleděl. Chladný modrý oheň se rozšířil až na topůrko a šplhal po pažích, až se zdálo, že se spojí v jednom ohnivém sloupu. Hlavu měl nakloněnou na stranu, svaly na krku vystouple napětím, jednoho oko otevřené a rozzářené, druhé přivřené. Záda košile se roztrhla mezi rozpínajícími se lopatkami a svaly se pod kůží vlnily jako hadi. Byl to člověk, zcela pohlcený svým úkolem, posedlý, a Mark viděl, aniž věděl (či musel vědět), že ta posedlost není pouze křesťanská; dobro bylo základnější, prostší substancí. Jako ruda, kterou vykutáte ze země v obyčejných hroudách. Nebylo v něm nic konečného. Byla to Síla; byla to Moc; to, co hýbe největšími koly vesmíru.

Dveře do bramborového sklípku Evy Millerové nemohly obstát. Sekera se začala pohybovat téměř oslepující rychlostí; proměnila se v čeření, sestupný oblouk, duhu, vedoucí od Benova ramene k rozštípanému dřevu posledních dveří –.

Naposledy udeřil a sekeru odhodil. Podržel si ruce před očima. Oslnivě zářily.

Vztáhl je k Markovi, a chlapec sebou trhl.

„Miluju tě,“ řekl Ben.

Stiskli si ruce.

49.

Bramborový sklípek byl malý a podobal se cele, prázdné až na několik zaprášených láhví, nějaké bedny a koš s velmi starými bramborami, ze kterých na všechny strany vyrážely klíčky – a těla. Barlowova rakev stála na vzdálenějším konci, opřená o stěnu jako sarkofág mumie, a ve světle, které s sebou nesli jako oheň svatého Eliáše, na ní studeně svítil erb.

Před rakví byla vyrovnána jako železniční koleje těla lidí, se kterými Ben žil a se kterými lámal chleba: Eva Millerová a vedle ní Lišák Craig; Mabe Mullicanová z pokoje na konci chodby v prvním patře; John Snow, který kdysi byl na okrese a teď díky své artritidě sotva dokázal sejít dolů k snídani; Vinnie Upshaw; Grover Verrill.

Překračovali je, až stanuli před rakví. Ben pohlédl na hodinky; bylo 18:40.

„Vytáhneme ho ven,“ řekl. „K Jimmymu.“

„Určitě váží tunu,“ namítal Mark.

„Zvládneme to.“ Vztáhl ruku, skoro ostražitě, a chytil pravý horní roh rakve. Erb zazářil jako ohnivé oko. Dřevo bylo na dotek nepříjemně kluzké, věkem ohlazené jako kámen. Zdálo se, že ve dřevě nejsou žádné póry, žádné prasklinky, které by prsty nahmataly a opřely se o ně. Přesto se rakev lehce zhoupla. Zvládl to jednou rukou.

Trochu zatlačil a naklonil ji dopředu, cítil, jak se její váha vyvažuje jakýmsi neviditelným závažím. Cosi uvnitř zadunělo. Ben udržel rakev jednou rukou.

„Tak,“ řekl. „A teď ty.“

Mark zabral a druhý konec rakve se lehce zvedl. Chlapcův obličej se zaplnil potěšeným úžasem. „Myslím, že bych to zvládl jedním prstem.“

„Nejspíš ano. Konečně se všechno v dobré obrací. Ale musíme si pospíšet.“

Pronesli rakev rozbitými dvířky. Hrozilo, že rakev uvízne v nejširším místě, a Mark sklonil hlavu a potáhl. Prošla, jen dřevo zaskřípalo.

Přenesli ji tam, kde ležel Jimmy, přikrytý přehozy Evy Millerové.

„Je tady, Jimmy,“ řekl Ben. „Tady je ten hajzl. Polož to, Marku.“

Znovu mrkl na hodinky. 18:45. Světlo, které sem padalo dveřmi do kuchyně, už bylo popelavě šedé.

„Už?“ zeptal se Mark.

Podívali se přes rakev na sebe.

„Ano,“ řekl Ben.

Mark rakev obešel a pak se oba zastavili před zámky a pečetěmi rakve. Společně se shýbli a zámky se rozletěly, když se jich dotkli, jen pukly jako tenká, praskající lišta. Zvedli víko.

Před nimi ležel Barlow, oči mu plály.

Nyní to byl mladý muž, bohaté černé lesklé vlasy se vlnily po saténovém polštáři v hlavách jeho úzkého obydlí. Pleť mu zářila životem. Tváře měl zrudlé jako víno. Přes plné rty čnely zuby, bílé se sytými šmouhami slonovinově žluté.

„On –“ začal Mark, ale nedokončil.

Barlowovy rudé oči se pohnuly, naplnily se příšerným životem a škodolibým vítězstvím. Upřely se do Markových očí a Mark do nich padl, jeho vlastní oči pustly a vzdalovaly se.

„Nedívej se na něho!“ vykřikl Ben, ale už bylo pozdě.

Odstrčil Marka stranou. Chlapec hluboko v hrdle zakňučel a najednou na Bena zaútočil. Překvapený Ben se zapotácel. V příští vteřině už měl chlapec ruce v kapse jeho saka a šátral po pistoli Homera McCaslina.

„Marku! Ne –“

Ale chlapec neslyšel. Obličej měl prázdný jako umytou tabuli. V hrdle se mu zas a znovu ozývalo kňučení, jako se ozývá malé lapené zvířátko. Oběma rukama svíral pistoli. Prali se o ni, Ben se ji snažil chlapci vytrhnout a přitom ji udržet namířenou někam do strany.

„Marku!“ zařval. „Marku! Probuď se! Pro Krista Pána –“ Ústí pistole sebou trhlo směrem k jeho hlavě a zbraň spustila. Ucítil, jak mu kolem spánku proletěla kulka. Sevřel rukama Markovy ruce a kopl. Mark se zapotácel a pistole dopadla na zem mezi ně. Chlapec po ní s kňučením skočil a Ben ho vši silou udeřil do úst. Cítil, jak se chlapcovy rty drtí o zuby, a vykřikl, jako by sám dostal ránu. Mark klesl na kolena a Ben pistoli odkopl. Mark se za ní snažil plazit a Ben ho znovu udeřil.

Se znaveným vzdechem se chlapec zhroutil.

Síla ho opustila, stejně tak jistota. Znovu byl pouhým Benem Mearsem a bál se.

Obdélník světla v kuchyňských dveřích zbledl do purpurového nádechu; hodinky ukazovaly 18:51.

Připadalo mu, že na jeho hlavu útočí jakási mohutná síla, přikazuje mu podívat se na toho růžolícího, nenasytného parazita v rakvi.

Jen se na mě podívej, ty lidský červe. Podívej se na Barlowa, který prošel staletími, jako tys prošel hodinami u krbu s knihou v ruce. Podívej se na úžasné stvoření noci, které bys chtěl zničit tím svým ubohým klacíčkem. Podívej se na mě, pisálku. Já jsem psal v lidských životech a mým inkoustem byla krev. Podívej se na mě a zoufej si!

Jimmy, já to nedokážu. Je už moc pozdě, je na mě příliš silný –
PODÍVEJ SE NA MĚ!

Bylo 18:53.

Mark na zemi zaúpěl. „Mami? Mami, kde jsi? Bolí mě hlava... je tma...“

Vstoupí do mých služeb jako kastrát...

Ben zašátral po jednom kolíku za pasem, upustil ho. Zběsile vykřikl, byl to výkřik nejhlubšího zoufalství. Slunce venku opouštělo Jerusalem's Lot. Jeho poslední paprsky se odrážely od střechy Marstenova domu.

Chňapl po kolíku. Ale kde je kladivo? Kde je to zatracené kladivo?

U dveří do bramborového sklepa. Urazil jím visací zámek.

Proletěl sklepem a sebral je ze země.

Mark se napůl posadil, ústa měl jednu krvavou ránu. Utřel si je rukou a omámeně se díval na krev. „Mami!“ vykřikl. „Kde je máma?“

Bylo 18:55. Světlo a tma váhaly v dokonalé rovnováze.

Ben přeběhl setmělým sklepem, v levé ruce svíral kolík, v pravé kladivo.

Ozval se burácivý, vítězný smích. Barlow si v rakvi sedal, rudé oči mu blýskaly pekelným triumfem. Upřely se do Benových očí a Ben měl pocit, jako by z něj vyprchávala vůle.

S šíleným, křečovitým výkřikem zvedl kolík nad hlavu a prudkým obloukem udeřil. Naostřená špička pronikla Barlowovou košilí a Ben cítil, jak se zabořila do masa.

Barlow vykřikl. Byl to přízračný, bolestivý výkřik, jako vlčí zavytí. Síla, kterou Ben vložil do úderu, Barlowa sklátila zpátky do rakve. Vylétly z ní ruce, zahnuté jako drápy, a bláznivě se rozkmitaly.

Ben udeřil do kolíku kladivem, a Barlow znovu vykřikl. Jednou rukou, studenou jako hrob, chytil Benovu levačku, která svírala kolík.

Ben se vedral do rakve, koleny se opřel o Barlowova kolena. Hleděl do nenávislného, bolestí staženého obličje.

„PUSŤ MĚ!“ vykřikl Barlow.

„Tu máš, ty hajzle,“ vzlykal Ben. „Tu máš, ty pijavice. Tohle je pro tebe.“

Znovu udeřil kladivem. Krev vystříkla ve studeném gejzíru, na chvíli ho oslepila. Barlowova hlava se na saténovém polštáři zmítala ze strany na stranu.

„Pust mě, neodvažuj se, neodvažuj se, neodvažuj se tohle –“

Zas a znova se kladivem rozmachoval. Z Barlowových nozder vytryskla krev. Tělo v rakvi se mu začalo chvět jako ubíjená ryba. Prsty se zaťaly Benovi do tváří, zanechávající po sobě dlouhé rýhy.

„PUSŤ MĚĚĚĚĚĚĚĚĚĚ –“

Ještě jednou udeřil kladivem a krev, která tryskala z Barlowovy hrudi, zčernala.

Pak nastal rozklad.

Proběhl během dvou vteřin, příliš rychlý, než aby tomu za denního světla v následujících letech mohl věřit, ale přesto dostatečně pomalý, aby se mohl zjevovat v nočních mřátech v hrůzně zpomaleném záběru.

Kůže zežloutla, zhrubla, nadmula se jako staré plátno. Oči vybledly, potáhly se bělobou, zapadly. Vlasy zbělely a vypadaly jako závěj peří. Tělo v tmavém obleku se sevrklo a zmenšilo se. Ústa se doširoka otvírala, jak se rty stahovaly a stahovaly, až se setkaly s nosem a zmizely v orálním oblouku vystupujících zubů. Nehty zčernaly a odlouply se, a pak už zbyly pouhé kosti, pořád ozdobené prsteny, chřestíci a cinkajícími jako kastaněty. Mezi vlákny lněné košile vylétl obláček prachu. Holá a vrásčitá hlava se proměnila v lebku. Z kalhot, které už nic nevyplňovalo, se staly černé hedvábné hadry na násadách od košty. Chvilku se pod ním hrůzně zmítal oživený strašák, a Ben s přiškrceným poděšeným výkřikem z rakve vyskočil. Ale bylo nemožné odtrhnout pohled od Barlowovy poslední proměny; hypnotizovala. Na saténovém polštáři se ze strany na stranu zmítala lebka bez masa. Holé čelisti se rozvíraly v nezvučném výkřiku, kterému už žádné hlasivky nemohly dodat sílu. Kostěné prsty tančily a třepaly se ve zšeřelém vzduchu jako marionety.

Na cích útočily různé puchy, každý v ohraničeném závanu: plyn; hniloba, strašná, masitá; plesnivý pach knihovny; čpavý prach; pak nic. Svíjející se, protestující kosti prstů se zhroutily a rozletěly se jako tužky. Nasální otvor v lebce se roztáhl a spojil se s orálním otvorem. Prázdné oční důlky se rozšířily v bezduchem výrazu překvapení a hrůzy, spojily se, a už nebyly. Lebka se propadla jako starobylá čínská váza z doby dynastie Ming. Šaty se zploštily a proměnily se v obyčejné špinavé hadry.

A přesto ještě nepřestával houževnatě lpět na světě – i prach v rakvi se vzdouval a vířil v drobných zlých vírech. A pak Ben najednou ucítil, že do něj cosi udeřilo jako silný poryv větru, až se

otřásl. Ve stejném okamžiku se všechna okna penzionu Evy Millerové s třeskem vysypala.

„Bene, pozor!“ zaječel Mark. „Pozor!“

Bleskově se otočil a uviděl, jak všichni vycházejí z bramborového sklepa – Eva, Lišák, Mabe, Grover a ostatní. Nastal jejich čas.

V uších mu zněly Markovy výkřiky jako obrovské požární sirény; popadl chlapce za ramena.

„Svěcená voda!“ zakřičel chlapci do zmučeného obličeje. „Nemůžou se nás dotknout!“

Markův křik se změnil v kvílení.

„Vylez nahoru,“ rozkazoval Ben. „Honem.“ Musel chlapce k prknu otočit čelem a pak ho plácnout po zadku, aby ho přiměl lézt. Když si byl jist, že chlapec šplhá nahoru, otočil se zase zpátky a podíval se na ně, na Nemrtvé.

Netečně stáli asi patnáct stop daleko, dívali se na něj s prázdnou nenávistí, která nebyla lidská.

„Tys zabil Mistra,“ pronesla Eva a Ben skoro věřil, že jí v hlase zazněl smutek. „Jak jsi mohl zabít Mistra?“

„Vrátím se,“ řekl jí. „Přijdu si pro vás všechny.“

Vydal se po prknu nahoru, lezl skloněný, opíral se o ruce. Zaúpělo pod jeho vahou, ale vydrželo. Nahoře se ještě jednou ohlédl. Shlukli se kolem rakve a mlčky se dívali dovnitř. Připomněli mu čumily, kteří se seběhli kolem Mirandina těla po srážce se stěhovákem.

Rozhlédl se po Markovi a uviděl, že leží u dveří na verandu, tváří k zemi.

50.

Ben si řekl, že chlapec prostě omdlel a nic víc. Možná měl pravdu. Puls měl silný a pravidelný. Vzal ho do náručí a odnesl do citroenu.

Usedl za volant a nastartoval. Když vyjížděl na Railroad Street, zasáhla ho opožděná reakce, jako by mu někdo dal ránu, a musel zadržet výkřik.

Objevili se v ulicích, chodící mrtví.

Chladný a rozpálený, v hlavě mu divoce dunělo, zabočil vlevo na Jointner Avenue a zamířil ze 'salem's Lotu pryč.

Kapitola patnáctá

Ben a Mark

1.

Mark se v jednu chvíli trochu probral, stejnoměrné hučení citroěnu ho vynášelo do skutečnosti bez myšlenek a vzpomínek. Konečně se podíval z okna a hrubé pracky hrůzy ho zase popadly. Byla tma. Stromy po stranách silnice se rýsovaly jen jako nezřetelné stíny a auta, která je mījela, měla zapnutá parkovací i dálková světla. Zalykavě, neartikulovaně zaúpěl a hmátl si ke krku, kde mu pořád visel křížek.

„Jen klid,“ chlácholil ho Ben. „Už jsme z města venku. Je dvacet mil za námi.“

Chlapec se přes něj natáhl, až málem dostali smyk, a zamkl dvířka u řidiče. Překotně se obrátil a zamkl i svá dvířka. Pak se pomalu na sedadle schoulil do klubička. Přál si, aby se nicota zase vrátila. Nicota byla příjemná. Příjemná nicota, ve které nebyly žádné odporné obrazy.

Stejněměrné bzučení motoru citroěnu uklidňovalo.

Mmmmmmmmmmmmm. Příjemné. Zavřel oči.

„Marku?“

Bezpečnější bylo neodpovídat.

„Marku, jsi v pořádku?“

Mm m m mm m m m mm m mm m mm.

„– Marku –“

Byl daleko. Tak to bylo správné. Příjemná nicota se vrátila, odstíny šedi ho polkly.

2.

Ben je oba ubytoval v motelu hned za hranicí New Hampshire, do knihy hostí se zapsal jako Ben Cody a syn, hrozně škrábal. Mark vešel do svého pokoje s pozvednutým křížem v ruce. Oči mu jezdily v očních důlcích jako malá lapená zvířátka. Kříž nepustil, dokud Ben nezavřel dveře, nezamkl a nepověsil svůj kříž přes dvevní kouli. Měli

tam barevnou televizi, Ben se na ni chvíli díval. Dva africké národy se pustily do války. Prezident byl nachlazený, ale patrně to nebude nic vážného. A nějaký muž v Los Angeles se proměnil v berserka a zastřelil čtrnáct lidí. Předpověď počasí věštila déšť – v severním Maine sněhové přeháňky.

3.

'Salem's Lot spal ve tmě a upíři procházeli po ulicích a polních cestách jako paměťové stopy zla. Někteří se vynořili ze stínů smrti natolik, že znovu získali určitou primitivní prohnanost. Lawrence Crockett zavolal Royala Snowa a pozval ho k sobě do kanceláře na partičku karet. Když Royal přijel a vešel dovnitř, Lawrence s manželkou se na něj vrhli. Glynis Mayberryová zavolala Mabel Wertsově, řekla jí, že se bojí, a zeptala se, jestli by nemohla k Mabel zajít a strávit s ní večer, dokud se manžel nevrátí z Waterville. Mabel až dojemně dychtivě souhlasila, a když za deset minut otevřela dveře, stála za nimi úplně nahá Glynis s kabelkou přes rameno a s vyceněnými mohutnými vlčími tesáky. Mabel měla čas vykřiknout, ale jen jednou. Když těsně po osmé vyšel ze své opuštěné nálevny Delbert Markey, ze stínu vystoupili zubící se Carl Foreman a Homer McCaslin a řekli, že se přišli napít. Milta Crossena navštívila v krámku těsně po zavírací hodině spousta nejvěrnějších zákazníků a nejstarších dědků. A George Middler navštívil několik chlapců ze střední školy, kteří k němu chodívali na nákupy a vždycky se na něj dívali se směsí pohrdání a vědění; a jeho nejtemnější fantazie byly uspokojeny.

Turisté a projíždějící cestující dál jezdili po silnici číslo 12, neviděli z Lotu nic, jen velkou reklamu dobročinného spolku a značku omezující rychlost na pětatřicet mil za hodinu. Za městem znovu zrychlili na šedesát a možná odjížděli s jedinou myšlenkou: Kristepane, tam je ale mrtvo.

Město si nechalo svá tajemství pro sebe a Marstenův dům se nad ním tyčil jako svržený král.

4.

Ben se druhý den za úsvitu vrátil, Marka nechal v motelu. Zastavil se v rušném železářství ve Westbrook a koupil si rýč a krumpáč.

'Salem's Lot tiše spočíval pod tmavým nebem, ze kterého se déšť zatím nespustil. Ulicemi občas projelo auto. U Spencera bylo otevřeno, ale Excellent Café mělo zavřeno, zelené rolety stažené, jídelníčky zmizely z oken, malá černá tabule, na kterou se křídou psala denní nabídka, byla čistě umytá.

Z prázdných ulic ho mrazilo v kostech a v mysli se mu vynořil obrázek z obalu starého rock'n'rollového alba, na kterém byl v popředí transvestita, jehož profil se ostře odrážel od černého pozadí, podivně mužský obličej měl zmalovaný růží a líčidly a titul zněl: „Vycházejí pouze v noci.“

Nejdřív zašel k Evě, vystoupil po schodech do prvního patra a strčil do dveří svého pokoje. Zůstal stejný, jako když ho opustil, neustlaná postel, na stole otevřená krabice sušenek. Pod stolem prázdný plechový koš; vytáhl ho doprostřed pokoje.

Vzal rukopis, hodil ho do koše a titulní stránku si stočil na podpal. Podržel ji u zapalovače, a když chytila, hodil ji na hromadu popsaných stránek. Oheň je trávil, zachutnaly mu, a začal se dychtivě po papíru rozlézat. Rohy uhelnatěly, stáčely se nahoru, černaly. Z odpadkového koše začal stoupat bělavý dým a Ben se bez přemýšlení naklonil přes stůl a otevřel okno.

Ruka mu padla na těžítka – skleněnou kouli, která ho provázela od dětství, jež strávil v tomhle ztraceném městě – sebral ji při přízračné návštěvě ve strašidelném domě. Zatřeste s ní a dívejte se, jak bude sněžit.

Udělal to i teď, podržel si ji před očima, jak to dělával jako malý chlapec, a zkusil ten starý, prastarý trik. Přes padající sníh jste zahlédli perníkový domeček, ke kterému vedl chodník. Okenice domečku byly zavřené, ale pokud jste byli chlapec s fantazií (jako byl teď Mark Petrie), mohli jste si představit, jak se jedna ta okenice odsunuje (vlastně se zdá, že se odsunuje i teď), za ní následuje dlouhá bílá ruka, a pak na vás vyhlédne zsinalý obličej s vyceněnými dlouhými zuby a pozve vás do toho domku mimo skutečnost,

doprostřed pomalého a nekonečného světa fantazie umělého sněhu, kde čas je pouze mýtem. I teď se na něj ten obličej díval, bledý a hladový, obličej, který už nikdy neuvidí denní světlo a modré nebe.

Byl to jeho vlastní obličej.

Odhodil těžítka do rohu, rozbilo se.

Odešel, aniž čekal, co se z něho snad vyplazí.

5.

Sešel do sklepa, aby vyzvedl Jimmyho tělo, a to byla nejhorší výprava. Rakev ležela tam, kde předchozí noc, nebyl v ní už ani prach. Ale... nebyla tak úplně prázdná. Zůstal v ní kolík – a ještě cosi. Cítil, jak se mu zvedl žaludek. Zuby. Barlowovy zuby – to bylo všechno, co po něm zbylo. Ben po nich sáhl, zvedl je – a zuby mu v ruce poskočily jako drobná bílá zvířátka, snažily se sevřít a kousnout.

Se zhnuseným výkřikem je odhodil, jen na podlaze zachrastily.

„Bože,“ zašeptal a otíral si ruku o košili. „Ach, pane Bože. Prosim tě, ať je už konec. Ať už je s ním konec.“

6.

Nějak se mu podařilo vytáhnout Jimmyho, pořád zachumlaného v Eviných přehozech, ze sklepa ven. Strčil celou tu hromadu do kufru Jimmyho buicka a pak zajel k Petrieům; na zadním sedadle ležel vedle černé Jimmyho kabely krumpáč a rýč. Na mýtince za domem Petrieů a na doslech bublání Taggart Stream strávil zbytek dopoledne a polovinu odpoledne; kopal široký hrob, čtyři stopy hluboký. Do něho vložil Jimmyho a těla Petrieů, stále zabalená v přehoze z pohovky

V půl třetí začal zasypávat hrob těchto čistých. Jak světlo odtékalo ze zamračeného nebe, házel hlínu rychleji a rychleji. Na kůži mu vyvstal pot, který neměla na svědomí jen tělesná námaha.

Do čtyř jámu zasypal. Zakryl ji drny, jak nejlépe uměl, a odjel zpátky do města, v kufru Jimmyho auta krumpáč a lopatu umazané od hlíny. Zaparkoval před Excellent Café a nechal klíčky v zapalování.

Chvilí se zdržel, rozhlížel se. Opuštěné domy s falešnými průčelími jako by se vrzavě skláněly nad ulicí. Děšť, který se kolem

poledne spustil, byl lehký a mírný, jakoby smuteční. Parčík, kde se seznámil se Susan Nortonovou, byl prázdný a bezútěšný. Radnice měla zatažené rolety. V okně Pojišťovací a realitní kanceláře Larryho Crocketta visel prázdně bezstarostný nápis „Přijdu hned“. Bylo slyšet jen zvuk mírného deště.

Vydal se k Railroad Street, podpatky dutě cvakaly po chodníku. Když došel k Evě, na chvíli se zastavil u svého auta, naposledy se rozhlédl. Nic se nehýbalo.

Město bylo mrtvé. Najednou to věděl zcela jistě a naprosto, stejně jako věděl, že Miranda je mrtvá, když tehdy zahlédl její střevíc, ležící na silnici.

Rozbrečel se.

A brečel, ještě když míjel reklamní tabuli dobročinného spolku, na které stálo: „Odjíždíte z Jersuaem's Lotu, hezkého městečka. Přijed'te zas!“

Ocitl se u dálnice. Když přejížděl nájezdovou rampu, Marstenův dům byl schovaný za stromy. Zamířil na jih, k Markovi, k životu.

EPILOG

*Mezi zpustošenými vesnicemi
na souvrati vystavené jižnímu větru
s řetězem hor před námi,
jež tě schovají
Kdo nám bude vyčítat rozhodnutí zapomenout?
Kdo přijme naši nabídku na sklonku podzimu?
GEORGE SEFERIS*

*Zůstala bez očí. Hadi, jež kdysi svírala, jí sežrali ruce.
GEORGE SEFERIS*

1.

Vyňato z deníku s výstřížky, který si vedl Ben Mears (všechny výstřížky pocházejí z portlandského Press-Heraldu):

19. listopadu 1975 (str. 27)

JERUSALEM'S LOT – Rodina Charlese V. Pritchetta, která si před pouhým měsícem zakoupila farmu v městečku Jerusalem's Lot v cumberlandském okrese, se opět stěhuje, protože podle Charlese a Amandy Pritchettových, kteří se tam přistěhovali z Portlandu, v noci pořád někde něco bouchá. Farmu, nádherně položenou na Schoolyard Hill, dříve vlastnil Charles Griffen. Griffenův otec byl majitelem podniku Sluneční mlékárna, kterou v roce 1962 polkla Slewfootova mlékárna. Charles Griffen, který farmu prodal prostřednictvím portlandské realitní kanceláře „pod cenou“, jak říká pan Pritchett, není nikde k zastížení, aby se k záležitosti vyjádřil. Amanda Pritchettová nejdřív manželovi pověděla o „divných zvucích“ na seníku krátce poté, kdy...

4. ledna 1976 (str. 1)

JERUSALEM'S LOT – Včera v noci nebo časných ranních hodinách v malém městečku v jižním Maine, v Jerusalem's Lotu, došlo ke zvláštní nehodě. Policie podle stop kol na místě nehody

usuzuje, že ve chvíli, kdy auto, poslední model sedanu, sjelo ze silnice a narazilo do stožáru vysokého napětí, ujíždělo obrovskou rychlostí. Auto bylo naprosto zničeno, ale i když se na předním sedadle a palubní desce našla krev, nebyli dosud nalezeni žádní cestující. Policie tvrdí, že vůz byl registrován na jméno Gordon Phillips ze Scarborough. Podle toho, co tvrdí jeho soused, byl Phillips s rodinou na cestě k příbuzným v Yarmouthu. Policie předpokládá, že Phillips s manželkou a dětmi mohli v šoku odejít a zabloudit. Plánuje se pátrání po...

14. února 1976 (sir. 4)

CUMBERLAND – Dnes ráno bylo kanceláři cumberlandského okresního šerifa ohlášeno zmizení paní Fiony Cogginsové, vdovy, která bydlela osaměle na Smith Road v západním Cumberlandu. Zmizení ohlásila její neteř, paní Gertrude Herseyová. Paní Herseyová policistům pověděla, že teta byla velmi nemocná žena, upoutaná na lůžko. Šerifovi zástupci provádějí šetření, ale tvrdí, že v této chvíli je nemožné určit, co...

27. února 1975 (str. 6)

FALMOUTH – Johna Farringtona, letitého farmáře a falmouthského starousedlíka, dnes ráno našel mrtvého ve chlévě jeho zeť, Frank Vickery. Vickery prohlásil, že Farrington ležel tváří dolů u nízkého stohu, vidle poblíž ruky. Okresní ohledávající lékař David Rice říká, že Farrington nejspíš zemřel na silnou hemorragii nebo možná vnitřní krváčení...

20. května 1976 (str. 17):

PORTLAND – Maineská Státní péče o divokou zvěř uložila revírníkům cumberlandského okresu, aby pátrali po smečce divokých psů, která se patrně potuluje v oblasti Jerusalem's Lot – Cumberland – Falmouth. V uplynulém měsíci bylo nalezeno několik mrtvých ovcí s rozsápanými hrdly a břichy. V několika případech byla ovce úplně zbavena vnitřností. Zástupce revírníka Upton Pruitt řekl: „Jak víte, situace se zhoršila hlavně v jižním Maine...“

29. května 1976 (str. 1):

JERUSALEM'S LOT – Podezření na odporný zločin vyvstalo v souvislosti se zmizením rodiny Daniela Hollowaye, který se nedávno nastěhoval do domu na Taggart Stream Road v tomto malém městysu v cumberlandském okrese. Policii upozornil děd Daniela Hollowaye, že v domě nikdo nereaguje na jeho opakované telefonáty.

Hollowayovi se s dvěma dětmi na Taggart Stream Road nastěhovali v dubnu, a přátelům i příbuzným si postěžovali, že po setmění slyší „divné zvuky“.

Jerusalem's Lot je v centru několika podivných událostí, ke kterým v posledních měsících došlo, a velký počet rodin se...

4. června 1976 (str. 2):

CUMBERLAND – Paní Elaine Tremontová, vdova, která vlastní malý domek na Back Stage Road v západní části tohoto malého městečka v cumberlandském okrese, byla dnes brzy ráno přijata na cumberlandské pohotovosti se srdečním záchvatem.

Reportérovi našich novin řekla, že když se v ložnici dívala na televizi, zaslechla škrábání na okno, a když vzhledla, uviděla obličej, který na ni zíral.

„Šklebil se,“ řekla paní Tremontová. „Bylo to příšerné. V životě jsem se tak nebála. A od té doby, co byla jenom míli ode mě na Taggart Stream Road zavražděna ta rodina, se bojím neustále.“

Paní Tremontová měla na mysli rodinu Daniela Hollowaye, která zmizela ze svého domu v Jerusalem's Lotu někdy začátkem minulého týdne. Policie prý vyšetřuje možnou souvislost, ale...

2.

Vysoký muž s chlapcem přijeli do Portlandu v polovině září a zůstali po tři týdny v místním motelu. Byli zvyklí na horko, ale po suchém podnebí Los Zapatos jim oběma připadala vysoká vlhkost vzduchu nesnesitelná. Oba hodně chodili plavat do motelového bazénu a hodně se dívali na nebe. Muž každý den dostával Press Herald, a teď už byly noviny čerstvé, nepoznamenané časem ani psí močí. Četl předpovědi počasí a hledal články týkající se Jerusalem's

Lotu. Devátého dne jejich pobytu v Portlandu zmizel ve Falmouthu nějaký člověk. Na dvorku byl nalezen jeho mrtvý pes. Policie zahájila pátrání.

6. října muž brzy ráno vstal a postál před motelem. Tou dobou už většina turistů odcestovala zpátky do New Yorku, New Jersey a na Floridu, do Ontaria, Nového Skotska, Pensylvánie a Kalifornie. Turisté tu zanechali po sobě smetí, letní dolary a místní usedlíky, aby si užívali nejkrásnějšího ročního období.

Dnes ráno se objevilo ve vzduchu cosi nového. Pach zplodin od hlavní silnice nebyl tak silný. Na obzoru se nevznášel žádný opar, a kolem noh vývěsní tabule v poli na opačné straně silnice se neválela přízemní mléčná mlha. Ranní nebe bylo velmi jasné a vzduch křehký. Zdálo se, že indiánské léto přes noc odešlo.

Chlapec vyšel také ven a postavil se vedle něj.

Muž řekl: „Dnes.“

3.

Bylo skoro poledne, když dojeli na odbočku k 'salem's Lotu, a Ben si bolestně připomněl den, kdy sem přijížděl odhodlaný vyhnat všechny demony, kteří ho strašili, a věřil, že bude úspěšný. Tehdy bylo tepleji než dnes, západní vítr nevál tak silně a indiánské léto teprve začínalo.

Vzpomněl si na dva chlapce s rybářskými pruty. Dnes bylo nebe nelítostně modré, studenější.

Autorádio hlásilo, že nebezpečí požáru je na stupni číslo pět, druhém nejvyšším ukazateli. V jižním Maine pořádně nezapršelo od prvního týdne v září. Diskžokej upozornil řidiče, aby pořádně zamačkávali nedopalky, a pak přehrál desku o muži, který se pro nešťastnou lásku chystal skočit z vodárenské věže.

Projeli po silnici číslo 12 kolem poutače dobročinného spolku a ocitli se na Jointner Avenue. Ben si okamžitě všiml, že oranžový semafor nesvítí. Varovné světlo už nebylo potřebné.

Pak už byli ve městě. Projížděli pomalu a Ben cítil, jak se na něj stará hrůza snesla jako kabát, který našel v komoře; je mu sice trochu těsný, ale pořád padne. Mark ztuhle seděl vedle něj, v ruce lahvičku

svěcené vody, kterou si přivezl až z Los Zapatos. Daroval mu ji otec Gracon jako dárek na rozloučenou.

Se strachem se vrátily vzpomínky: skoro jim utrhly srdce.

Spencerův krámk se změnil v LaVerdiereův, ale nevedl si o nic líp. Zavřená okna byla špinavá, prázdná. Znak zastávky dálkových autobusů zmizel. V okně Excellent Café visela nakřivo cedule s nápisem „Na prodej“, a všechny barové stoličky byly vytrhány a převezeny jinam, do nějaké lépe prosperující jídelny. Dál v ulici na bývalé Pradence byl stále čitelný nápis „Barlow a Straker – Vybraný nábytek“, ale pozlacená písmena zmatněla a hleděla na prázdné chodníky. Výkladní skříň zela prázdnotou, vysoký koberec byl špinavý. Ben si vzpomněl na Mika Ryersona a uvažoval, jestli pořád ještě leží vzadu v dřevěné bedně. Při tom pomyšlení mu vyschlo v ústech.

Na křižovatce Ben zpomalil. Na kopci viděl dům Nortonů, kolem něho, i vzadu, kde stával cihlový krb Billa Nortona, vysoko vyrostla žlutá tráva.

Některá okna byla rozbitá.

Zajel dál, zastavil u chodníku a podíval se do parku. Válečný pomník čněl nad džunglí křoví a trávy. Voda v brouzdališti zhoustla řasami. Zelená barva na lavičkách praskala a loupala se. Řetězy houpaček zrezivěly, kdyby se na nich někdo zhoupl, ozvaly by se tak nepříjemné nařikavé zvuky, že by zábavu pokazily. Skluzavka se překotila a ležela s nohama ztuha trčícíma vzhůru, jako mrtvá antilopa. A v rohu pískoviště seděla zapomenutá panenka, jedna ruka jí volně visela na trávniku. Knoflíkové oči jakoby odrážely černou, prázdnou hrůzu, jako by za svého dlouhého pobytu na pískovišti shlédla všechna tajemství temnoty. Možná to tak bylo.

Zvedl hlavu a uviděl Marstenův dům s okenicemi stále zavřenými, jak zchátrale a zlomyslně shlíží na město. Teď byl neškodný, ale po setmění...?

Deště spláchly hostie, jimiž ho Callahan zapečetil. Mohl znovu patřit jim, pokud ho chtěli, tu svatyni, temný maják přehlížející tohle nenavštěvované, smrtonosné město. Setkávali se tam? uvažoval. Procházeli sinálí jeho šerými chodbami a pořádali slavnosti a zvrácené modloslužby na počest Tvůrce jejich Tvůrce?

Zamrazilo ho, odvrátil se.

Mark se díval na domy. Většina jich měla stažené rolety; v ostatních byly nezakrytými okny vidět prázdné místnosti. To bylo horší, než kdyby byla slušně zakrytá, pomyslel si Ben. Vypadalo to, jako by se na denní vetřelce dívaly prázdným pohledem duševně chorých.

„Jsou v těch domech,“ řekl Mark stísněně. „Právě teď, ve všech těch domech. Za závěsy. V postelích, skříních a sklepech. Pod podlahou. Schovávají se.“

„Jenom klid,“ řekl Ben.

Vesnici nechali za sebou. Ben zahrnul na Brooks Road a pak projeli kolem Marstenova domu – okenice stále křivě visely z pantů, trávník byl jedna změť po kolena vysokého pýru a zlatobýlu.

Mark na cosi ukázal, Ben se podíval. V trávě byla vyšlapaná cestička, do běla vyšlapaná. Protínala trávník od cesty k verandě. A už byla za nimi, a Ben pocítil, jak se mu uvolňuje hrudník. Tomu nejhoršímu se postavili a teď to bylo za nimi.

Daleko na Burns Road, kousek od hřbitova na Harmony Hill, Ben auto zastavil a oba vystoupili. Společně šli do lesa. Pod nohama jim suše, drsně praskalo roští. Cítili ostrou vůni jalovcových bobulí a slyšeli poslední cikády. Vyšli na malou vyvýšeninku, ze které byl výhled na průsek lesem, kde se v chladném větrném dni chvěly dráty Centrální maineské elektrorozvodné společnosti. Některé stromy se už začaly zbarvovat.

„Pamětníci tvrdí, že tady to tehdy začalo,“ řekl Ben. „V jedenapadesátém. Vítr foukal od západu. Myslí si, že nějaký chlápek neopatrně zahodil cigaretu. Jednu malou cigaretu. Oheň přešel přes Mokřiny a nikdo ho nemohl zastavit.“

Vytáhl z kapsy krabičku pallmallek, zamyšleně se podíval na emblém – in hoc signo vincas a pak strhl celofán. Jednu si zapálil, sirku odhodil. Cigaretu chutnala překvapivě dobře, i když celé měsíce nekouřil.

„Mají svá místa,“ pokračoval. „Ale můžou o ně přijít. Spousta jich možná bude zabita... nebo zničena. To je vhodnější výraz. Ale ne všichni. Chápeš?“

„Ano,“ řekl Mark.

„Nejsou moc chytří. Když ztratí svoje skrýše, podruhé se schovají špatně. Pár lidí by to zvládlo, když prohlédnou ty nejjednodušší skrýše. V 'salem's Lotu by to mohlo skončit dřív, než napadne první sníh. Možná to neskončí nikdy. Ani jedna možnost se nedá zaručit. Ale bez... něčeho... co je vyžene ven, co je vyplaší, by nebyla vůbec žádná šance.“

„Ano.“

„Bylo by to ošklivé a nebezpečné.“

„Já vím.“

„Ale říká se, že oheň očišťuje,“ přemítal Ben. „Očista něco stojí, nemyslíš? „

„Ano,“ opakoval Mark.

Ben vstal. „Měli bychom se vrátit.“

Zahodil kouřící cigaretu na hromádku suchého klestí a loňského rozdrobeného listí. Na zeleném pozadí jalovců se roztáhla bílá stuha dýmu, dvě tři stopy dlouhá, pak ji strhl vítr. O dvacet stop dál po větru byla veliká kupa suchých větví a listí.

Pozorovali kouř, nehybně, upřeně.

Houstl. Objevil se jazýček ohně. Jak chytaly větvičky, ozýval se z hromádky chrastí drobný praskot.

„Dnes v noci nebudou lovit ovce ani chodit na farmy,“ řekl Ben tiše. „Dnes v noci budou utíkat. A zítra –“

„Ty a já,“ řekl Mark a zaťal pěst. Už nebyl bledý; tváře mu jen hořely. Oči mu zablýskly.

Vrátili se na silnici a odjeli.

Na mýtince nedaleko elektrického vedení se v podrostu vzdmáhal oheň, poháněný západním větrem.